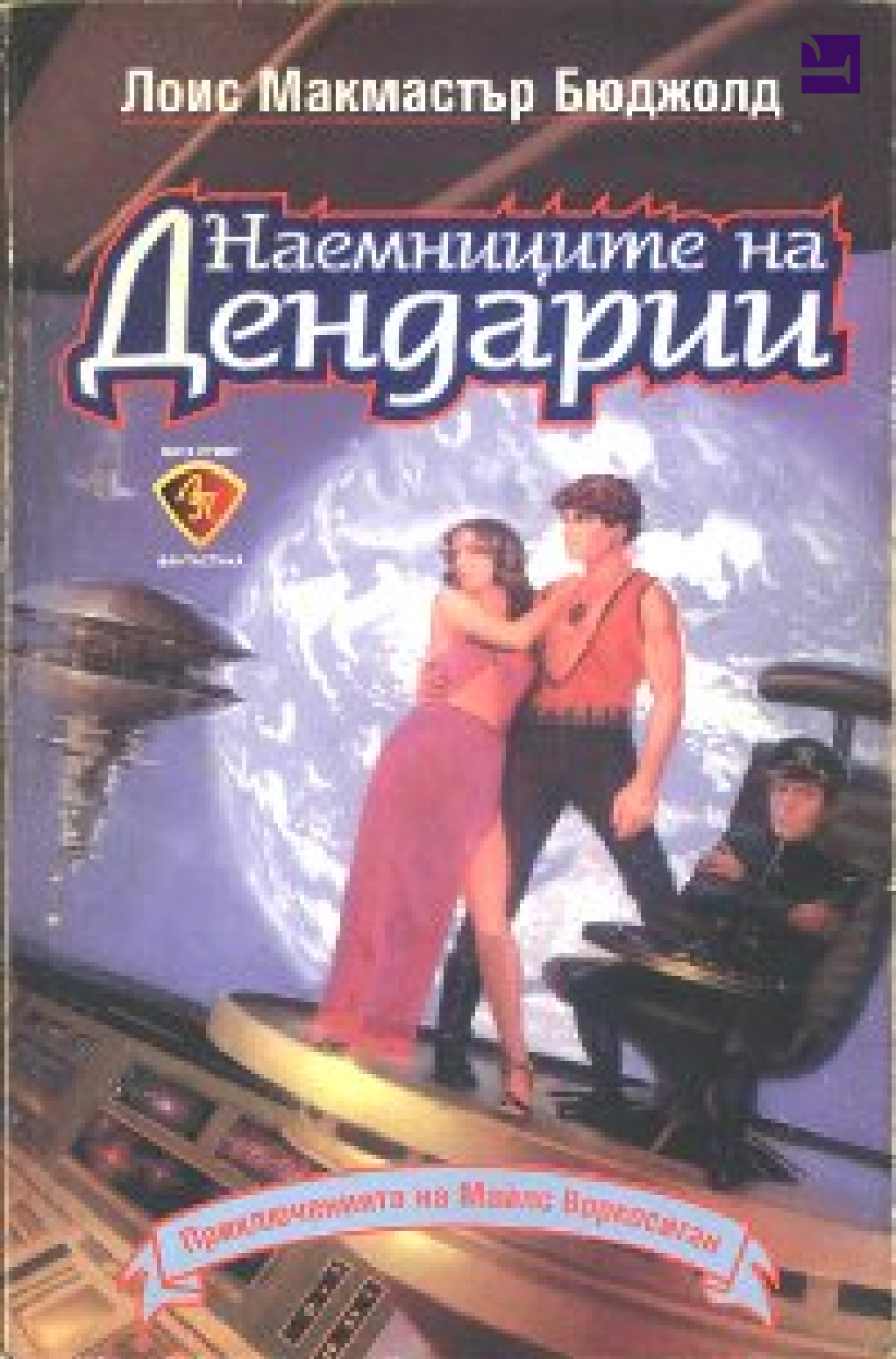

Лоис Макмастър Бюджолд

Наемниците на Дендари

Трилогията на Майкъл Ворхолд

Лоис Макмастър Бюджолд
Наемниците на Дендарии

ПЪРВА ГЛАВА

Високият мрачен инструктор беше облечен в зелена имперска униформа, комуникационният панел в ръцете му приличаше на маршалски жезъл. Почукваше го в бедрото си, очите му опипваха строените младежи с предизвикателно презрение.

Част от играта, помисли си Майлс, докато правеше опит да не показва колко му е студено. Беше по гашета и маратонки, есенният ветрец пронизваше тялото му. Когато си почти гол сред хора, които са се наконтили като за парад пред императора Грегър, много лесно можеш да изгубиш самочувствието си. Но в интерес на истината повечето от събраните тук хора бяха облечени като него. Инструкторът, отговорен за провеждане на изпитите, изглеждаше сред тях като бяла врана. Майлс спря очи върху него, опитвайки се да открие триковете, чрез които тялото му съумяваше да излъчва тази ледена компетентност. Имаше какво да научи от този тип...

– Ще бягате по двойки – започна онзи. Не повиши глас, но думите му някак успяха да достигнат и до най-крайните младежи в редиците. Още един ефектен номер, помисли си Майлс. Някога го използваше баща му – когато беше ядосан, гласът му спадаше до шепот. И това впечатляваше.

– Трябва да помните, че времеизмерването на петкилометровото разстояние започва в момента, в който преодолеете последните препятствия – добави инструкторът и се зае да определя двойките.

Приемните изпити на кандидатите за офицерска длъжност в Имперската армия на Бараяр се провеждаха в продължение на цяла седмица. Зад гърба на Майлс останаха пет дни на устни и писмени изпити с голяма интензивност, по единодушно мнение на участниците – най-трудната част.

Младежите около него видимо започваха да се отпускат, чуваше се смях и пресилени оплаквания от трудността на изпитите, заядливостта на участниците в комисиите, лошата храна, недостатъчната почивка и коварните капани, заложили в тестовите. Но това бяха оплаквания на победители, на хора, успели да се справят с трудностите. Предстоящата проверка на физическата годност приемаха като детска игра, убедени, че трудното е останало зад гърба им. Това обаче не се отнасяше до Майлс.

Слаб и прегърбен, той направи опит да се изпъне, сякаш гръбнакът му щеше да отстъпи пред силата на волята. Вирна брадичка, за да възстанови равновесието между дребното си тяло и прекалено несъразмерната, създадена за далеч по-едро тяло глава. Присви очи и огледа пътеката с препятствията. Тя започваше с петметрова бетонна стена, от която стърчаха железни шишове. Изкачването по нея едва ли щеше да го затрудни, мускулите му бяха достатъчно здрави. Проблем обаче щеше да представлява слизането. Проблем, който щяха да създадат костите му, проклетите кости...

– Косиган, Костолиц – извика инструкторът, минавайки край него. Веждите на Майлс се спуснаха над очите, изгледа го остро отдолу нагоре, после се овладя и насочи поглед право пред себе си. Пропускането на почетното звание преди името му не бе обида, а просто начин на поведение. В Имперската армия привилегии нямаше. Добра политика, призна в себе си Майлс. Лично баща му я беше въвел.

Дядо му, разбира се, беше на друго мнение. Но той бе започнал да служи на императора още когато основната бойна единица беше кавалерията, а офицерите са имали задължението да обучават лично своите новобранци, всеки за себе си. Ако някой би дръзнал да се обърне към него само с Косиган, без благородното Вор отпред, нещата положително щяха да завършат с дуел. Но сега неговият внук се опитваше да влезе в Извънпланетния факултет на Военната академия, да се обучава на работа с енергийни оръжия, космическа тактика и планетарна защита. Изправен рамо до рамо с младежи, които по времето на дядо му не биха получили възможност дори да лъскаат сабята му...

Трудно е да се каже „рамо до рамо“, въздъхна Майлс и хвърли кос поглед към снажните младежи от двете си страни. Онзи, с когото трябваше да бяга в двойка – как му беше името... аха, Костолиц, усети погледа му и сведе очи към лицето му със зле прикрито любопитство. А Майлс получи възможност да огледа добре развитите му бицепси, които бяха на едно ниво с очите му. Изпитът започна, инструкторът безмилостно отстраняваше всеки, които не успяваше да преодолее бетонната стена. Майлс и партньорът му се отпуснаха на тревата.

– Гледам те вече цяла седмица и все не намирам време да те попитам, какво по дяволите е станало с крака ти – обади се Костолиц.

Майлс успя да прикрие обзелото го раздражение. Един Господ знаеше как изглежда сред тълпата, особено пък сред тълпа като тази тук! Добре, че този Костолиц не започна да му прави заклинателни знаци като изкуфялата старица в земите на Воркосиган. В затъntenите краища

на Бараяр, най-вече в района на планината Дендари, която беше част от владенията на фамилията Воркосиган, все още се прибягваше до ритуални детеубийства, дори когато ставаше въпрос за такива незначителни недъзи като „зашка устна“. Властите бяха безсилни да се справят с тази порочна и жестока традиция. Сведе поглед към двете пръчки от блестящ метал, които стягаха левия му крак между глезена и коляното, и които до днес беше прикривал под панталоните си.

– Това е шина – отвърна любезно, но хладно той.

– Защо ти е? – продължаваше да го зяпа Костолиц.

– Временно укрепване на костта. Ще я сваля когато лекарите се уверят, че няма опасност от счупване. Това ще стане след като престане растежа, мястото на шината ще заемат специални синтетични протези.

– Гадна работа – отбеляза Костолиц. – От каква болест страдаш? – Тялото му леко се отдръпна встрани.

Трябва да му кажа, че е заразна, горчиво въздъхна Майлс. Или пък че преди година бях с десетина сантиметра по-висок... Удържа на изкушението и отвърна:

– Майка ми е получила отровно обгазяване по време на бременността си. Успяла да се оправи, но аз съм се родил с аномалии, които пречат на нормалния растеж на костите.

– Хм... Не те ли лекуваха?

– Разбира се, че ме лекуваха. Иначе днес да съм в инвалидна количка...

Костолиц изглеждаше леко отвратен, но престана да се отдръпва встрани.

– Но как си минал през предварителния медицински преглед? – учуди се той. – Мислех, че минималната височина на кандидатите е задължителна за всички...

– Направиха компромис заради отличните ми резултати от останалите тестове.

– Аха... – промърмори замислено Костолиц. Майлс насочи вниманието си към предстоящото изпитание. Ще трябва да спести малко време при пълзенето под лазерния обстрел, тъй като то ще му трябва при бягането на пет километра. Липсата на височина и скъсеният с цели четири сантиметра ляв крак в резултат на многобройните операции, ще бъдат сериозен недостатък в тази дисциплина. Но нищо не можеше да се направи. Утре обаче нещата ще се променят. Защото утре е тестът за издръжливост. Тълпата здрави дългокраки младежи наоколо положително ще го надбяга в началото на маратона. На двадесет и петия

километър очакваше да е последен, на петдесетия – също. Но след 75 километра ще властва умората и болката, тогава нещата ще се променят. Аз съм господар на болката, Костолиц, обърна се мислено към съперника си той. Истински професионалист. Много бих желал утре, след сто километра маратон, пак да ми задаваш въпроси... Ако в дробовете ти все още има кислород, разбира се...

По дяволите! Време е да са залавям за работа, майната му на тоя глупак! Скок от пет метра височина... Сериозна работа, може би ще е по-добре да заобиколя стената и да получа нула... Но общият сбор на точките му и без това щеше да е безкрайно нисък, трябваше да печели каквото може...

– Наистина ли очакваш да издържиш физическия тест? – попита Костолиц и се огледа. – Имам предвид минималната граница от петдесет процента...

– Не.

– Тогава какъв е смисъла? – объркано го изгледа онзи.

– Достатъчно ще бъде да събера толкова точки, колкото съответстват на физическото ми състояние – отговори Майлс.

– Тъй ли? – вдигна вежди Костолиц. – За подобен компромис трябва да си целунал някой доста високопоставен задник! Вероятно на самия Грегър Ворбара! – В гласа му се долови ревност, примесена с подозрение.

Майлс стисна зъби и млъкна. Нямаше смисъл да се стига до заслугите на бащите.

– И как по-точно възнамеряваш да изкараш? – настоя Костолиц с присвити очи. Ноздрите му възбудено потръпваха от справедливото чувство за превъзходство, приличаше на хищник, надушил кръв.

Трябва да бъдеш дипломат, напомни си Майлс. Това качество трябва да е в кръвта ти, също като наследената от предците воинственост.

– Подадох молба оценката ми да бъде обща, от всички изпити – търпеливо обясни той. – Очаквам писмените ми работи да компенсират физическата подготовка...

– Но това означава отлични оценки по всичко!

– Точно така – изръмжа Майлс и в гласа му за пръв път се долови нетърпение.

– Косиган и Костолиц! – извика един от униформените съдии. Двата станаха и пристъпиха към стартовата линия.

– Няма да ми е много лесно – оплака се Костолиц.

– Защо? Това няма нищо общо с теб. Действай с пълни сили и

толкоз.

– Разпределени сме по двойки – отвърна онзи. – Би трябвало да поддържаме високо темпо и да сменяме водачеството. А с теб това едва ли ще стане...

– Не се чувствай длъжен да ме изчакваш – измърка Майлс и това предизвика ядосано сумтене от страна на Костолиц.

Изправен на старта, Майлс насочи поглед към групичката отгатък просторния плац. Бяха предимно военни, сред които се открояваха благородническите ливреи на няколко графски синове. Двама едри мъжаги носеха златно-сините униформи на фамилията Ворпатрил, единият от тях положително беше братовчед му Иван.

До тях се открояваше внушителната фигура на Ботари – едра и едновременно с това гъвкава, облечена в сребърно-кафявата униформа на Воркосиган. Майлс вирна брадичка в нещо като дискретен поздрав. Макар и на стотина метра от него, Ботари улови жеста и в знак на уважение застана мирно.

В края на пистата стояха съдиите и членовете на комисията – общо четирима, до тях се виждаше изправената фигура на инструктора. Всички разпалено жестикулираха и гледаха насам, очевидно ставаше въпрос за Майлс. Скоро спорът приключи и групичката се разпръсна. Съдиите заеха местата си, единият от офицерите даде знак за старт на поредната двойка, а инструкторът бавно се насочи към Майлс и партньорът му. Върху мрачното му лице беше застинал напрегнат израз, Майлс видимо се стегна.

– Косиган – промълви с нарочно безразличен тон инструкторът. – Трябва да свалиш шините от крака си, тъй като правилникът не разрешава употреба на спомагателни средства.

Поне дузина убедителни контрааргументи изпълниха главата на Майлс, но той стисна устни и не каза нищо. В известен смисъл този инструктор се явяваше негов командир, а това означаваше, че трябва да му се подчинява безпрекословно. Даваше си сметка, че тук става въпрос за нещо далеч повече от проверка на физическата годност.

– Слушам, сър! – отсече той и върху лицето на инструктора се изписа видимо облекчение.

– Ще разрешите ли да ги предам за съхранение на някой от хората си? – попита Майлс и от очите му лъхна скрита заплаха. В случай на отказ щеше да тикне металните шини в ръцете на самия инструктор, който едва ли ще се чувства много удобно, ако е принуден да ги разнася цял ден със себе си...

– Разбира се, сър – отвърна инструкторът. Това „сър“ се изплъзна неволно от устните му, на всички беше ясно, че знае срещу кого се е изправил. Върху лицето на Майлс за миг се появи вълча усмивка, после изчезна. Обърна се и махна с ръка на Ботари, униформеният бодигард моментално тръгна насам.

– Не трябва да разговаряш с него! – обади се предупредително инструкторът.

– Слушам, сър! – отвърна Майлс, седна на земята и започна да разкопчава омразния апарат. Е, в цялата работа все пак има и нещо добро, рече си той. Ще олекна с един килограм. Подхвърли шината на Ботари, който я улови във въздуха с една ръка, после се изправи на крака. Ботари съвсем правилно прецени, че не бива да му подава ръка за помощ.

Изправен до бодигарда, инструктора изведнъж му се стори по-малко заплашителен. Изглеждаше някак по-нисък, по-млад и дори по-мек... Ботари беше истинска грамада от мускули, по-стар, по-грозен и далеч по-застрашителен. Но той беше заемал длъжността инструктор когато той до него сигурно е ходел прав под масата...

Майлс гледаше с обич късата брадичка, извития като клон на граблива птица нос и безцветните, разположени близо едно до друго очи на своя телохранител. Погледна за малко към пистата с препятствията, Ботари стори същото. Облиза устни, тикна шината под мишницата си и едва забележимо кимна към средата на трасето. Майлс сви устни, Ботари въздъхна и тръгна обратно.

Всичко това означаваше, че Ботари го съветва да внимава. Но това бе съвсем нормално, просто защото задачата на Ботари беше да го пази жив и здрав, а не да подпомага кариерата му. Едновременно с това именно Ботари беше човекът, конто го подготви за тази тежка седмица. Тренираше заедно с него, подлагаше тялото му на жестоки изпитания, окуражаваше го... Първият ми подчинен, помисли си с топло чувство в душата Майлс. Моята лична гвардия...

Костолиц се беше втренчил в униформата на Ботари, върху лицето му изплува израз на дълбоко смайване.

– Ето кой си бил... – промърмори той с ревниво страхопочитание. – Нищо чудно, че си получил отстъпката, за която спомена...

Майлс посрещна обидата със скована усмивка, гърбът му започна да се схваща от напрежение. Понечи да отговори нещо хапливо, но в същия миг им направиха знак да заемат позиция.

Дедуктивните способности на Костолиц очевидно нараснаха и той подигравателно добави:

– Сега разбирам защо Лорд-регента не пожела да вземе участие в наддаването за Имперския съвет...

– Готови! – разнесе се предупредителният глас на съдията. – Старт!

Полетяха напред и Костолиц веднага набра преднина. Тичай, тпо копеле!, рече си Майлс. Тичай, защото ако те настигна, ще те убия! Тромаво се носеше след него, имаше чувството, че е крава, попаднала на състезание с расови коне.

Когато стигна стената, Костолиц вече се катереше по нея, дишането му беше напрегнато. Сега ще му покажа на тоя пролетарски герой какво значи катерене, закани се Майлс. В следващия миг вече се носеше нагоре със смайваща лекота – сякаш едва забележимите издатини за краката бяха широки и равни стъпала... Мускулите му действаха безупречно, подпомогнати от силата на яростта. Със задоволство отбеляза, че стигна върха доста преди Костолиц. Погледна от другата страна и застина между остриите железни шишове.

Съдията следеше напрегнато развоя на събитията. Костолиц се изравни с него, лицето му беше почервеняло от усилията.

– Какво става? – подигравателно се ухили той. – Бива ли един благородник да изпитва страх от височината?

В следващия миг полетя надолу, краката му намериха пясъка с майсторско приклякане. Изправи се и продължи по трасето без да се обръща повече.

Майлс прецени, че ще изгуби скъпоценни секунди, ако запълзи надолу като някоя скована от артрит старица. В следващия миг вече летеше към пясъка, единствената му надежда беше да се приземи по гръб или по корем, а след това да се претърколи.

В краткия отрязък от време успя да си даде сметка, че е допуснал фатална грешка, после тялото му влезе в съприкосновение с пясъка и в ушите му отекна познатото пропукване...

Седна, примигвайки глупаво от непоносимата болка. Не извика и този факт беше отбелязан от невъзмутимия наблюдател, заел място дълбоко в душата му. Но той отбеляза и друго – с шината или без нея, Майлс беше успял да счупи и двата си крака...

Кожата бързо започна да губи цвета си, отоците бяха огромни, отначало бели, а после морави... Майлс успя да протегне крайниците си, после се наведе напред и отпусна глава на коленете си. Едва тогава си позволи едно тихо, почти беззвучно стенание. Не изруга само защото нямаше достатъчно гадни изрази в речника си.

Разбрал, че няма да стане, съдията се втурна към него. Майлс се

отгласна с ръце встрани от трасето, за да не пречи на следващите състезатели, после се отпусна и търпеливо зачака появата на Ботари.

Вече не бързаше за никъде, разполагаше с цялото време на света.

* * *

Откри, че изобщо не може да понася новите патерици със специална конструкция, макар да бяха добре скрити в дрехите му. Походката му стана вдървена, чувстваше се като начинаещ кьнкьор. Би предпочел един обикновен старомоден бастун, а още по-добре – един бастун-саба като на капитан Куделка, който при всяка крачка се забива дълбоко в земята и сякаш пронизва тялото на врага... На кой враг? Ами Костолиц, например. Спря за миг, възстанови равновесието си, после заизкачва стъпалата на двореца Воркосиган.

Миниатюрни парченца слюда проблясваха в гранита, облян от топлите лъчи на есенното слънце. Над столицата Ворбар Султана беше надвиснал плътен облак индустриален смог. От дъното на улицата долитаеше шум на строителни машини – там събаряха поредния стар дворец, който щеше да отстъпи мястото си на съвременна сграда. Майлс вдигна глава към небостъргача, издигащ се оттатък тротоара. На покрива се размърда тъмна фигура. Крепостните стени отдавна бяха променили формата си, но стражите между тях оставаха...

Изправил се тихо до него, Ботари изведнъж се наведе и вдигна някаква монета от тротоара. Огледа я, после внимателно я прибра в левия си джоб. Специалния джоб...

Майлс изкриви устни, в очите му блесна приятелска насмешка.

– Още ли пестиш за зестра?

– Разбира се – отвърна напълно сериозно Ботари. Гласът му беше дълбок и монотонен, човек трябваше да го познава отблизо, за да прави разлика в нюансите на неговата безизразност. А Майлс познаваше всяко потрепване на тембъра в него като петте пръста на ръката си.

– Откакто се помня, ти трупаш пари за Елена. Но зестрите отидоха в историята заедно с кавалерията, за Бога! Дори благородниците вече се женят без подобни отживелици. Епохата на Изолацията отмина... – Отлично запознат с натрапчивата мания на Ботари, Майлс говореше меко и приятелски. Защото онзи неизменно приемаше за чиста монета всичко, което казваше, дори и шегите...

– Искам да й осигуря всичко необходимо – отвърна Ботари.

– Според мен трябва да си спестил достатъчно, за да купиш самия Грегър Ворбара – подхвърли Майлс, мислейки за дългите години

лишения, на които телохранилителят му се беше подложил с единствената мечта да събере добра зестра на дъщеря си.

– Не бива да си правиш шеги с императора! – сръза го напълно основателно Ботари. Майлс въздъхна и бавно пое нагоре. Стегнати в здрави пластмасови шини, краката му бяха трудноподвижни.

Лекарствата против болка, които беше погълнал преди да напусне военната болница, започнаха да намаляват своето действие. Чувстваше се страхотно уморен. През нощта не бе мигнал, местната упойка го беше превъзбудила и той засипваше с шеги хирурга, който с безкрайно търпение събираше и съединяваше натрошените костици в краката му. Представих се добре, въздъхна в себе си Майлс. Но сега искам да се оттегля от сцената и да изчезна! Оставаха последните две действия от пиесата.

– Какъв жених ще си търсиш? – попита той, докато спираше да си почине.

– Офицер – без колебание отвърна Ботари.

Значи това е съкровената мечта на живота ти, сержант, запита беззвучно Майлс и се обърна да го погледне.

– Но все още е рано, нали?

– Разбира се – промърмори гигантът. – Та тя е едва на... – Млъкна, бръчките под сближените му очички видимо се увеличиха. – Господи, колко бързо тече времето...

Майлс успя да преодолее стъпалата без проблеми, влезе през входната врата и се замисли за предстоящата среща с близките си. Първа ще бъде майка му, разбира се. Но с нея проблеми няма да има. Униформеният пазач отвори вратата и почтително се дръпна встрани. Лейди Воркосиган го очакваше в подножието на широкото мраморно стълбище. Беше жена на средна възраст, естествено червената ѝ коса беше прошарена, тялото ѝ бе достатъчно високо, за да скрие наличието на няколко излишни килограма. Беше леко задъхана, вероятно защото бе тичала по стълбите да го посрещне. Прегърнаха се, в очите ѝ проблесна мъка.

– Татко тук ли е? – попита Майлс.

– Не. Още сутринта отиде в щаба заедно с министър Куинтилиан, ще се обсъжда военния бюджет... Помоли ме да ти предам поздрав, обеща да се върне за обяд.

– Той... Нали не е казал на дядо за това, което се случи вчера?

– Не, но според мен трябва да му се каже... Получава се доста неловка ситуация.

– Бас държа, че е така – промърмори Майлс и отправи изпълнен със страх поглед към внушителната стълба. Приличаше му на непристъпна

планина, но не само болните крака бяха причина за притеснението му. Е, по-добре ще бъде да не отлагам неприятните моменти, въздъхна в себе си той, а на глас попита: – Той горе ли е?

– В апартамента си. Сутринта излезе да се поразходи в градината и това ме радва...

Майлс изсумтя и сложи крак на първото стъпало.

– Асансьора – обади се Ботари.

– Защо, по дяволите? Та това е само един етаж!

– Докторът каза да се държиш настрана от всякакви стълби.

Лейди Воркосиган го възнагради с одобрителна усмивка, Ботари леко сведе глава:

– На вашите услуги, милейди.

Майлс изсумтя и се насочи към дъното на просторния вестибул.

Майка му го изчака да отmine и едва тогава се обади:

– Майлс... Не бъди прекалено... Искам да кажа, че той е доста стар и болен, за да държи на любезното поведение... Знаеш как да се оправиш с него, нали?

– Знам, разбира се – иронично се усмихна Майлс. Устните на майка му отвърнаха на усмивката, но очите ѝ си останаха тъжни.

С Елена Ботари се сблъска в коридора пред вратата на дядо си. Телохранителят поздрави дъщеря си с кратко кимване и това я накара да го дари с една от редките си, срамежливи усмивки.

За хиляден път Майлс се запита как е възможно горила като Ботари да даде живот на такова прекрасно създание. Лицето на Елена възпроизвеждаше всяка една от чертите на Ботари, но по безкрайно различен, спиращ дъха начин... На осемнадесет години тя беше висока почти колкото него – метър и осемдесет срещу метър и осемдесет и пет на Ботари. С това обаче се изчерпваше и цялата им прилика. Той бе едър и здрав, докато нейната фигура беше тънка и гъвкава. Неговият нос наподобяваше клон, а нейният беше елегантно издължен; неговото лице беше прекалено тясно, докато нейното притежаваше аристократична закръгленост. Най-ярко обаче се различаваха по очите си. Нейните бяха тъмни и блестящи, будни и интелигентни, но лишени от подозрителната бдителност на вечния войник... Косите им също бяха различни. Неговата – късо подстригана и започнала да сивее, нейната – дълга, мека и блестящо черна. Приличаха на две скулптурни композиции, поставени една срещу друга край входа на древна катедрала. Близки и едновременно с това безкрайно различни – плод на въображението на гениален скулптор.

Майлс се отърси от вцепенението. Очите му за миг срещнаха нейните, усмивката ѝ бързо се стопи. Той направи опит да изправи гръб и ѝ отправи подкупваща усмивка. В душата си тайно се надяваше да получи една в отговор, само за себе си... Все още е рано, сержант, прошепна тих глас в главата му...

– О, здравей, радвам се, че си тук – поздрави го тя. – Настроението тази сутрин не беше от най-добрите...

– Капризен ли беше?

– Не, по-скоро разсеян... Играхме карти и почти го победих, представяш ли си? После ми разказваше своите вечни спомени от войната, говореше и за теб... Сякаш имаше подробна карта на бъдещето ти, всяко събитие беше отбелязано с флагче... Сега няма да имаш нужда от присъствието ми, нали?

– Не, разбира се.

Елена се усмихна с нескрито облекчение, обърна се и започна да се отдалечава по коридора. В един момент спря и хвърли неспокоен поглед назад.

Майлс пое дълбоко дъх и отвори вратата на крепостта, в която се беше оттеглил генералът граф Пьотр Воркосиган.

ВТОРА ГЛАВА

Старецът беше станал от леглото, избърснат и облечен в спретнати дрехи. Седеше в стола си срещу прозореца и замислено гледаше към градината. Намръщи се, че го безпокоят, но когато видя на вратата Майлс, върху лицето му грейна широка усмивка.

– Влез, момчето ми – покани го той и махна към съседния стол, на който вероятно беше седяла Елена. Усмивката му стана някак учудена: – Господи, нима ми се губи цял ден? Мислех, че днес ще се потиш някъде по трасето на 100-километровия маратон по планината Сенсел...

– Не, сър, нищо не ви се губи – отвърна Майлс и се отпусна в стола. Ботари донесе още един и му направи знак да качи краката си. Майлс започна да ги повдига, но се намръщи от болка, въздъхна и се предаде: – Е, добре, сержант... Можеш да ги качиш... – Ботари нагласи краката му според предписанията на лекаря, после се оттегли и зае стратегическа позиция край вратата. Старият граф мълчаливо наблюдаваше процедурата, на лицето му бавно се появи загрижено изражение.

– Какво си направил, момче? – попита с въздишка той.

Дай да го направим бързо и безболезнено, рече си Майлс. Като гилотина...

– Скочих от стената на пътеката с препятствията и ги счупих и два-та. По този начин бях отстранен от целия изпит за физическа годност. Останалите... Всъщност, те вече са без значение...

– И се прибра у дома.

– Да.

– Тъй, тъй... – промърмори старецът, а дългите му извити пръсти забарабаниха по облегалката на стола. – Тъй, тъй... – Тялото му се размърда, устните му се превърнаха в тънка черта, очите му отново се насочиха към градината. Пръстите продължаваха своята работа. Избухването му беше внезапно и яростно: – Проклетата да бъде тая нова демокрация! Всичко е заради извънпланетните глупости, които държим да прилагаме тук! Баща ти едва ли направи добра услуга на Бараяр, като ги подкрепи! Имаше отличната възможност да ги изкорени веднъж завинаги по време на мандата си като регент! Но сега разбирам, че тази възможност е отлетяла завинаги... Каква беше тази обич към извънпланетния начин на живот, към извънпланетните жени... – Гласът му постепенно се снижи, очите му се извърнаха към Майлс: – Майка ти е

виновна за всичко! Майка ти с нейните егалитарни глупости!...

– О, това е вече прекалено! – не издържа Майлс. – Отлично знаете, че мама е напълно аполитична и животът ѝ го доказва...

– Да благодарим на Бога, че е така! – остро отвърна старецът. – Иначе отдавна да е поела управлението на Бараяр с тоя твой баща, който не ѝ противоречи за нищо! Но можеше да бъде и по-зле... – Сухото му тяло се размърда, душевната му болка очевидно беше не по-малка от физическата, пронизваща тялото на Майлс.

Младежът се отпусна в стола и замълча. Знаеше, че графът има способността да спори сам със себе си и скоро ще се успокои.

– Предполагам, че трябва да отстъпваме под натиска на времето... Днес най-великите бойци са синовете на бакалите. Навремето имах няколко от тях под свое командване... Разказвал ли съм ти за един лейтенант, който се прояви по време на битката ни със Сетагандците в планините Дендари? Най-добрият специалист по водене на партизанска война, който съм срещал! По онова време бях горе-долу на твоите години... Беше страхотен, уби купища войници на противника... А баща му е бил шивач... Тогава дрехите се крояха и шиеха на ръка, с игла и конец... – От гърдите му се откъсна тежка въздишка: – Забравил съм му името...

– Теслев – помогна му Майлс, вдигна вежди и заби тежък поглед в неподвижните си крака. Може би аз също трябва да стана шивач, въздъхна на свой ред той. Май само за това ме бива... Но днес шивачите са музейна рядкост, също като графовете...

– Теслев, точно така. Убиха го от засада, по време на разузнавателна акция... Храбър мъж, много храбър мъж!... – Старецът замълча и в стаята се настани тежка тишина.

– Редовни ли бяха изпитите? – попита след известно време графът. – В днешно време човек не знае кога ще попадне на някой плебей, който има зъб на всички аристократи...

Майлс поклати глава, решен да пресече тези фантазмагории още в зародиш.

– Изпитът си беше съвсем редовен – рече. – Причината беше в мен. Позволих да ме ядосат и постъпих небрежно. Провалих се, защото не бях подготвен достатъчно добре и това е всичко!

Устните на стареца се свиха в презрителна гримаса, пръстите му ядосано се свиваха и разпусаха.

– Едно време никой не би посмял да оспори правото ти на...

– Едно време моята слаба подготовка щеше да бъде заплатена с кръвта на други бойци! – прекъсна го с хладен глас Майлс. – Мисля, че

днешната система е по-справедлива.

– Е, да... – промърмори старецът, очите му отново се заряха през прозореца. – Времената са други... Бараяр се промени... Тази промяна започна когато бях десетгодишен, на двадесет мислех, че е приключила... Но после установих, че тя продължава и на четиридесет светът беше коренно различен. А днес, когато надхвърлих осемдесетте, виждам, че промяната продължава... Днес на преден план излиза едно слабо, дегенерирало поколение, чиито грехове никой не вижда... Старите пирати от времето на баща ми биха ги разкъсали за закуска, а до обед щяха да са забравили за тях... Знаеш ли, че аз ще бъда първият граф Воркосиган, който ще си умре в леглото? Това не се е случвало на рода ни от девет поколения насам! – Замълча, очите му продължаваха да гледат през прозореца. После поклати глава и сякаш на себе си прошепна: – Господи, до гуша ми дойде от промени! Тръпки ме побиват, че мога да бъда свдетел на нови... Тръпки ме побиват!

– Сър – обади се почтително Майлс.

– Ти не си виновен, момчето ми – рязко вдигна глава графът. – Изобщо не си виновен! Ти просто попадна в зъбите на промяната като всички останали и се остави на случайността. Всичко дължим на нея – проклетата случайност. Дори отровата, с която онзи убиец се опита да премахне баща ти... Без да си дава сметка за способностите на майка ти. И въпреки всичко това, ти се представи добре. Ние... Ние просто очаквахме прекалено много от теб и това е всичко... Не бива да те обвиняваме.

– Благодаря, сър.

Мълчанието се проточи и стана трудно поносимо. Въздухът в помещението беше топъл и сух, главата на Майлс щеше да се пръсне от болки. Безсънието започваше да му се отразява, пригади му се от глад и прекалено силните успокоителни. Мъчително се изправи на крака и въздъхна:

– Надявам се, че ще ме извините, сър...

– Върви – махна с ръка старецът. – Сигурно имаш работа... – Очите му се заковаха в лицето на младежа: – Всъщност, какво ще правиш сега? Според мен изпадаш в много особено положение... Ние цял живот сме били Вор, тоест бойци... Дори и тогава, когато войната започна да се променя заедно с всичко останало...

Фигурата му изглеждаше крехка и безпомощна в широкия стол. Майлс събра остатъка от душевните сили в опит да изглежда бодър.

– Знаете, че аристократичният произход се проявява по два начина,

сър. След като не мога да бъда боец, ще трябва да стана градско конте... Мисля да се превърна в най-големия епикуреец и женкар на града и това положително ще ми бъде по-приятно от службата в армията...

Дядото оцени чувството му за хумор.

– Винаги съм завиждал на подобни хора, момче... Действай, може пък наистина да ти е хубаво... – На лицето му се появи усмивка, но тя беше толкова пресилена, колкото и тази на Майлс. Старият войн презираше този начин на живот толкова дълбоко, че в речника му едва ли можеше да се намери подходящо прилагателно за израз на това презрение. Майлс направи знак на Ботари и двамата безшумно се оттеглиха.

* * *

Майлс се беше сгушил в старото кресло, поставено до прозореца на малката стаичка. Краката му бяха вдигнати нагоре, очите му – затворени. Зад стъклото се виждаше страничната уличка. Тук се влизаше рядко, тишината вдъхваше спокойствие. Никога не бе изпадал в толкова дълбоко отчаяние, душата му сякаш заспа, изгубила усещане дори за болката. Беше се борил със зъби и нокти, но една секунда провали всичко. Секунда на лекомислен гняв... Сега го очакваше нерадостно бъдеще, сиво и монотонно, лишено от стимул за живот.

Зад гърба му се разнесе дискретно покашляне, последвано от уверен глас:

– Здравсти, Майлс.

Очите му рязко се отвориха, чувството на ранено животно, скрито в дълбоката си дупка, бързо се стопи.

– Елена! Чух, че двете с мама сте се върнали снощи от имението Воркосиган... Влизай.

– Да, тя е толкова мила... – отвърна Елена и пристъпи към стола. – Знае, че се страхувам от столицата и винаги ме придружава... Понякога имам чувството, че е родната ми майка...

– Кажй й го, положително ще се зарадва.

– Наистина ли мислиш така? – срамежливо го погледна тя.

– Абсолютно – тръсна глава той и в душата му проблесна лъч надежда. Може би все пак ще успее да открие смисъла на живота...

Тя леко прехапа устни, огромните й очи изпитателно пробягаха по лицето му.

– Изглеждаш съсипан...

Майлс нямаше никакво желание да й плаче на рамото. Прогони отчаянието и направи опит да го замести с малко горчива самоирония.

– И наистина съм, но ще се оправя – широко се усмихна той. – Предполагам, че вече знаеш всичко за провала ми...

– Да – кимна тя. – А как го прие старият господар?

– Прилично... Може би защото съм все пак единственият му внук... И това ми дава възможност да се измъквам от всякакви неудобни ситуации.

– Поиска ли да си смениш името?

– Какво? – погледна я с недоумение Майлс.

– Ами, да използваш бащиното си име, както е прието. Спомена за това, докато ти... – Замълча, но Майлс чу най-главното.

– Аха, значи е възнамерявал да отстъпи, така ли? – възкликна той. – Чакал е да стана офицер, за да ми върне имената, на които съм законен наследник? Много мило от негова страна – със седемнадесет години закъснение! – Потисна гнева си с не особено сполучлива иронична усмивка.

– Аз така и не разбрах за какво става въпрос – подхвърли Елена.

– Как за какво? За това, че са ме кръстили Майлс Нейсмит – което е името на дядо ми по майчина линия, а не Пьотр Майлс – както би трябвало да бъде! Скандалът около раждането ми е бил огромен. След като се е разбрало с какви увреждания ще се родя вследствие отровния газ „солтоксин“, с който са се опитали да убият родителите ми, дядо е настоявал за аборт... Но мама била твърдо против, а баща ми – оказал се между чука и наковалнята, в крайна сметка застанал на страната на жена си. Дядо бил бесен и забранил да нося името му. По-късно, уверил се в наличието на някакви качества у мен, станал значително по-мек... – Усмихна се, пръстите му започнаха да почукват по облегалката на стола. – Значи е обмислял отменянето на забраната, а? Добре, че се провалих. Иначе кой знае какво щеше да ми се наложи да изживее!... – Замалко не прехапа език, усетил ясно горчивината в последните си думи. Не биваше да показва отчаянието си пред Елена.

– Зная колко упорито се готвеше – промълви тя. – И много съжалявам, че стана така...

– Аз също – направи опит да се усмихне той. – Имам чувството, че ако ти можеше да се явиш на проклетите изпити, от теб щеше да излезе отличен офицер!

В душата ѝ потрепна забравеното чувство на близост, което имаха като деца.

– Може би – рече. – Но законите на Бараяр са такива, че аз съм по-голям инвалид от теб... Една жена дори не може да мечтае за военна

кариера...

– Знам – въздъхна той. – И точно това ме дразни. С това, което си научила от баща си, на теб ти трябва само един кратък курс по тежко въоръжение и ще бъдеш сто пъти по-добре подготвена от хлапаците, които се явиха на конкурса заедно с мен... Представи си само – сержант Елена Ботари! Звучи добре, нали?

– Защо ме дразниш? – тежко въздъхна тя.

– Не те дразня – отвърна Майлс. – Просто ти говоря като обикновен цивилен...

Тя мрачно кимна, после на лицето ѝ се появи усмивка:

– О, щях да забравя... Майка ти настоява да слезеш за обяд...

Той свали краката си и се изправи с цената на доста усилия.

– На подобна заповед всеки трябва да се подчини. Защото я издава командирът на цял адмирал!

– Така е – усмихна се Елена. – Когато е била офицер на Бета, никой не е мислил, че поведението ѝ е странно и необичайно, никой не е твърдял, че се стреми да нарушава уставите...

– Напротив – поклати глава Майлс. – Тя е толкова странна, че никой не е помислял да я приобщава към уставите. Просто са я оставили да върши нещата по своему...

– Ех, защо не съм се родила бетианка – въздъхна Елена.

– Чакай, чакай – погледна я Майлс. – Не забравяй, че тя е била странна и по бетианските стандарти... От друга страна съм убеден, че животът в колонията Бета наистина би ти допаднал...

– Аз никога няма да напусна нашата планета.

– Какво те задържа? – присви очи той.

– Знаеш го баща ми – сви рамене тя. – Толкова е консервативен, че би трябвало да се е родил преди два века... Ти си единственият човек тук, който не го третира като смахнат... Той си е стопроцентов параноик!

– Зная – кимна Майлс. – Но за бодигард това качество е много полезно, бих казал – дори задължително. Патологичната му подозрителност вече два пъти ми спасява живота...

– Май и ти би трябвало да си се родил преди двеста години – отбеляза Елена.

– Не, благодаря. Тогава положително биха ме убили още при раждането.

– Тук си прав – призна тя. – Но тая сутрин, съвсем неочаквано, той започна да говори за предстоящия ми брак.

– Така ли? – спря се Майлс. – И какво точно ти каза?

– Всъщност, нищо особено – сви рамене тя. – Просто спомена, че вече ми е време... Понякога... Понякога много ми се иска мама да е жива...

– Разбирам – топло я погледна той. – Опитай се да поговориш с моята майка, тя положително ще те разбере... Или с мен... Можеш ли да разговаряш с мен?

– Разбира се – усмихна се тя. – Благодаря...

Стигнаха до началото на стълбите, тя се спря.

– Знаеш ли, той престана да говори за мама... По-рано, преди да навърши дванадесет, постоянно ми разказваше за нея. После изведнъж престана... Дали не е започнал да я забравя?

– Едва ли – поклати глава Майлс. – Виждам го по-често от теб и мога да те уверя, че не е погледнал друга жена...

Започнаха да се спускат по стълбището. Краката го боляха, движеше ги с цената на огромни усилия. Клатушкаше се като пингвин, ръцете му неволно търсеха опората на перилата.

– Не е ли по-добре да вземеш асансьора? – попита Елена, забелязала несигурните му движения.

Само това остава, възмути се в себе си Майлс. И тя да започне да ме третира като инвалид. Очите му се плъзнаха по излъсканите перила.

– Докторите казаха да не натоварвам краката си – рече той и на лицето му се появи широка усмивка. – Но пропуснаха да уточнят как да го правя... – Повдигна се на ръце и възседна перилата.

На лицето ѝ се появи изненада и ужас.

– Майлс, да не си полудял! – извика. – Ако паднеш оттам, здрава костница няма да ти остане!

Той отпусна хватката си и тялото му се плъзна надолу. Тя се засмя и хукна по стъпалата след него. Майлс взе завоя с пълна скорост, видя какво го чака в подножието на стълбата и усмивката му замръзна.

– О, по дяволите!...

Нямаше как да се спре.

– Какво, за Бога...

– Пази се!

Тялото му излетя от края на парапета и с пълна скорост се заби в едрия офицер с посивяла коса, който го гледаше безмълвно, парализиран от изненада. Претърколиха се по плочките на вестибула в момента, в който Елена изскочи иззад завоя. Майлс не можеше да види лицето на офицера, но усещаше топлината му и знаеше, че трябва да е

почервеняло от гняв. На крачка от тях стоеше още един офицер – висок и строен мъж с капитански отличителни знаци на якичката. Подпираше се на бастун и весело се смееше.

Майлс се изправи и криво-ляво успя да заеме военна стойка.

– Добър ден, татко – хладно поздрави той, а решително вирнатата му брадичка предупреждаваше, че няма да позволи коментари по повод необичайното си придвижване из къщата.

Лорд-адмирал Арал Воркосиган, министър-председател на Бараяр и пръв помощник на императора Грегър Ворбара, управлявал планетата като регент докато Негово Величество навърши пълнолетие, оправи униформата си, прокашля се и отвърна:

– Добър ден, сине. – Тонът му беше строго официален, но очите му се смееха. – Радвам се да видя, че нараняванията ти не са чак толкова сериозни...

Майлс сви рамене, но вътрешно беше доволен от тактичността на баща си.

– Нищо особено – промърмори.

– Извини ме за момент... О, добър ден, Елена... – Извърна се към втория офицер и попита: – Куделка, какво е становището ти за разходи-те по поддръжка, които спомена адмирал Хесман?

– Мисля, че са доста раздути – отвърна капитанът.

– Значи и на теб ти направи впечатление, а?

– Не мислите ли, че те включват и нещо друго?

– Може би. Но какво? Бюджетът на партията му? Кой е изпълнител на договора? Деверът му? На какво се дължи раздутия бюджет – на преднамереност, или обикновена неефективност? Ще възложи на Илиан да провери първата от тези вероятности, ти ще поемеш втората... Искам пълен анализ на цифрите!

– Ще се разпискат. Дори днес вече бяха готови да го сторят...

– Не им обръщай внимание. Като член на Генералния щаб съм изготвял същите калкулации и отлично зная колко боклук могат да поемат...

Капитан Куделка се усмихна, кимна с глава по посока на Майлс и Елена, после побърза да се оттегли.

Баща и син се гледаха и мълчаха. Никой не искаше пръв да отвори дума за проблема, който стоеше между тях. Лорд Воркосиган сякаш разбра мълчаливото му послание, кимна с глава и попита:

– Закъснях ли за обяд?

– Току-що ми съобщиха, че е сервиран, сър...

– Ами тогава да вървим...

Понечи да подкрепи сина си, но навреме се осъзна и кръстоса ръце зад гърба. Тръгнаха един до друг, бавно и някак тържествено...

* * *

Изпънал се с дрехите на леглото, Майлс гледаше с отвращение неподвижните си крака. Те бяха неговите врагове, неговите бунтовни провинции, непокорни войници и коварни саботьори... Щеше да му се наложи още едно, последно ставане. Да се измие и преоблече в пижама и да се приготви за сън. Но това усилие му се струваше свръхчовешко, извън неговите възможности. Той съвсем не е герой... Като онзи, за когото беше разказвал дядо му. По време на бой застрелял изтощения кон под себе си и поискал друг... Само за да го сподели същата съдба.

По всичко личеше, че сам бе помогнал на Ботари да насочи мислите си в неблагоприятна посока. Пред очите му се появи образът на Елена с изящно очертан профил, огромни блестящи очи, издължени бедра... Твърде много наподобяваше графиня от някоя класическа пиеса. Ех, ако можеше да ѝ бъде достоен партньор в живота!... Но какъв граф щеше да излезе от него?

В живота наистина бе аристократ, но за недъгавите в бараярската драма беше определена една единствена роля – тази на злодея. Ако бе успял да стане войник, може би щеше да има известни шансове да се превърне в злодей. „Ще отвлека девойката и ще я затворя в мрачната си кула“, промърмори полугласно той. После от гърдите му се откъсна тъжна въздишка и гласът му възвърна нормалното си звучене:

– Само дето нямам кула... Ще трябва да се задоволя с гардероба. Дядо е прав – ние сме поколение на дегенерати. Във всеки случай ще се намери кой да спаси красавицата... Някой безмозъчен здравеняк, като Костолиц... А изхода от такъв двубой е предварително известен...

Изправи се на крака и зае гротескна бойна стойка. Шпагата на Костолиц срещу неговия боздуган... Да, точно така. Боздуганът е най-подходящото оръжие на злодея. Пронизан от врага си, той пада в прегръдките на Елена, а тя плаче от мъка... Не, едва ли ще е така. По-скоро Елена ще бъде в прегръдките на Костолиц и ще се радва на победата му.

Очите на Майлс се спряха на античното огледало с рамка от дърворезба.

– Куцо джудже! – изръмжа той, обзет от внезапното желание да натроши огледалото с юмруци. Но шумът щеше да алармира пазачите, ще се появят роднините и ще му поискат обяснение. Обърна огледалото

към стената и се просна върху леглото.

Загледа се в тавана и започна да обмисля положението, този път се-риозно. Представи си как моли баща си да му стане посредник и да разговаря със сержант Ботари. Страхотно! Размърда се в напразен опит да намери по-удобно положение за тялото си. На седемнадесет години беше твърде млад за женитба, дори по стандартите на Бараяр. Освен това нямаше работа и при създаването се положение сигурно ще минат години преди да бъде в състояние да поиска ръката на Елена самостоятелно, без помощ от страна на родителите си. Но кой ще го чака? Тя отдавна ще бъде омъжена!

Ами самата Елена? Какво можеше да ѝ предложи в личен план? Какво удоволствие ще изпитва в прегръдките на грозно и разкривено джудже, как ще се чувства сред едно общество, което безмилостно изкоренява дори и най-незначителните недъзи у своите членове с помощта на вносни лекарства и собствените си традиции? Как ли ще се чувства под погледите на хората, особено при яркия контраст във външния им вид? Нима благородническите привилегии, все по-размити и неясни с течението на времето, могат да компенсират уродливостта на съпруга ѝ? Привилегии, които са лишени от всякакъв смисъл извън границите на Бараяр... От майка си знаеше, че е така. Въпреки, че живееше тук вече осемнадесет години, тя продължаваше да счита системата Вор за масова халюцинация и нищо повече...

На вратата се почука. Твърдо, авторитетно и едновременно с това възпитано... Майлс иронично се усмихна, надигна се от леглото и извика:

– Влезте, татко.

Главата на лорд Воркосиган се появи в дървената рамка.

– Още ли си облечен? – попита. – Вече е късно, трябва да почи-ваш... – Плъзна се навътре, завъртя един стол и го възседна наопаки. Майлс забеляза, че самият той също е облечен, носеше обичайната си зелена униформа. Вече беше само министър-председател, с регентство-то беше свършено. Защо тогава продължава да носи старата адмиралска униформа, запита се Майлс. Може би просто е свикнал с нея...

– Питам се... – започна баща му, прочисти гърлото си в миг на колебание, после продължи: – Питам се какви ще бъдат следващите ти стъпки... Имаш ли резервен вариант?

– Нямам и никога не съм имал – изопна се лицето на Майлс. – Ва-риантът беше само един – да успее. Ето защо сега се чувствам още по-глупаво!

– Ако това представлява някаква утеха за теб, ще кажа, че беше много близо до успеха – поклати глава лорд Воркосиган. – Днес разговарях с председателя на изпитната комисия, мога да ти съобщя оценките от писмените изпити... Ако желаш, разбира се...

– Мислех, че те са анонимни – вдигна поглед Майлс. – Този номер получава толкова, следващият – толкова...

Лорд Воркосиган вдигна ръка.

– Няма смисъл – въздъхна Майлс. – Още от самото начало шансовете ми бяха нула, но аз бях прекалено горд да го призная.

– Не е така. Всички знаем, че ще ти бъде трудно. Но аз никога нямаше да ти позволя участие, ако не съществуваха известни шансове за успех.

– Тая гордост май ми е по наследство от вас...

Размениха си по един кратък, натежал от ирония поглед, после лорд Воркосиган с въздишка призна:

– Прав си, едва ли е от майка ти.

– Тя... Много ли е разочарована?

– Не мисля. Знаеш какво е отношението ѝ към военните. Веднъж ни нарече наемни убийци... – На устата му се появи усмивка: – Това май беше първото нещо, което ми каза...

– Наистина ли? – недоверчиво го изгледа Майлс.

– Да – кимна лорд Воркосиган и усмивката му се разшири. – Но въпреки това се омъжи за мен... – После тръсна глава и вече сериозно добави: – Но на практика това си е чистата истина... Ако у мен съществуваха някакви подозрения относно военните ти заложби, те бяха...

Майлс замръзна от напрежение.

– ...те бяха именно в това отношение... За да убиеш врага, първо трябва да изтриеш лицето му от съзнанието си. Прост и ефектен номер, прави се с мозъка. Всеки войник трябва да го владее. Но не съм сигурен, че у теб може да има подобно поведение. И ти като майка си винаги гледаш на света с широко отворени очи, не пропускаш нищо, не забравяш нищо...

– Никога не съм забелязвал обратното поведение у вас, сър.

– Това е така и затова се прехвърлих в политиката. Изгубих способността да прилагам този номер... – Усмивката на лорд Воркосиган изчезна. – Страхувам се, че това стана за твоя сметка...

В душата на Майлс се появи мрачно подозрение.

– Затова ли се отказахте от Имперския съвет, сър? – попита той. – Затова ли не участвахте в наддаването, макар всички да очакваха

противното? Защото наследникът ви е... – Леко помръдване на тялото замести забранената думичка „недъгав“.

Веждите на лорд Воркосиган се сляха в плътна, заплашителна черта. Гласът му се превърна в шепот и това накара Майлс почти да подскочи.

– Кой казва това?

– Никой – нервно отвърна младежът.

Баща му скочи на крака и започна да крачи из стаята.

– Не позволявай на никого да говори по този начин! – изсъска той.
– Това е страшна обида както за мен, така и за теб! Заклех се пред смъртното ложе на Езар Ворбара, че ще служа на сина му до гроб. И изпълних клетвата си. Точка, край на спора!

– Аз не споря – бледо се усмихна Майлс.

Лорд Воркосиган се огледа, на лицето му се появи нещо хато усмивка.

– Извинявай. Без да искаш докосна болното ми място, но вината не е твоя... – Върна се на стола и вече спокойно продължи: – Знаеш какво е отношението ми към Имперския съвет. Банда проклети негодници... Но я се опитай да им го кажеш в очите!... – Млъкна и горчиво поклати глава.

– Но Грегър едва ли може да има подозрения към вас. Сторили сте толкова много за него! Претенциите на Вордариан. Третата Сетагандийска война. Въстанието на Комар... Ако не бяхте вие, той едва ли би получил възможността да управлява...

– На този етап Грегър е в особено състояние – направи гримаса лорд Воркосиган. – След шестнадесет години управление на хора, които тайно нарича „шантави старци“, той изведнъж поема властта. Цялата власт, без никакви ограничения. Обзел го сърбежът на екзалтацията, а аз нямам никакво намерение да се изпречвам на пътя му точно сега...

– О, не е така. Грегър не би могъл да бъде толкова коварен!

– Сигурно. Но в момента го притискат отвсякъде и аз вече не съм в състояние да парирам натиска... – Млъкна, стисна пръстите си в юмрук: – Между впрочем, нека се върнем на въпроса за твоето бъдеще.

– Не знам, сър – въздъхна Майлс и уморено разтърка слепоочията си.

– Би могъл да помолиш Грегър за индивидуална императорска заповед – подхвърли с неутрален тон лорд Воркосиган.

– Какво? Да се набутам в армията насила? С помощта на политическото фаворизиране, срещу което вие лично цял живот сте се борили?

– Майлс въздъхна и поклати глава: – Ако исках да постигна целта си по този начин, щях да го направя още преди изпитите. Но сега не. Изключено!

– Но ти си прекалено талантлив и образован, за да стоиш настрана – отбеляза лорд Воркосиган. – Има и други видове служба. Искам да ти подхвърля една-две свои идеи, молбата ми е само да ме изслушаш...

– Добре.

– Офицер или не, един ден ти ще бъдеш лорд Воркосиган – вдигна ръка да спре възраженията на сина си и продължи: – Един ден... Неизбежно ще получиш място в управлението, ще бъдеш един от тези, които ще защитават държавата от революция или друга социална катастрофа. Ще бъдеш представител на нашата наследствена област, която, признавам, напоследък сме занемарили страхотно... И то не само защото дядо ти се разболя... Мен ме притискат други неотложни задачи, а преди това и двамата бяхме военни от кариерата.

Хайде, започвай с проклетите спомени, въздъхна в себе си Майлс.

– Нещата се трупаха с години. Имаме страшно много работа, която все някой трябва да свърши... С малко юридическа подготовка би могло да...

– ЮРИСТ?! – извика Майлс, дълбоко поразен. – Искате да станат юрист? Че това е толкова противно, колкото и да бъда шивач!

– Моля? – объркано го погледна лорд Воркосиган.

– Нищо – смутолеви Майлс. – Просто си спомних едни думи на дядо...

– Нямам намерение да споделям тази идея с дядо ти – подхвърли лорд Воркосиган, прокашля се и продължи: – Но от опита си в управлението знам, че ти... хм... би могъл да заместиш дядо си при управлението на нашите земи... Това управление не се състои единствено от налагането на воля посредством военна сила... Дори по времето на Изолацията не е било така.

Говори така, сякаш е обмислил всичко, с омраза си помисли Майлс. Наистина ли си вярвал, че аз ЩЕ СЕ ИЗУЧА за адвокат, татко? Вдигна глава и погледна лорд Воркосиган с лека подозрителност:

– Има ли нещо, което не ми казвате, сър? Нещо, свързано със здравето ви, или...

– О, не, всичко е наред – увери го лорд Воркосиган. – Макар че човек в моето положение едва ли може да предвиди какво ще стане с него утре...

Какво ли още се е случило между Грегър и баща ми, загрижено се

запита Майлс. Имаше чувството, че му се предлагат едва десет процента от цялата истина. Лорд Воркосиган въздъхна и се надигна.

– Е, добре. Няма да ти отнемам повече от времето за почивка. Сега ти имаш нужда единствено от нея...

– Не ми се спеше, сър...

– Мога ли да ти помогна с нещо? – внимателно попита лорд Воркосиган.

– Не, все още имам от болкоуспокоителните, които ми дадоха в болницата. Две хапчета и почвам да се нося... – Майлс разпери ръце и ги размахва като птичи криле.

Лорд Воркосиган кимна и се оттегли.

Майлс се отпусна по гръб и направи опит да извика образа на Елена в съзнанието си. Но студеният полъх на политиката остана и след излизането на баща му, сковаваше въображението му като утринна слана. Изправи се на крака и се повлече към банята. Реши, че е време да глътне едно от своите хапчета.

Глътна две, с помощта на чаша вода. Всичките, прошепна тих глас в главата му. Вземи ги всичките и цялата работа ще приключи... Поста- ви почти пълната кутийка върху лавицата, очите му пробягаха по отражението му в огледалото.

– Дядо е прав! – прошепна той. – Човек трябва да умира единствено в бой!

Върна се в леглото, впери очи в голата насрещна стена и в съзнанието му отново се появи мигът на фаталната грешка. Там, на пътеката с препятствията... Най-накрая сънят дойде и му донесе така желаното спокойствие.

ТРЕТА ГЛАВА

Майлс се събуди от почтителното докосване на прислужника, навън бавно се развиделяваше.

– Лорд Воркосиган, лорд Воркосиган – тихо повтаряше човекът.

Очите на младежа лепнеха, струваше му се, че е потънал в дълбоко езеро. Какво става, по дяволите, запита се той. Защо ме будят толкова рано и защо ме титулуват като баща ми? Нов ли е този прислужник, или...

Съзнанието му се избистри с хладна бързина, стомахът му се сви. Рязко седна в леглото, за миг му се зави свят.

– Какво има?

– Негово... Вашият баща моли да се облечете и незабавно да слезете при него... – Заекването на прислужника потвърди лошите му предчувствия.

До настъпването на деня имаше най-малко още един час. В библиотеката бяха включени жълтите настолни лампи, през плътното спуснатите завеси не проникваше никаква светлина. Баща му носеше униформените си панталони, но под тях се показваха домашни чехли. Отгоре бе облякъл бяла риза. Стоеше в средата на помещението и тихо разговаряше със семейния лекар. Край тях стоеше войник в униформата на имперската стража. Усетил отварянето на вратата, баща му (или може би граф Воркосиган?) бавно се обърна и очите им се срещнаха.

– Дядо ли, сър? – тихо попита Майлс.

Новият граф тъжно кимна с глава.

– Тихо и незабележимо, в съня си... Станало е преди около два часа. Мисля, че не е усетил нищо. – Гласът на баща му беше тих и ясен както винаги, но лицето му изглеждаше по-сбръчкано от обикновено, някак изведнъж остаряло. Иначе си беше все същото – спокойно и сдържано, лице на истински командир, който държи положението в ръцете си. Единствено очите му, при това само когато светлината се отразяваше в тях, показваха наличието на някаква тъжна, почти детска безпомощност. Но тези очи уплашиха Майлс далеч повече от плътното стиснатите му устни.

Очите му се насълзиха, той вдигна ръка и с рязко движение попречи на глупавата влага да намокри скулите му.

– Дявол да го вземе! – приглушено въздъхна той. Никога в живота

си не бе се чувствал толкова слаб и безпомощен.

Баща му внимателно го погледна.

– Месеци наред положението висеше на косъм... – промълви той. – Ти добре знаеше това...

А вчера аз скъсах този косъм със собствените си ръце!, помисли Майлс, обзет от черно отчаяние. Съжалявам, дядо, ужасно съжалявам!... Тръсна глава и глухо отвърна:

– Да, сър.

* * *

Погребението на стария герой се превърна в нещо като всеобщо поклонение. Три дни непрекъснати траурни пантомими, за какво е всичко това, питаше се Майлс. По спешност се шиха черни дрехи, къщата на Воркосиган се превърна в нещо като издигната наред площада естрада, към която се стичаха опечалени от всички краища на страната. Поклонението беше в замъка ВорхарТънг – там, където заседаваше Съвета на Графовете. Безкрайни траурни речи. Процесията, която наподобяваше военен парад, начело с военния оркестър на Негово Величество императора, великодушно отпуснат за погребението, кавалерийският взвод на Грегър Ворбара, отдавна изпълняващ чисто представителни функции... Опелото...

Майлс мислеше, че дядо му е последният от своето поколение, но сега се оказа, че не е така. В процесията се включиха цял куп ветерани, появили се Бог знае откъде... Черните им пелерини се развяваха като гарванови криле, след тях пристъпваха ординарците им. Мрачен, но учтив, Майлс търпеливо понасяше стреснатите им погледи когато го представяха като внука на Пьотр Воркосиган, после, също така търпеливо изслушваше спомените им за хора, които бяха умрели още преди да се роди и за които – както искрено се надяваше – никога нямаше да слуша отново...

Нещата не приключиха дори след последната лопата суха пръст върху ковчега. В продължение на следобеда и цялата вечер къщата на Воркосиган беше обсадена от тълпи, които едва ли биха могли да бъдат причислени към близките на семейството. Бяха по-скоро приятели и познати, офицери и държавни служители, естествено, придружени от съпругите си. А самите роднини бяха толкова много и толкова непознати, че главата му се замая.

Граф и графиня Воркосиган приемаха съболезнования в основата на широкото стълбище и не можеха да мръднат оттам.

Баща му винаги беше считал социалните контакти за неразделна част от политическия си дълг и това ги правеше абсолютно задължителни. Но когато на прага се появи братовчедът Иван Ворпатрил, следван от майка си – достопочтената лейди Ворпатрил, Майлс не издържа и панически се оттегли в малката уединена стаичка – последното убежище от нашествието на вражеските сили. Вече беше научил, че Иван е издържал успешно изпитите за Военната академия, не изгаряше от желание да чуе подробностите. Пристъпи към асансьора, измъкна пътьом две цветчета от някакъв венец, после побърза да изчезне нагоре, към таванската стаичка.

Почука тихо на дървената врата, покрита с разкошна резба.

– Кой е? – долетя отвътре приглушеният глас на Елена.

Той завъртя емайлрираната топка на бравата, пхна ръката си в прощепта и размаха цветята.

– О, Майлс, влизай... – извика тя.

Той се шумгна вътре, облегна облечената си в черно снага на вратата и се усмихна. Елена седеше на старо резбовано кресло до прозореца.

– Как разбра, че съм аз?

– Ами, трябваше да си ти... Или някой, който е решил да ми поднесе цветя на колене... – Очите ѝ неволно се вдигнаха до нивото на вратата, от което би очаквала да се появи мъж с нормален ръст.

Майлс се отпусна на колене и пропъзля по килима към нея.

– Заповядай! – извика с престорена тържественост той и тя избухна в смях. Краката му обаче моментално изразиха протест от това насилие, на лицето му се изписа болка. – Ох... – Той прочисти гърлото си, после, вече доста по-тихо, добави: – Ще ми помогнеш ли да стана? Проклетите шини много ми пречат...

– Разбира се – скочи Елена, настани го удобно върху леглото и се върна на мястото си.

Майлс бавно огледа миниатюрното помещение.

– Това ли е най-добрият гардероб, който можем да ти предложим?

– Харесвам си стаята – отвърна Елена. – Особено прозореца, защото гледа към улицата... А спалнята на баща ми е още по-малка. – Помириса цветята и Майлс веднага съжали, че не беше подбрал от най-ароматните. Очите ѝ се спряха върху лицето му с внезапно подозрение: – Откъде ги откъсна, Майлс?

– Взех ги назаем от дядо – отвърна с леко смущение той, по лицето му избиха розови петна. – Изобщо няма да му липсват, тъй като долу е истинска джунгла...

– Непоправим си! – поклати глава тя, но на устните ѝ играеше усмивка.

– Нали нямаш нищо против? – попита той. – Реших, че на този етап те ще донесат по-голяма радост на теб, отколкото на него...

– Дано само някой не помисли, че сама съм ги откраднала!

– Препращай ги към мен – предложи великодушно той, вирна брадичка и хвърли кос поглед към внезапно помръкналото ѝ лице. – Сега пък какво има? Тъжни мисли ли те налегнаха?

– Господи, нищо не мога да скрия с това мое лице! Сякаш е отворен прозорец!

– Нищо подобно. Лицето ти по-скоро прилича на... на вода. Отразява нещата, по повърхността му бягат светлини и сенки, но никой не знае какво става в дълбокото...

Елена закачливо се усмихна, после лицето ѝ отново стана сериозно.

– Мислех си, че никога не съм слагала цветя на гроба на мама.

– А искаш ли? – оживи се той. – Ще се измъкнем през задния двор, цветя колкото щеш... Никой нищо няма да забележи.

– В никакъв случай! – отсече тя. – Това, което направи, е напълно достатъчно! – Завъртя стръкчетата в ръцете си, листенцата станаха сребърни на светлината на прозореца, зад който се трупаша сивите есенни облаци. – Освен това аз не зная къде се намира той...

– Странно! – погледна я изненадано той. – Съдейки по привързаността на баща ти, аз мислех, че той редовно го посещава... Но може би не иска да я свързва със смъртта, това често се случва...

– Тук си прав. Веднъж го попитах къде е погребана, помолих го да отидем на гроба... Но знаеш го татко... Все едно, че говорех на стената.

– Той наистина е като стена, особено когато се стовари върху някого... – В очите му проблесна нова мисъл:

– А може би го измъчва чувство на вина. Може би тя е един от редките смъртни случаи при раждане... Умряла е горе-долу по времето на твоето раждане, нали?

– Той каза, че е загинала при въздушна катастрофа.

– О...

– После каза, че се е удавила.

– Така ли? – Блясъкът в очите му отново се появи. – Може би е паднала с летателния си апарат в река или езеро. Има такива случаи... А може би го е управлявал той...

Елена потръпна и Майлс мислено се наруга за проявената нетактичност.

– Извинявай, не исках да те обидя... Но днес съм в много особено настроение... Сигурно е от дрехите... – Разпери ръце и размахва черните поли на пелерината си като криле.

После потъна в размисъл. Мислеше за смъртта и свързаните с нея сложни ритуали. Елена тактично запази мълчание, очите ѝ гледаха надолу, към парадния вход на сградата, разположен на четири етажа под прозореца ѝ. Там цареше тържествено оживление; облечени в траурни одежди, знатните граждани на Бараяр се точеха в неспирен поток.

– Можем да разберем! – прошепна напрегнато той и я накара да подскочи от изненада.

– Какво?

– Къде е погребана майка ти. При това без да питаме и разпитваме...

– Как?

Той се изправи, на лицето му се появи широка усмивка.

– Няма да ти покажа. Ще те накарам да трепериш като онова лято в имението Воркосиган, когато се ровихме в килера да търсим оръжието на стария бунтовник... Едва ли някога пак ще ти се отдаде случай да се повозиш на някой от онези древни танкове...

Тя го изгледа с открито съмнение. Очевидно пазеше жив спомен за ужасното преमेждие, от което едва излезе жива. Но все пак го последва.

* * *

Влязоха предпазливо в тъмната библиотека на долния етаж. Преди това Майлс се спря при дежурния гвардеец, намигна и прошепна:

– Ще почукаш ли на вратата, ако някой дойде, ефрейтор? Не искаме да бъдем изненадани... Нали разбираш?

Дежурният отвърна на намигването, огледа Елена през полуспуснатите си клепащи и кимна с глава:

– Разбира се, М... Лорд Воркосиган.

– Хей, Майлс! – извика Елена в момента, в който вратата се плъзна на мястото си и ги откъсна от шума на препълнената с гости къща. – Нима не си даваш сметка какво ще си помисли той сега?

– Който мисли зло, зло ще го намери... – изрецитира игриво Майлс, обърна се и докосна с длан компютърната конзола с двоен секретен код до мраморната камина, която беше директно свързана с Генералния щаб и резиденцията на императора. – Но ЗА ТОВА ТУК едва ли ще си помисли...

Елена зяпна от изненада като видя, че бронираната вратичка

покорно се плъзга встрани, а холовидната система се включва след няколко докосвания на пръстите му.

– Мислех, че това тук е свръхсекретно... – прошепна тя.

– И наистина е – отвърна той. – Но капитан Куделка беше решил да помогне на обучението ми когато... – Горчива усмивка и махване с ръка: – ...когато все още учех... Включвахме се в бойните компютри, онези истинските... А после симулирахме различни операции... Бях сигурен, че е забравил да изтрие личните ми кодове... – Пръстите му се сви ваха и разпушаха в странен ритъм, на екраните се появиха сложни поредици от помощни указания.

– Какво правиш? – нервно попита тя.

– Влизам в кодовете на капитан Куделка. Чрез тях ще получа достъп до военните архиви.

– Господи, Майлс!

– Не се вълнувай – потупа ръката ѝ той. – Не забравяй, че сме тук с интимни намерения. Тази вечер едва ли някой ще се отбие в библиотеката. А дори и да се отбие, той положително ще бъде капитан Куделка, от когото няма защо да се страхуваме... Започвам със служебното досие на баща ти... Ето. – Пред екрана на холовидната система започнаха да се оформят различни имена. – Били са длъжни да отбележат някакви данни за майка ти, ще ги използваме, за да открием истината... – Млъкна, на лицето му се появи озадачено изражение.

– Какво става? – разтревожено понита Елена.

– Възнамерявах да надникна в отрязъка от време около твоето раждане... Мислех, че е напуснал армията малко преди това, нали?

– Точно така.

– А споменавал ли е някога, че е бил на медицинска комисия и са го уволнили принудително?

– Не – поклати глава тя и надникна зад рамото му. – Това е смешно... Не са отбелязали причините...

– Още по-смешно е, че данните за предшестващата година са изцяло засекретени. Точно годината на твоето раждане... За достъп до тях е нужен специален код, който ще предизвика двойна проверка в момента, в който го набера... Да, така и очаквах... Свързан е с личния код на капитан Илиан... Решително не ми се ще да разговарям с него! – Буквално изстина при мисълта, че може да привлече вниманието на началника на Имперската служба за сигурност.

– Решително? – объркано го погледна Елена.

– Ще направим една разходка в миналото – въздъхна Майлс. –

Назад през годините... Ето... По всичко личи, че баща ти не се е разбил особено добре с Командора Ворутиер.

– Адмирал Ворутиер, който е бил убит на Ескобар? – любопитно попита Елена.

– Същият, Гес Ворутиер... – Вътре в себе си Майлс бе доста изнедадан от факта, че Ботари е бил ординарец на Командора в продължение на няколко години. Винаги беше мислил, че той цял живот е бил в армията под прякото ръководство на баща му. Службата на Ботари при адмирала завършва с поредица от мъмрения, дисциплинарни наказания и засекретени медицински заключения. Майлс бързо ги прескочи, давайки си сметка, че Елена наднича зад гърба му. Във всичко това имаше нещо нередно. Дребни провинения водеха след себе си жестоки наказания, докато други – изключително сериозни, бяха подминати без устна забележка дори... Като например това, при което Ботари беше държал под прицела на плазмената си пушка някакъв военен инженер в продължение на цели шестнадесет часа, затворен в тоалетните помещения... Наистина ли го е направил? И защо?

Колкото по-назад се връщаше, толкова по-подредено беше досието. Участие в многобройни сражения на млади години. Медал за храброст след раняване, после още награди... Отлични оценки по бойно-техническа подготовка, протокол от приемните изпити...

– В онези години приемните изпити са били доста по-леки – промълви завистливо Майлс.

– Има ли нещо за дядо и баба? – попита с интерес Елена. – Той не говори и за тях... Доколкото зная, майка му е починала рано. Дори името ѝ не зная...

– Маруся – отвърна Майлс без да отделя очи от екрана. – Така пише на фотостатичното копие, доста е неясно...

– Добро е – усмихна се Елена. – А баща му?

Уф, въздъхна в себе си Майлс. Фотокопието на документа не беше чак толкова неясно, че да не личи кратката забележка „неизвестен“ в графата за баща. Майлс развълнувано преглътна и едва сега разбра защо Ботари беше толкова чувствителен по отношение на определени епитети, употребявани навсякъде и от всички...

– Може би ще аз успея да го разчета – обади се отзад Елена, изтъквала погрешно мълчанието му.

Леко помръдване на ръката му и холограмата изчезна.

– Константин – обяви решително Майлс. – Също като неговото... Когато е постъпил в армията, и двамата вече са били мъртви.

– Хм... – проточи Елена с нотка на съмнение в гласа. – Константин Ботари Младши, а?

Втренчил поглед в празния екран, Майлс имаше чувството, че ще изкрещи. Още една проклета пречка го разделяше от Елена! Баща с неизвестни родители, тоест копеле, беше на светлинни години от понятието „добър и подходящ родител“ за една бараярска девица. Баща му без съмнение беше запознат с този факт, един Бог знае още колко хора са в течение. В същото време Елена не знаеше нищо и изпитваше напълно законна гордост от положението и службата на баща си, заслужил доверието на високопоставена фамилия като Воркосиган. Майлс добре усещаше как понякога ѝ се иска да получи добра дума от този суров мъж, да заслужи неговото одобрение. Сега обаче си даде сметка, че процесът е двустранен и Ботари сигурно изпитва ужас при мисълта, че дъщеря му може да се разочарова от него. Е, добре. Тази малка тайна на сержанта ще си остане такава, поне що се отнася до мен, реши Майлс.

Продължи да прехвърля биографичните данни на Ботари.

– Все още няма нищо за майка ти – съобщи след известно време той. – Предполагам, че данните ѝ са в кодираната информация... А аз мислех, че лесно ще стигнем до нея... – Очите му гледаха замислено в екрана. – Ще опитаме болничните архиви, сертификатите за раждане и смърт... Сигурна ли си, че си родена тук, във Ворбар Султана?

– Доколкото ми е известно – да.

След няколко минути задълбочен преглед на архивите се появиха няколко дуги с фамилията Ботари, но нито един от тях нямаше връзка с Елена или баща ѝ.

– Аха! – изведнъж извика Майлс. – Сетих се! Ще опитам Имперската военна болница.

– Те нямат акушеро-гинекологично отделение – поклати глава Елена.

– Но при катастрофа или друг нещастен случай пострадалите се откарват в най-близкото болнично заведение – възрази Майлс. – Може би това е било именно Имперската болница... – Приведе се над екрана и промърмори: – Хайде, търси... А!

– Намери ли ме? – развълнувано попита тя.

– Не, намерих себе си – поклати глава той и продължи да прехвърля документацията. – Колко ли труд са хвърлили да се оправят след приложението на собствения си продукт... Имал съм късмет, че са разполагали с вносните утробни стимулатори¹... Да, ето ги тук... В противен случай едва ли биха опитали лечението и мама щеше да умре... Ето го и

добрият стар доктор Вааген! Значи се е занимавал и с военномедицински изследвания... Логично – той е истински експерт по отровите... Би трябвало да имам два рождени дни. Първият е денят, в който са направили цезарево сечение на мама, а вторият – когато се ме измъкнали от стимулатора.

– А те коя дата са избрали?

– На цезаровото сечение. И това ме радва, тъй като излиза, че съм само шест месеца по-малък от теб... В противен случай щеше да бъдеш по-голяма с цяла година, а на мен са ми казали да не се занимавам с възрастни жени...

Пороят глупости най-сетне предизвика усмивката й, стана му полеко. Присви очи по посока на екрана и повика поредния файл.

– Странно...

– Какво? – попита Елена.

– Някакъв секретен военномедицински проект, на който ръководител е баща ми...

– За пръв път чувам, че се занимава с научноизследователска дейност – промълви с уважение Елена. – Той наистина е всестранно развита личност!

– Точно там е работата – поклати глава Майлс. – Цял живот се е занимавал със стратегия и тактика, и доколкото знам никога не е имал нищо общо с научноизследователска дейност! – На екрана се появи познатият вече секретен код. – Това е положението! – въздъхна. – Задай на проклетата машина един най-обикновен въпрос и веднага ще получиш още по-обикновена бетонна стена! Пак доктор Вааген, свързан с баща ми... Значи той е вършил преките изследвания... Много искам да видя какво се крие под гадния печат! – Отправи поглед в пространството и започна да си подсвирква, умът му напрегнато работеше.

– Май те обзема магарешкият инат – отбеляза с безпокойство Елена. – Не е ли по-добре да се откажем? Не е толкова важно...

– Тук липсва кодът на Илиан... – замислено промърмори Майлс. – Което означава, че има известен шанс да...

– Майлс! – прехапа устни Елена. – Мисля, че не бива да... – Но той вече набираше някакви символи направо върху екрана: – Какво правиш?

– Опитвам един от старите кодове на баща ми. Не съм сигурен само в една-две цифри...

1. Грешка на преводача: естествено, не „стимулатори“, а „имитатори“ или „репликатори“. Бел.Mandor.

Елена мъчително преглътна.

– Бинго! – извика Майлс когато екрана започна да се запълва с информация. – Аха, ето откъде са били доставени вътрешноутробните стимулатори! Всъщност те представляват точно копие на плацентата, плюс няколко степени за защита на плода... Донесени са от Ескобар, веднага след провала на агресията. Седемнадесет парчета, всички в пълна изправност. Какво ли не прави войната. Господи! На времето сигурно са били последна дума на техниката... Питам се дали не сме ги задигнали?

Лицето на Елена видимо пребледня.

– Майлс... Те не са вършили експерименти с живи хора, нали? Баща ти положително не би позволил подобни...

– Не съм сигурен – прекъсна я с поклащане на главата Майлс. – Доктор Вааген е много способен учен и трудно се отказва... – В гласа му се появи нескрито облекчение:

– Аха, сега ми става ясно... Виж тук... – Лъченията от холоекрана бавно чертаеха във въздуха поредната синкава диаграма. Той я прониза с пръст и добави: – Всички са били изпратени в дома за сираци на Имперската армия. Това означава, че са деца на наши бойци, загинали при нападението срещу Ескобар...

– Добре де, но къде са майките им? – попита с напрегнат шепот Елена.

Спогледаха се, в библиотеката се възцари дълбока тишина. След известно време Майлс тръсна глава:

– В нашата армия никога не са служили жени, с изключение на ограничено количество медицински кадри... – започна той.

Дългите пръсти се впиха в рамото му и го накараха да млъкне.

– Виж датите!

Той мълчаливо се подчини.

– Майлс! – прошепна напрегнато тя.

– Да, виждам – кимна той и спря бягащата холографска информация. – Пеленаче от женски пол не е изпратено в дома за сираци, а е предадено за отглеждане на адмирал Арал Воркосиган.

– Датата, Майлс! Това е МОЯТА рождена дата!

– Виждам – промърмори той и откопчи пръстите ѝ от рамото си. – Не ми троши ключицата, може и да ми потрябва...

– Възможно ли е това да съм аз? – попита възбудено тя, на лицето ѝ се изписаха надежда и смайване.

– Сама виждаш, че това са цифри и нищо повече – предпазливо отвърна той. – Има много начини за абсолютно достоверна

идентификация. Пръстови и ретинални отпечатьци, кръвна група, очерчания на стъпалото... Я стъпи тук!

Елена свали обувката и чорапа от десния си крак, Майлс ѝ помогна да го постави над холовидния екран. С усилие на волята спря ръката си, понечила да се плъзне по невероятно гладката кадифена кожа на бедрото ѝ. Кожа по-нежна от листенцата на пролетно цвете... Прехапа устни. Болка! Само болката беше в състояние да го отклони от божественото видение! Проклети панталони, изведнъж ми отеснях, въздъхна в себе си той. Надяваше се Елена да не забележи този факт.

Помогна му настройката на оптичния лазер, която трябваше да бъде направена изключително прецизно. Тънък червен лъч обходи стъпалото на Елена за част от секундата, после Майлс превключи на сравнителната програма.

– Господи, Елена! – възкликна той. – Елиминирайки промените на формата, които се дължат на растежа, тестът недвусмислено доказва, че това си ти! – Душата му се изпълни с гордост. Не успя да стане боец, но кой знае... може пък да се окаже, че професията на детектив е негово призвание!...

– Какво означава това? – попита Елена и той се парализира под блестящия поглед на черните ѝ очи. – Нима ще се окаже, че съм някакъв изкуствен ембрион, че не съм човек? – Бистри сълзи проблеснаха под клепачите ѝ: – Нима ще се окаже, че нямам майка и баща и никога не съм ги имала?

Триумфът от успешната идентификация бързо го напусна. Господи! Май отново направи гаф! Неизвестната и тайнствена майка ще се превърне в кошмар на живота ѝ, при това благодарение на собствената му глупост! Не, не е така!... Не неговата глупост е виновна, а нейното развнтено въображение...

– Това е далеч от истината! – тръсна глава Майлс. – Не искам да те обидя, но от цял километър личи, че си дъщеря на Ботари! Което означава, че майка ти не е умряла тук, а е била убита на Ескобар... – Направи кратка, но драматична пауза, после обяви: – И което означава още едно – ти си моята отдавна изгубена сестра!

– Какво? – смаяно го погледна Елена.

– Вярно е – кимна той. – Шансът да сме излезли от един и същ вътрешноутробен стимулатор е точно 1/17... – Усмихна се и с престорено оживление се завъртя около парализираното от ужас момиче. – Ето я моята близначка с шанс 1/17... Това къде беше, май в пето действие, нали? Внимавай, в следващото действие ти предстои да се омъжиш за

принца!

Тя се засмя през сълзи, в същия миг откъм вратата долетя дискретно почукване, последвано от нарочно високия глас на ефрейтора:

– Добър вечер, сър!

– Обувката и чорапът! – изсъска напрегнато Елена. Майлс ѝ ги подхвърли, изключи компютърната система и я запечата с едно плавно помахване на дланта. После се метна на близкия диван, прегърна Елена през кръста и я привлече към себе си. Тя се изкиска и понечи да го отблъсне, тъй като още не беше успяла да се обуе. Върху бузата ѝ блестеше неизсъхнала сълзичка...

Той разроши гъстата ѝ коса, лицето му се приближи към нейното.

– Трябва да го изиграем професионално – прошепна. – Капитан Куделка съвсем не е глупак... – Усмивката му бавно се стопи, колебанието – също. После усети вкуса на устните ѝ – меки и влудяващо чувствени.

Лампите щракнаха, той отскочи настрана и за миг забрави как да изкара въздуха от гърдите си.

На прага стояха капитан Куделка, сержант Ботари и САМИЯТ лорд Воркосиган!

Капитан Куделка изглеждаше леко възбуден, ъгълчетата на устата му бяха иронично повдигнати. Хвърли кос поглед към останалите двама и дискретно го отмести встрани. Грубото лице на сержанта беше безизразно както винаги, единствен графът показва явни признаци на раздразнение.

Майлс най-сетне откри какво трябва да прави с въздуха в гърдите си, отвори уста и започна:

– ...добре, след този епизод трябва да кажеш: „РАДВАМ СЕ ОТ СЪРЦЕ НА РАЗКАЯНИЕТО ТИ“, а после ставаш и... – Вдигна глава и отправи невинен поглед към баща си: – Добър вечер, сър... Ако ви пречим, ще се преместим да репетираме някъде другаде.

– По-добре да го сторим – обади се Елена, моментално вживяла се във фалшивата роля. Стана, усмихна се невинно на тримата мъже, после оправи дрехите си и последва Майлс, който вече беше тръгнал към вратата. Капитан Куделка ѝ отвърна с широка приятелска усмивка, докато графът съумя едновременно да ѝ се усмихне и да изгледа строго сина си. Гримасата на сержанта не означаваше абсолютно нищо. Униформеният страж многозначително се ухили и проследи отдалечаването им по коридора.

– Браво на теб! – язвително подхвърли Елена докато влизаха в кабината на асансьора.

Той се ухили и направи нещо като пирует, но само с ръце.

– Стратегическо и добре организирано оттегляне – рече. – Какво повече можеш да искаш пред лицето на врага, който те превъзхожда във всяко едно отношение? Просто си репетирахме пиеската и толкоз... Съвсем възпитано и културно... Мисля, че наистина съм гений!

– Аз пък мисля, че си идиот! – остро отвърна тя. – Чорапът ми виси на рамото ти!

– Така ли? – учуди се той, извърна глава и пое фината тъкан между пръстите си. Наслади се за миг на нейната мекота, после ѝ я подаде: – Извинявай, гледката наистина не е била особено добра...

– Знаеш ли какво ме чака сега? – намръщено попита тя. – Поне един час ще ми чете морал! А накрая положително ще ми забрани да разговарям с теб, тъй като във всеки мъж наоколо той вижда насилник! Другият вариант е да ме изпрати завинаги в провинцията... – Очите ѝ потъмняха от мъка: – А на всичкото отгоре вече знам, че ме е ЛЪГАЛ за мама!

Изскочи от асансьора, който безшумно беше спрял на най-горния етаж. Втурна се към стаята си и затръшна вратата с такава сила, че Майлс положително би останал с няколко пръста по-малко, ако не беше дръпнал навреме ръката си. Залепи се за рамката и гневно извика:

– Все още не си сигурна в това! Трябва да има някакво логично обяснение и аз възнамерявам да го открия!

– МАХАЙ СЕ! – изкрещя от другата страна тя. Той се отдалечи от вратата, повъртя се известно време в коридора, очите му уловиха неподвижния силует на човека от охраната с доста голямо закъснение. Той дискретно му беше обърнал гръб. Безопасността на министър-председателя беше организирана по перфектен начин, а това, освен всичко друго, означаваше и дискретност... Майлс изруга под нос и се насочи към широко отворената врата на асансьора.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майлс се сблъска с майка си в дъното на коридора.

– Да си виждал баща си, скъпи? – попита графиня Воркосиган.

– Да, преди малко влезе в библиотеката заедно с капитан Куделка и сержанта.

– Сигурно ще ударят по чашка – отбеляза графинята. – Е, в това няма нищо лошо, особено след кошмарен ден като днешния. Баща ти е съсипан от умора, а и не си е доспал... – Очите й изпитателно го огледаха: – А ти как спа?

– Нормално – сви рамене Майлс.

– Е, хубаво... Ще ида да го хвана преди да решат да повторят упражнението... Етанолът го прави прекалено пряк, а току-що се появи онзи двуличник граф Вордрозда, при това в компанията на адмирал Хесман... Ако тези двамата сключат съюз, баща ти ще си има големи неприятности...

– Не съм убеден, че крайната десница ще успее да получи толкова силна подкрепа, че да се превърне в заплаха за всички онези стари бойци, които са на страната на татко.

– О, вътре в душата си Вордрозда съвсем не е толкова десен. Той просто е един прекалено амбициозен карьерист, който е готов да се съюзи с всеки, от когото би имал изгода. Месеци наред обикаля край Грегър... – В очите на графинята проблеснаха гневни искрици. – Ласкае го, подхвърля му двусмислици и момчето започва да се съмнява във всичко и всеки... Не, виждала съм го в действие и решително не одобрявам поведението му!

– В това изобщо не се съмнявам – усмихна се Майлс. – Но за Грегър не бива да се тревожиш... – Майка му имаше навика да говори за императора като за бездомно сираче, което вечно ще има нужда от закрила. В известен смисъл имаше основание, тъй като тя и баща му, докато лорд Воркосиган беше регент, бяха не само политически, но и семейни настойници на невръстния император.

– За съжаление Вордрозда не е единственият, който без колебание би корумпирал момчето по отношение на всичко, до което се докосват мръсните му лапи – направи гримаса графинята. – Няма значение дали става въпрос за политика, морал или нещо друго – убеден ли е, че ще има някаква изгода, нищо няма да го спре. Нито мисли за благо на

Бараяр, нито за самия Грегър... – В тези думи Майлс лесно откри влиянието на единствения ѝ политически съветник – баща му. – Не зная защо тези хора не желаят да гласуват конституцията. Нима е възможно една междувъздушна сила да се управлява с устни заповеди? – Това вече беше мнение, родило се въз основа на възгледите в родината ѝ – далечната Бета.

– Татко е на власт толкова отдавна, че могат да го отстранят само с торпедо – поклати глава Майлс.

– И това са опитвали – замислено отбеляза графиня Воркосиган. – Според мен вече е време да помисли за оставка. Досега сме имали късмет, но кой знае...

Тя също е уморена, помисли си Майлс.

– Никога не може да остави политиката – добави майка му, очите ѝ се сведоха надолу. – Дори в деня, в който погребват баща му... – Главата ѝ рязко се повдигна: – Но това се отнася и за роднините му. Ако го видиш преди мен, кажи му, че лейди Ворпатрил иска да говори с него... Всъщност недей, защото след това едва ли ще можем да го откъснем от нея...

– Какво пак иска от него леля Ворпатрил? – вдигна вежди Майлс.

– Как какво? Откакто почина лорд Ворпатрил, тя непрекъснато иска баща ти да се занимава с онзи идиот Иван. Но всяко нещо си има граници. Веднъж, явно изпуснала Арал, тя се вкопчи в мен и започна да се оплаква, че Иван закачал слугините. От приказките ѝ останах с впечатлението, че Арал трябва да си зареже работата и да накаже в ъгъла онзи разпуснат хлапак. Не мога да разбера защо тези хора просто не отрежат квитанциите на децата си след като навършат дванадесет, като всички останали? Да ги пуснат в живота и да ги оставят да се оправят сами! На какво прилича това? – Обърна се и тръгна към библиотеката, мърморейки под носа си най-презрителната дума, която познаваше: – БАРАЯРЦИ!

* * *

Навън се беше спуснал влажен мрак, прозорците на огромния дом се превърнаха в тъмни огледала. Минавайки покрай тях, Майлс хвърляше по едно око на отражението си. Тъмна коса, сиви очи, бледо замислено лице с черти, които бяха прекалено остри за изтънчените естети, изпълнили залите за гости. Един пълен идиот...

Стомахът му подсказа, че е време за вечеря, но тя вероятно бе отложена заради извънредните събития в дома на Воркосиган. Реши да се

промъкне сред гостите и да се запаси с храна, която би му осигурила пълен комфорт в тишината на стаята му. Огледа най-близката зала, не видя нито един от омразните старци, които държаха на протокола и бавно пристъпи напред. Повечето от гостите бяха на средна възраст, Майлс не познаваше никой от тях. Присламчи се към близката маса, разтвори кърпичка от фина материя и започна да я пълни с храна.

– Дръж се по-далеч от онези червени топчета – посъветва го нисък, приятелски глас. – Мисля, че са някакви морски водорасли... Майка ти пак ли е пошурияла по диетите?

Майлс вдигна глава и погледна откритото, дразнещо красиво лице на втория си братовчед Иван Ворпатрил. В ръката му имаше същата кърпа, препълнена почти догоре. Очите му бяха леко зачервени. Безупречната кройка на новата му кадетска униформа се нарушаваше от лека издутина.

– Нима вече имаш разрешение да носиш оръжие? – смаяно прошепна Майлс и кимна по посока на издутината.

– Не, разбира се – промърмори Иван, огледа се, вероятно за лейди Ворпатрил, после разтвори полите на куртката си. – Бутилка от най-хубавото вино на баща ти! Измъкнах го от един прислужник миг преди да го разлее по чашите на тези досадници... Я кажи, можеш ли да ми станеш гид из тоя мавзолей и да ми намериш някое спокойно кътче? Охраната не позволява на никой да се качва на горните етажи без придружител. Виното е отлично, храната също, ако не броим гадните червени топчета. Но компанията е ужасна!

Майлс кимна в знак на съгласие, макар че вътрешно беше склонен да прачисли и Иван към ужасната компания.

– Хубаво – рече. – Само иди да намериш още една бутилка вино... – Прецени, че две бутилки ще бъдат достатъчни, за да може да го изтърпи. – Ще те пусна в моята спалня, и без това мислех да се качвам... Чакам те при асансьора.

* * *

Майлс се изпъна на леглото и протегна крака, а Иван разположи сандвичите на масичката и отвори първата бутилка.

Щедро разля една трета от нея във високите чаши, взети от банята, придърпа едната към себе си, а другата подаде на недъгавия си братовчед.

– Видях как стария Ботари те отнася оня ден – промърмори той и кимна към осакатените крака на Майлс. После вдигна чашата и отпи

една юнашка глътка. Дядо сигурно щеше да се задави, ако можеше да види как се отнасят със специалното му вино, помисли си Майлс. Сам отпи далеч по-скромна глътка, повече от уважение към призрака на стария граф, който вероятно витаеше над главите им, отколкото като познавач. Защото твърдението на стареца, че Майлс едва ли ще направи разлика между добро вино и престояла от миналия вторник вода за пране, не беше много далеч от истината... – Жалко за теб – жизнерадостно добави Иван. – Макар че, ако питаш мен, ти извади голям късмет...

– Така ли? – промърмори Майлс и заби зъби в мекия сандвич.

– Точно така, по дяволите! Утре подготовката започва.

– Чух за това...

– Което означава, че най-късно в полунощ аз трябва да се явя в казармата. Мислех да прекарам по-весело последната си свободна вечер, но бях принуден да се забия тук. Майка ми, знаеш... Но утре даваме неофициална клетва за вярност на императора и Господ ми е свидетел, че повече няма да търпя да ме третират като хлапак! – Замълча да преглътне хапката си и продължи: – Рано сутринта, още по тъмно, аз ще тичам като шантав в дъжда, докато ти ще си спинкаш на топло и няма да ти пука от нищо... Представяш ли си?

– Аха – кимна Майлс, отпи глътка вино, после забързано опразни чашата си.

– Две отпуски за три години! – продължаваше да негодува Иван. – Сякаш съм затворник! Нищо чудно, че го наричат „служба“... А още по-добре да го наричат „робство“... – Прокара хапката си с едра глътка вино и поклати глава: – А ти ще разполагаш с времето си, ще можеш да правиш каквото искаш...

– Точно така – съгласи се Майлс. Нито императора, нито някой друг изпитва желание да го вземе на служба. Не може да продаде уменията си, не може дори да ги подари...

За щастие Иван замълча, очевидно потънал в мисли за нерадостното си бъдеще. След няколко минути вдигна глава и попита:

– Нали баща ти няма да се качи тук?

– Да не би да те е страх от него? – вирна брадичка Майлс.

– Този човек превърна в пудинг целия Генерален щаб, за Бога! – изсумтя Иван. – А аз съм просто един зелен новобранец на Негово Величество Императора... Нима теб не те е страх от баща ти?

Майлс внимателно обмисли отговора си.

– Не съвсем – отвърна. – Или по-скоро не в смисъла, в който го казваш...

Иван артистично извъртя очи към тавана. Спомнил си за неотдавнашната случка в библиотеката, Майлс въздъхна и добави:

– Всъщност, ако наистина държиш да го избегнеш, това едва ли е най-доброто скривалище...

– Аха – мрачно кимна Иван и разклати виното, останало на дъното на чашата му. – Винаги съм имал чувството, че не ме харесва...

– По-скоро не ти обръща внимание – съжали го Майлс. – Аз самият едва на четиринадесет години разбрах, че Иван не е второто ти име... – После изведнъж прехапа усти и замълча. Утре този идиот започва пожизнената си служба в Имперската армия, докато „късметлията“ Майлс си остава у дома! Отпи нова глътка вино и усети, че му се приспива. Довършиха сандвичите и бутилката, Иван веднага отвори другата.

На вратата властно се почука.

– По дяволите! – скочи на крака Иван. – Дали не е той?

– Младшият офицер трябва да застане мирно и да козирува на старшия! – подхвърли Майлс. – А не да се крие под леглото!

– Не съм искал да се крия под леглото, а в банята! – погледна го обидено Иван.

– Не се безпокой – усмихна се Майлс. – Ще можеш да се оттеглиш спокойно, тъй като се очаква силен прикриващ огън. – Обърна се към вратата и извика: – Влез!

Беше граф Воркосиган, разбира се. Очите му, сиви и хладни като ледник в облачен ден, се заковаха в Майлс:

– Какво си направил на момичето, защо тя се е затворила в стаята си и пла... – Очите му се спряха на Иван, застанал мирно на крачка встрани, думите заседнаха на гърлото му. Прокашля се и вече с по-нормален глас рече: – О, по дяволите! Искрено се надявах, че тази вечер няма да се сблъскам с теб... Предполагах, че вече ще си се оттеглил с бутилка от моето вино в някое ъгълче и няма да създаваш неприятности.

– Сър! – нервно изкозирува Иван. – Вуйчо Арал!... Мама разговаря ли с вас, сър?

– Да – въздъхна граф Воркосиган и Иван пребледня. Не може да види веселите искри в очите на баща ми, отбеляза Майлс и реши да поеме инициативата.

– Иван дойде да ми посъчувства за наранените крака, сър – каза той и прокара пръст по гърлото на празната бутилка. Братовчед му енергично закима с глава.

– Виждам – въздъхна граф Воркосиган и добави, вече с далеч по-топъл, някак обиден глас: – Петдесет години военна и политическа

кариера и какво?... Превърнал съм се в някакво плашило, като баба Яга, която заплашва да изяде лошите момчета... – Разпери ръце и въздъхна: – Това е положението. Считай се изяден и си вдигай чуковете! Хайде, момче, върви!...

– Слушам, сър! – отново отдаде чест Иван, очевидно успокоен.

– И престани да ми отдаваш чест – добави малко по-остро граф Воркосиган. – Още не си станал офицер! – Очите му пробягаха по новичката униформа на Иван: – Всъщност...

– Да, сър... Не, сър... – Иван понечи да вдигне ръка, осъзна се и побърза да изчезне. Устните на граф Воркосиган иронично се свиха.

Никога не съм мислил, че мога да изпитвам благодарност към Иван, рече си Майлс и вдигна глава:

– Какво искахте да ми кажете, сър?

В продължение на няколко секунди графът се концентрираше, очевидно разсеян от неочакваното присъствие на племенника си в тази стая.

– Защо плачеше Елена, сине? – попита меко той. – Надявам се, че не си я обидил, нали?

– Не, сър. Зная, че отстрани така ви се е сторило, но наистина не съм я обидил. Мога да ви дам думата си, ако желаете...

– Не е необходимо – поклати глава граф Воркосиган и придърпа един стол. – Надявам се, че не подражаваш на тоя идиот Иван... Сексуалната философия на майка ти има своето място, но... но само на колонията Бета. Един ден може би ще е валидна и тук, но искам дебело да подчертая, че Елена Ботари не е подходящ обект за експерименти!

– Защо да не е? – внезапно попита Майлс и веждата на графа леко се повдигна. – Искам да кажа – защо трябва да бъде ограничавана? – побърза да поясни Майлс. – Умна е, красива е, може да ме прекърши на две... Защо да не получи едно по-добро образование, например? Сержантът не възнамерява да я праща в университет, мисли само как да спести повече пари за зестрата ѝ. Не я пуска да ходи никъде, не е мръдвала оттук... А доколкото я познавам смее да твърдя, че малко пътуване ще ѝ се отрази много добре... – Замълча, останал без дъх.

Граф Воркосиган навлажни устните си, ръката му замислено пробяга по ръба на облегалката.

– Всичко, което каза, е вярно – въздъхна той. – Но едва ли можеш да си представиш какво означава тя за сержанта... Тя е нещо като символ на живота му, на всичко, за което е мечтал... Не зная как да се изразя... Тя е единственото нещо, което го крепи... А аз му дължа поне това

– да го крепя, нали?...

– Да, думите ви са справедливи – кимна нетърпеливо Майлс. – Но вие се чувствате задължен единствено към него, а не и към нея!

Граф Воркосиган изглеждаше разтревожен.

– Аз му дължа живота си, Майлс – поклати глава той. – Майка ти също... Погледнато в по-широк смисъл, всичко, което съм направил за Бараяр през последните осемнадесет години, се дължи на него... В допълнение ще кажа, че му дължа и твоя живот, при това на два пъти... Дължа му всичко. Какво повече може да каже човек? Никога не бих могъл да му се издължа... – Помълча за миг, после добави: – Не е излишно да ти напомня, че точно сега никак не ми се ще да се изправам пред скандали в собствения си дом... Имам врагове, които само това чакат, не бива собствения ми син да им дава повод...

Какво, по дяволите, става тези дни в правителството, запита се Майлс. Май никой не е склонен да го сподели с мен! Лорд Майлс Нейсмит Воркосиган! Занятие: риск за сигурността. Хоби: падане от стени, смъртно разочарование за старци, разплакване на млади момичета... Странно много му се прииска да изясни отношенията си с Елена. Но за това имаше само един начин – да открие проклетия гроб и да прекрати кошмарите ѝ. Доколкото можеше да прецени обаче, този гроб вероятно щеше да се окаже някъде на Ескобар, сред шест или седем хиляди подобни гробове, останали след неуспялата агресия...

Планът се роди в главата му в кратката секунда, която разделяше разтварянето на устата му от първата дума. В резултат забрави какво възнамеряваше да каже и си остана с раззината уста. Граф Воркосиган вдигна вежди в любезно очакване и Майлс неочаквано изтърси:

– Има ли някакви новини от баба Нейсмит?

– Странно, че се сещаш за нея – присви очи граф Воркосиган. – През последните няколко дни майка ти само за нея говори...

– При създадите се обстоятелства това е напълно логично. Макар че баба е здрава като камък, а бетианците живеят най-малко до сто и двамайсет години... При това считат, че това дълголетие е част от гражданските им права.

Бабата на Майлс се намираще на три седмици път от Бараяр при директен полет, плюс седем междинни топлинни ускорения. Сигурно можеше да се намери някой търговски кораб, който спира и на Ескобар... Време е за една малка екскурзия, момче, рече си Майлс. И за едно също така малко разследване... Може да се осъществи незабележимо, дори в присъствието на Ботари. Какво по-естествено от поклонението

пред гробовете на имперските бойци, особено за младеж, който се интересува от военната история на родината си?

– Сър – започна той. – Допускате ли, че...

– Синко – обади се в същата секунда граф Воркосиган. – Какво би казал, ако...

– Извинявам се – прекъсна се Майлс. – Моля, продължавайте...

– Исках да кажа, че сега му е времето да посетиш баба Нейсмит... – продължи графът. – Не си ходил на Бета вече почти две години, нали? Бетианците може наистина да живеят до сто и двадесет години, но човек никога не знае...

Майлс едва не подскочи от радост, но успя да се овладее.

– Чудесна идея! – извика той. – А може ли да взема и Елена?

– Какво? – отново се извиха веждите на баща му.

Майлс скочи на крака и възбудено закри из стаята. Да предложи на Елена междупланетно пътешествие! Господи, та това ще я накара да го възприеме като истински герой! Ще започне да го гледа с уважението, което вероятно изпитва към двуметровия гигант Ворталия Храбреца!

– Защо не, сър? – попита възбудено той. – Ботари при всички случаи ще пътува с мен, защо да не вземе и дъщеря си? Никой не би намерил това за странно!

– Не мога да си представя реакцията на Ботари когато му кажа, че трябва да изложи Елена на опасностите, които я чакат в колонията Бета – отбеляза граф Воркосиган. – Той познава тази планета, а тази вечер ви видя и едва ли ще подскочи от радост като чуе поканата ти...

Хм. Краката го носеха напред-назад, умът му работеше на високи обороти.

– Тогава няма да я каня!

– Е, това вече е нещо друго – въздъхна с нескрито облекчение графът.

– Ще помоля мама да я покани – добави Майлс. – Да видим тогава каква ще бъде реакцията на Ботари!

– Бива си те, момчето ми – усмихна се одобрително и малко изненадано граф Воркосиган, а сърцето на Майлс се изпълни с радостно ликуване.

– Идеята за това пътуване всъщност е на мама, нали сър? – попита той.

– На практика – да – призна графът. – Но аз бях доволен от нея, тъй като ще бъде много по-спокоен да те изпратят на Бета за следващите няколко месеца. – Изправи се на крака: – Сега ще ме извиниш, но трябва

да тръгвам. Налага се да обърна внимание на подлия двуличник Вордрозда, за благо на Империята!... – На лицето му се появи израз на неприкрито отвращение. – Честно казано, бих предпочел да си говоря с теб, а дори и се напия в някой ъгъл с онзи идиот Иван! – Очите му гледаха топло и приятелски.

– Работата преди всичко, сър – кимна Майлс. – Разбирам ви отлично.

Граф Воркосиган се спря на прага, на лицето му се появи особено изражение.

– Нищо не разбираш – поклати глава той. – Защото именно моята работа се превърна в проклетие за теб... Страшно съжалявам, че ти причиних такива неприятности!

Неприятности, но за кого, горчиво се запита Майлс, после тръсна глава. По дяволите, това вече няма значение!

– Никога не съм си представял, че ще стане така – добави баща му, кимна с глава и излезе.

Пак ми се извиняват, отчаяно въздъхна Майлс. Внушават ми, че съм о'кей, после започват да ми се извиняват... Ех, татко, татко!...

Продължи да крачи напред-назад, болката в гърдите му беше толкова силна, че той се обърна към плътно затворената врата и извика:

– Ще те накарам да си оттеглиш извиненията! Нищо ми няма, дявол да го вземе! Ще видиш! Ще те накарам да бъдеш толкова горд с мен, че бързо ще забравиш проклетото си чувство за вина! Давам ти дума, думата на един Воркосиган! Заклевам се, татко!... – Понижи глас и някак замислено добави: – Заклевам се и на теб, дядо!

Направи още една обиколка на стаята, после възбудата го напусна и тялото му се строполи върху леглото. Клепачите му лепнеха за сън, наоколо имаше трохи и салфетки. Празната бутилка стърчеше върху масичката, пълната беше изправена до стола.

– Пак си говориш сам – поклати глава той. – Това е лош признак, момче!

Краката го боляха ужасно. Пресегна се към стола, взе пълната бутилка и отново легна.

ПЕТА ГЛАВА

– Много добре, отлично! – промърмори стройният бетиански митнически служител, на лицето му се появи иронична усмивка. – Бас държа, че това е сержант Ботари от Бараяр! Какво ми носите този път, сержант? Няколко ядрени противопехотни мини, които сте забравил в задния си джоб? Едно-две лазерни оръдия, сложени по погрешка сред приборите ви за бръснене? Или може би гравитационен имплозив, пъхнат в ботуша ви?

Сержантът отговори на тази атака с нещо средно между ръмжене и въздишка на досада.

Майлс се усмихна и потърси в паметта си името на митническия служител.

– Добър ден, офицер Тимънс – поздрави той. – Мислех, че отдавна сте получили повишение, но сега виждам, че все още сте на линия...

Митничарят погледна Майлс и кимна с глава за поздрав, поведението му стана доста по-любезно.

– Добър ден, лорд Воркосиган – отвърна той. – Такава ни е службата, знаете... – Разпръсна документите им под лещата на апарата си и кимна с глава: – Разрешенията ви за престой са редовни. Сега ще ви помоля да минавате един по един през този скенер...

Сержант Ботари намръщено огледа машината, очите му упорито отбягваха погледа на Майлс.

– Аз и Елена ще минем първи – промълви младежът, обзет от внезапни подозрения.

Елена премина с вдървената и малко несигурна усмивка на човек, който е стоял твърде дълго неподвижен за снимка. После пристъпи напред и започна да се оглежда. Макар и малък подземен пункт за митнически контрол, това все пак си беше друга планета. Майлс се надяваше, че колонията Бета ще повиши настроението ѝ след пълния провал, който бяха претърпели на Ескобар.

В продължение на два дни се бяха ровили в стари архиви и под непрестанен дъжд бяха обикаляли отдавна занемарени военни гробища, преструвайки се пред Ботари на силно заинтригувани от историята на планетата. Резултатът беше кръгла нула. Нито гроб, нито някакъв документ за майката на Елена. Но момичето не изглеждаше особено разочаровано от провала на тайното им разследване.

– Ето, виждаш ли? – беше прошепнала на Майлс тя. – Татко НЕ МЕ ИЗЛЪГАЛ! А ти имаш прекалено развнтена фантазия!

В подкрепа на това становище беше и очевидната досада, с която сержантът прие неочаквания им интерес към военната история. Но все пак...

Може би фантазията му наистина беше развнтена. Колкото по-безнадеждно затъваха в неизвестното, толкова по-упорит ставаше Майлс. Дали търсеха не там, където трябва? Дали трябва да помислят за други гробища? Собствената му майка беше приела да замине с баща му, но дали романтичната връзка на Ботари се е развила също така успешно? Но ако се беше провалила, трябваше ли непременно да търсят гроб? Може би трябваше да потърсят майката на Елена в регистъра на бежанците?... При тази мисъл сърцето му потръпна. Даде си сметка, че подобно нещо едва ли би посмял да предположи на глас.

Изведнъж му се прииска да беше преодолял свенливостта си, за да попита графиня Воркосиган относно мълчанието, с което беше оградено раждането на Елена. Надяваше се да го стори като се върнат, да научи от майка си цялата истина. А след това заедно да преценят каква част от нея да споделят с дъщерята на Ботари.

Сега пристъпи след нея в пространството на сценера, в душата му потрепна нетърпеливо очакване. Искаше му се да ѝ разкрие с един замах всички красоти на Бета.

След него дойде ред на сержанта и сценера издаде остър звън.

Митническият агент Тимънс поклати глава и въздъхна:

– Никога не се отказвате, нали сержант?

– Извинете, че се намесвам – обади се Майлс. – Нали свършихте с дамата и мен? – Получил утвърдително кимване, той прибра документите и добави: – Докато вие двамата обсъждате своите... хм... различия, аз възнамерявам да покажа на Елена летището за совалки и околностите му. Сержант, можете да освободите багажа, ще се срещнем в главната зала...

– Ти не бива да... – започна Ботари.

– Всичко ще е наред – увери го с усмивка Майлс, после хвана ръката на Елена и побърза да се отдалечи. Момичето крадешком се обърна назад.

– Баща ми наистина ли се опитва да вкара незаконно някое от оръжията си?

– Предполагам – въздъхна Майлс. – Никога не съм бил привърженик на оръжията, но без тях той се чувства гол... А ако бетианците са

толкова стриктни при проверката на всички пристигащи, ние наистина няма от какво да се страхуваме...

Наблюдаваше я отстрани докато влизаха в главната зала, със задоволство забеляза как очите ѝ блеснаха и гърдите ѝ развълнувано се надигнаха. Щедра жълтеникава светлина обливаше залата, който по-скоро приличаше на прекрасна тропическа градина. Сочна зеленина, прекрасни цветя, птича песен и ромон на невидими поточета ги заобикаляха отвсякъде.

– Сякаш влизам в гигантски терариум – възкликна тя. – Имам чувството, че съм рогат скакалец...

– Точно така – кимна той. – В зоопарка Силика ги има колкото щеш...

Бавно се приближиха към нещо като площадка, заобиколена от малки магазинчета. Той внимателно я поведе напред, опитвайки се да ѝ спести част от изложените стоки, които положително щяха да ѝ се сторят прекалено шокиращи. Като витрината на този секс-магазин например... Нямахше нищо против да се наслаждава на руменината ѝ, но беше достатъчно разумен да не я пресилва още през първия час от престоя ѝ тук. Разумът му дойде на помощ и когато погледът ѝ беше привлечен от разкошен петнист гушер от Тау Цета, блестящ като скъпоценен камък. Не ѝ го подари само защото за отглеждането му бяха задължителни строгите правила за хранене, а и не беше сигурен дали петдесеткилограмовото влечуго подлежи на опитомяване. Приближиха се към перилата на един балкон, от който се разкриваше прекрасен изглед към градината. Седнаха на дървената пейка, после Майлс отскочи да купи сладолед.

– Колко свободно изглежда всичко тук! – прошепна Елена, облиза пръстите си и се огледа с блеснали очи. – Няма охрана, няма униформи... Сигурна съм, че жените в тази страна се чувстват съвсем различно!

– Зависи какво разбираш под свобода – отбеляза Майлс. – Тук има правила, които ние у дома никога не бихме търпели. Трябва да ги видиш по време на кампания за добив на енергия, или пък на тревога от пясъчна буря... Всички знаят мястото и задълженията си, при тях няма това, което ние наричаме отрепки на обществото...

Елена очевидно не го разбра, усмивката ѝ беше обърквана.

– Освен това всеки сам урежда брака си, нали?

– А знаеш ли, че трябва да искат разрешение, за да имат деца? Първото е свободно, но после...

– Това е абсурд! – поклати глава тя. – Как е възможно да се спазват

подобни ограничения? – Очевидно забележката ѝ се стори твърде смела, тъй като бързо се огледа, очаквайки сержанта да бъде някъде наоколо.

Майлс проследи движението на главата ѝ, после отговори:

– Поставят им постоянни контрацептивни спирали – както на жените, така и на хермафродитите... Махат ги само със специално разрешение. А самият ритуал е много особен – с едно посещение в клиниката се поставя спирала, пробиват се ушите и... – тук откри, че е негов ред да се изчерви, но въпреки това завърши започнатото изречение: – ...и им премахват химена... После се прави семейно тържество... Именно по ушите се познава кое момиче вече се е простило с девствеността...

Сега вече разполагаше с цялото ѝ внимание. Пръстите ѝ неволно докоснаха обичите, лицето ѝ се покри с гъста червенина.

– Майлс! Нима те ще ме вземат за...

– Няма от какво да се безпокоиш. Дори да си сама, без мен или баща ти наблизко, няма да имаш проблеми... Казваш им да се разкарат и те го правят... Желанието за контакт тук не се приема като срамно или обидно, но аз все пак трябва да те предупредя... – На устата му се появи весела усмивка: – Или ще предпочетеш да си държиш ушите в продължение на шест седмици, а?

Тя рязко свали ръцете си в скута, устните ѝ обидено се свиха.

– Знам, че е много неприятно – промърмори примирително той, а в душата му изплува един доста обезпокоителен спомен.

Беше петнадесетгодишен когато пристигна на Бета за едногодишно обучение. Дълбоко в душата си мечтаеше за пълната сексуална свобода, която цареше тук, но мечтите му бързо бяха попарени. Просто защото красивите момичета отдавна бяха ангажирани, а останалите – включително хермафродитите и момчетата с обратни наклонности, бяха разпределени сред самаряните с по-ниски претенции.

Нямаше нищо против да бъде обект на съжаление от страна на момичетата, които го правят от любопитство, но бързо откри, че бараярската му кръв отхвърля последните две категории сексуални партньори, докато бетианската жилка му позволява да ги търпи... Изкара един кратък романс с момиче от любопитния тип и това му стигаше. Любопитството ѝ към особеностите на тялото му го накараха да изпита чувство за собствено достойнство, тъй като все пак беше нещо по-различно от откритото отвращение, което предизвикваха недъзите му на Бараяр. С това всичко приключи – след като откри, че в сексуално отношение той не представлява нищо особено и е съвсем като другите, момичето се оттегли...

Цялата работа приключи с ужасна, проточила се няколко безкрайно дълги седмици депресия. Кулминацията ѝ настъпи в една непрогледна нощ, когато сержантът спаси живота му за трети път, но за това не узна никой... Бореха се настървено, истерията беше увеличила стократно силите на Майлс, ножът му на два пъти прониза тялото на Ботари. Едрият мъж внимаваше да не строши крехките му кости и успя да го укроти с цената на доста усилия. Накрая Майлс се предаде, отпусна глава на окървавените гърди на сержанта и избухна в плач. Човекът, който го беше носил в продължение на четири години преди да проходи, отново го взе на ръце и го постави да си легне. После се зае да превързва раните си и с това инцидентът беше приключен.

Онази година не беше добра. На петнадесет години беше извършил много глупости, сега едва ли щеше да ги повтори. Пръстите му решително се свиха около парапета на терасата. Решително ли? По-скоро безполезно... като всичко, свързано с живота му... Намръщи се от тази мрачна мисъл, за момент дори блестящата колония Бета му се стори сива и помръкнала...

* * *

Наблизо стояха четирима бетианци и спореха с тихи, но възбудени гласове. Майлс се извърна и погледна лицето на този, който говореше в момента. Елена се опита да възобнови разговора за фантазиите му, но той вдигна ръка и ѝ направи знак да мълчи. Тя се подчини и любопитно го загледа.

– По дяволите – троснато промърмори едър мъж в зелен саронг. – Не ме интересува как ще го направиш, но този лунатик трябва да се махне от кораба ми!

Жената в униформа на бетианската полиция поклати глава:

– Виж какво, Калун! Защо да рискувам живота на хората си за кораб, който практически ще иде на боклука? В случая не става въпрос за освобождаване на заложници, или за друго от този сорт...

– Аз имам там екип демонтажници, който получава тройна надница за извънредна работа! Той е горе вече три дни – все ще му се наложи да дремне, да пусне една вода или нещо друго! – възрази цивилният.

– Ако наистина е луд, както твърдиш, в никакъв случай не трябва да бързае. Една прибързана стъпка и корабът ще хвъркне във въздуха! Трябва да изчакаме. – Жената с полицейските дрехи се извърна към мъж в сиво-черната униформа на една от големите компании за търговски космически полети. Посребрените бакенбарди бяха в тон с трите

сребърни кръга на неврологичната имплантация, които покриваха челото му. – Опитайте с убеждения. Ти го познаваш, членува във вашия профсъюз. Не би ли могъл да го обслужиш?

– Не – поклати глава пилотът. – Не се опитвай да ми прехвърлиш топката. Той категорично отказа да разговаря с мен.

– Тази година си член на Борда, все някак ще можеш да му повлияеш... Защо не го заплашиш с отнемане на пилотския лиценз?

– Макар все още да е член на Братството, Ард Мейхю вече втора година не плаща вноските си и лицензът му виси на косъм. Честно казано, този инцидент ще бъде капката, която ще прелее и според мен правата му ще бъдат отнети... Но работата е там, че този кораб... – главата му кимна към едрия мъж със саронга, – че този кораб е последния от серията РГ и предстои да бъде бракуван. И той автоматически престава да бъде пилот. Медицинската комисия отхвърли молбата му за нова имплантация. Дори да имаше пари за таксата, пак нямаше да лети. А аз прекрасно зная, че ги няма, тъй като миналата седмица ми поиска назаем. Дали за таксата, или за помята, с която се налива – това вече е друг въпрос...

– А ти даде ли му? – обади се жената, облечена в синята униформа на летищната администрация.

– Дадох му – въздъхна пилотът. – Предупредих го, че е за последен път... – Погледна навъсено върховете на обувките си, после възбудено вдигна глава: – Вижте какво! Предпочитам да го видя как се самовзривява като истински мъж, вместо да линее без право да лети! Зная какво е да си лишен от единственото нещо на света, което умееш! – Стисна устни и предизвикателно вирна брадичка към жената от администрацията.

– Всички пилоти са откачени! – промърмори полицайката. – Така става, когато ти ровят из мозъка...

Майлс безсрамно подслушваше, на лицето му се изписа силна възбуда. Човекът, за когото ставаше въпрос, очевидно беше техен добър познат, подхванал една обречена игра. Пилот на кораб с топлинно ускорение, в главата на когото е имплантиран един от онези стари биопревключватели, които на Бараяр отдавна са забранени. Барикадирал се е на кораба си и пречи на демонтажниците да започнат работа. Как ли го прави, запита се Майлс.

– Знаеш ли какво ще стане с нас, ако изпълни заплахата си? – попита полетната администраторка. – В продължение на седмици коридорите за излитане ще бъдат задръстени от отломки, а това означава пълна блокада на полетите по вътрешна орбита! Ще се наложи закриване на

летището и основно почистване. Само не си въобразявайте, че с това ще се захване моя отдел! Ще направя всичко възможно, ако се наложи ще стигна до съд, но сметката ще бъде платена от вашата компания!

Шефът на демонтажниците видимо пребледня, после започна да почервенява.

– Не забравяй, че именно твоят отдел издаде разрешителното на тоя откачен! – изръмжа гневно той. – Иначе едва ли щеше да се добере до кораба ми!

– Каза, че има да си прибира лични вещи – защити се администраторката. – Откъде да знаем, че е намислил подобни неща?

Майлс направи опит да си представи самотния мъж там горе, изостанен от всички, последния оцелял от една продължителна обсада... Ръката му несъзнателно се сви в юмрук, в главата му се появи разказа за праядо му – великият генерал граф Селиг Воркосиган, успял да разкъса обсадата на имението Воркосиган с шепа предани мъже и гениална стратегия.

– Елена! – напрегнато прошепна той. – Върви след мен и не казвай нищо!

– Какво? – стреснато го изгледа тя.

– О, госпожице Ботари – извика високо той. – Радвам се, че сте тук. – Сякаш току-що беше пристигнал и се радваше на факта, че някой го е посрещнал. Направи й знак да стане и се насочи към групичката бетианци.

Отлично знаеше, че хората, които не го познават, изпитват затруднение при определяне на възрастта му. Невисокият му ръст ги караше да го вземат за непълнолетен, но при по-внимателноизиране неизбежно стигаха до противоположното заключение. За това допринасяше гъстата четина по бузите му, която никога не изглеждаше гладко избръсната, но най-вече очите му – опознали болката и отдавна свикнали с нея. Преди доста време беше открил, че може да изглежда младеж или зрял мъж с лека промяна в поведението си, за това несъмнено допринасяше наследството на десет поколения смели и непреклонни бойци. На лицето му кацна съдържана усмивка.

– Добър ден, дами и господа – поздрави групичката той, отвърнаха му четири озадачени в различна степен погледи. Светските му маниери понесоха доста силен удар, но все пак удържаха. – Мисля, че ми трябва тъкмо някой от вас... Казаха ми, че можете да ме свържете с пилот на име Ард Мейхю...

– Кой, по дяволите, сте вие? – изръмжа ръководителят на

ремонтния екип и вероятно изрази мнението на всички останали.

Майлс съдржано се поклони:

– Лорд Майлс Воркосиган от Бараяр, на вашите услуги. А това е моята сътрудничка госпожица Ботари. Без да искам чух част от вашия разговор и имам чувството, че мога да разреша проблема ви, стига да е удобно... – По-скоро усети, отколкото видя как Елена учудено вдига вежди от новата си титла.

– Виж какво, момче... – започна летищната администраторка, но изведнъж млъкна, парализирана от пронизващия поглед, който ѝ хвърли изпод вежди Майлс. Този поглед беше на стар и препатил боец, заимстван по наистина свършен начин от великия генерал Пьотр Воркосиган. – Моля за извинение, сър – добави след секунда жената, очевидно впечатлена. – Но какво общо имате вие с пилота Мейхю?

– Имам задачата да уредя с него един стар дълг – вирна брадичка Майлс. Стар ли, помръдна палав въпрос в съзнанието му. Възрастта му едва ли надминава десетина секунди...

– Какво? – учудено вдигна вежди униформеният пилот. – Искате да кажете, че някой дължи пари НА АРД?!

– Не става въпрос за пари – хладно отвърна Майлс и го изгледа с такова отвращение, сякаш сам никога не беше се докосвал до презрения метал. – Имах предвид дълг на честта.

Служителката от летището изглеждаше доста впечатлена, а пилотът – откровено доволен. Полицайката беше подозрителна, далеч по-подозрителен бе шефът на ремонтния екип.

– Мен какво ме засяга това? – директно попита той.

– Мога да го убедя да напусне кораба – авторитетно отвърна Майлс. – Разбира се, ако ми предоставите техническата възможност да се срещна с него лице в лице.

Елена едва не се задави, но той я успокои с кос, почти незабележим поглед.

Четиримата бетианци се спогледаха, сякаш всеки от тях искаше да прехвърли отговорността на съседа си. Пилотът беше този, който изрази общото мнение.

– Какво толкова, по дяволите? – изръмжа той. – Някой да има по-добра идея?

* * *

Седнал на командния пулт на служебната совалка, сивокосият пилот отново натисна бутона за свързка на радиоконзолата си.

– Ард? Говори Ван. Обади се! Водя ти човек, който иска да поговорите. Ще се качи на борда. Нали нямат нищо против, Ард? Нали няма да вършиш глупости?

Отговори му тишина.

– Дали ви чува? – попита Майлс.

– Радиоконзолата му е включена. Но дали е намалил звука, дали е буден, или жив?... Никой не може да каже...

– Жив съм! – изръмжа груб мъжки глас от репродуктора и двамата стреснато подскочиха. В този тип летателни апарати нямаше видеовръзка. – Но ако направиш опит да дойдеш на борда, ти няма да си жив! Чуваш ли ме, Ван? Чуваш ли ме, мръсно копеле?

– Няма и да се опитам – отвърна с въздишка пилотът. – Ще дойде само господин... хм... лорд Воркосиган.

Настъпи мрачна тишина, нарушавана единствено от пропукването на статичното електричество в репродуктора.

– Той не работи за онзи кръвопиец Калун, нали? – попита след известно време гласът, в тона му прозвуча нескрито подозрение.

– Той не работи за никого – успокоително отвърна Ван.

– Да не би да е от Съвета за психическо здраве? Предупреждавам, че няма да допусна до себе си никакво оръжие, никакви упойващи средства! Забележа ли нещо нередно, моментално ще взривя шибания кораб!

– Той дори не е бетианец – отвърна Ван. – Идва от Бараяр и твърди, че търси именно теб...

Ново продължително мълчание.

– Мисля, че нямам дългове към бараярци... – проточи след известно време гласът. – Всъщност, не познавам нито един от тях...

Налягането в кабината осезаемо се увеличи, леко почукване по корпуса показва, че са се скачили със стария товарен кораб. Пилотът вдигна пръст по посока на Майлс и младежът механично провери кабелите за връзка.

– Готов съм – извика.

– Сигурен ли сте, че искате да го направите? – попита пилотът.

Майлс кимна с глава, все още възбуден от начина, по който бяха успели да се изплъзнат на Ботари. Облиза устни и се усмихна, тялото му потръпна от безтегловността, а вероятно и от мъничко страх. Надяваше се, че Елена ще успее да предотврати евентуалната обща тревога на планетата.

Протегна ръка и отвори люка. Лъхна го топъл ветрец, после налягането в двата кораба се изравни и въздухът замря. Тунелът пред него

тънеше в мрак.

– Да ви се намира фенерче?

– На лавицата до главата ви – посочи пилотът. Майлс взе фенерчето и предпазливо се плъзна в тръбата. Мракът постепенно отстъпваше, пред очите му се появиха тесни коридори, осветени от мъждиви електрически крушки. Насочи се към навигационната кабина, където по всяка вероятност го очакваше непознатият пилот. На практика това бяха само няколко крачки, тъй като спалните помещения за екипажа бяха изключително тесни. Тук всичко беше подчинено на товарния отсек, който трябваше да бъде максимално голям. Макар и кратко, разстоянието му се стори огромно, вероятно заради пълната тишина, която цареше на борда. Липсата на гравитация започна да му отразява по обичайния начин и Майлс съжали за всичко, което се намирало в стомаха му. Ванилия, рече си той. Само ванилия щеше да ме оправи...

Пред очите му се появи полуотворен люк, зад който проблесваше светлина. Майлс високо се прокашля, правилно преценил, че не трябва да стряска човека в кабината.

– Пилот Мейхю? – извика полугласно той и предпазливо надникна зад вратата. – Името ми е Майлс Воркосиган и съм тук, за да търся... – Възщност, какво търсиш, по дяволите? Аха, сетих се... – Тук съм, защото ми трябва отчаяни хора, решени на всичко...

Пилотът Мейхю седеше в креслото за управление, тялото му беше превито на две. В скута му лежах радиослушалките, до тях се полюшваше наполовина пълна пластмасова бутилка с отровно зелена течност. Контролният панел пред него беше разбит, от утробата му се проточваха разноцветни, безнадеждно оплетени кабели. Отгоре бе поставена кутия на щифтове, от която стърчеше тънка игла. Това беше иглов имплодер – едно строго забранено на Бета оръжие. Мейхю извърна подпухналите си очи към фигурата на прага и потърка с длан тридневната си брада. Другата му ръка обаче не изпускаше електронния спусък на оръжието.

– Аха – промърмори той.

Майлс бе искрено изненадан от игления имплодер.

– Как успяхте да го прекарате през бетианската митница? – попита с уважение той. – Аз самият никога не съм успявал да ги надхитря...

Мейхю се втренчи в кутията, сякаш за пръв път я виждаше.

– Преди време го купих на Джайсън Хол – промърмори. – Изобщо не съм го свалял от кораба... Предполагам, че веднага щяха да го конфискуват... Там долу конфискуват всичко... – От гърдите му се откърти

дълбока въздишка.

Майлс се плъзна в кабината, увисна неподвижно във въздуха и кръстоса крака. Надяваше се, че в тази поза няма да предизвика подозренията на пилота и ще го предразположи към разговор.

– Как попаднахте в тази ситуация? – попита той и леко кимна с главата. Имаше предвид както бъркотията в кабината, така и безизходицата, в която беше изпаднал пилота.

– Лош късмет – сви рамене Мейхю. – Винаги съм имал лош късмет. Всичко започна с онзи инцидент на РГ-8... Проклетите амфорни тръби се спухаха, балансиращите чували се намокриха и всичко отиде по дяволите! Издуха се толкова бързо, че корпусът се пропука... Цялата отговорност стовариха на моята глава, шефът на карго-службата там долу дори не получи мърене! Само защото откряха пиене на борда... Сякаш моето пиене е виновно за шибаната им небрежност! – Подсмръкна, избърса с ръкав зачервеното си лице, имаше вид на човек, който всеки момент ще се разридае... Това е много обезпокоително, помисли си Майлс. Особено когато се наблюдава у човек, приближаващ четиридесетте. Но Мейхю се овладя и надигна бутилката. Поколеба се за миг, после, с някакъв остатък от любезност, я подаде на Майлс.

Младечът я пое с любезна усмивка. Дали да не се възползвам от шанса и да я излея, запита се той. Това беше единствения начин да извади Мейхю от етанолното опиянение, но в него се криеха и доста опасности. В условията на пълна безтегловност едва ли ще може да събере капките от съмнителната течност, които несъмнено ще се пръснат из цялата кабина. Още по-малко вероятно е да извърши операцията така, че да изглежда чиста случайност. Замислен върху въпроса, той механично отпи от бутилката.

Задави се, замалко наистина не изпусна пластмасовия съд. Течността беше гъста и сладка, с аромат на билки. Изключително силна, с най-малко 60% чист етанол. Но какво беше другото? Хранопроводът му пламна, имаше чувството, че се превръща в жива диаграма на храносмилателната система, с различно оцветени органи... Съвзе се, почтително избърса гърлото с ръкава си, после върна бутилката на собственика ѝ, който побърза да я тикне под мишницата си.

– Благодаря... – Вкара максимално количество въздух в пламналиите си вътрешности и попита: – Какво възнамерявате да правите? Какви са вашите искания?

– Искания ли? – лениво се учуди Мейхю. – Нямам никакви искания... Просто няма да позволя на онзи канибал Калун да унищожи

кораба ми! – Спусъкът на игления имплодер застрашително помръдна в скута му. – Бил ли си някога червен? – рязко вдигна глава той.

Майлс имаше съвсем смътна представа за политическите партии на древната Земя.

– Не – поклати глава той. – Аз съм Вор... – Не беше убеден, че това е правилният отговор, но пилотът беше престанал да му обръща внимание и отново надигаше бутилката.

– Червен... – промърмори той. – Ярочервен... Имам предвид цвета... Някога, преди много години бях истински пламък... Ускорявах се както си искам... Така се озовах в една дупка, наречена Хеспари II... Нищо не може да се сравни със скока при топлинното ускорение... В главата ти се появяват цветове, за които човека още не е открил имена, няма думи, с които да ги опише... Те са по-прекрасни от най-фантастичните сънища, от най-красивите жени! Те са по-важни за нас от храната и водата, от съня и въздуха, който дишаме... А онези нещастници там долу дори ни плащат, за да ги усетим... Тъпи заблудени копелета с празни глави... – Очите му замаяно се спряха върху Майлс: – О, извинявай... Нямах предвид теб... Ти просто не си пилот... Така и повече не видях Хеспари... – Фокусира погледа си върху младежа:

– Я ми кажи, имаш ли си неприятности?

– Имам, но те идва ли могат да бъдат сравнени с твоите – отвърна откровено Майлс.

– Хм... – промърмори пилотът и отново му подаде бутилката.

Странно питие, помисли си Майлс. Каквито и да бяха съставките му, те очевидно противодействаха напълно успешно на нормалната му реакция по отношение на етанола – желанието за сън. Чувстваше се бодр и изпълнен с енергия, течността сякаш стигаше чак до ноктите му. Вероятно благодарение на нея Мейхю е останал буден в продължение на три денонощия, съвсем сам в този железен ковчег.

– Значи нямаш стратегически план! – строго започна той. – Не си поискал един милион бетиански долара в дребни и немаркирани плочки, не си заплашил да стовариш кораба върху покрива на летището, не си взел заложници... С една дума – не си направил нищо конструктивно! Просто си седиш тук и си убиваш времето с помощта на бутилката... Без да си даваш сметка, че по този начин губиш всички шансове, колкото и малки да са те!

Мейхю примигна, очевидно впечатлен от тази различна гледна точка.

– Господи, мръсникът Ван най-сетне е казал една истина –

въздъхна той. – Ти НАИСТИНА не си от Съвета за психическо здраве! – Спусъкът помръдна по посока на Майлс: – А ако много държиш, бих могъл да взема за заложник ТЕБ!

– Не го прави – поклати глава Майлс. – Не мога да ти обясня, но... това ще предизвика доста силна реакция у онези долу... По-добре се откажи.

– Аха... – Пръстът на Мейхю се дръпна от спусъка и потупа слушалките в скута му: – Нима не разбираш, че те не са в състояние да ми дадат това, което искам? Аз искам да скачам, да осъществявам топлинно ускорение... Но не мога...

– С този кораб и с никой друг, така ли?

– Този кораб ще бъде демонтиран в момента, в който се предам на съня – отговори с дълбоко отчаяние той.

– Позицията ти се нуждае от малко логика! – намръщи се Майлс. – Искаш да скачаш, нали? Е, добре. Това може да стане само ако си пилот на кораб от типа РГ. А в момента се намираме на последния кораб от този тип. Следователно ти имаш нужда именно от него. Какво трябва да направиш? Да го купиш, разбира се. Ще станеш собственик и ще превозваш товари за своя сметка. Просто и ясно! Я ми подай тази бутилка, ако обичаш... – Майлс с изненада откри, че отвратителния в началото вкус започна да му харесва.

Мейхю поклати глава, ръцете му притискаха игления имплодер със страстта на дете към любима играчка.

– Опитих се – промърмори той. – Опитих всичко. Бях близо до отпускането на изгоден кредит, но Калун направи по-добра оферта и ми го отне...

– О – въздъхна мрачно Майлс и върна бутилката. Очите му се заковаха в пилота. Гледаше го под ъгъл от деветдесет градуса, тъй като тялото му незабележимо беше променило положението си във въздуха. – Едно ще ти кажа – не бива да се предаваш! Поне мен така са ме учили – капитулацията е позор за всеки Вор! – Въздъхна и започна да си тананика отдавна забравена детска песничка. Май се казваше „Завземането на Сребърната луна“... В думите ѝ се споменаваше велик Вор, ставаше въпрос и за красива вещица, използвала атомна мина вместо метла... В крайна сметка именно чрез тази мина двамата победили враговете си... „ДАЙ ДА ПИЕМ ПО ГЛЪТКА, ТРЯБВА ДА ПОМИСЛИМ... АКО СЕ ОБРЕЧЕШ НА МЕН, ТВОЯТ БОГ ЩЕ ТЕ БЛАГОСЛОВИ...“

– А? – погледна го с недоумение Мейхю.

– Нищо, извинявай – промърмори Майлс, осъзнал, че е рецитирал

куплетите на глас. Увисна неподвижно в пространството и отново потъна в размисъл. – Проблемът на бетияните е, че никой не поема лична отговорност – промълви след известно време той. – Човек непрекъснато се сблъсква с фиктивни и безлични компании, които се управляват от призраци... Ти имаш нужда от покровител-боец, който да извоюва победата с меч в ръка. Като Ворталия Храбреца...

– Имам нужда от още едно питие – мрачно промърмори Мейхю.

– Така ли? – Майлс едва сега осъзна, че е задържал бутилката. – Извинявай... – В главата му бавно започна да се оформя една идея. Още малко усилия и тя ще започне да пулсира като ярка звезда... – Да, държа я! – извика след секунда той и понечи да се изправи. Но движението му беше прекалено рязко и тялото му заплува във въздуха на кабината.

Мейхю се стресна и замалко не натисна спусъка на игловия имплодер.

– Аз я държа! – промърмори той и за всеки случай огледа пластмасовата бутилка в ръцете си.

– Най-добре ще е да извършим всичко отгук – възбудено рече Майлс, най-сетне успял да прекрати въртеливото движение на тялото си. – Първо правило на военната стратегия: НИКОГА НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ ОТ ВЕЧЕ ПРИДОБИТО ПРЕДИМСТВО! Мога ли да използвам комуникационния ти панел?

– За какво?

– Този кораб ще бъде закупен от мен – важно отговори Майлс. – След което ще те наема да го управляваш!

Мейхю смаяно местеше поглед между бутилката и лицето на младежа.

– Имаш ли толкова пари?

– Хм... Притежавам известни АВОАРИ...

* * *

Няколко минути работа с комуникационната конзола и видеоекрана оживя, запълнен от лицето на шефа на демонтажния екип. Майлс му направи своето предложение, а Калун го изслуша с недоверие, а после и с гняв.

– И това наричате компромис, така ли? – ревна той. – Предлагате и цена! Аз да не съм някакъв шибан брокер на недвижими имоти?!

– Господин Калун, позволете ми да отбележа, че не трябва да избирате между моето предложение и този кораб – прекъсна го със сладък глас Майлс. – Трябва да избирате между моето предложение и истински

дъжд от отпадъци!

– Ако разбере, че сте в комбина с она...

– Днес го видях за пръв път – отвърна Майлс.

– И какво й е на тая земя, дето я предлагате? – подозрително попита

Калун. – Освен, че е на Бараяр, разбира се...

– Прекрасна и плодородна селска земя – отвърна Майлс. – Залесена, 100 сантиметра дъжд годишно (това би трябвало да привлече всеки бетианец), на някакви си триста километра от столицата...

Добре, че столицата се пада от подветрената страна...

– Моя абсолютна собственост. Съвсем наскоро я наследих от дядо си. Можете да направите проверките си в посолството на Бараяр, там разполагат и с информация за климата.

– Надявам се, че този валеж не се изсипва еднократно, нали?

– Не, разбира се – отвърна Майлс и се изпъна с достойнство. (Коего не беше особено лесно в състояние на безтегловност). – Това е наследствена земя, моето семейство я притежава в продължение на десет поколения. Бъдете сигурен, че ще покрия полицата в момента, в който се върна у дома.

Калун нервно разтърка брадичката си.

– Цената плюс 25% – рече.

– Плюс десет.

– Двадесет.

– Десет, или се оттеглям и ви оставям да преговаряте с пилота Мейхю!

– Добре – изграчи Калун. – Десет процента.

– Разбрахме се.

Не беше толкова лесно, разбира се. Но планетарната информационна мрежа на Бета работеше безупречно и договорът, за който на Бараяр щяха да отидат дни, тук беше сключен за по-малко от час, при това директно от кабината на Мейхю. Майлс с нежелание се отказа от тактическото предимство, което му предоставяше игленият имплодер в кабината, а самият Мейхю започна да клинчи, при това точно в разгара на преговорите.

– Видж какво, момче – обади се внезапно той. – Оценявам това, което се опитваш да направиш, но вече е много късно... Сам разбираш, че стъпя ли долу, те само ще се изсмеят на сделката. На мястото за приземяване ще ме чака полицията, а до нея – екип на Съвета за психическо здраве! Моментално ще ми метнат мрежата за зашеметяване и после спокойно можеш да ми идваш на свиждане... Поне два месеца ще се

разхождам с кротка усмивка на уста. След шокова терапия човек винаги се усмихва... Това е положението, момче. Много е късно!

– Никога не е късно! – остро отвърна Майлс. – Човек се надява докато е жив! – Оттласна се от стената и направи три широки загребвания с ръце – сякаш крачеше из нормална стая. Стигна до насрещната стена и бавно се завъртя. Главата му напрегнато работеше.

– Имам една идея – обяви след малко той. – Обзалагам се, че тя ще ни даде необходимото време, поне докато измислим нещо по-добро... Бедата е там, че ти не си бараярец и няма да разбираш какво вършиш... А работата е сериозна.

– А? – объркано го изгледа Мейхю.

– Слушай внимателно – въздъхна Майлс, оттласна се с палци от стената и се завъртя. – Ако ми дадеш клетва за вярност и обявиш, че аз съм твой рицар-господар (това е най-кратката и ясна клетва на нашите рицари), аз МОЖЕ БИ ще успее да те включа в своя дипломатически имунитет III степен... С положителност бих го сторил, ако беше гражданин на Бараяр. Но ти си бетианец. Във всеки случай ще ангажираме с казуса половин дузина адвокати и те в продължение на няколко дни ще спорят чий закон има precedent... През това време аз ще бъда задължен да ти осигурявам храна и подслон, облекло и оръжие (този кораб ще приемем за твое оръжие), а освен това ще те закрилям в случай на нападение от друг рицар... Но тук, на колонията Бета, това е изключено... Ще имам и известни усложнения с роднините ти... Между другото, имаш ли семейство?

Мейхю поклати глава.

– Чудесно, това опростява нещата. – Палци в стената, завъртане, оттласване... – Междувременно не могат да ти приложат шоково лечение, не могат и да те арестуват. Ти ставаш част от мен...

– Шибана работа – примигна със съмнение Мейхю. – Къде ще се подпиша? Кой ще завери подписа ми?

– Трябва просто да коленичиш пред мен, да сложиш ръка между дланите ми и да повториш две кратки изречения. Дори свидетели не са задължителни, макар че обикновено присъстват поне двама...

– О'кей – сви рамене Мейхю. – Нямах проблеми, момче.

– „Нямах проблеми, момче“ – имитира го Майлс и отново се оттласна от стената. – Пак не ме разбираш... Това, което ти казах, е много малка част от сделката и се отнася само до привилегиите ти. Но в нея има и задължения, включващи и правата, които ще имам върху теб. Един пример – ако по време на бой откажеш да изпълниш моя заповед,

аз имам право да ти отсека главата. Веднага, на място!

Ченето на Мейхю увисна.

– Май и върху теб ще трябва да метнат мрежата си онези от Съвета за психическо здраве! – удивено промърмори той.

– Не могат – иронично се усмихна Майлс. – Защото ако се опитат, аз ще потърся закрилата на моя рицар-господар. И ще я получа. Той е доста чувствителен когато обиждат подчинените му... Ако ти станеш мой ординарец и слуга, това автоматически те поставя под закрилата и НА МОЯ рицар-господар, разбираш ли?

– Аха – кимна Мейхю. – После продължаваме нагоре по веригата...

– Няма верига, просто защото аз съм дал клетва за вяроност директно на Грегър Ворбара и съм негов покорен слуга... – Майлс си даде сметка, че думите му едва ли имат някакъв смисъл в ушите на този полупиян пилот.

– А кой е този Грегър?

– Императорът на Бараяр.

– Аха.

Типичен бетианец, въздъхна Майлс. Те изучават единствено историята на Земята и своята собствена, нищо друго не ги интересува.

– Помисли си – каза на глас той. – Работата е сериозна, не можеш да я приемеш просто ей така...

Когато и последният гласов отпечатък беше акуратно записан, Мейхю се зае да деактивира спусъка на игления имплoder. Майлс следеше действията му със затаен дъх, но всичко премина добре. Минути след това към кораба се прикачи совалката на старши пилота и спускането им към планетата започна.

– Нямах представа, че сте от толкова богата фамилия, лорд Ворко-сиган – обърна се към него пилотът, в гласа му се долови нескрито уважение. – Не очаквах подобно решение на проблема, но един космически кораб като този вероятно е дреболия за богат бараярски лорд като вас...

– Не е точно така – поклати глава Майлс. – Ще се наложи да направя доста комбинации. Семейството ми наистина е било богато, но отдавна, още през Епохата на Изолацията... В периода между икономическата революция в края на тази епоха и Първата сетагандийска война финансовата ни мощ е намаляла значително... – На лицето му се появи крива усмивка: – Благодарение на галактически търговци като вас... Прадядо ми по бащина линия решил да направи удар, изкупувайки скъпоценните камъни, които предлагали галактическите търговци. Брилянти, рубини, изумруди... Вложил в тях всичките си налични пари, плюс

по-голямата част от недвижимите си имоти, предимно замъци... После се оказало, че скъпоценните камъни са синтетични. Били много по-съвършени от естествените, но евтини като... като пясък. Пазарът бил наводнен с тях и прадядо ми фалирал... Разказвали са ми, че прабаба ми така и не му простила тази глупост... – Махна с ръка на Мейхю и пое бутилката. Предложи я на старши пилота, на той отказа с презрително поклащане на глава. Майлс сви рамене и отпи едра глътка. Това питие е страхотно. Храносмилателната и кръвоносната му системи сякаш грееха, обляни от топла светлина. Имаше чувството, че може да изкара цяла седмица без да мигне.

– За съжаление по-голямата част от продадените земи били около имението Воркосиган, а там почвата е доста суха – продължи той. – Не според вашите стандарти, разбира се... Запазил земите в околностите на замъка Воркосиган Вашной, които били далеч по-добри...

– Какво е за съжаление тогава? – учуди се Мейхю.

– Замъкът Воркосиган Вашной е бил важен правителствен център, в околностите му се е въртяла оживена търговия, имало е добре развита промишленост – поясни Майлс. – Като прибавим това и факта, че фамилията Воркосиган е участвала активно в Съпротивата, нямало нищо чудно в желанието на сетагандианците да завладеят града. Сторили го и го държали в продължение на години. Това е дълга история, но с тъжен край... Градът бил напълно унищожен и днес представлява просто една стъклена дупка в земята... В тъмна нощ човек все още може да забележи бледото му сияние, вижда се от двадесет километра...

Старши пилотът плавно приземи малката совалка.

– Хей! – изведнъж вдигна глава Мейхю. – Тая земя, дето сте я притежавали около Воркосиган... как му беше името...

– Вашной – подсети го Майлс. – Стотици квадратни километри, по-голямата част подветрена...

– Нея ли ипотекира? – попита Мейхю и лицето му светна. – НЕЯ ли заложи на онова влечуго Калун, за да получиш кораба ми? – Напуснаха совалката, тялото на Мейхю вече се тресеше от смях.

– Не обиждай влечугите – отвърна с усмивка Майлс. – Той провери климатичните диаграми, но не обърна внимание на радиоактивния фон... Вероятно и той като теб е учил само националната ви история...

Мейхю седна върху площадката за кацане и започна да се смее като луд. Челото му почти удари в земята, беше на ръба на истерията. Вероятно поради липсата на сън.

– Хей, момче! – изхълца той. – Ще пиеш едно от мен!

– Аз наистина възнамерявам да му платя – поясни Майлс. – Избраните от него хектари положително ще бъдат една неестетична дупка за някой от моите наследници, поне през следващите няколко години... После радиацията ще намалее и изчезне. Но ако едновременно нашият приятел стане алчен и реши да си търси своето, несъмнено ще си получи заслуженото!

Към тях се бяха насочили три групи хора. Първата се водеше от Ботари, който очевидно бе успял да се справи с митническата проверка. Яката му беше разкопчана, дрехите му измачкани. Охо, рече си Майлс. Значи са го претърсвали и настроението му е отвратително. След него вървеше бетиански полицаец с новичка униформа, а най-отзад куцукаше непознат цивилен бетианец, който ядосано жестикулираше. На лицето му имаше яркочервен белег, едното му око беше посиняло и почти затворено. До него вървеше Елена, готова да се разплаче.

Втората групичка се водеше от административната директорка на летището и изцяло се състоеше от служебни лица. Начело на третата крачеше познатата на Майлс бетианка с полицейска униформа. Зад нея крачеха двама едри полицаи с решителни лица, следвани от четирима с бели престилки. Мейхю се огледа и бързо започна да изтрезнява. Бетианските полицаи държаха оръжията си готови, вероятно заредени с упойващ газ.

– Ей, момче... – промърмори Мейхю и бавно започна да се надига от палубата. Полицаята се разпръснаха във верига. – Ей, момче!...

– Решението зависи от теб, Ард – тихо промълви Майлс.

– Добре, готов съм!

Първа пристигна групичката, водена от Ботари. Сержантът отвори уста, но Майлс вдигна ръка и тихо, МНОГО тихо каза:

– Внимание, сержант! Пилотът Мейхю ще даде клетва и имам нужда от свидетел!

Номерът с тихия глас наистина е страхотен, рече си Майлс докато гледеше как Ботари затваря уста и застава мирно.

– Сложи ръка между дланите ми, Ард... Точно така. А сега повтаряй след мен... „Аз, Ард Мейхю“... Това е точното ти име, нали?... Добре, слушай и повтаряй... „Аз, Ард Мейхю, се заклевам свободно и по собствена воля да премина на служба при лорд Майлс Нейсмит Воркосиган като обикновен ординарец...“ Хайде, повтаряй! – Мейхю се подчини, очите му трескаво оглеждаха приближаващите се врагове. – „Ще му служа вярно и ще го считам за свой рицар-господар до самата си смърт, или докато той не реши да ме освободи...“

Майлс изчака повторението и на тази част от клетвата, прецени разстоянието, което ги делеше от представителите на властта и започна своята:

– Аз, Майлс Нейсмит Воркосиган, покорен васал на император Грегър Ворбара, приемам твоята клетва и обещавам да те закрилям в качеството си на твой рицар-господар... Готово, можеш да станеш...

Хубаво, че церемонията отвлече вниманието на сержанта и той забрави какво възнамеряваше да каже, въздъхна в себе си Майлс. Ботари все пак успя да се окопити и просъска:

– Господи! Ти не можеш да приемаш клетвата на един бетианец!

– Току-що го сторих – усмихна му се невинно Майлс, дълбоко в душата му потрепна тържество. Очите на сержанта се спряха за миг на бутилката в ръката на Мейхю, после се присвиха по посока на Майлс:

– Защо все още си буден? – изръмжа той.

Полицаят с новичката униформа махна с ръка по посока на Майлс:

– Това ли е човекът?

Жената-полицайка от охраната на летището спря на крачка от Мейхю, който беше останал на колене, сякаш за да отбива по-добре атаките на врага.

– Офицер Мейхю, вие сте арестуван! – извика с ясен глас тя. – Ето какви са правата ви: имате право да...

– Майната му на тоя! – извика онзи с нараненото лице и махна ядно по посока на Елена. – Тази жена ме нападна пред дузина свидетели! По дяволите, искам да ѝ бъде предявено обвинение! Тя е опасна!

Ръцете на Елена се вдигнаха към ушите, долната ѝ устна видимо започна да трепери.

– Удари ли го? – попита Майлс, започнал да схваща ситуацията.

– Да – кимна тя. – Но той ми говореше отвратителни неща!

– Господарю – пристъпи крачка напред Ботари. – Допуснал си голяма грешка като си я оставил сама...

– Офицер Мейхю, вие имате следните права... – започна отново началничката на охраната.

– Тя ми изби окоото! – простена цивилният. – Ще я дам под съд!...

Майлс погледна към Елена, на устата му се появи успокоителна усмивка.

– Не се тревожи, аз ще оправя нещата.

– Вие имате право да...

– Моля за извинение, офицер Броунел – прекъсна я учтиво Майлс.

– Офицерът Мейхю вече е мой ординарец. Всички обвинения срещу

него трябва да бъдат прехвърлени върху мен, тъй като аз съм негов рицар-господар. Мой дълг е да преценя тяхната състоятелност и да издам заповед за съответните наказания. Неговите права се изчерпват с приемането на определени предизвикателства, при това от стриктно индивидуален характер... – Дуелите отдавна са забранени с императорски декрет, но тези бетианци едва ли го знаят, каза си Майлс, после продължи: – Ако случайно носите две шпаги и сте готова да хвърлите в лицето на офицера Мейхю обиди, да речем, по отношение на майка му, вие ще имате възможност да получите удовлетворение!

Съвсем навреме, отбеляза Майлс. Жената мълчеше, но имаше вид на човек, който всеки момент ще се пръсне по шевовите. Мейхю леко кимна с глава, на устата му се появи обнадеждена усмивка. Ботари леко се размърда, очите му с безпокойство оглеждаха униформените мъже и оръжията им. Спокойно, рече си Майлс. Спокойно...

– Изправи се, Ард! – заповяда той.

После започнаха преговорите. Представителите на закона неохотно приеха, че трябва да се консултират на по-високо място относно странния начин, по който Майлс беше взел под своя закрила офицера Мейхю. На този етап, точно според предвижданията на Майлс, преговорите навлязоха в областта на недоказани на практика междупланетни юридически процедури, които по всяка вероятност щяха да отнемат доста време на бараярското посолство, а и на Външното министерство на Бета.

Случаят с Елена беше разрешен доста по-лесно. Обиденият бетианец бе насочен директно към посолството на Бараяр. Там жалбата му щеше да потъне в бюрократични формалности, измислени специално за подобни инциденти. Майлс бе готов да се обзаложи, че в попълнения от пострадалия бетианец формуляр ще се открият немалко грешки, а това ще наложи връщането му от Бараяр дотук на няколко пъти, при средна продължителност на пътуването на документите седем до десет седмици...

– Спокойно – прошепна в ухото на Елена той. – Ще го удавят в документи и едва ли някога ще го видиш повече... Номерът е страхотен и бетианците са доволни. Просто защото през цялото време си мислят, че ще си получиш заслуженото. Ще те моля само да се въздържаш от убийство, тъй като дипломатическият ми имунитет няма да бъде достатъчен...

Когато бетианците най-сетне се оттеглиха, Мейхю беше толкова изтощен, че едва се държеше на крака. Майлс отиде да го подкрепи, имаше чувството, че е стар морски вълк, току-що победил поредния ураган.

– Два часа – промърмори Ботари. – Намираме се на тази проклета планета едва от два часа!...

ШЕСТА ГЛАВА

– Майлс, скъпи! – рече баба му и го клъвна по бузата, както винаги правеше. – Закъсня, пак ли имаше проблеми на митницата? Много ли си уморен от пътуването?

– Никак – поклати глава той и се залюля на пети. Липсваше му лекотата на движенията в условията на безтегловност. Кипеше от енергия, имаше чувството, че може да пробяга петдесетина километра, да скача и танцува. Но фамилията Ботари – баща и дъщеря, изглеждаха доста смачкани, а офицерът Мейхю направо зелен. Представиха го надве-натри, после го експедираха в спалнята за гости. Там му предоставиха възможността да се изкъпе, да си избере някоя от пижамите, които бяха прекалено малки или огромни за фигурата му, а после да потъне в мъртвешки сън.

Бабата беше приготвила богата вечеря, по време на която, както Майлс тайно се бе надявал, вниманието ѝ беше насочено главно към Елена. В присъствието на майката на обожавалата графиня Воркосиган, Елена изведнъж получи пристъп на свенливост, но Майлс знаеше, че старицата скоро ще я накара да се отпусне. Дотам, че момичето положително ще се зарази от бетианското ѝ пренебрежение към класовите предразсъдъци на Бараяр. Дали това няма да намали напрежението между него и Елена, започнало да се трупа от момента, в който престанаха да бъдат деца? Всичко се дължи на проклетия ворски костюм, помисли си Майлс. Имаше дни, в които го усещаше като тежка броня – неудобен, ръбат и безнадеждно остарял. Противен като облекло, изключващ всякаква близост. Трябва ѝ отварачка за консерви, за да види мизерното съдържание на блестящата броня, въздъхна в себе си той. Беше се загледал в прекрасната черна коса на Елена и може би затова разбра със закъснение, че старицата се обръща към него.

– Моля за извинение, госпожо...

– Говорех за съседа, господин Хатауей – търпеливо повтори баба му. – Знаеш го, онзи дето работи в Центъра за рециклиране... Запознахте се когато ти учеше тук.

– О, да, помня го.

– Има малък проблем и решихме, че ти като бараярец ще можеш да му помогнеш... Нарочно не предприе нищо преди пристигането ти... Мислехме си, че ако не си много уморен, може би още тази вечер ще се

опиташ да направиш нещо... Защото, честно казано, проблемът започва да става доста обезпокоителен...

* * *

– Всъщност не мога да ти кажа кой знае какво за него – промърмори Хатауей, отправил поглед към огромната площ, за която отговаряше. А Майлс неволно се запита дали някога ще успее да свикне с противната миризма. – Твърди, че е бараярец и това е всичко. Отвреме навреме изчезва, но после се връща... Опитах се да го убедя да отиде поне в някой от заслоните, но идеята явно не му хареса. Напоследък изобщо не ме допуска до себе си. Никога не се е опитвал да направи нещо лошо, кротък е, но... След като е бараярец, от него наистина може да се очаква всичко... О, извинявай, не исках да те засегна...

Хатауей, Майлс и Ботари с мъка се придвижваха по изровения терен. Навсякъде около тях се издигаха купища ненужни предмети, стърчаха жици и релси, заплашващи да препънат невнимателните посетители. Сред купищата отпадъци блестяха изоставени машини и съоръжения, очевидно очакващи следващото поколение бетиански конструктори.

– По дяволите! – внезапно се обади Хатауей. – Пак е запалил огън! – На стотина метра от тях се извиваше синкав стълб пушек. – Надявам се да не гори дърва. Просто не мога да му набия в главата колко ценна е... Всъщност, това ни помага да го открием.

Между купчините отпадъци се появи малка закътана площадка, създаваща илюзията за заслон. В чиния на сателитна антена гореше малък огън, над него се беше надвесил слаб тъмнокос мъж, вероятно на около тридесет години. Някогашна конзола за компютърна система се беше превърнала в импровизирана кухненска маса, върху гладката ѝ повърхност имаше метални и пластмасови кръгове, очевидно изпълняващи ролята на посуда. Голям шаран с червеникави перки лежеше върху масата, почистен и готов за тигана.

Тъмни очи с още по-тъмни торбички под тях се вдигнаха по посока на шума от стъпките им. Мъжът се изправи и в ръката му блесна дълъг нож. Майлс не успя да отгатне от какъв материал е направен, но изглеждаше здрав и остър. Ръката на Ботари механично стисна ръкохватката на станъра – компактното зашеметяващо оръжие, което никога не напускаше каишката на бедрото му.

– Според мен наистина е бараярец – прошепна му Майлс. – Виж му движенията...

Ботари кимна в знак на съгласие. Мъжът държеше ножа като боец, лявата ръка предпазваше дясната, готова да блокира всяко агресивно движение на противника. Вършеше го механично и с лекота.

– Хей, Баз! – повиши глас Хатауей. – Водя ти гости, нали нямаш нищо против?

– Имам.

– Е, стига де! – Хатауей се плъзна по купчината отпадъци към площадката, но спря на безопасно разстояние. – Знаеш, че не те закачам. Оставил съм те на спокойствие да правиш каквото си искаш из Центъра ми. Единственото ми условие е да не изнасяш нищо навън... Това не е дърво, нали? Е, добре... Този път ще се направя, че не виждам, но искам да поговориш с тези хора... Все пак си ми задължен. Освен това те са бараярци...

Баз рязко вдигна глава, изражението на лицето му представляваше странна смесица от учудване и глад. Устните чу се свиха и Майлс безпогрешно разчете беззвучното им послание: ЗЕМЛЯЦИ! Тук сме само силуети, съобрази той. Трябва да слезем при него, за да може да разгледа лицата ни.

Мина покрай Хатауей и започна да се спуска по купчината.

Баз напрегнато го наблюдаваше.

– Ти не си бараярец – отсече с хладна враждебност в гласа той.

– Само наполовина – отвърна Майлс. – Майка ми е бетианка. – Реши, че може да си спести подробностите около външния си вид. – Израснал съм на Бараяр, там е моят дом.

– Дом... – почти беззвучно повтори мъжът.

– А ти си доста далеч от дома – рече Майлс, обърна някакъв пластмасов сандък със стърчащи от него кабели и седна. Ботари остана на върха на купчината, готов да реагира при първото враждебно действие на непознатия. – По принуда ли си тук? Имаш ли нужда от помощ, за да се прибереш у дома?

– Не – намръщи се мъжът и отмести поглед. Пламъците върху сателитната антена се смалиха и изчезнаха. Той взе една решетка от климатична инсталация, сложи я върху жарта и метна рибата отгоре ѝ.

Хатауей с интерес го наблюдаваше.

– Какво ще правиш с мъртвата златна рибка? – попита.

– Ще я ям.

– Виж какво, човече – изгледа го с отвращение Хатауей. – Достатъчно е да се явиш за регистрация в някой от Заслоните, за да получиш всички протеинови хапове, които са ти необходими. Пресни и чисти, с

вкус по желание... Слаба Богу, никой на тази планета не е принуден да се храни с мъртви животни! Всъщност, откъде намери тази риба?

– Измъкнах я от един шадраван – с нежелание промърмори Баз.

– Какво?! – зяпна от смайване и ужас Хатауей. – Тези екземпляри принадлежат на зоопарка Силика! Не можеш да ядеш експонатите!

– Там има колкото щещ, едва ли някой ще усети липсата му. Не съм го откраднал, а си го улових!

Майлс потърка брадичка, вирна глава и измъкна зеленото шише на пилота Мейхю, което, подчинявайки се на неясен импулс, беше тикнал под якето си в последния момент. Баз се наежи, но видя, че не е оръжие и бързо се отпусна. Съобразявайки се с етикета на Бараяр, Майлс отпи пръв – този път съвсем малка глътчица – избърса гърлото в ръкава си и подаде шишето на слабия мъж.

– Едно питие преди вечеря? Добро е – потиска глада и дава сили. На вкус е нещо средно между мед и конска пикня.

Баз се намръщи, но прие питието. Отпи една глътка, кимна с глава и промърмори:

– Благодаря.

После свали рибата от решетката, прехвърли я върху нещо, което някога трябва да е било колело на вагонетка и седна с кръстосани крака направо на земята. Сръчно отдели костите и вдигна глава:

– Искаш ли да опиташ?

– Не, благодаря, току-що вечерях... – Майлс поклати глава, после добави: – Всъщност мога да хапна едно залче...

– За Бога! – изрази протеста си Хатауей. Баз набучи къс риба на върха на ножа си и го поднесе на Майлс, мускулите на Ботари незабележимо се стегнаха. Майлс го лапна направо от ножа, като на пикник. Преглътна го и отправи една иронична усмивка към Хатауей. Баз насочи бутилката към Ботари:

– Приятелят ти няма ли да пийне?

– Не, той е на служба – поклати глава Майлс.

– Бодигард – прошепна Баз, погледна момчето със смесица от уважение и страх и тихо попита: – Кой си ти, по дяволите?

– Не съм човек, от когото трябва да се страхуваш – отвърна Майлс.

– Не зная защо се криеш тук, но мога да ти дам думата си, че няма да ти причиня зло.

– Вор! – прошепна Баз. – Ти си Вор!

– Да, Вор съм – кимна Майлс. – А ти какъв си, по дяволите?

– Никакъв – промърмори мъжът и лакомо се нахвърли върху

рибата. Откога ли не е ял, запита се Майлс.

– На тази планета не можеш да бъдеш никой – отбеляза на глас той.
– Всеки си има номер и точно определен пост, едва ли има място за анонимност... Трябва да си дяволски изобретателен, за да я постигнеш.

– Ти го каза – изсумтя между два залъка Баз. – Най-отвратителното място на света. Човек няма нито минута спокойствие и постоянно трябва да се движи...

– Посолството на Бараяр ще ти помогне, ако решиш да се прибереш у дома – отбеляза Майлс. – Естествено, после ще трябва да си платиш. Те никак не обичат да взят гратис, но ако наистина си в беда...

– Не! – извика Баз и гласът му отекна над огромната, запълнена с отпадъци площ. После се овладя и вече по-тихо каза: – Не искам да се връщам у дома! Рано или късно ще си намеря някаква работа на космодрума, ще събера пари и ще се преместя на друга, по-поносима планета... Все ще ми излезе късмета!

– Ако искаш работа, достатъчно е да се регистрираш и... – започна настоятелно Хатауей.

– Ще се оправя сам, както си зная! – отрязва го Баз.

Нещата започнаха да се изясняват.

– Баз не желае да се регистрира никъде – започна хладната си оценка Майлс, полуизвърнат към Хатауей. – До този момент Баз представлява нещо, което лично аз никога не съм допускар, че може да съществува на колонията Бета. Един човек без самоличност, просто никой... Успял е по някакъв начин да се промъкне през информационната мрежа без да вдигне тревога, изобщо не е пристигал тук, нито пък е минавал през митницата... Готов съм да се обзаложа, че според компютрите той нито яде, нито спи, нито се е регистрирал някъде. И имам чувството, че предпочита да гладува, вместо да го стори...

– Но защо, в името на милосърдието? – озадачено попита Хатауей.

– Дезертър – обади се от върха на купчината Ботари. – Виждал съм достатъчно такива типове.

– Мисля, че улучи десетката, сержант – кимна Майлс.

– Вие сте от Военната полиция! – рипна Баз. – Ах ти гадно, сакато копеленце!...

– Сядай! – кратко заповяда Майлс без дори мускул да помръдне върху лицето му. – Не представлявам никого, дори в известна степен си приличаме... Само че аз не съм толкова ловък като теб...

Баз видимо се колебаеше. Майлс хладно го разглеждаше, удоволствието от необичайната екскурзия отдавна го беше напуснало.

– Не допускам да си волнонаемен... – промърмори той. –
Лейтенант?

– Да – изръмжа онзи.

– Офицер, значи... – поклати глава Майлс и замислено прехапа устни. – В разгара ли го направи?

– Технически погледнато – да – с нежелание отвърна Баз.

– Хм...

Дезертър. Не разбираше как човек може да замени завидния блясък на имперската служба с червея на страха, впил се в корема му като паразит... Може би бяга след проява на малодушие и страх? Или друго престъпление? Може би е допуснал грешка – някоя ужасна, смъртоносна грешка... Строго погледнато, Майлс беше длъжен да залови този дезертър и да го предаде на Военната полиция. Но той беше дошъл тук не да унищожи един човек, а да му помогне...

– Не разбирам – обади се Хатауей. – Извършил ли е престъпление, или не?

– Извършил е тежко престъпление – кимна Майлс. – Дезертирал е в разгара на боя... Ако бъде екстрадиран на Бараяр, там ще го разчленят. Технически погледнато...

– Ще го тикнат в затвора, така ли? – попита Хатауей и сви рамене: – Това не звучи чак толкова страшно. Вече два месеца живее в Центъра за рециклиране, който според мен е по-страшен от всички затвори на света. Какъв е проблема?

– Казах, че ще го разчленят – отговори Майлс. – А това означава да го разсекат на четири парчета.

– Но това означава да го убият! – извика ужасено Хатауей, очите му смаяно пробягаха по безизразните лица на тримата бараярци.

– Не мога да ги понасям тези бетянци! – с отвращение изръмжа Баз.

Хатауей започна да си мърмори под носа, до ушите на Майлс стигна словосъчетанието „кръвожадни варвари“...

– След като не сте от Военната полиция, спокойно можете да се пръждосвате – добави Баз и седна обратно на мястото си. – С нищо не можете да ми помогнете.

– За съжаление трябва да предприема някакви действия – поклати глава Майлс.

– Защо?

– Страхувам се, че неволно ви направих лоша услуга, господин... Всъщност, вече можете да ми кажете името си, нали?

– Джесек.

– ...господин Джесек... Видите ли, аз... аз също представлявам интерес за Силите на сигурността... И срещата ми с вас автоматически ви поставя под заплаха. Съжалявам.

– Защо ви преследва Военната полиция? – пребледня Джесек, неволно приел официалния тон на разговор.

– Страхувам се, че в моя случай не става въпрос за Военната полиция на Негово величество Императора...

Въздухът напусна дробовете на дезертъора с остро свистене, лицето му посивя. Наведе се и притисна глава към коленете си, сякаш искаше да прикрие световъртеж.

– Господи!

Главата му рязко се повдигна:

– Какво си направил, момче?!

– Аз не ви зададох подобен въпрос, господин Джесек! – рязко отвърна Майлс.

Дезертъорът смутено промърмори някакви извинения. Не мога да му кажа кой съм, въздъхна в себе си Майлс. Сторя ли го, ще хукне да бяга и ще скочи право в капана на тъй наречената мрежа за сигурност... После лейтенант Крой и отделът за сигурност към посолството на Бараяр ще започнат да го проверяват и вероятно ще побеснеят като разберат, че е никой... Най-късно утре рутинната проверка ще приключи и... Господи, аз убивам този човек!

Тръсна глава и попита:

– С какво се занимавахте в армията?

– Бях инженер-конструктор втора степен.

– В областта на какво? Оръжейни системи?

– Не, двигатели на кораби с топлинно ускорение, включително второстепенни системи за защитата им... Искам да получа работа на някой търговски кораб, но при тях почти не се срещат техническите параметри, с които съм боравил... Двигатели с хармонични импулси, цветоускорителите „Неклин“... Оказа се, че съм специалист в нещо остаряло и волю-неволю трябва да се държа настрана от главните икономически центрове...

– Хм – замислено промърмори Майлс. – А познавате ли товарните кораби от типа РГ?

– Разбира се. Работил съм на два такива кораба. В тях се използва „Неклин“, но за съжаление вече ги няма... Всички са бракувани.

– Не всички – поклати глава Майлс и очите му възбудено

заблестяха. – Зная един такъв кораб, напълно изправен и готов за полет. Трябва му само товар и екипаж...

Очите на Джесек подозрително се присвиха.

– А възможно ли е да осъществи полет до планета, която няма договор за екстрадиране с Бараяр?

– Може би...

– Господарю! – обади се нервно Ботари. – Нима възнамерявате да дадете УБЕЖИЩЕ на този дезертър?!

– Ами... – Гласът на Майлс стана мек като памук: – Технически погледнато аз не зная дали е дезертър или не... Чух някакви общи обвинения и нищо повече.

– Той сам си призна!

– Може би го е сторил от гордост... А може би от извратен снобизъм.

– Нима искаш да станеш втори лорд Ворлупулус? – изостави официалния тон Ботари.

Майлс се засмя и въздъхна, Баз презрително стисна устни, а Хатауей помоли за разяснения.

– Отново опираме до бараярските закони – започна Майлс. – Нашите съдилища не са благосклонни към онези, които се придържат към буквата на закона, но нарушават духа му... Случаят с лорд Ворлупулус и неговите 2000 готвача е класически прецедент...

– Имал е верига от ресторанти, така ли? – учуди се Хатауей. – Само не ми казвайте, че на Бараяр и това е незаконно!...

– О, не. Било е по време на Изолацията, преди близо сто години. Император Дорка Ворбара лишил графствата от автономия и обявил пълна централизация на властта. Това довело до гражданска война. Първата му работа била да разпусне регионалните армии – така наричали силите за поддържане на реда на древната Земя. На всеки граф били оставени най-много двадесет въоръжени мъже, които не били нищо повече от лична охрана...

Но лорд Ворлупулус водел война с повечето от съседите си и двадесет души му били крайно недостатъчни. Затова наел 2000 души като „готвачи“ и ги хвърлил в боя. Бил достатъчно умен да ги въоръжи с кухненски ножове и сатъри, вместо обичайните бойни саби или кинжали. По онова време имало много ветерани, които търсели препитание и нямали нищо против да водят война по този начин... – Майлс замълча, очите му весело проблеснаха.

– Естествено, императорът не бил склонен да вижда нещата в тази

светлина. Изпратил армията си (вече единствената законна въоръжена единица) в земите на Ворлупулус и арестувал лорда с обвинение в измяна. Наказанието по това обвинение съществува и до днес – публично порицание и гладна смърт. И тъй, притежателят на 2000 готвача бил окован на централния площад на Ворбар Султана и бил обречен на гладна смърт. Не мога да разбера защо всички съвременници на Дорка Ворбара са го обвинявали в липса на чувство за хумор...

Ботари бледо се усмихна, Баз мрачно се ухили, смехът на Хатауей беше доста пресилен.

– Очарователно! – промърмори той.

– Но историята има щастлив край – продължи Майлс и лицето на Хатауей се проясни. – Точно тогава нахлули сетагандийците и лорд Ворлупулус бил освободен.

– От сетагандийците? – учуди се Хатауей. – Тоя лорд е имал късмет!

– Не – поклати глава Майлс. – Освободил го самият император Дорка и го пратил да се бие с агресорите. Не е бил помилван, разбираш ли? Просто са отложили изпълнението на присъдата му. След края на Първата сетагандийска война трябвало да се върне за продължение на присъдата. Но за щастие бил убит в бой и така се спасил от унижителната гладна смърт...

– Това ли наричате щастлив край? – потръпна Хатауей.

Майлс забеляза, че Баз отново се затвори в себе си. Отправи му една усмивка и получи отговор. Усмихнато, лицето на Баз изглеждаше съвсем момчешко.

– Господин Джесек, ще ви направя едно предложение – предприешителната стъпка Майлс. – Свободен сте да го приемете или отхвърлите. Корабът, за който става въпрос, е РГ-132. Пилотът се нарича Ард Мейхю. Ако през следващите два дни успеете да изчезнете, ама НАИСТИНА без следа, а после се свържете с Мейхю на космодрума Силика, той ще стори необходимото да ви качи на борда без повече формалности.

– Но защо искате да ми помогнете, господин... лорд...

– Засега, по очевидни причини, предпочитам да ме наричате господин Нейсмит – помогна му Майлс. – Ето как ще отговоря на въпроса ви... Приемете, че е нещо като мечта... Наречете го каприз. Но аз съм от хората, които предлагат и втори шанс на ближния си... За разлика от повечето наши сънародници.

– Не крия, че ми е приятно да срещна земляци – присви очи Баз,

после, очевидно решил, че е рано да проявява приятелски чувства, добави: – Ще постъпя точно както ме съветвате... Може би ще приема предложението ви, а може би не...

Майлс кимна, прибра шишето и направи знак на Ботари. Тръгнаха по обратния път, препъвайки се сред отпадъците на Центъра за рециклиране. Когато се обърна назад, Джесек вече се сливаше с околната среда, дребничката му фигурка бързо се отдалечаваше.

Усети неодобрението на Ботари и го възнагради със закачлива усмивка:

– На мое място щеше да го предадеш, нали? – Кракът му несъзнателно подритна ръждивото туловище на разглобен, проснат наред пътеката робот. – Но ти си просмукан от устава, също като баща ми... Вие и двамата ще изпълните дълга си, без дори да помислите за ужасните последици.

– Не е точно така, господарю – забави крачка Ботари, хвърли му един особен поглед и потъна в мълчание.

* * *

– Няма ли да си легнеш, Майлс? – попита шепнешком Елена, насочила се обратно към спалнята на госпожа Нейсмит след кратко посещение в тоалетната. – Скоро ще съмне!

– Не ми се спи – отвърна той и отвори нов файл в комуникационната конзола на баба си. Това беше вярно – чувстваше се свеж и неестествено възбуден и това беше добре дошло, тъй като бе навлязал в изключително сложна търговска система. По всичко личи, че деветдесет процента от успеха зависи от правилно поставените въпроси, въздъхна той. Сложна работа, но след няколко часа упорита работа вече се виждаше на крачка от този успех. – Освен това Мейхю е заел гостната и за мен не остава нищо друго, освен проклетия диван...

– Мислех, че баща ми спи на дивана.

– Отстъпи ми го със злорада усмивка. Страшно мрази този диван – докато учех тук, беше принуден да спи само на него... Дори две години след събитието продължава да го държи отговорен за всяко главоболие или схващане, което го тормози... Дали пък не остарява?

Елена сподави смеха си и надникна над рамото му. Светлината от екрана посребри профила ѝ, зави му се свят от аромата на косите ѝ, плъзнали се напред като водопад.

– Откри ли нещо?

Майлс влезе в три погрешни директории подред, изруга и

концентрира вниманието си.

– Да, мисля че открих нещичко... Трябваше да взема под внимание далеч повече фактори, отколкото си представях в началото. – Пръстът му пробяга през холограмата: – Ето първият ни товар...

На екрана се изписа дълъг списък от стоки.

– Селскостопански машини – прочете заглавието най-отгоре Елена.
– Място на доставка: Фелиция... Къде се намира това?

– Една страна на планетата Тау Верде IV, където и да се намира тя... Пътуването ще трае четири седмици. Бях започнал да изчислявам разходите – гориво, продукти и всичко останало... От резервните части до тоалетната хартия... Но не това е най-интересното. С превоза на този товар ще бъда в състояние не само да покрия разходите по полета, но и да се издължа на Калун... Всичко ще приключи доста време преди да изтече срока на полицата, която му подписах. – Гласът му изгуби голяма част от ентузиазма си:

– Признавам, че доста надценен възможностите на РГ-132 и едва ли щях да покрия навреме полицата... Поддръжката на кораб от този тип е доста по-скъпа, отколкото очаквах... Но това ми стана ясно едва сега, когато приключих с изчисленията... – Пръстът му се насочи към една цифра на екрана: – Но виж каква сума предлагат тия... Освен това стоката е готова за незабавна експедиция.

Веждите на Елена леко се свъсиха.

– Но това е чудесно! – възкликна тя. – С един курс изплащаш целия кораб! Но...

– Какво „но“? – усмихна се той.

– Защо тогава никой не те е изпреварил? Виждам, че стоката от доста време е на склад...

– Умно момиче! – похвали я той. – Продължавай.

– Виждам, че плащат след доставката. Но може би това е нормална практика...

– Да-а-а... – проточи Майлс. – Друго?

– Нещо не е наред – облиза устни тя.

– Точно така – усмихна се той. – Нещо не е наред...

– Трябва ли да гадая? – попита тя и с мъка потисна една прозявка. – Защото ако трябва, предпочитам да се върна в леглото...

– Е, добре, ще ти кажа. В момента на Тау Верде IV се води война. По всичко личи, че мащабите ѝ надхвърлят регионален конфликт, което означава междупланетни бойни действия. Едната от страните в тази война е лишена от площадки за топлинно изстрелване, но не по своя

вина. Изглежда са доста изостанали в технологично отношение, тъй като са прибегнали до услугите на флот от наемници. А защо този товар виси толкова дълго по складовете? Защото никоя от големите транспортни компании не рискува с полети до планета, на която се води война. Застрахователните компании отказват да изплащат евентуалните щети. Това до голяма степен важи и за малките независими превозвачи. Но не и за мен, просто защото аз не съм застрахован.

На лицето на Елена се изписа съмнение.

– Вероятно е опасно да пробиеш блокадата, нали? Ще трябва да приемеш проверка на товара...

– В случая можем да си го позволим, тъй като стоката е предназначена за другия край на планетата, далеч от бойните действия.

– Ами ако наемниците я конфискуват? Ако решат, че е забранена за внос, тъй като включва роботизирани машини и други подобни неща? Те едва ли се съобразяват с междугалактичните конвенции... – Съмнението на Елена видимо се усили и започна да се превръща в загриженост.

– Почти улучи – протегна се с усмивка той. – С какво е характерен износа на колонията Бета?

– Високотехнологични продукти, разбира се. Оръжия и оръжейни системи... – На лицето ѝ се изписа смайване: – О, Майлс!...

– Селскостопанска техника! – изръмжа подигравателно той. – Как не! Но в офертата се споменава и за човек от Фелиция, който трябва да придружава стоката като представител на компанията-получател... Още сутринта възнамерявам да се срещна с него, веднага след като се събуди Ботари. Ще взема, разбира се, и Мейхю...

СЕДМА ГЛАВА

Преди да натисне звънеца на хотелската стая, Майлс направи преглед на малката си армия. Макар и в цивилни дрехи, сержантът изглеждаше войник и нищо друго, докато Мейхю – изкълпан и избръснат, отпочинал и сит, беше коренно различен от вчера. И все пак...

– Изправи се, Ард – посъветва го Майлс. – Опитай се да придобиеш вид на професионалист. Трябва да получим този товар и толкоз! Мислех, че бетианската медицина е достатъчно напреднала, за да се справи с един махмурлук. Ще направиш лошо впечатление на човека, ако му се явиш с куркаши черва.

– М-м-м – беше отговорът на Мейхю, който изобщо не си направи труда да последва съвета и поне горе-долу да придобие вид на боец. – Не се безпокой за мен, момче.

– И престани да ме наричаш „момче“ – добави Майлс. – Сега си мой ординарец и трябва да ме наричаш „милорд“.

– Ама ти сериозно ли приемаш тая комедия?

Търпение, рече си Майлс. Бавно и постепенно нещата ще дойдат на мястото си.

– Това е нещо като отдаване на чест – поясни. – Проявяваш уважение към униформата, не към човека. Когато си Вор, униформата е неразделна част от теб. Дори в цивилни дрехи. Виж сержант Ботари – той ме нарича „милорд“ откакто съм се родил. Значи и ти можеш да сториш същото. Сега си му другар по оръжие...

Мейхю вдигна глава към лицето на сержанта. Ботари отвърна на погледа, лицето му бе по-намръщено от всякога. Майлс остана с впечатлението, че ако беше малко по-експресивен, той несъмнено би направил презрителна гримаса. Очевидно и Мейхю остана със същото впечатление, защото се поизпъна и неохотно промърмори:

– Слушам, милорд.

Майлс одобрително кимна и натисна звънеца. Мъжът, който им отвори, имаше тъмни продълговати очи, високи скули, мургава кожа и яркочервена коса, увита като жица и прилепнала към скалпа му. Очите му пробягаха по лицата на посетителите, задържайки се малко по-дълго върху Ботари, когото сутринта вече беше видял на екрана на видеотелефона.

– Господин Нейсмит? Аз съм Карл Даум, моля влезте.

Побърза да затвори зад тях и нещо се забави около ключалката. Вероятно току-що бяхме проверени за оръжие, отгатна Майлс. И сега фелицианецът хвърля един поглед на данните. Мъжът се обърна, на лицето му беше изписана нервна подозрителност, ръката му механично докосваше десния джоб на панталона. Гледаше само в гостите си, малката хотелска стая очевидно усилваше притеснението му. Ботари иронично се усмихна тъй като вече знаеше къде е скрито оръжието му. По всяка вероятност законно притежаван станър, помисли си Майлс, но човек никога не може да бъде сигурен...

– Няма ли да седнете? – покани ги фелицианецът. Акцентът му беше мек и доста интригуващ. В него липсваха носовите звуци и твърдото „р“ на бетианците, а също така и късите, идващи направо от корема гласни, характерни за Бараяр. Ботари направи знак, че предпочита да остане прав и зае позиция вдясно от Даум – неудобно далеч за периферното зрение на фелицианеца. Майлс и Мейхю се настаниха около ниската масичка. Даум седна насреща им, зад гърба му остана „прозорца“, който на практика беше обикновен видео-екран, предлагащ красива планинска панорама с неизвестен произход. Такива високи дървета само за часове ще се превърнат в трески от ураганния вятър, помисли си Майлс. Силуетът на Даум се очертаваше върху екрана, светлината беше напълно достатъчна за огледа на посетителите.

– Е, добре, господин Нейсмит – започна фелицианецът. – Разкажете ми нещо за вашия транспортен кораб. Какъв е товарния му капацитет?

– Той е кораб от класа РГ – отвърна Майлс. – С лекота ще поеме два пъти по-голям товар от този, който е отбелязан във вашия манифест. Разбира се, ако цифрите ви са точни...

Даум не реагира на предизвикателството.

– Не познавам особено добре корабите с топлинно ускорение – поклати глава той. – Бърз ли е?

– Пилот офицер Мейхю? – вдигна глава Майлс.

– А? Какво?... О, имате предвид ускорението ли? Стабилно, много стабилно ускорение... Набираме скорост плавно и постепенно, максималните стойности получаваме някъде към средата на полета.

– А каква е неговата маневреност?

В очите на Мейхю се появи учудване.

– Това е транспортен кораб, господин Даум...

– Знам – стисна устни фелицианецът. – Имах предвид...

– Искате да разберете дали можем да избягаме или да заблудим корабите, които блокират планетата ви, нали? – намеси се Майлс. –

Отговорът е „не“. Както виждате, аз съм си написал домашното, господин Даум...

– Тогава не виждам смисъл да си губим времето – намръщи се Даум и започна да се надига от мястото си.

– Следващият въпрос е дали има начин да доставим товара до получателя – продължи твърдо Майлс. – Тук отговорът е „да“.

Даум се върна в стола, на лицето му се изписаха недоверие и надежда.

– Вие сте свършили добра работа тук, на Бета – продължи Майлс. – Камуфлажът ви е безупречен. Но за да стане годен и за една междупланетна инспекция, ще трябва да поработим още, при това заедно... Нали така, майор Даум?

Тялото на човека се сгърчи, в очите му проблеснаха изненада и гняв. Аха, рече си Майлс. Заковах го от първия път! Потисна ликуването в душата си и на лицето му се появи закачлива усмивка.

– Ако се окаже, че сте пелиански шпионин или пък озерански наемник, аз се заклевам, че ще ви убия! – просъска Даум. Очите на Ботари се притвориха, тялото му незабележимо се стегна.

– Не съм – продължаваше да се усмихва Майлс. – Но щеше да е много интересно, ако наистина бях такъв... Представете ли си да ви натоваря заедно с оръжието, а някъде по средата на пътя да ви изхвърля от кораба и да ви пратя на малка разходка, а? Разбирам вашата предпазливост...

– За какво оръжие говорите? – попита Даум, опитвайки се безуспешно да възвърне вида си на обикновен търговец...

– Какво оръжие? – прошепна Мейхю и извърна очи към Майлс.

– Добре де, имах предвид вашите плугове и редосеялки – великодушно се съгласи Майлс. – Предлагам да прекратим тази игра и да се залавяме за работа. Ако искате вярвайте, но и аз съм земеделец, дори съм наскоро обявих за продан един плодороден парцел на Бараяр... От което следва, че и двамата сме професионалисти и няма защо да си губим времето.

Очите на Мейхю се изблещиха от изненада. Майлс се размърда, уж да се настани по-удобно, върхът на обувката му потъна в глезена на пилота. Мислено си отбеляза следващия път да го събуди по-рано и да го инструктира далеч по-подробно. Макар че събуждането на този тип очевидно няма да е лесна работа – сутринта имаше чувството, че се опитва да съживи мъртвец...

– Вие сте професионален наемник, така ли? – изви вежди Даум.

– Ами... – Много му се искаше да се представи като професионален капитан на междупланетен кораб, но не беше сигурен дали това ще се хареса на фелицианеца. – Вие как мислите, майор Даум?

Ботари за момент спря да диша, а Мейхю смаяно се облещи.

– Значи това си имал предвид вчера, а? – промърмори той. – Набирал си наемници...

Майлс, който не беше имал предвид нищо такова при вчерашното си представяне, хладно извърна глава:

– Разбира се, надявах се, че ти е било ясно от самото начало...

Даум спря изпълнен с подозрение поглед върху Мейхю, после го премести на Ботари. Сержантът беше заел стойка „свободно“, лицето му бе забележително с пълната си безизразност.

– По дяволите! – промърмори под нос фелицианецът. – След като пелианците могат да си позволят галактически наемници, защо да не си ги позволим и ние? – Вдигна глава по посока на Майлс и попита: – С колко бойци разполагате? Колко кораба притежавате?

Ами сега, объркано се запита Майлс, въздъхна и поклати глава:

– Майор Даум, аз нямах намерение да ви подвеждам... – С зъгълчето на окото си забеляза облекчителната въздишка на Ботари и побърза да продължи: – В момента... В момента съм откъснат от своята част, хората ми изпълняват друг договор. Намирам се на колонията Бета по причини от... хм... медицинско естество... Екипажът ми е тук, пред вас... Можем да ви отделим само един транспортен кораб, при условие че действаме абсолютно независимо, разбира се... – Моля те издишвай въздуха, сержант! Хайде, издишвай! – Офертата ви ни се стори интересна от тактическа гледна точка и затова се свързахме с вас...

– Разбирам – бавно кимна Даум. – Какъв чин имате?

Майлс замалко не се провъзгласи за адмирал, но навреме стисна устни. Какъв да бъде, развълнувано се запита той. Капитан? Волнонаемен?

– Вижте, нека засега си остана господин Нейсмит – хладно предложи той. – Стотник без своите сто подчинени в крайна сметка не означава нищо, нали? В момента трябва да боравим с това, което е пред нас...

– Как се казва вашата част?

– „Наемниците от Дендари“ – светкавично импровизира Майлс. Поне е звучно, доволно въздъхна той. Даум изпитателно го наблюдаваше.

– Вече два месеца съм вързан на тази проклетата планета – въздъхна най-сетне той. – Напразно търсех подходящ кораб, с екипаж, на който

мога да имам доверие... Ако почакам още малко, мисията ми ще стане безсмислена и още по-лошо – равностилна на предателство, господин Нейсмит... Не мога да чакам повече, затова ще рискувам с вас!

Майлс кимна в знак на съгласие, на лицето му се изписа делово оживление. Сякаш цял живот беше сключвал подобни договори.

– Тогава имате думата ми, майор Даум. Задължавам се да превоза товара ви до Тау Верде IV, но в замяна искам да получа максимално точна информация. Ще ми разкажете всичко за озеранските наемници, особено за методите, които използват при блокада...

* * *

– Останах с впечатлението, че офицерът Мейхю ще превози товара, милорд – процеди Ботари когато напуснах хотела и стъпиха на гумената лента за бавно движение на гротоара, – Пропуснал си да ме уведомиш, че и ти възнамеряваш да пътуваш.

Майлс безгрижно сви рамене.

– Възможно е, сержант... Толкова много неща ми бяха на главата. Но аз наистина трябва да бъда на кораба. Няма да е справедливо да стоварим всичко на плещите на Ард. Нали така?

Ботари издаде неопределен звук, очевидно хванат натясно между неодобрението на плана за бързо забогатяване на господаря си и ниското мнение за способностите на пилота, което Мейхю предпочиташе да не забелязва...

– Освен това искам да ти разнообразя живота, сержант – възбудено добави Майлс. – Сигурно умираш от скука, принуден да вървиш цял ден по петите ми... На твоето място аз щях да съм отегчен до смърт!

– Аз обичам да съм отегчен! – ледено процеди Ботари.

Майлс се ухили, вътрешно облекчен от факта, че въпросът с „Наемниците от Дендари“ остана без коментар. Е, може пък да се окаже, че проявата на известна фантазия не е чак толкова опасна...

Завариха Елена да кръстосва гостната на госпожа Нейсмит. На бузите ѝ бяха цъфнали две алени петна, ноздрите ѝ възбудено потръпваха, нещо мърмореше под носа си. Очите ѝ се заковаха върху Майлс.

– Бетианци! – просъска тя, очевидно изгаряща от гняв.

– Какво има? – предпазливо попита той.

Тя направи още един кръг, краката ѝ стъпваха така, сякаш мачкаха невидими трупове.

– Онази ужасна холограма!... Как е възможно да... О, не мога дори да го опиша!

Аха, вероятно е попаднала на някой от порнографските канали, помисли си Майлс. Е, все някога трябваше да се запознае и с тях...

– Каква холограма? – усмихна се широко той.

– Как си позволяват такива клевети по отношение на адмирал Воркосиган, принц Серж и нашата армия?! Продуцентът трябва да бъде разстрелян! Също сценариста и актьорите!... Господи, това у дома би било...

Очевидно не ставаше въпрос за порнографски канал.

– Елена, кажи какво по-точно си гледала?

Баба му седеше в плаващия си стол с нервна усмивка на уста.

– Опитях се да ѝ обясня, че събитията са романизирани, просто за да изглеждат по-драматични... – обади се тя.

Елена изпусна въздуха от гърдите си с остро свистене, а Майлс хвърли един умолителен поглед към баба си.

– „Тънката синя линия“ – съобщи лаконично възрастната жена.

– О, това съм го гледал – обади се Мейхю. – Адаптация...

Майлс също помнеше добре този документален филм. Бяха го пуснали преди две години и именно той затвърди желанието му да учи тук, на колонията Бета. Баща му – тогава все още комодор Воркосиган, е бил участник в неуспешната агресия срещу Ескобар преди деветнадесет години, в качеството си на шабен офицер. Тогава между Бета и Ескобар е имало пакт за приятелство. По време на ожесточените боеве са загинали адмирал Ворутиер и престолонаследникът принц Серж Ворбара. Баща му поел командването на армията и успял да я изтегли по наистина гениален начин, влязал завинаги във военната история на Бараяр. Разбира се, бетианците били на по-друго мнение. Синият цвят в заглавието на филма беше намек за униформата на Извънредния експедиционен корпус на Бета, взел участие в сраженията. В него беше служила и капитан Корделия Нейсмит...

– Нали... Нали в това няма нищо вярно? – извърна се към него Елена.

– Има, но само до известна степен – поклати глава той, отдавна свикнал да борави с бетианската интерпретация на историята. – Мама обаче твърди, че сините униформи са били въведени едва след края на войната. Кълне се, че не е убила адмирал Ворутиер, но не казва кой е сторил това... Предполагам, че заради бурята от протести, която несъмнено би предизвикала с подобно разкритие... Баща ми казва, че Ворутиер е бил гениален стратег в областта на отбранителните операции и това е всичко, което можб да бъде измъкнато от него. Аз така и не разбрах

как да тълкувам това твърдение, просто защото Ворутиер е ръководил настъпателните операции. Мама го окачествява като малко странен, което по бетианските стандарти е почти комплимент. И двамата не са казали нито дума срещу принц Серж, а татко го е познавал отблизо тъй като е работил в щаба му. Затова считам, че бетианската версия, върху която се гради филмовият му образ, е плод на военната пропаганда...

– Но той е нашия най-велик герой! – извика Елена. – Той е баща на императора! Как смеят да...

– Виж какво, дори на Бараяр са единодушни по въпроса, че сме надценили възможностите си при нападението срещу Ескобар. Особено след войните с Комар и Сержиар...

Елена рязко се извърна към баща си.

– Вие сте служил под командата на нашия граф в Ескобар, сър! – Палецът ѝ се стрелна по посока на госпожа Нейсмит: – Кажете истината на ТАЗИ ЖЕНА!

– Не помня нищо от Ескобар – отсече Ботари с такава категоричност, че дори Майлс го погледна с интерес. Пръстът му обвинително се насочи към екрана на холографа: – А ти не трябва да гледаш такива неща!

Напрежението в широките рамене на Ботари беше очевидно, Майлс направи опит да отгатне какво се крие в очите му. Гняв? За един филм, който беше гледал преди време и го беше приел като поредната безвредна драматизация?

– Не помните ли? – объркано го изгледа Елена. – Но нали...

Нещо прещрака в главата на Майлс. Спомни си за това, което беше научил от архивите на военното ведомство. Ботари е бил освободен от служба по здравословни причини...

– Раниха те на Ескобар, нали сержант? – попита той.

Ботари раздвижи устни, сякаш искаше да усети вкуса на думите.

– Да – промърмори той и отмести поглед.

– В главата ли? – прехапа устни Майлс. Очите на Ботари с неудоволствие се върнаха върху лицето му, от устата му се разнесе неясен звук.

Майлс предпочете да запази информацията за себе си. Една рана в главата обясняваше до голяма степен някои странности в поведението на телохраниителя му.

– Каквото било – било – тръсна глава той и шеговито се поклони на Елена: – Важното е, че сключих договор за транспортиране.

Раздразнението на момичето се изпари, в очите ѝ проблесна жив

интерес.

– Чудесно! – извика тя. – Значи си намерил начин да заобиколиш блокадата!

– Все още работя по въпроса – отвърна той. – Ще имаш ли нещо против да се заемеш с някои покупки? Трябва да се подготвим за пътуването. Можеш да направиш поръчките направо оттук. Баба ще ти покаже как да работиш с комуникационната конзола, а Ард ще ти предостави списъка. Имаме нужда от всичко – храна, касетъчно гориво, аварен кислород, медикаменти. Ще търсиш най-добрата оферта, защото парите за издръжката ми едва ли ще стигнат... – Възнагради момичето с бляскава усмивка, сякаш предстоящата двудневна борба с електронните лабиринти на бетианския бизнес беше особено приятно занимание.

– Никога не съм се занимавала със снабдяването на междупланетен кораб – поклати глава Елена, в гласа ѝ прозвуча нескрито колебание.

– Не е трудно – успокои я той. – Ще видиш как ще се справиш без дори да усетиш. След като аз мога да го правя, ще го направиш и ти... – Пое си дъх и побърза да премине нататък, просто защото очакваше резонния въпрос кога се е занимавал с подобни неща: – Изчислявай така, че запасите да ни стигнат за осем седмици, дори малко повече... Но не много, тъй като парите няма да стигнат. Екипажът се състои от пилото-офицера, борд-инженера, сержанта, аз и майор Даум. Вдругиден трябва да излетим.

– Добре, ще започна с... – Елена изведнъж млъкна, черните ѝ вежди се извиха като змийчета. – Ами аз? Да не си въобразяваш, че ще ме оставиш тук, докато вие...

Майлс коварно се измъкна, махайки с ръка към Ботари:

– Това зависи от баща ти... – поколеба се за миг, после добави: – И от баба, естествено...

– Тя е добре дошла в дома ми и може да остане колкото желае – отвърна госпожа Нейсмит. – Но, Майлс, ти едва пристигна и вече...

– Няма да ви се размине гостуването ми, госпожо – увери я Майлс. – Просто ще променим датата на завръщането си в Бараяр. Сега поне не бързам за училище или нещо друго...

Елена гледаше баща си и млъкеше, в очите ѝ се четеше гореща молба. Ботари изпусна въздуха от гърдите си, очите му изпитателно се метеха от госпожа Нейсмит на дъщеря му, а оттам на холовидния екран. Едва ли някой беше в състояние да разбере какви мисли му минават през главата. Елена едва се удържаше на едно място, вълнението ѝ беше толкова силно, че сигурно щеше да я доведе до някоя глупост.

– Майлс... Милорд! – не издържа тя. – Ти можеш да му заповядаш и...

Майлс я спря с вдигната длан и поклащане на глава. Сигнал, че трябва да изчака.

Госпожа Нейсмит прикри усмивката си с длан.

– Ще ми бъде много приятно, ако останеш край мен, миличка – рече. – Все едно, че отново си имам дъщеря... Разбира се, ще се срещаш с млади хора, ще ходиш на забави... Имам едни приятели в Куорц, които могат да те заведат на сафари в пустинята... Аз вече съм твърде стара за подобни забавления, но на теб ще ти хареса...

Ботари притеснено се размърда. В Куорц живееха главно хермафродити, които той ненавиждаше въпреки определението на госпожа Нейсмит, според което „хермафродитите са добри хора, но нерешителни и двойствени по природа“. Но госпожа Нейсмит ги защитаваше от чисто патриотични подбуди, докато Ботари изпитваше истински бараярска ненавист към разюзданото им сексуално поведение. От друга страна той самият беше отнасял Майлс на ръце след поредната бетианска забава, да не говорим за неприятностите, свързани с едно сафари в пустинята... Майлс изви глава и хвърли един благодарствен поглед на баба си, която ги гледаше с присвити очи и продължаваше да се усмихва.

На Ботари обаче никак не му беше до смях. С госпожа Нейсмит си имаше стари сметки за уреждане, свързани главно с тъй нареченото „културно възпитание“ на Майлс. Младежът усети как в корема му се появява огромна топка, очите му не се отделяха от мрачното лице на Ботари.

– Тя идва с нас! – изръмжа най-сетне великанът. Елена с мъка се удържа да не плесне с ръце, особено след изредените от госпожа Нейсмит заплахи... Вътре в себе си беше твърдо решена да не остане тук, дори ако баща ѝ беше отказал. Очите на Ботари мрачно се плъзнаха по светналото лице на дъщеря му, после, придобили обичайното си безизразно изражение, се заковаха върху Майлс.

– Моля за извинение, милорд – промърмори той. – Ще отида да чакам в хола докато се приготвите за излизане. – Огромните му длани леко потрепваха, но останаха прилепени за панталоните.

Върви, въздъхна в себе си Майлс. Очевидно имаш нужда от възстановяване на равновесието. Малко ти дойде нанягорно, но никой не обича да го дърпат за опашката...

– Хей, какво го жила чак толкова? – попита Мейхю след като вратата се затвори зад гърба на Ботари.

– О, господи, дано не съм го засегнала... – въздъхна госпожа Нейсмит, после понижи глас и сякаш на себе си промърмори: – Голям дървенияк...

– Ще се оправи – успокой ги Майлс. – Просто му трябва малко време. А ние трябва да се залавяме за работа. Вече знаеш какво ни трябва, Елена. Пълно зареждане за двучленен екипаж плюс четирима пътници.

* * *

Следващите четиридесет и осем часа бяха безкрайно напрегнати. Подготовката на стария кораб за 8-седмичен полет в рамките на този кратък срок беше нещо почти немислимо дори и при нормален товар, а сега бяха принудени да мислят и за камуфлаж. Налагаше се закупуването на някаква стока за износ, изваждането на съответния транспортен документ за нея, който трябваше да включи в себе си и действителната пратка, трябваше да се уреди и качването на специалните кранове за прикрепване на товара – при това така, че да не предизвикат подозрение. Те щяха да се използват едва след излитането за пренареждането на товарния отсек. Най-важна и съответно най-скъпа беше изключително модерната бетнанска апаратура за симулативна гравитация, с чиято помощ Майлс се надяваше да избегне проверката на кораба от страна на озеранските наемници. Наложил му се да използва цялото политическо влияние, което даваше името на баща му, за да убеди компанията-производител в необходимостта от сделката. Просто защото тази апаратура беше ембаргова и за доставката ѝ се изискваше специално разрешение.

Когато уредите за симулативна гравитация пристигнаха, Майлс притеснено се взря в дебелината като енциклопедия инструкция за монтиране и ползване. Разлисти няколко страници и започна да изпитва сериозни съмнения относно инженерната квалификация на Баз Джесек. С течение на времето обаче те отстъпиха пред подозрението, че този човек изобщо няма да се появи. Нивото на зелената течност в бутилката на Мейхю (вече окончателно приватизирана от Майлс) стремително спаднаше, самият Майлс се потеше от безсъница и притеснение.

Бързо откри, че летищните власти не изпитват никаква охота от предложението му да плати услугите им с кредитна карта. Това го принуди да използва всичките си налични пари, които на Бараяр изглеждаха доста внушителна сума, но тук се стопиха буквално за часове. Станал по принуда изобретателен, младежът смени билета си за обратния полет от първа на трета класа, после стори същото с билета на Ботари, а накрая и с този на Елена. След което трите билета, издадени от престижна

междупланетна транспортна компания, бяха заменени за обратен полет с агенция, за която дори не беше чувал. В крайна сметка и тези билети бяха обърнати в налични пари, а Майлс промърмори едно засрамено „Като се върнем ще купя нови билети на всички, или пък ще откараме някаква стока на Бараяр с нашия РГ-132...“ В края на напрегнатите две денонощия откри, че балансира като въжеиграч върху опасно полюшваща се финансова пирамида от истини и лъжи, кредити и плащания в брой, аванси срещу вече уговорени аванси, малко изнудване и фалшива реклама, нови полици върху вече ипотекираната земеделска земя...

Натовариха продуктите, малко след това пристигна и товарът на Даум, скрит в пластмасови каси със странна форма. Появи се и Джесек, който провери навигационните системи и веднага се залови с отстраняването на някои дребни повреди. Багажът на екипажа беше проверен надве-натри от митническите служители, после изпратен на борда. С някои хора се сбогуваха, други старателно бяха заобиколени. Майлс излъга Ботари, че е разговарял с лейтенант Крой и облекчено сви рамене когато сержантът отказа да прояви интерес към характера на този разговор. Най-накрая всичко беше готово и те заеха място на площадка 27 на космодрома Силика, готови за излитане.

– Летищна такса триста и десет бетиански долара – отсече началникът на кargo-службата и на лицето му се появи любезната усмивка на гладна акула. – Чужда валута не се приема.

Майлс нервно прочисти гърлото си, стомахът му се превърна в оловна топка. Светкавично изчисли финансовото им състояние и откри това, което отдавна знаеше – то беше плачевно. Ресурсите на Даум бяха изчерпани докрай и ако правилно беше чул, той се готвеше да се измъкне от хотела без да си плати сметката. Мейхю бе вложил скромните си средства в поправките на кораба, а самият Майлс отдавна беше прибягнал до последния източник на финансиране – заем от баба си. Тя бе достатъчно любезна да го нарече „инвестиция“, но това не променяше състоянието на нещата. Просто взе парите и побърза да ги изхарчи.

Преглътна с чувството, че топката в корема му представлява последния остатък от това, което някога беше наричал своя гордост. Дръпна Ботари настрана и смутено понижи глас:

– Видж какво, сержант... Знаем, че татко ти отпусна някакви пътни пари...

Ботари сви устни и замислено го погледна. Несъмнено си даваше сметка, че сега е момента да сложи край на цялата налудничава експедиция и спокойно да се върне към досадата на досегашния си живот. Бог е

свидетел, че баща ми би го оправдал, отчаяно въздъхна Майлс, но все пак не се предаде.

– Ще ти се издължа след осем седмици – рече. – Двойно, за да остане нещо и за левия джоб... Имаш думата ми.

– Не е нужно да ми даваш думата си, милорд – намръщи се Ботари. – Моите пари са изкарани в служба на семейството ти. – Продължаваше да го гледа, в очите му се четеше колебание. Най-накрая въздъхна и опразни джобовете си в шепата на Майлс.

– Благодаря – усмихна се младежът, понечи да се отдалечи, но после се върна: – Нека това си остане между нас, става ли? Искам да кажа, че не е необходимо да уведомяваш баща ми...

Устните на сержанта се разтегнаха в неволна усмивка.

– Добре, стига да ми се издължиш – промърмори той.

* * *

И всичко приключи. Сигурно е голям кеф да си капитан на военен кораб, въздъхна завистливо Майлс. Пишеш всичко на сметката на императора и си свиркаш! Онези типове сигурно се чувстват като куртизанки с кредитна карта, а черната работа остава за нас – обикновените момичета...

Изправен в командната зала на собствения си кораб, Майлс наблюдаваше действията на Ард Мейхю. Сериозен и съсредоточен, пилотът изпълняваше предписанията на наземната кула. На екрана на монитора изплува жълтеникавият полумесец на колонията Бета и бавно застана на фокус.

– Разрешавам влизане в орбита – проехтя от репродуктора гласът на дежурния диспечер. Тялото на Майлс се разтърси от вълнение. В крайна сметка наистина тръгнаха!

– Една секунда, РГ-132 – добави внезапно гласът. – Някой иска да разговоря с вас...

– Включете го – отвърна Мейхю и намести слушалките на главата си.

На видео-екрана изплува разтревоженото лице на човек, с когото Майлс не би желал да разговаря. Въздъхна и се приготви за неприятен диалог.

– Милорд! – извика лейтенант Крой. – Сержант Ботари с вас ли е?

– В момента не е в залата – отвърна Майлс. Сержантът беше в товарния отсек и двамата с Даум вече се бяха заели със стабилизирането на товара. – Защо?

– Кой е при вас?

– Само офицер-пилотът Мейхю. – Майлс откри, че изведнъж му е станало трудно да диша.

– Милорд – отпусна се мъничко лицето на лейтенант Крой. – Не бихте могли да знаете това, което ще ви кажа... Но бордният инженер, който сте наели за полета, е дезертъор от Имперската армия. Налага се незабавно да се върнете на стартовата площадка и под някакъв претекст да го изведете от кораба си. Вземете със себе си и сержанта, защото този човек е опасен. Долу ще ви чака полицейски патрул... – Очите на Крой за миг се отместиха встрани: – Има и още нещо... Какво, по дяволите, сте говорили с някой си Тав Калун? Врълхлетя тук, в посолството, и настоява за спешна среща с посланика!

Очите на Мейхю се разшириха, от устата на Майлс излетя болезнено пъшкане. Тахикардия – така май се наричаше това състояние... Възможно ли е един седемнадесетгодишен младеж да получи инфаркт?

– Лейтенант Крой – окопити се светкавично той. – Има някакви смущения по трасето, не ви чух... Бихте ли повторили? – Стрелна с поглед Мейхю и пилотът кимна по посока на един капак в контролния панел. Крой започна да повтаря посланието си, а Майлс издърпа капака и с недоумение се втренчи в купчината разноцветни кабели под него. От паниката му прилоша, имаше чувството, че всеки миг ще припадне.

– Все още не мога да ви чуя, сър – извика в микрофона той. – Ей сега ще оправя нещата... О, по дяволите! – Пръстите му рязко дръпнаха няколко разноцветни жички и екранът се изпълни със ситни снежинки. Лицето на Крой изчезна.

– Пълен напред, Ард! – извика Майлс.

Пилотът това и чакаше. Натисна лоста за управление и колонията Бета стремително започна да се отдалечава.

Майлс усети огромна тежест в главата си, тялото му сякаш се наля с разтопено олово. Ускорението беше страхотно. Пред очите му се появиха разноцветни кръгове и той тежко се отпусна в креслото до пилота. Имаше чувството, че по тялото му пробягват безброй насекоми.

Мейхю тревожно го погледна, после на лицето му се разля усмивка.

– Беше крайно време да те хване питието – промърмори той и прещрака някакъв ключ пред себе си. – Сержант Ботари? Елате в командната зала, ако обичате... Вашият господар има нужда от помощта ви. – Усмивката му стана подигравателна, а Майлс си спомни всички обидни епитети, с които преди три дни беше засипвал бедния Мейхю...

На вратата се появиха Ботари и Елена.

– ...и всичко е потънало в мръсотия – довършваше някаква своя фраза момичето. – Вратата на лекарския кабинет беше толкова мазна, че се изплъзна от... – Ботари й направи знак да мълчи, очите му опипаха сгърчената фигура на Майлс и заплашително се извърнаха към Мейхю.

– Току-що го пипна махмурлука – поясни пилотът. – Бързо действа, нали момче?

Майлс изломоти нещо неразбрано, Ботари го грабна през кръста и безцеремонно го метна на рамото си.

– Заслужаваш си го – изръмжа през стиснати зъби той.

– Поне няма да се лашка из кабината и да ни пречи – жизнерадостно се усмихна Мейхю. – За пръв път виждам човек да издържа толкова дълго на това питие...

– Значи твоята течност е била стимулант, така ли? – попита Елена. – Сега разбирам защо толкова дълго не му се спеше...

– Нали? – ухили се Мейхю.

Майлс надигна глава, огледа разтревоженото лице на Елена и направи опит да се усмихне. Пред очите му се появиха оранжеви кръгове, смехът на Мейхю изчезна някъде далеч.

– Господи! – простена той. – Нима през цялото време ще е така?

ОСМА ГЛАВА

Майлс изключи заваръчната горелка и вдигна предпазните очила на челото си. Готово. Погледна гладката заварка на последната от фалшивите прегради и гордо въздъхна. След като не мога да бъда войн, може би от мен ще излезе нелош механик, помисли си той. Понякога не е лошо и да си дребен...

– Вече можете да ме изтеглите – извика през рамо той.

Хванаха го за бутушите и го издърпаха от тесния процеп, той с облекчение протегна схванатите си крайници.

– Опитай сега с измервателната апаратура, Баз...

Даум пристъпи към инженера и внимателно проследи процедурата на проверка. С протегнати напред ръце Джесек тръгна покрай преградата, очите му не се отделяха от измервателния екран на портативния апарат. Накрая, за пръв път след седем подобни проверки, всичките лампички на апаратурата останаха зелени.

– Май свършихме работа – усмихна се уморено той. – Според тази машинка отвъд преградата няма нищо, освен стената на корпуса.

– Обещах ти всичко да бъде о'кей, нали? – извърна се към Даум Майлс и на лицето му се появи доволна усмивка.

Фелицианецът с облекчение въздъхна.

– Имаш късмет, че не си купил някой по-бърз кораб – отвърна.

В този момент зажува интеркомът.

– Милорд? – разнесе се гласът на Мейхю, натежал от тревога.

– Какво има, Ард? – скочи на крака Майлс.

– След около два часа ни предстои първият топлинен скок към Тау Верде. На екрана се появи нещо, което според мен трябва да видите... Майор Даум също...

– Патрули на блокадата? От тази страна? Но те нямат законно основание за...

– Не, мисля, че е нещо като сонда... – Гласът на Мейхю беше подчертано мрачен. – Можехте да ме предупредите...

– След няколко минути ще се върна, Баз – рече Майлс. – Може би няма да е зле ако подредим товара малко по-артистично... Например като прикрием онази заварка с нещо като носеща колона...

– Не е чак толкова зле – успокои го Джесек. – Виждал съм по-лоши заварки, направени от професионалисти.

* * *

Майлс и Даум влязоха в командната зала и завариха Мейхю, втренчил мрачен поглед в екрана пред себе си.

– Какво има, Ард? – попита Майлс.

– Сигнална сонда на озеранците. Поставили са я за предупреждение на редовните търговски кораби. Целта ѝ е да предотврати объркване и катастрофи, в случай, че някой не знае какво става на обратната страна на планетата. Но тази тук е малко по-особена, слушай... – Ръката му включи аудио-системата.

„Внимание, внимание! До всички търговски, военни и дипломатически кораби, навлизащи в териториалното пространство на Тау Верде. Пред вас е военна зона, всички кораби, които навлязат в нея подлежат на проверка и конфискация за контрабанда. Всяко неподчинение ще се третира като враждебен акт и корабът ще бъде обект на конфискация или унищожение без второ предупреждение. Продължавате на свой риск.

Съгласно правилника за извънредно положение около Тау Верде всички кораби са обект на проверка. Докато се осъществява тази проверка пилот-офицерите, осъществяващи топлинния скок ще бъдат под арест. След приключване на проверката корабът трябва да се завърне обратно на мястото за топлинен скок, извън принадлежащото на Тау Верде космическо пространство. Пилот-офицерите ще могат да се завърнат на своите кораби след приключване на проверката.“

– Заложници! – мрачно поклати глава Даум. – Те вземат заложници!

– При това не кого да е, а точно пилотите – процеди през стиснати зъби Майлс. – При гадната обстановка за топлинен скок на тази планета без пилот ще приличаме на муха в шише! А ако се окаже, че не си безгрижен турист, може и да не се завърнеш... Казваш, че това е ново, а?

– Преди пет месеца нямаше такова нещо – поклати глава Даум. – Нямах никаква връзка с моите хора... Това означава, че боевете продължават. – Очите му се забиха в екрана, сякаш искаше да зърне картината на родния край.

Посланието завърши с няколко технически указания, после гласът добави: „Заповед на адмирал Юан Озер, главнокомандващ Свободната озеранска наемна флота, съгласно договор, сключен със законното правителство на Пелиас, Тау Верде IV“

– Законно правителство! – избухна ядно Даум. – Пелианци!

Проклети престъпници!

Майлс подсвирна и отправи поглед в стената на кабината. Ако бях истински предприемач, решен да разговори стоката си на всяка цена там долу, какво щях да направя, запита се той. Няма да бъде много щастлив, ако предам пилота си като заложник, но от друга страна не бих си позволил да пренебрегна предупреждението... Значи, кротката...

– Ще спазваме инструкциите – промълви на глас той.

* * *

Забавиха се около половин ден в близост до мястото на топлинния скок. За последен път огледаха камуфлажа на товара и репетираха роли те си. Майлс дръпна Мейхю настрана и го погледна в очите.

– Казвай какво мислиш, Ард – започна директно той. – Искаш ли да се откажеш?

– А мога ли? – мрачно попита пилотът и хвърли кос поглед към изправилите се наблизо Ботари.

– Не мога да ти заповядам да станеш заложник – отвърна Майлс. – Но ако приемеш доброволно тази роля, аз ти давам дума да се боря за теб. Вече съм дал клетва като твой рицар-господар, но мисля, че не си много наясно с нея...

– Какво ще стане, ако не искам да бъда доброволец?

– Навлезем ли в космическото пространство на Тау Верде, ние няма как да откажем да те предадем. Следователно нямаме друга алтернатива, освен да се извиним на Даум за изгубеното време и пари, след което да потеглим обратно. – От гърдите на Майлс се изтръгна тежка въздишка: – И ако Калун се е появил в посолството за това, което си мисля, ще се наложи да започнем процедура по продажбата на кораба. Тогава единствената ни надежда ще бъде да се върнем отново в изходно положение, с цената на известни загуби, разбира се... – Замълча, после замислено добави: – Може би ще открия начин да покрия и разходите на Даум...

– Ами ако... – Мейхю вдигна глава и го погледна с интерес: – Ами ако поискат да вземат за заложник не мен, а сержант Ботари? Какво ще направиш тогава?

– Как какво – усмихна се Майлс, после поклати глава: – Тогава нещата стават различни – той е мой ординарец...

– А аз не съм, така ли? – иронично подхвърли Мейхю. – Е, тогава Държавният департамент може да бъде спокоен...

– Аз съм твой рицар-закрилник – каза Майлс след дълго мълчание.

– А ти сам ще решиш какъв си...

Мейхю сведе поглед и уморено разтърка челото си, единият от пръстите му леко поглаждаше трансплантацията на слепоочието му. После вдигна глава и в очите му се появи носталгичното изражение, което Майлс вече познаваше от погледа на Баз Джесек.

– Вече и аз не знам какъв съм – промърмори пилотът. – Но ще извърша топлинния скок, пък после да става каквото ще става!

* * *

Миг на главозамайваща слабост, няколко секунди болезнена празнота в съзнанието и топлинният скок към Тау Верде IV се превърна във факт. Майлс потисна нетърпението си, настани се удобно в командната зала и зачака. Времето, което за него се измерваше в секунди, при Мейхю беше равно на часове, благодарение на имплантираните в мозъка му балансьори на ускорението. Какво ли изпитват пилотите по време на топлинно-ускорителен скок? Какво става с онзи „късметлия“, който веднъж на десет хиляди скока изчезва без следа заедно с кораба си? „Дано скочиш заедно с кораба си в ада“ – тази ругатня пилотите употребяваха само в краен случай, въпреки пиперливия си речник.

След известно време Мейхю свали шлемофона си и дълбоко въздъхна. Лицето му беше сиво и набраздено, безкрайно уморено от концентрацията на скока.

– Здравата ме разтърси – промърмори той, разтърка очи и се усмихна на Майлс: – Това пътуване няма да е обикновено, момче. Обещава много изненади...

Майлс пропусна непочтителното обръщение край ушите си. Остави Мейхю да почива, извъртя стола си и включи външните камери.

– Къде ли са? – промърмори след няколко секунди наблюдение той. – Не ми казвайте, че всичко е готово за празника, но гостите няма да се появят... – Обърна се към Мейхю и нетърпеливо попита: – На мястото ли сме?

– Момче – въздъхна Мейхю. – След топлоускорителен скок ти или си на мястото, или си на дъното на пъкляла, някъде между Антарите и Оз... – Очите му все пак пробягаха по навигационните уреди: – По всичко личи, че сме там, където трябва да бъдем...

* * *

Изминаха четири пълни часа преди на екраните да се появи първия

патрулиращ кораб. Нервите на Майлс бяха опънати до крайност. Корабът лениво се плъзгаше към тях, в силуета му се долавяше неприкрита заплаха. Минута по-късно се осъществи радиовръзката. Гласът на оператора беше мързелив и отегчен, сякаш току-що го бяха събудили от сън. Съобщи им да очакват совалка за свързка, миг по-късно малкият летателен апарат се отдели от корпуса на бойния кораб. Майлс отиде в секцията за скачване, през ума му пробягаха всички възможни сценарии. Даум е подведен от сънародниците си, които по-късно не само са се предали на агресора, но и са започнали да му служат. Войната е свършила, загубена от армията, която би трябвало да плати за доставката. Останали без работа, наемниците са се превърнали в пирати и сега сигурно ще ми откраднат кораба... Нещо в детектора им за симулативна гравитация е излязло от строя и ще започнат да проверяват товара ръчно... Тази мисъл беше толкова натрапчива, че той почти престана да диша и веднага откри човека с детектора сред тълпата наемници, която изпълни секцията.

Бяха деветима мъже, всички доста по-едри от Майлс, въоръжени до зъби. Ботари, лишен от оръжие и по тази причина намръщен, стоеше зад него и мрачно ги наблюдаваше.

У тях имаше нещо панаирджийско. Може би сиво-белите униформи? Не бяха прекалено стари, но някои бяха раздърпани, а други – открито мръсни. Дали бяха твърде заети, за да обръщат внимание на опрятността, или обратно – прекалено свободни, за да станат мързеливи? Един от групата изглеждаше направо зле и безпомощно се опираше на стената. Пиян по време на наряд? Изтощен от раните си? Оръжието им беше разнородно – станъри, плазмени лъкове, иглови имплодери, нервопаралитични капсули. Майлс се напрегна да си спомни наученото от Ботари и да направи оценка на това въоръжение, но в крайна сметка не успя.

– Е, добре – изръмжа един от мъжагите и промъкна туловището си през входния процеп. – Кой командва тоя хамбар?

– Аз – отвърна Майлс и пристъпи крачка напред. – Името ми е Нейсмит, сър. – Мъжгата очевидно беше командир, може би не само на групата, а и на целия боен кораб на наемниците, тъй като отличителните му знаци бяха с доста висок ранг.

Очите му опипаха Майлс, веждите му леко помръднаха, раменете му се отпуснаха. Оценката беше ясна – хлапак, който не представлява сериозна заплаха. Точно това ми трябва, напомни си Майлс. Дотук добре...

– Добре, дребосък – въздъхна с леко отегчение капитанът на наемниците. – Давай да приключваме... Това ли е целия ти екипаж? – Ръката му махна по посока на Мейхю и Даум, небрежно включвайки и Ботари.

Майлс прикри гневния блясък в очите си под полуспуснати клепаки и все така любезно отговори:

– Борд-инженерът ми е в кабината си, сър.

Надяваше се да затвърди впечатлението на човек, който иска всичко да бъде мирно и кротко.

– Претърсете ги! – кратко изръмжа онзи. Ботари настръхна, но Майлс предупредително му кимна с глава и сержантът неохотно се остави да бъде опипан. Капитанът забеляза това и на лицето му се появи подигравателна усмивка.

Екипът на наемниците се раздели на три групи за претърсване, а капитанът направи знак на Майлс да го последва в командната зала. С него дойдоха и двама от войниците му, които започнаха да разглобяват всичко, което подлежеше на разглобяване – дори въртящите се кресла пред пулта за управление. Приключили с командната зала, те се прехвърлиха в кабините и претърсването започна да прилича на обир. Майлс стисна зъби и успя да запази любезната усмивка на лицето си дори когато личните му вещи бяха разпилани по пода и безцеремонно стъпкани.

– Тия типове нямат нищо ценно, капитан Аусън – промърмори един от войниците, в гласа му имаше дълбоко разочарование. – А, тук май ще изскочи нещо интересно...

Майлс замръзна на място, смаян от собствената си небрежност. По негово настояване всички бяха скрили личните си оръжия, но той беше пропуснал кинжала, получен от дядо му. Може би защото го приемаше не толкова като оръжие, колкото като спомен и го бе оставил на дъното на куфара си. Беше стара изработка, още от времето на граф Селиг Воркосиган и дядо му го ценеше като скъпа реликва. Едва ли притежанието на кинжал като този можеше да измени хода на бойните действия на Тау Верде IV, но на дръжката му, върху изящен позлатен емал с кръг от скъпоценни камъни, беше гравирани семейния герб на рода Воркосиган. Не му оставаше нищо друго, освен да се моли на Бога този герб да не означава нищо за хора, които не живеят на Бараяр.

Войникът подхвърли кинжала на капитана. Той го улови и измъкна острието от канията, направена от мека гущерова кожа. Завъртя го на светлината и започна да разглежда водния знак върху блестящата стомана. Той доказваше това, което би накарало да замре сърцето на всеки колекционер в Бараяр – това острие е струвало десет пъти повече от

отрупаната с брилянти дръжка дори в Епохата на Изолацията, а днес буквално няма цена. Познавачите биха дали мило и драго, за да го притежават.

Капитан Аусън очевидно не беше познавач, тъй като огледа кинжала, промърмори едно „не е лош“ и го тикна в колана си.

– Хей! – извика Майлс, после стисна зъби. Кротко, напомни си той. Кротко и внимателно! Овладея се за стотна от секундата и мрачно поклати глава: – Тази вещ не е застрахована и ще трябва да я плащам от джоба си!

– Такъв ти бил късмета, дребосък – отсече капитанът, но после в очите му припламна любопитство, примесено със съмнение.

Отстъпвай бързо, заповяда си Майлс.

– Няма ли поне да ми дадете разписка? – попита.

– Разписка ли? – ухили се Аусън. – Това ми хареса!

Войниците зад гърба му започнаха да хихикат.

– Добре – преглътна яростта си Майлс. – Поне го подсушавайте след употреба, тъй като лесно ръждясва...

– Тенекия – изръмжа с презрение капитанът и почука с нокът по блестящото острие. То звънна като камбана и душата на Майлс се сгърчи от ужас. – Може би ще го дам на майстор, тази красива дръжка заслужава истинска неръждаема стомана.

Майлс стана зелен.

Лусън се извърна към Ботари и заповяда:

– Отвори онзи сандък!

Както обикновено Ботари погледна към Майлс за потвърждение и капитанът на заемниците гневно се намръщи:

– Стига си го гледал тоя дребосък! Сега аз заповядвам!

Ботари изпъна рамене и вдигна вежди:

– Сър?

Очите му не напуснаха нито за миг лицето на Майлс. По дяволите, сержант!, въздъхна в себе си Майлс. Не искам неприятности!

– Господин Ботари, моля да изпълнявате заповедите на този човек! – малко по-остро от необходимото каза той.

– Слушам, сър! – отвърна с бледа усмивка Ботари и се зае да отваря сандъка спокойно, дори с леко отегчение. Аусън полугласно изруга.

Проверката приключи и капитанът ги събра в общата кабина.

– Всички пари в чуждестранна валута на масата! – заповяда той. – Конфискуват се като контрабанда!

– Какво?! – извика Мейхю. – Как може парите да са контрабанда?!

– Тихо, Ард – хладно го изгледа Майлс. – Изпълнявай. – Даде си сметка, че чуждата валута действително може да бъде обект на конфискация, тъй като именно с нея хората на Даум купуват междупланетно оръжие и плащат на съветниците си. Все пак другата възможност беше далеч по-вероятна – тези типове просто ги грабеха. Това сега беше без значение, тъй като проверката очевидно бе приключила. От отегчените лица на войниците можеше да се съди, че тайният товар е останал незабелязан. Майлс потисна чувството на триумф, което започна да се надига в гърдите му, направи мрачна физиономия и изпразни джобовете си.

– И това е ВСИЧКО? – попита с недоверие Аусън когато останалие го последваха и върху масата се образува малка купчинка.

– В момента сме малко... тънки – поясни Майлс. – Разчитаме да получим пари след доставка на стоката.

– По дяволите! – изръмжа капитанът на наемниците и впи тежък поглед в лицето на Майлс. Младежът се сви и му отвърна със свенлива усмивка.

Влязоха трима от войниците, пред себе си побутнаха Баз и Елена.

– Това ли е борд-инженерът? – уморено попита Аусън. – Предполагам, че и той е „тънък“ като останалите... – В същия миг вдигна глава и очите му се спряха върху Елена. Досадата му моментално се изпари, тялото му пъргаво се надигна от стола. – Е, ТОВА вече е друго нещо! Бях започнал да се отчайвам от тези страхливи негодници... Но първо работата, после удоволствието. Имаш ли чужда валута, скъпа?

Елена хвърли колеблив поглед по посока на Майлс.

– Имам малко – отвърна. – Защо?

– Сложи я на масата.

– Майлс? – изви вежди тя.

– Дай му парите си. Елена – глухо отвърна младежът.

Аусън се начумери:

– Ти не си ми секретарка, дребосък! Не е нужно да превеждаш заповедите ми. Отсега нататък не искам да чувам нито дума от теб, ясно ли е?

Майлс се усмихна и покорно кимна с глава, овлажнялата му длан несъзнателно отърка мястото, на което обикновено държеше кобура си.

Елена остави на масата петстотин бетиански долара и веждите на Ботари учудено отскочиха нагоре.

– Откъде имаш тези пари? – попита шепнешком Майлс когато момичето се отдръпна и застана до него.

– Даде ми ги графинята, твоята майка – прошепна в отговор Елена.

– Настояваше да имам малко джобни пари на Бета. Аз не исках толкова много, но...

Аусън преброи парите и лицето му се разведри.

– Значи банката е у теб, миличка? – доволно изръмжа той. – Е, така вече може... Бях започнал да подозирам, че си криете паричките. – На устните му се появи подигравателна усмивка, очите му пробягаха по фигурата на момичето: – Хората, които крият нещо от мен, винаги съжаляват... – Парите изчезнаха заедно с дребните лични вещи на Елена, в ръцете на капитана се появи стоковия манифест.

– Отговаря ли? – изви врат той към войника, който беше довел Елена и Баз.

– Да, отворихме сандъците един по един.

– Обърнаха наопаки целия товарен отсек – прошепна гневно Елена.

– Тихо, това няма значение – промърмори в отговор Майлс.

Капитанът на наемниците въздъхна и започна да се рови в документите. В един момент спря и погледна към Ботари и Елена с мрачна усмивка на уста. Майлс усети как започва да се изпотява. Аусън приключи с проверката, облегна се в пилотското кресло и тежко изгледа Мейхю.

– Ти си пилот-офицерът, а? – промърмори отегчено той.

– Да, сър – отвърна любезно Мейхю, очевидно възприел съветите на Майлс.

– Бетианец?

– Да, сър.

– А не си ли... Всъщност, след като си бетианец, всичко е ясно...

На тази планета е пълно със смахнати... Готов ли си?

Мейхю колебливо погледна към Майлс.

– Теб питам, а не Дребосъка! – изрева Аусън. – Не стига, че трябва да те търпя насреща си няколко седмици, ами и го поглеждаш за разрешение! Знаеш ли, че ще ми вгорчиш закуската, а? – Забеляза усмивката на Майлс и злобно добави: – Смей се, мутант такъв! Личи ти, че искаш да ми извадиш дроба, ама няма да стане!

Разтревожен, че позволява на омразата да му проличи, Майлс побърза да придаде безизразно изражение на лицето си.

– В никакъв случай, сър – сведе глава той.

Капитанът на наемниците бавно отмести поглед от лицето му, въздъхна и се изправи:

– Майната ти...

Очите му опипаха фигурата на Елена, усмивката му беше замислена. Елена се намръщи и отстъпи крачка назад.

– Знаеш ли какво, Дребосък – процеди с отегчение Аусън. – Можеш да си задържиш шибания пилот, и без това ми е писнало от бетианци...

Мейхю въздъхна с нескрито облекчение, Майлс започна да се отпуска.

Ръката на капитана се стрелна по посока на Елена.

– Ще взема нея! Иди да си събереш багажа, миличка!

В помещението се възцари напрегната тишина.

– Обещавам ти, че няма да съжаляваш за Тау Верде – усмихна се обещаващо Аусън. – А ако си добро момиче, може и да ти върна паричките...

Елена погледна Майлс с разширени от ужас очи:

– Милорд?

Гласът ѝ беше тих и колеблив, обръщението – искрено. В крайна сметка Майлс беше рицар-закрилник и за нея, но той изпита дълбоко съжаление, че не го бе нарекла по име. Неподвижността на Ботари ставаше заплашителна, лицето му съвсем потъмня.

Майлс направи крачка напред, забравил за покорството.

– В заповедта за блокадата изрично се посочва, че имате право да задържите само офицер-пилота! – твърдо изрече той.

– Тук аз издавам заповедите! – озъби се Аусън. – Ще взема нея!

– Но тя не е съгласна. Изберете си някой друг, след като не желаете пилота.

– Не бери грижа за това, Дребосък. Момичето ще се забавлява чудесно. Ще си я прибереш на излизане... Ако тя иска, разбира се...

– Казах да изберете някой друг!

Капитанът на наемниците се изсмя и му обърна гръб. Майлс го хвана за ръкава. Останалите наемници зяпаха без дори да си направят труда да посегнат към оръжията си. Аусън рязко се извърна, на лицето му грееше щастлива усмивка. Откога ли е чакал този момент, въздъхна в себе си Майлс. Но и аз също...

Схватката беше кратка и неравностойна. Майлс беше сграбчен през кръста и забит в пода с главата надолу. Устата му се напълни с кръв. Тежък ритник от подкования ботуш го накара да се превие на две, наемникът очевидно искаше да бъде сигурен, че скоро няма да стане...

Майлс се сгърчи от болка, бузата му се притисна към мокета. Слаба Богу, че не ме улучи в ребрата, замаяно си помисли той. В главата му се блъскаха ярост и болка, очите му замаяно гледаха тежките ботуши, разкратчени на сантиметри от главата му.

Капитанът на наемниците се завъртя с ръце на кръста и предизвикателно огледа екипажа на кораба.

– Е?

Всички мълчаха, очите им неволно се насочиха към Ботари, който се беше превърнал в каменна статуя.

Аусън изчака малко, после разочаровано се изплю на пода, съвсем близо до Майлс.

– Майната ви... – изръмжа. – Тая съборетина не става за нищо, дори за конфискация... Изразходва прекалено много гориво... – Обърна се към хората си и повиши глас:

– Събирайте багажа и да тръгваме! – Хвана Елена за ръката и добави: – Хайде, миличка!

Петимата наемници се раздвижиха, готови да последват своя командир към камерата за изстрелване.

Елена извърна глава и срещна пламтящия поглед на Майлс, всичко й стана ясно. Устните й леко помръднаха, очите й хладно измериха разстоянието до Аусън.

– Хайде, сержант! – извика Майлс и литна срещу наемника, който си бе избрал. Оказа се, че това е онзи, който беше подпирал стената по време на инспекцията. Помещението сякаш експлодира.

Един стол, кой знае кога и как развинтен от пода на залата, свирна във въздуха и се стовари върху главата на войника с невропаралитичната капсула. Зает с противника си, Майлс само чу тежкото изпъшкване на втората жертва на Ботари. Реагирал светкавично на промяната в обстановката, Даум измъкна станъра от ръцете на войника до себе си и го подхвърли в скута на смаяния Мейхю. Пилотът го завъртя в ръцете си, сякаш не знаеше какво да прави с него, после се съвзе, насочи оръжието и натисна спусъка. За съжаление станъра се оказа незареден.

Тресна иглов имплодер, зарядът избухна в насрещната стена. Майлс заби лакът в корема на жертвата и получи потвърждение на първоначалната си хипотеза – той тип беше пиян до козирката. Привел се напред, войникът започна да повръща с пронизително хълцане, Майлс стисна врата му с цялата сила на мускулите си. Онзи потръпна и бързо омекна. Предава ли се, замаяно се учуди младежът и извърна главата му към себе си. Едва тогава разбра, че човекът е в безсъзнание.

Един от наемниците получи страхотен удар от Ботари и отлетя по посока на Мейхю. Пилотът най-сетне намери приложение на незаредения станър и го стовари върху главата на нещастника. Онзи се отпусна на колене, а Мейхю, сякаш правеше непознат експеримент, започна да

го налага с тежката тръба.

– Не така! – процеди Ботари, озовал се за миг до командното табло. Грабна станъра от ръцете на Мейхю и го стовари с плоската част върху главата на наемника. Онзи се просна по очи и остана неподвижен.

Без да губи нито секунда, сержантът се втурна да помага на Даум. Обезвредил и неговия човек, той се завъртя и понечи да се втурне към вратата, но изведнъж се закова на място. До ушите му долетя тъп удар, последван от вик на болка и изненада. Капитанът на наемниците се просна на пода с разкъравено лице, а Елена скочи като тигрица отгоре му.

– Достатъчно, Елена – хладно процеди Ботари и опря мембраната на пленената невропаралитична капсула в слепоочието на Аусън.

– Не, сержант! – изкрещя Майлс. Побелели от страх, очите на капитана не можеха да се отделят от блестящото оръжие.

– Ще му счупя краката! – беснееше Елена. – Ще му потроша всичките проклетите кости и няма да престана докато не го направя един метър от земята! Пък тогава ще видим кой е Дребосък!

– После, момичето ми – обеща Ботари. Междувременно Даум откри един зареден станър и му го подаде. Сержантът натисна спусък и приспа капитана на наемниците, после започна да обикаля залата и да прави същото с останалите. Свърши с въздишка на облекчение, изправи се и погледна към Майлс: – Не трябва да забравяме, че оттатък има още трима, милорд.

– Аха – промърмори Майлс и бавно започна да се надига. Плюс още поне единадесет на кораба им, помисли си той. – Ще успеете ли да ги обезвредите двамата с Даум?

– Няма проблеми – кимна Ботари, подхвърли невропаралитичната капсула в ръката си и колебливо добави:

– Но мисля, че е по-добре да ги убием в честен бой, отколкото да сторим това по-късно – когато вече сме ги взели в плен...

– Надявам се да не се стига дотам, сержант! – остро отвърна Майлс, започнал да осъзнава ситуацията, в която бяха изпаднали. – Засега ще ги зашеметим, а после ще мислим какво да ги правим!

– Мисли бързо, милорд – посъветва го Ботари и безшумно изчезна зад вратата. Даум замислено прехапа устни и го последва.

Майлс вече беше започнал да разсъждава.

– Хей, сержант – тихо повика той. – Остави един тях в съзнание!

– Слушам, милорд.

Майлс се обърна, подхлъзна се в локвичката кръв, изтекла от носа

на капитана и замалко не се просна по очи.

– Господи, ами сега какво да ги правя? – промърмори отчаяно той, оглеждайки касапницата наоколо.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Елена и Мейхю го гледаха в очакване, а Майлс внезапно осъзна, че по време на боя не беше видял Баз Джесек. Огледа се и го откри в дъното на залата, облегнат на стената. Очите му приличаха на дупки върху бялото като вар лице, дишането му беше плитко и разпокъсано.

– Ранен ли си, Баз? – извика загрижено Майлс. Инженерът само поклати глава, очите му се отклониха встрани. А Майлс разбра защо не беше го забелязал.

Противникът ни превъзхожда трикратно, започна да съобразява той. Следователно ми трябват всички, абсолютно всички!

– Елена, Ард – промълви тихо, но решително той. – Излезте в коридора и чакайте да ви повикам!

Те се подчиниха с озадачени лица.

Майлс бавно се приближи до борд-инженера. Как се прави сърдечна трансплантация на тъмно и без упойка, запита се мрачно той. Навлажни устни и започна:

– Нямаме избор, Баз. Трябва да завземем кораба им, при това веднага. Най-лесно ще го сторим като използваме совалката. Онези на борда ще мислят, че техните хора се връщат обратно и няма да бъдат нащрек. Ще изпратя сержанта и Даум да завземат командната им зала още преди да са изпратили сигнал за бедствие. Другата зала от жизнено значение за нас е техническата, с всичките системи за движение.

Джесек извърна глава, сякаш пронизан от остра болка.

– Ясно е, че ти ще свършиш тази работа – продължи неумолимо Майлс. – В подкрепа ще ти дам Елена...

Инженерът извърна глава да го погледне, лицето му изглеждаше още по-отчаяно.

– О, не! – изстена той.

– Мейхю и аз ще останем на пост в състояние на безтегловност и ще се погрижим да парализираме всичко, което мърда. След тридесет минути всичко ще приключи, независимо на чия страна ще бъде победата...

– Не мога! – отчаяно прошепна Джесек.

– Виж какво, не само ти си уплашен – погледна го със състрадание Майлс. – Аз самият умирам от ужас!

– Нямах вид на човек, който умира от ужас – изкриви уста Джесек.

– Нямахме такъв вид дори когато онази наемническа свиня те тръшна на пода. Изглеждаше просто ядосан...

– От инерцията беше – поясни Майлс. – Политнах напред и се ядох от унизителното падане. Всичко беше въпрос на равновесие, но аз не можех да се спра... Няма да се спра и сега!

Инженерът отново поклати глава.

– Не мога! Опитвах се, но не мога!

Думите с мъка излетяха през стиснатите му зъби.

Майлс едва се удържа да не изругае. В главата му се блъскаха заплахи и обиди, но знаеше, че не това е начина. Страхът не се лекува със заплахи.

– Мобилизирам те! – изведнъж отсече той.

– Какво?

– Вземам те... конфискувам те! Мобилизирам всичко, което притежаваш, включително професионалните ти умения! Просто защото сме в състояние на война. Зная, че това е незаконно, но ти така и така имаш смъртна присъда... Отпусни се на колене и сложи ръката си между дланите ми!

– Ти не можеш да сториш това! – смаяно зяпна Джесек. – Никой... Никой освен упълномощен лично от Императора офицер няма право да взема клетва за вяност и подчинение... Освен това аз вече се заклех да му служа при производството ми в офицерски чин, за втори път когато... – Стисна устни и изречението му остана недовършено.

– Такова право има всеки граф или негов наследник! – отсече Майлс. – Приемам факта, че си дал клетва за вяност на Грегор и затова малко ще променим текста...

– Не можеш да... – Джесек се стегна, на лицето му се изписа гняв. – За какъв се мислиш, по дяволите? Кой си ти?

– Нямам намерение да ти давам обяснения! Но все пак ще ти кажа, че съм васал на Грегър Ворбара и имам пълното право да те мобилизирам в армията и да те взема под своя закрила. Кое то възнамерявам да сторя веднага, тъй като страшно много бързам! Подробностите ще оставим за после...

– Ти си луд! Какво си въобразяваш, че ще постигнеш?

Да ти отвлека вниманието, каза си Майлс. И вече го правя.

– Може и да съм луд, но съм ВОР! – натъртено рече той. – Хайде, на колене!

Инженерът се подчини, в очите му се четеше пълно смайване. Майлс хвана ръката му и започна:

– Повтаряй след мен: Аз, Базил Джесек, заявявам, че съм дал клетва за вярност на Грегър Ворбара, но приемам да служа под ръководството на този... – Ботари ще ми извие врата, ако наруша правилата на сигурността, въздъхна Майлс, тръсна глава и продължи: – ... На този луд с титлата ВОР и се заклева да му бъде верен до смъртта или освобождението си...

Джесек приличаше на човек под дълбока хипноза. Гледаше в очите на Майлс и повтаряше клетвата дума по дума.

– Аз... – започна отново Майлс. – Всъщност, по-добре да прескоча някои подробности... Аз – васал на император Грегър Ворбара, приемам твоята клетва за вярност и те вземам под своя протекция в качеството си на рицар-закрилник... Това е. Вече имаш съмнителната привилегия да изпълняваш заповедите ми буквално и да се обръщаш към мен с „милорд“. Засега се въздържай да го правиш пред Ботари, първо искам да го запозная със ситуацията... О, и още нещо...

Инженерът замаяно го погледна.

– Можеш да се чувстваш у дома си, каквото и да разбираш под това понятие...

Джесек разтърси глава и бавно се изправи.

– Всичко това истинско ли беше?

– Разбира се. Само дето не беше съвсем редовно... Но доколкото съм запознат с военната история, клетвата ни е максимално близко до оригинала...

* * *

На вратата се почука. Влязоха Даум и Ботари, пред себе си водеха наемник с вързани ръце. Сребристите кръгове на слепоочията и челото му показваха, че е пилот-офицер. Ботари го е избрал, защото знае сигналните кодове, съобрази Майлс и сърцето му се сви от тревога. Брадичката на пленника беше вирната, от цялото му поведение се излъчваше предизвикателство.

– Баз, вземи Елена и майора и започвайте да пренасяте тези типове в товарен отсек 4, който е празен – заповяда той. – След някое време ще се събудят и сигурно ще станат изобретателни, затова вратата трябва да се завари. После разпечатайте помещението с оръжията, вземете станъри и плазмени лъкове и заемете място в совалката. След няколко минути ще се видим там.

Когато Елена изтегли и последното безчувствено тяло – това на наемническия капитан, чиято глава потрепваше по всички препятствия на

кабината – Майлс затвори вратата и се извърна към пленника.

– Бих искал да не губим време – меко, почти извинително започна той. – Трябват ми вашите кодове. Ако проявите разум и ми ги съобщите веднага, ще си спестим много неприятности.

Устните на наемника пренебрежително се свиха.

– Ти ще си ги спестиш – промърмори той. – Ама май не разполагаш с „хапчетата на истината“, а? Съжалявам, Дребосък, нямаш късмет!

Ботари помръдна с гневно проблеснали очи, но Майлс му направи знак да се въздържа:

– Още не, сержант.

– Прав си, че не разполагаме с тези хапчета – въздъхна той, обръщайки се отново към наемника. – И аз съжалявам, но все още разчитам на твоето сътрудничество.

– Ами вземи си го тогава, Дребосък! – ухили се подигравателно онзи.

– Нямаме намерение да убиваме приятелите ти – подхвърли с надежда Майлс. – Неутрализирахме ги за известно време и това е всичко.

– Времето работи за мен – вирна глава наемникът. – Готов съм на всичко. Убиеш ли ме, няма да проговоря...

Майлс направи знак на Ботарн и двамата се отдалечиха.

– Това е по твоята част, сержант – тихо промълви той. – Този тип има право. Какво ще кажеш, ако направим опит за абордаж на сяпо, без кодове? Едва ли ще има някаква разлика, в случай, че получим фалшиви... Но така бихме избегнали евентуалното насилие... – Ръката му нервно се стрелна по посока на пилота.

– По-добре да имаме кодовете – решително тръсна глава Ботари. – С тях е далеч по-безопасно.

– Не виждам как можем да ги получим.

– Остави тази работа на мен, милорд. Зная как да се оправям с пилоти.

Изражението на лицето му беше такова, че Майлс се разтревожи. Решителността на сержанта беше добре дошла, но в нея се долавяше и още нещо, особено обезпокоително.

– Трябва да решиш веднага, милорд.

Майлс си помисли за Елена и Мейхю, за Даум и Джесек. Тези хора му се бяха доверили, затова сега бяха в това опасно положение.

– Действай, сержант – тръсна глава той.

– Може би ще предпочетеш да изчакаш в коридора...

– Не, това е моя заповед – отвърна със свито сърце младежът. – Ще

присъствам на изпълнението ѝ.

– Както желаеш – склони глава Ботари и кимна по посока на ножа, който Майлс си беше взел обратно от колана на безчувствения капитан. – Трябва ми този нож.

Майлс с нежелание му го подаде. Лицето на Ботари омекна пред съвършената красота на оръжието, пред гъвкавата и остра като бръснач стомана.

– Такива вещи отдавна вече никой не прави – промърмори с благоговейно той.

Какво си намислил, сержант, безмълвно се запита Майлс. Ако нареди на пленника да си свали панталоните, моментално ще прекратя операцията, закани се в себе си той. После пристъпи обратно към пилота, чието поведение продължаваше да бъде натрапчиво предизвикателно.

– Моля ви да ни сътрудничите, сър – направи последен опит той, продължавайки да се държи почитателно.

– Просто не става, Дребосък – ухили се пилотът. – Не се страхувам от болката.

Но аз се страхувам, въздъхна Майлс и се дръпна назад:

– Твой е, сержант.

– Хванете го здраво! – нареди Ботари. Майлс стисна дясната ръка на пленника, а Мейхю – с озадачено лице – хвана лявата.

Наемникът вдигна глава към Ботари и усмивката му се стопи. Устата на сержанта се бе разкривила в гримаса, която Майлс никога не беше виждал и инстинктивно се надяваше да не види и в бъдеще. Пленникът нервно преглътна.

Ботари доближи върха на кинжала до сребристия кръг на дясната скула на пилота и ловко го вкара отдолу. Очите на наемника се изцъклиха, лицето му преbledня.

– Ти няма да посмееш... – Около кръга се появиха няколко капчици кръв, човекът си пое въздух и извика: – Чакай!...

Ботари завъртя ножа, хвана сребристото копче с палеца и показалеца на свободната си ръка, после рязко го дръпна. От устата на наемника се изтръгна дрезгав вик, тялото му инстинктивно се дръпна назад, Майлс и Мейхю го изпуснаха. Човекът падна на колене. Устата му беше широко отворена, а очите му – побелели от ужас.

Ботари разклати имплантацията пред лицето му. От сребристото копче висяха тънки като паяжина жички, за брони секунди електронна технология за хиляди бетиански долари и усилията на няколко екипа микрохирурзи се превърнаха в непотребен боклук...

При вида на този нечуван вандализъм Мейхю пребледня, от устата му се откъсна дрезгаво стенание. Пусна ръката на жертвата и отстъпи до стената, миг по-късно се сгъна на две и започна да повръща.

По-добре да му бях спестил този акт, замаяно си помисли Майлс. Трябваше да повикам Даум...

Ботари приклепна и бавно приближи лицето си към жертвата. Острието на кинжала отново се насочи напред, онзи се сгърчи, гърбът му опря в стената, очите му всеки момент заплашваха да изскочат от орбитите си.

– Тук не става въпрос за болка – изръмжа Ботари и острието се насочи към имплантацията в челото на пилота. – Хайде, почвай!

Забравил лоялност и чувство на дълг, пилотът започна да говори, разтърсван от ужас. Едва ли тази информация може да бъде фалшива, помисли си Майлс. На света няма човек с такава артистична дарба. С усилие на волята забрави за топката в собствения си стомах и напрегна слух. Не трябваше да пропуска нищо, беше длъжен да запомни всяка дума, излетяла от устата на пленника. Дори само заради мъките, на които е подложено едно човешко същество...

Когато пленникът започна да се повтаря, Ботари го вдигна на крака и го изтласка от кабината. Елена и останалите отправиха неуверени погледи в сгърченото окървавено лице, но не зададоха никакви въпроси. Ботари задържа олюляващото се тяло на пилота и го накара да опише вътрешното разположение на совалката за свързка. После го вкара в капсулата и го привърза към креслото в дъното на кабината. Човекът се сгърчи, от устата му се разнесоха дрезгави стенания. Другите го последваха, избирайки по-отдалечени кресла.

Мейхю се настани пред контролния панел и раздвижи схванатите си пръсти.

– Можеш ли да летиш на такава нещo? – попита Майлс и се отпусна до него.

– Да, милорд.

– Добре ли си? – погледна го загрижено Майлс.

– Да, милорд. – Двигателят на совалката заработи с едва доловимо свистене, корпусът леко потръпна и се отдели от доковата площадка на РГ-132. – Ти знаеше ли какво ще направи? – внезапно попита Мейхю, гласът му беше тих и напрегнат, главата му неволно се извърна към Ботари и пленника, останали в дъното на кабината.

– Не съвсем – призна Майлс.

– Тоя тип е луд! – стисна зъби Мейхю.

– Виж какво, Ард – решително го изгледа Майлс. – Ботари върши каквото му заповядам аз, следователно цялата отговорност е моя!

– Може – сви устни Мейхю. – Но аз видях изражението на лицето му. За разлика от теб, той изпитваше ИСТИНСКО удоволствие!

Майлс помълча, после отново повтори:

– Ботари действа по моя заповед, Ард. Знам какво правя и поемам отговорността!

– Но това не му пречи да е психопат! – просъска Мейхю.

– Той изпълнява това, което му е наредено – настоятелно каза Майлс. – Ако някога имаш проблеми с него, просто се обърни към мен.

Мейхю изруга под носа си и тежко въздъхна:

– Ама и вие сте една двойка!

Майлс насочи вниманието си към кораба на наемниците, който бързо се уголемяваше върху екраните. Беше малък, но бърз, с отлично въоръжение, а елегантните линии на корпуса недвусмислено издаваха произхода му – илириканските работилници, славещи се с най-добрите космически кораби в света. Името му беше „Стрелец“ и Майлс не можеше да не признае, че е подбрано изключително удачно. И дума не можеше да става, че тромавият РГ-132 има някакви шансове за бягство. В сърцето му се промъкна завист към това съвършено творение на смъртта, после изведнъж си даде сметка, че ако всичко върви по план, той съвсем скоро ще бъде негов собственик. "Или, в най-лошия случай – негов временен притежател. Но планът беше сложен и опасен, притеснението отново стисна душата му с желязна ръка.

Скачиха се без никакви инциденти. Майлс напусна мястото до пилота и насочи безтегловното си тяло към външния коридор, където Джесек се нуждаеше от помощ за прикрепването на совалката. Ботари провери как е завързан пленника и бавно доплува до Майлс.

– Добре – въздъхна с неодобрение младежът, разбрал че сега не е време за спорове. – Ти ще влезеш пръв, но аз съм втори...

– Милорд, ще реагирам далеч по-бързо ако не си раздвоявам вниманието – възрази тихо, но решително сержантът.

– Ох – въздъхна с отчаяние Майлс и се предаде. – Добре, ти си пръв... – Очите му срещнаха погледа на борд-инженера. – ...След теб влиза Баз, после Даум, аз, Елена и Мейхю...

Ботари одобри подреждането с кратко кимване на глава. Люкът на совалката щракна и се отвори, едрото тяло на сержанта се плъзна напред и изчезна. Джесек напълни дробовете си с въздух и го последва.

Майлс се забави за миг и приближи устни до ухото на Елена:

– Направи така, че Баз да се движи напред. В никакъв случай не му позволявай да спира.

Някъде отпред, откъм палубата за окачване на бойния кораб, се разнесе вик на изненада, последван от дрезгава ругатня:

– Какво става тук, по дя...

Гласът рязко замлъкна, удавен в тихото жужене, излетяло от станъра на Ботари. Майлс се втурна напред и навлезе в коридора.

– Само един? – учуди се той, обхванал с поглед сгърченото тяло в сиво-бяла униформа на пода.

– Засега – кимна Ботари. – Изглежда изненадата ще бъде пълна.

– Добре, нека остане такава. Разделете се на групи и действайте с максимална бързина.

Ботари и Даум изчезнаха в първото отклонение, Джесек и Елена поеха в противоположна посока. Елена хвърли бегъл поглед назад, Джесек гледаше пред себе си. Отлично, въздъхна с облекчение Майлс. Дватамата с Мейхю продължиха направо и спряха пред първата затворена врата. Мейхю му препречи пътя и го погледна с внезапна решителност:

– Първо аз, милорд!

Господи, това май се превръща в епидемия, въздъхна Майлс и леко кимна с глава:

– Добре, давай!

Мейхю преглътна и вдигна плазмения лък.

– Чакай, Ард – спря го Майлс и плъзна длан по електронната ключалка. Вратата безшумно се отвори. – Ако не е заключена, плазмата ще я запечата завинаги – почти извинително прошепна той.

– Аха – изпусна въздуха от гърдите си Мейхю, стегна се и влетя в стаята като ураган. От гърлото му се изтръгна нещо, което наподобяваше боен вик, дулото на станъра светкавично обходи вътрешността на помещението, бълвайки снопове енергия. Помещението се оказа полупразен склад, само в дъното се виждаха някакви пластмасови сандъци. От врага нямаше следа.

Майлс надникна иззад вратата, огледа се и замислено отстъпи назад.

– Знаеш ли – промълви той след като продължиха предпазливото си движение по коридора. – По-добре да не крещим в момента на атаката... Няма смисъл да стряскаме врага, далеч по-лесно е да го неутрализираме там, където го заварим...

– Така правят по видео-холограмите – оправда се засрамено Мейхю.

Майлс беше достатъчно честен да признае пред себе си, че беше планирал нападението по съвсем същия начин, затова кимна с глава и смутено прочисти гърлото си.

– Предполагам, че да се промъкнеш незабелязано и да пуснеш капсула парализиращ газ в гърба на врага не е кой знае какво геройство, но в замяна на това е далеч по-сигурно – промърмори той.

Качиха се във вътрешен асансьор, слязоха на горната площадка и се изправиха пред друга врата. Майлс отново опря длан в ключалката и вратата безшумно се плъзна встрани. Тъмното помещение се оказа спалня с четири легла, три от които бяха заети. Двамата влязоха на пръсти и заеха позиции, от които нямаше как да пропуснат целта. Майлс вдигна ръка, натиснаха спусъците едновременно. Той стреля още веднъж, по посока на третата фигура, която започна да се надига изпод завивките, а ръката ѝ се протягаше към окачен на стената кобур.

– А! – изненадано възкликна Мейхю. – Но това са жени! Тоя капитан НАИСТИНА бил голяма свиня!

– Според мен, те не са пленнички – поклати глава Майлс, включи осветлението и се огледа. – Ето, виж им униформите. Редовни членове на екипажа...

Излязоха обратно в коридора. В крайна сметка може да се окаже, че Елена не е била в чак толкова голяма опасност, трезво си призна Майлс. Но вече е късно...

– По дяволите! – разнесе се ниско, почти животинско ръмжене иззад ъгъла на коридора. – Казах на тъпото копеле да... – В следващия миг притежателят на животинския глас излетя срещу тях, ръцете му стискаха кобур. Реакцията му беше изключително бърза и неволният сблъсък се превърна в смъртоносна атака. Мейхю получи тежък ритник в корема, а Майлс се озова притиснат до стената, без шанс да използва оръжието си.

– Блокирай го, Ард! – изкрещя той миг преди тежък лакът да притисне устата му. Мейхю пропъзля до падналия на пода станър, грабна го и натисна спусъка. Наемникът политна напред, голяма част от енергията на изстрела беше поета от треперещите колена на самия Майлс.

– Решително по-добре е да ги неутрализираме докато спят – промърмори той и с мъка започна да се надига. – Питам се колко като този ще срещнем нататък... Или, по-скоро тази...

– ТОВА – поправи го Мейхю и обърна по гръб безчувственото тяло на хермафродита. Пред очите им се разкри лице с правилни черти, което би могло да принадлежи както на красив мъж, така и на воинствена

жена. Върху челото бяха залепнали влажни кестеняви кичури. – Съдейки по акцента, бетианец...

– Нормално – кимна Майлс, простена и неволно потърси опората на стената. Пред очите му се появиха разноцветни кръгове, дробовете му се гърчеха от липса на кислород. Парализиращият лъч съвсем не беше толкова невинен, колкото го считаха... – Мисля, че... Мисля, че е по-добре да продължим... – Видя протегната ръка на Мейхю и с благодарност се облегна на нея.

Провериха още десетина помещения, но не откриха никой. После видяха две сгърчени тела на пода, пред широка врата, която по всяка вероятност водеше към командната зала. Край тях спокойно стояха Ботари и Даум.

– Борд-инженерът докладва за успешно елиминиране на четирима – видя го Ботари. – С тези тук общата цифра става седем.

– Ние също парализирахме четирима – отвърна с дрезгав глас Майлс. – Не можеш ли да провериш в компютрите им колко са били?

– Вече е сторено, милорд – видимо се отпусна Ботари. – По всичко личи, че корабът е наш...

– Отлично – въздъхна Майлс и побърза да седне в близкото кресло. Вдигна ръка и неволно опипа подпухналите си устни.

– Добре ли си, милорд? – присви очи Ботари.

– Поех част от енергията на станъра, но ще се оправя – отвърна Майлс и направи усилие да се концентрира. – Трябва да затворим тези типове на сигурно място преди да са се свестили...

Лицето на Ботари окаменя.

– В количествено отношение ни превишават точно три пъти, милорд – хладно процеди той. – Имат добра военна и техническа подготовка, което означава, че е дяволски опасно да ги държим като пленници!

Майлс рязко вдигна глава.

– Няма да предприемаш нищо без моя заповед! – бавно и отчетливо рече той. – Все ще измислим нещо...

– Че какво ще измислиш? – усмихна се Мейхю. – Дай да ги натикаме на стартовата площадка и да отворим люковете! – Шегата му беше посрещната с мълчание, на лицето му се изписа неудобство.

Майлс се изправи на крака.

– Веднага след като ги затворим ще трябва да потегляме. Озеранците положително ще потърсят изчезналия си кораб, дори и без сигнал за бедствие. Ще се спуснем долу, може би хората на майор Даум ще ни отърват от пленниците...

Кимна по посока на Даум, който неопределено сви рамене, после тръгна към залата за техническо оборудване. Краката му се подгъваха като гумени.

* * *

Веднага забеляза празното място на стената там, където трябваше да бъде комплекта за първа помощ. Очите му трескаво обиколиха инженерната зала, сърцето му потръпна от страх за Елена. Без съмнение Ботари щеше да докладва за загубите, ако имаше такива, но все пак... А, ето я там! За негова радост момичето не беше обект на превръзката, а помагаше на Джесек.

Отпуснат на работното кресло пред мониторите, Баз Джесек беше протегнал ръка, а Елена мажеше с някакъв мехлем изгорената кожа, малко под рамото. Борд-инженерът я гледаше с благодарност, на устните му играеше усмивка.

Видя Майлс и усмивката му се разшири. За голямо неудоволствие на Елена, която тъкмо се канеше да бинтова ръката му, Джесек скочи на крака и възнагради младежа с отдаване на чест по бараярски.

– Инженерната зала е сигурна, милорд – докладва той, после изведнъж се изкикоти. Пристъп на конвулсивна истерия, съобрази Майлс. Елена бутна инженера обратно в стола, това предизвика истински взрив от кикотене.

– Как се чувстваш след бойното кръщение? – попита той, уловил погледа на блестящите ѝ очи. – Като гледам, не всичко е минало гладко...

– Имахме късмет да не срещнем никого по пътя си – започна тя. – Изненадахме ги точно като излизаха. Двама парализирахме на място, но третият успя да се скрие зад онези проводници там... – Главата ѝ кимна към ъгъла на залата: – ...на всичкото отгоре беше въоръжен с плазмен лък... После тази жена се нахвърли отгоре ми – ръката ѝ махна по посока на фигурата в сиво-бяла униформа, сгърчена на пода. – И вероятно именно това ми спаси живота, защото онзи с плазмата не посмя да стреля докато ние се борехме за моя станър... – На устните ѝ се появи усмивка, очите ѝ одобрително пробягаха по лицето на Джесек: – Баз го повали в нокаут, а после ми помогна да парализирам и жената... Беше доста рисковано да използва станър срещу плазмен лък, но се справи. Она все пак успя да го парне мъничко... Не мисля, че някой от нас би се справил по-добре, нали?

Майлс слушаше и бавно се разхождаше из помещението, опитвайки

се да възстанови картината на битката. Побутна с крак захвърления на пода плазмен лък и помисли за своите съперници – някакъв подпухнал пианица и две спящи жени... Прогони завистта с тръсване на глава и замислено отговори:

– Не. Аз например бих използвал своя плазмен лък за да прегоря веригите на онзи полюлей, с надеждата, че ще се стовари върху главата му. А после, ако не е напълно премазан, бих го парализирал със станъра...

– А! – объркано го погледна Елена.

Усмивката на Джесек започна да се стопява.

– Никога не бих се сетил за това – промърмори той.

На Майлс изведнъж му се прииска да се ритне в задника. Господи, какъв командир съм аз, запита се той. Вместо да похваля човека за проявата на кураж, гледам да го унижа! И това ако не е глупост! Поклати глава и побърза да се поправи:

– Това беше само предположение, едва ли бих направил подобно нещо, при това под прицела на противника... Много лесно е да обмислят варианти когато всичко вече е свършено. Господин Джесек, справил си се изключително добре!

Лицето на Баз възвърна нормалния си вид, най-накрая освободило се от идиотската възбуда.

– Благодаря, милорд – изправи гръб той. Елена пристъпи да огледа неподвижното тяло на наемника и той моментално се възползва, за да добави:

– Но откъде си знаел, по дяволите? Как разбра, че аз мога да... Честно казано, изобщо не съм мислил, че отново ще вляза в бой! – Гледаше младежа с някакво дълбоко преклонение, като оракул или ясновидец...

– Аз знам всичко – усмихна се Майлс. – Още като те зърнах, бях сигурен в теб... Ти си боец до мозъка на костите, а това означава далеч повече от слагането на глупавата сричка „Вор“ пред името...

– Аз пък винаги съм мислил, че съм пълен боклук – откровено промълви Джесек и удивено поклати глава: – А сега се оказва, че...

– Оказва се, че си ми дясната ръка – както трябва да бъде – отвърна Майлс. – Предстои ни още много работа, но най-напред трябва да натикаме тези типове в собствения им трюм, а после ще решим какво да ги правим... Раната ти сериозна ли е? Защото на теб разчитам да раздвижиш този кораб...

– Използват някои доста модерни системи – огледа се Джесек, в очите му се появи колебание. После въздъхна и се обърна към Майлс: –

Ще се справя, милорд!

Младежът отвърна с важно кимване – така, както го правеше баща му след заседание на Генералния щаб. Чувстваше се ужасно глупаво в ролята на мъдър военачалник, но ефект очевидно имаше, тъй като Джек се стегна, стана на крака и започна първоначалния оглед на съоръженията.

Майлс се насочи към вратата и от прага повтори инструкциите си по отношение на пленниците. Елена внимателно го изслуша, после рязко вдигна глава:

– А как мина ТВОЕТО бойно кръщение?

– Като по учебник – усмихна се той. – Между другото, нададохте ли бойни викове, когато се втурнахте през вратата?

– Разбира се – примигна объркано тя. – Защо?

– Работя върху една теория – промърмори той, шеговито се поклонил и излезе.

* * *

Коридорът, който водеше към площадката за стиковане на совалката беше пуст, тишината се нарушаваше единствено от шепота на системата за циркулация на въздуха. Майлс го прекоси и влезе в полутъмната кабина на транспортното корабче. Изкуствената гравитация на палубата изчезна и той се понесе във въздуха. Пилот-офицерът на наемниците беше там, където го бяха оставили, главата и крайниците му странно се полюшваха, пристегнати от въжетата.

На път за насам изчисляваше как и след пробуждането на пилота да го държи под контрол, но сега, видял лицето му, бързо забрави всичко. Очите на наемника бяха извърнати с бялото нагоре, челюстта му висеше, кожата на лицето му беше на червени петна, обезпокоително гореща под предпазливите пръсти на Майлс. Ръцете му пък бяха восьъчни и леденостудени, с посинели нокти. Пулсът му беше бърз и неравен.

Испаднал в паника, Майлс заби нокти във възлите на въжето, после извади ножа си и го преряза. Потупа го по страните, внимавайки да не докосва кървавата рана на мястото на имплантацията, но човекът продължаваше да е в несвяст. После тялото му изведнъж се стегна и започна да се разтърсва от конвулсии, откъсна се от креслото и полетя във въздуха. Майлс светкавично се наведе и изруга. Очите му трескаво потърсиха пакета с медикаменти за първа помощ на стената. Трябва на всяка цена да го свестя, стисна зъби той. А ако не успее, ще повикам Ботари, който умее тази работа...

Успя да улови тялото и го издърпа през отворения люк. Но тук задейства гравитацията на кораба и пилот-офицера изведнъж стана непоносимо тежък. Майлс направи опит да го сложи на гърба си, но веднага си даде сметка, че костите му едва ли ще издържат. Въпреки това направи няколко олюляващи се крачки, после реши да го тегли за раменете. Усилията му бяха прекратени от новата серия силни конвулсии на пилота. Пусна го на пода и хукна да търси медицинския комплект, който включваше и антигравитационна носилка. През цялото време проклинаше, в очите му се появиха сълзи на безсилен гняв.

Трябваше му известно време, за да открие носилката. Забави се още малко, опитвайки се да се свърже с Ботари по интеркома и да му нареди да се яви в медицинския пункт. После грабна носилката и се затича обратно.

Но когато се добра до люка, пилот-офицерът вече не дишаше. Лицето му беше станало въсьчнобяло като ръцете, устните – синкави като ноктите, а засъхналата кръв приличаше на дракулка с цветен тебешир.

Пръстите му станаха тромави и трудноподвижни, но все пак успяха да включат животоспасяващата система към наемника (отказваше да го нарече „трупа на наемника“), тялото му бавно заплува във въздуха. Ботари се появи в медицинския пункт в момента, в който Майлс спускаше тялото на масата за прегледи и освобождаваше системата.

– Какво е състоянието му, сержант? – нервно запита младежът.

– Мъртъв е – кратко отвърна Ботари, хвърлил бегъл поглед към неподвижното тяло.

– Още не е, по дяволите! – изкрещя Майлс. – Трябва да направим нещо, за да го съживим! Сърдечни стимуланти, масажи, крионеза! Успя ли да откриеш лекар?

– Да, но все още е под влиянието на парализата.

Майлс отново изруга, после започна да отваря шкафове и чекмеджета. Търсеше познати лекарства, но бързо разбра, че в здравния пункт на наемниците царя пълна бъркотия. Етикетите върху различните опаковки едва ли отговаряха на съдържанието в тях...

– Излишно е, милорд – промърмори Ботари, който внимателно го наблюдаваше. – Тук е нужен хирург. Тоя тип е получил удар.

Майлс се залюля на пети, най-сетне разбрал какво е истинското състояние на нещата. Представи си ясно тънките като косъм жички, които излизаха от мозъка и се свързваха със сърцето посредством главната артерия. Прекъсването им водеше до нарушен сърдечен ритъм, вените и артериите се задържаха от съсиреци, после настъпваше неизбежното...

Дали този малък лекарски кабинет е оборудван с камера за крионеза, запита се той. Обиколи помещението, после започна да отваря съседните врати. Процесът на замразяване трябва да започне незабавно, в противен случай нищо не може да предотврати мозъчната смърт! Без значение беше фактът, че той самият има съвсем бегла представа как се подготвя пациента за замразяване, как се работи с оборудването, как...

Ето, това трябва да бъде! Пред очите му проблесна метална камера, поставена върху плаващ панел. Приличаше на батискаф за изследвания на морското дъно. Майлс пристъпи към нея, сърцето му се беше качило в гърлото. Оказа се, че хранващият блок е празен, индикаторите на бидоните с газ сочеха нула, а компютъра за контрол беше разглобен на съставните си части. Безнадеждна работа!

Ботари беше заел стойка „свободно“ и спокойно очакваше заповеди.

– Нуждаеш ли се от нещо друго, милорд? Бих искал лично да надзиравам проверката на плененото оръжие... – Очите му гледаха трупа напълно равнодушно.

– Да... Всъщност не... – Майлс започна да обикаля около масата, очите му бяха привлечеш! от тъмното петно върху дясното слепоочие на пилота. – Какво направи с имплантацията му?

Ботари изненадано го погледна, после започна да рови из джобовете си.

– У мен е, милорд...

Майлс протегна ръка за смачкания сребрист кръг. Тежеше не повече от обикновено копче, човек трудно би могъл да допусне, че във вътрешността му са вместили стотици километри вирални проводници.

Ботари внимателно го наблюдаваше, лицето му леко се навъси.

– Една жертва при операция от този род е съвсем прилично постижение, милорд – промълви той. – Смъртта на този човек спаси живота на доста от останалите, включително и на някои от нас...

– Ще го имам предвид когато трябва да обясня на татко защо сме изтезавали до смърт един от своите пленници – хладно отвърна Майлс.

Ботари въздъхна и замълча. След няколко секунди повтори настояването си да се включи в търсенето и проверката на оръжието. Майлс уморено кимна с глава:

– Върви, след малко ще дойда и аз...

Остана известно време в кабинета, очите му старателно избягваха неподвижното тяло на масата. После, подчинявайки се на непонятен импулс, напълни малък съд с вода, намери парцалче и започна да почиства

засъхналата кръв от лицето на наемника.

Ето го ужаса, свързан с ликвидирането на свидетели, помисли си той. Бях чел за него, но не го познавах... И предпочитам да не бях го опознал...

Извади кинжала, подравни стърчащите на всички страни жички, после внимателно притисна имплантацията към раната в слепоочието на пилота. Дълго време остана замислен над трупа, от това състояние го извади Даум, който дойде да получи някои неотложни заповеди. Имаше чувството, че разумът го напуска, логиката потъва в мрачна бездна, а след това идва ред на тишината. Тежка, ненарушавана от нищо тишина...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Майлс побутна ранения капитан с невропарализиращия пистолет и му направи знак да върви към медицинския пункт. Смъртоносното оръжие му се струваше невероятно леко, такава вещ би трябвало да има тежест за авторитет – като рицарски меч. Нима отнемането на човешки живот се постига с толкова малко усилия? Нима не трябва да има поне минимално напрежение на мускулите?

Далеч по-добре би се чувствал със станър, но Ботари настоя за пистолета, поне докато завършат разместването на пленниците. „Спестява евентуалните спорове“, поясни лаконично той.

Нещастният капитан Аусън съвсем не изглеждаше настроен за спорове с двете си счупени ръце и подут до неузнаваемост нос. Но котешкото напрежение и преценяващите погледи на първия му помощник – бетиянският хермафродит Торн, накара Майлс да приеме без възражение съвета на Ботари.

Откри сержанта в здравния пункт, облегнат на стената с престорена небрежност. Лекарката на наемниците се подготвяше за поредния пациент, лицето ѝ беше уморено. Майлс умишлено остави капитан Аусън за края, много му се искаше да изчака наместването на счупените ръце и сам да измисли позата, в която да ги обездвижиат...

Торн седна до масата и лекарката се зае да шише разцепената му вежда. После му направи една инжекция срещу мигрената, предизвикана от действието на станъра. Офицерът тръсна глава, насочи очи към Майлс и попита:

– Кои сте вие, по дяволите?

Майлс нагласи устни в нещо, което би трябвало да наподобява загадъчна усмивка.

– Какво ще правите с нас? – настоя Торн.

Добър въпрос, въздъхна в себе си Майлс. Току-що се бе завърнал от склад №4, където завари първата група пленници усърдно да работи върху междинната стена. Ако се беше забавил с още десет минути, те положително щяха да са на свобода. Затова не възрази на предложението на Ботари да бъдат отново парализирани, след което да ги прехвърлят на „Ариел“. А тук откри, че борд-инженерката и помощничките ѝ почти бяха успели да се справят с електронните ключалки на килиите си. Парализираха и тях, в душата му се помръдна черно отчаяние.

Ботари е прав: положението наистина става критично. Не можеше да държи упоени тези хора прекалено дълго, натъпкани като сардели в килиите. Една седмица в това състояние ще се отрази фатално на здравето им. А и хората на Майлс се намираха в опасност. Бяха прекалено малко на брой, за да осъществяват поддръжката на двата кораба, като едновременно с това дават наряд двадесет и четири часа в денонощието. Скоро умората ще ги надвие, а това означава, че рано или късно някой от тях ще допусне фатална грешка. В жестокото решение, което предлага Ботари, наистина има логика, въздъхна той. Очите му попаднаха на безжизненото тяло на пилота, покрито с чаршаф в ъгъла на кабинета, душата му се сви. Не! Не може да допусне нови жертви! Потисна паниката си и тръсна глава.

– Вероятно ще направя голяма услуга на адмирал Озер, ако ви изхвърля навън и ви пратя да си вървите у дома – рече той. – Нима всички са като вас?

– Озеранците са свободна коалиция от наемници – отвърна с каменно лице Торн. – Повечето капитани са и собственици на корабите.

Майлс пусна една ругатня, истински изненадан.

– Но това означава, че нямате общо командване, а сте просто един шибан комитет...

Очите му не се отделяха от лицето на Аусън. Болкоуспокоителната инжекция вече оказваше въздействие и едрият мъж най-сетне започна да забравя за израненото си тяло. Вдигна глава и хвърли един гневен поглед към Майлс.

– На теб ли е дал клетва екипажа, или директно на адмирал Озер? – попита Майлс.

– Каква клетва? – изръмжа гигантът. – Подписал съм договори с всички, които се намират на моя кораб, ако това имате предвид... – Очите му мрачно изгледаха Торн, който презрително се намръщи.

– На МОЯ кораб – поправи го Майлс. Устата на Аусън се разтегна в заплашителна гримаса, очите му се преместиха върху невропаралитичната капсула в скута на младежа и той, точно според прогнозата на Ботари, предпочете да замълчи. Лекарката постави ръката на капитана между две метални шини и започна да я обработва с електронния уред за наместване на костите. Аусън пребледня, желанието му за спор се стопи изцяло, а Майлс го погледна с лек пристъп на състрадание.

– Без съмнение вие сте най-жалкото изключение от представата ми за бойци – издекламира младежът и се огледа за съответната реакция. Устните на Ботари иронично се разкривиха, но той не му обърна

внимание. – Цяло чудо е, че все още сте живи... Май много внимателно сте подбирали противниците си, а? – Потърка корема си, който все още го наболяваше от ударите на Аусън и сви рамене: – Е, все някога трябваше да попаднете на когото трябва...

Аусън почервения и отмести очи.

– Просто искахме да се пораздвижим – промърмори той. – Вече цяла шибана ГОДИНА бездействаме при тази блокада!

– Да се пораздвижим, как не! – промърмори с отвращение в гласа Тори.

СЕГА ВЕЧЕ СТЕ МИ В РЪЧИЧКИТЕ!, въздъхна доволно Майлс. Желанието да отмъсти на капитана се изпари, отстъпило място на далеч по-вълнуващи възможности. Очите му заплашително огледаха фигурата на Аусън.

– От колко време не сте били обект на Генерална полетна инспекция? – сухо попита той.

Аусън имаше вид на човек, който твърде късно се сеща, че би трябвало да ограничи разговора до имена, длъжности и серийни номера. Вместо него отговори Торн.

– От година и половина – рече той.

Майлс пусна една сочна ругатня, брадичката му заплашително се вирна:

– Мисля, че това надминава всякакви граници! – изръмжа той. – Пригответе се за незабавна инспекция!

Ботари запази безизразното си изражение по наистина забележителен начин, но Майлс усещаше как дълбае с очи между лопатките му и сякаш иска да попита: КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, СИ НАМИСЛИЛ?! Нарочно не се обърна, очите му продължаваха да са заковани в лицето на Аусън.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите? – изръмжа гигантът, сякаш като ехо на неизказаното недоумение на Ботари. – Кой си ти? Бях сигурен, че си обикновен контрабандист, още повече, че в първия момент не оказа никаква съпротива... Готов съм да се закълна, че... – Скочи на крака, капсулата в ръцете на Ботари заплашително се насочи в гърдите му. – Ти си обикновен контрабандист, да те вземат мътните! Не бих сбъркал чак дотам, че... Кой инспектор ще тръгне да лети с развалина като твоята? Какво искаш да прекараш, по дяволите?

– Военни съветници – хладно го осведоми Майлс. Почти физически усети как думите му пробиват дупки в главите на капитана и лейтенанта му. Сега само трябваше да поддържа огъня.

Започна инспекцията в медицинския пункт, просто защото тук се чувстваше на сигурна почва. Под дулото на невропаралитичния пистолет лекарката побърза да извади списъка на наличността, после се зае да отваря различните шкафове и чекмеджета. Майлс насочи вниманието си към лекарствата, които имаха наркотичен ефект и бързо откри няколко значителни липси.

После дойде ред на оборудването. Майлс изгаряше от желание да започне с камерата за криогенеза, но артистичността му взе връх и тя беше оставена за десерт. Пропуски имаше достатъчно. Част от пиперливите изрази на дядо му, съответно редактирани, накараха лицето на лекарката да стане бяло като тебешир доста преди да стигнат до десерта.

– Колко време тази камера е била извън строя, офицер? – попита Майлс.

– Шест месеца – промърмори жената, забеляза многозначително вдигнатите вежди на Майлс и побърза да се защити: – Инженерът по ремонтите непрекъснато повтаряше, че ще се заеме с нея...

– А вие нито веднъж не го подсетихте, така ли? Защо не се обърнахте за съдействие към висшестоящите офицери?

– Имаше много време... Не сме използвали това...

– За тези шест месеца вашият капитан нито веднъж не направи вътрешна проверка, така ли?

– Точно така, сър.

Майлс хвърли леден поглед към Аусън и Торн, после бавно се приближи до покритото с чаршаф тяло.

– Но времето не стигна на вашия пилот...

– Как умря той? – остро попита Торн.

– Смело, като истински воин – направи се че не разбира въпроса Майлс. Ужасно, като животно в скотобойна, призна вътрешно той. Това, естествено, не трябваше да става достойние на тези двамата. – Съжалявам...

Лекарката гледаше Торн, в очите ѝ се четеше ужас.

– Камерата за криогенеза нямаше да му помогне, Села – меко поясни Торн. – Тя е безсилна срещу невропаралитичен изстрел в главата...

– Но следващата жертва може да получи други рани – побърза да се намеси Майлс, изключително доволен от факта, че наблюдателният лейтенант предлага своя теория за смъртта на пилота. Испита огромно облекчение, тъй като нямаше да се наложи да обвинява лекарката за нещо, което не е извършила.

– По-късно днес ще ви изпратя инженера по поддръжката –

продължи той. – До утре цялото оборудване трябва да е в ред. Междувременно можете да започнете подреждането на помещението. Искам да го видя като истински лазарет, а не като гримьорна на кабаретна звезда. Ясно ли е, офицер? – Гласът му премина в шепот, остър като плюшенето на камшик.

Лекарката застана мирно и изрева:

– Да, сър!

Аусън отново беше почервенял, а върху лицето на Торн се появи израз, който максимално се доближаваше до одобрението. Обърнаха ѝ гръб, а тя трескаво започна да вади чекмеджетата около себе си.

Майлс направи знак на двамата офицери да вървят напред, а сам изостана две-три крачки, за спешно съвещание с Ботари.

– Без охрана ли ще я оставиш? – недоволно прошепна сержантът. – Това е лудост!

– Тя мисли единствено как да отърве кожата – отвърна Майлс. – С малко късмет може би ще успее да я накарам да аутопсира мъртвия пилот... Но сега ми трябва бързи отговори, сержант! След като съм започнал фалшивата Генерална инспекция, къде е най-вероятното място за откриване на мръсотия?

– На този кораб? – учуди се сержантът. – Навсякъде!

– Слушай, говоря сериозно! Следващата спирка трябва да бъде наистина страшна. Не мога да импровизирам по техническите въпроси и се налага да изчакаме Баз...

– В такъв случай започни с помещенията за почивка на екипажа – рече Ботари. – Но защо е всичко това?

– Искам да внуша на тези двамата, че сме нещо като ревизори на наемниците. Имам известни идеи как да ги накараме дори да не помислят за освобождаване на кораба си.

– Няма да мине.

– Ще МИНЕ и още как! Не само ще налпат въдицата докрай, но дори и ще им хареса! Нима не разбираш, че така гордостта им остава пощадена? За момента имаме надмощие. Но в какво ще повярват те? Че ние сме велики, или те са пълни некадърници?

– Нима не е ясно?

– Само гледай! – отвърна Майлс, направи лека танцова стъпка напред, после си сложи строгата физиономия и затропа с ботуши по металния под, настигайки пленниците.

Каютите на екипажа бяха истинско бижу, поне по мнението на Майлс. С обиска се зае Ботари, притежаващ огромен опит при

откриването на забранени вещи и още по-забранени средства за лично задоволяване. Очевидно знаеше всички номера, нищо не можеше да му убегне. При вида на очакваните бутилки с етанол край един от креватите, Аусън и Тори не проявиха особено учудване. Явно знаеха за слабостта на своя подчинен. Но двете лулички за пушене на кава² бяха пълна изненада за тях. Майлс конфискува дрогата, огледа с насмешка колекцията от сексуални стимуланти под съседния дюшек и вдигна вежди по посока на Аусън:

– Ти май си командир на кораб за развлечения, а не на бойна единица!

Лицето на Аусън пламна, но устните му останаха здраво стиснати. Вероятно остатъка от деня ще прекара в търсене на най-подходящ отговор, усмихна се в себе си младежът.

Кабините на капитана и лейтенанта провери лично, с най-голямо внимание. Искаше да получи вярна информация за личността на тези хора. Кабината на Торн беше почти безупречна, би издържала и най-строга инспекция. Аусън изглеждаше видимо притеснен. Майлс бегло се усмихна и направи знак на Ботари да подреди след проверката. Благодарение на опита си като ординарец, сержантът се справи отлично и помещението се превърна едва ли не в аптека. От уликите, които откриха, или по-скоро от липсата на сериозни такива стана ясно, че Аусън няма сериозни пороци, ако не се брои небрежността, родена от скуката и мързела...

След края на обиколката в краката им се издигаше внушително купчина от най-различни персонални средства за защита. Майлс накара Ботари да провери всяко едно поотделно, после направи истински спектакъл като изготви списък на нестандартните оръжия на всеки един от членовете на екипажа. През цялото време се държеше саркастично, а наемниците тръпнеха от неудобство и скрит гняв.

Направиха пълна инспекция и на корабния арсенал. Майлс свали един плазмен лък от прашната пирамида и уви длан около контролния панел на ръкохватката.

– Как съхранявате оръжията? – попита. – Заредени или незаредени?

– Незаредени – промърмори Аусън и леко извърна глава.

Майлс вдигна вежди, насочи дулото към капитана и сви пръст около спусъка. Аусън пребледня. В последния миг Майлс мръдна китката

2. Храстовидно растение, чиито листа се използват като упойващо средство, среща се на някои тихоокеански острови. – Б.пр.

си вляво и ослепителният енергиен заряд свирна покрай ухото на капитана. Едрият мъж отскочи встрани и се сви, от стената зад гърба му бликна струя разтопен метал.

– Незаредени, значи... – пропя нежно Майлс. – Виждам. Без съмнение това е една разумна практика...

Офицерите с приведоха рамене и омърлушено поеха към изхода, подчинявайки се на знака, който им направи Майлс.

– Нали ти казах – промърмори приглушено Торн, а Аусън само изсумтя.

* * *

Преди да се заемат с техническата част, Майлс дръпна настрана Баз.

– Ти си командор Базил Джесек, главен инженер на наемния флот от Дендари. Ти си груб и безкомпромисен, ядеш за закуска разни мърляви инженери по поддръжката. И си ПОТРЕСЕН от състоянието, в което намираш този хубав кораб...

– Доколкото успях да разбера, състоянието му не е чак толкова лошо – отбеляза Баз. – Доста по-добро от това, което би останало след моята намеса... Системите са нови, дори нямам представа как функционират. Екипажът е по-опитен от мен, веднага ще разберат, че съм пълен дилетант!

– Няма – успокои го Майлс. – Просто не трябва да забравяш, че въпросите задаваш ти, а те са длъжни да отговарят... Хъмкай и се мръщи, това ще бъде достатъчно. Нима никога не си имал някой гаден началник, когото всички са мразели, но винаги се е оказвал прав?

– Имах един – въздъхна от неприятния спомен Баз. – Лейтенант Тарски. Беше такъв мръсник, че сериозно се бяхме замислили да го отровим!... Само дете нищо не направихме...

– Чудесно. Имитирай го!

– Няма да ми повярват... Та аз нямам дори пура...

Майлс се замисли, после се обърна и изчезна през вратата. Миг покъсно се появи, обратно, в ръката му имаше кутия тънки пури с мундшук, които бяха конфискували от кабините на екипажа.

– Ама аз не пуша – разтревожи се не на шега Баз.

– Само ще я дъвчеш – успокои го Майлс. – По-добре не я пали, защото един Господ знае какво е смесено с тютюна.

– Хей, имахме една идея да отровим стария Тарски, която може да ти хареса...

– Хубаво – нетърпеливо го побутна пред себе си Майлс. – Ти си един стар мръсник, който трови въздуха около себе си и не признава отговора „не знам“! – Въздъхна и хвърли последния си коз: – След като аз мога да го направя, значи и ти можеш!

Баз забави крачка, изправи гръб и отхапа върха на пурата. Изплю смело мундшука на палубата и внимателно го огледа.

– Веднъж се подхлъзнах на една подобна гадост и замалко не си счупих врата. Тарски! Много добре!

Стисна пурата между зъбите си, направи кръвожадна физиономия и решително закрачи към входа на инженерния отсек.

* * *

Събрал всички наемници в съвещателната зала на кораба, Майлс важно крачеше напред-назад по малкия подиум. Ботари, Елена, Джесек и Даум, разделени по двойки, охраняваха двете врати.

– Името ми е Майлс Нейсмит и съм представител на Свободния наемнически флот на Дендари – започна той.

– За пръв път чувам за такъв флот! – извика един смел негодник откъм средата на залата.

– Ако беше за втори, в Отдела за сигурност щяха да падат глави! – хладно се усмихна Майлс. – Ние не пускаме обяви, а наемаме хората си само с индивидуални покани. – Очите му бързо пробягаха по присъстващите: – Честно казано това, което открихме тук досега, едва ли би дало повод на някой от вас да получи покана от Свободния флот...

Аусън, Тори и главният инженер, изтощени от четиринадесет часа тежки проверки на системи, оръжия, базови данни и енергийни източници, почти не реагираха на обидата. Само Аусън отправи един злобен и уморен поглед към младежа.

Майлс продължаваше да крачи напред-назад, от цялата му фигура бликаше енергия.

– Обикновено избягваме да набираме доброволци директно, особено на хора с вашите качества. А след вчерашното представление лично аз съм склонен да освободя абсолютно целия екипаж на този кораб и да го заменя с нов... – Обходи присъстващите със заплашителен поглед, със задоволство установи, че повечето от наемниците изглеждаха смутени и несигурни. Добре, да вървим напред!, заповяда си той. – Но за вашия живот се застъпи един боец, с когото едва ли бихте могли да се сравнявате... – Погледна по посока на Елена, която, предварително подготвена, вирна брадичка и застана мирно, очевидно горда от

благородната си постъпка.

Честно казано, тя със сигурност би натикала капитан Аусън в една от изходните камери, след което би изтеглила въздуха от нея. Но Майлс реши да ѝ възложи ролята на „Командор Елена Ботари – мой заместник и инструктор по бойни изкуства без употребата на оръжие“, тъй като му хрумна да разиграе психологическия етюд на „лошия и добрия“...

– ...приех да направим един експеримент и за да ви стане пределно ясно какво е положението ще добавя, че иззех договорите ви от бившия капитан Аусън...

В залата се разнесе гневно шушукане. Двама от наемниците се надигнаха от местата си – един наистина опасен пример. За щастие се колебаха достатъчно дълго, сякаш не знаеха кого да стиснат за гушата – Майлс, или капитан Аусън. Преди примерът им да бъде последван от останалите, Ботари вдигна невропаралитичния си пистолет и го насочи към групата, на устните му се появи зловеща усмивка, а светлите му очи се превърнаха в две бучки лед.

Пропуснали удобния момент, наемниците бързо се укротиха. Онези, които бяха започнали да се надигат, бавно се отпуснаха обратно, ръцете им увиснаха над коленете.

По дяволите, въздъхна в себе си Майлс. Кога ли ще мога да действам с подобен авторитет? Същността на номера се състоеше в това, че изобщо не е номер. Жестоката бруталност на Ботари просто можеше да се пипне с ръка!

Елена насочи своя невропарализиращ пистолет към пленниците, очите ѝ бяха широко отворени, ръцете ѝ видимо трепереха. Това имаше ефект, тъй като наемниците започнаха да местват очи от баща ѝ към нея, притеснението им видимо нарасна. Никой не е спокоен, когато смъртно-носно оръжие се намира в треперещи ръце, помисли Майлс. Един от пленниците вдигна ръце с дланите нагоре, на лицето му се появи успокоителна усмивка. Елена изръмжа, усмивката бързо се стопи. Майлс повиши глас, за да преодолее смутения шепот в залата:

– Според законите на Дендари, всички вие ще започнете от най-ниския чин – стажант-наемник. Това не е обидно, тъй като всеки дендариец, включително и аз самият, сме започнали оттам... Повишение ще се дава за доказани способности, демонстрирани лично пред мен. Благодарение на факта, че всеки от вас притежава известен опит, повишенията ще дойдат доста по-бързо от обикновено. Което, казано кратко и ясно, означава само едно: всеки от вас има шанса да стане капитан на кораба в рамките на броеви седмици!

Шепотът се промени от бунтовен на замислен. А това означава, че току-що посяхме семето на раздора между командния състав и обикновените членове на екипажа, каза си Майлс. Почти се усмихна, отчел амбицията в очите на редовите наемници пред себе си. Торн и Аусън си размениха разтревожени погледи, което означаваше, че под краката им вече гори...

– Новата ви подготовка започва веднага. Ще се провежда на смени. Онези, които са свободни, ще дежурят на досегашните си постове. Въпроси?

Майлс замълча и затаи дъх. Цялата схема се държеше на върха на карфица, след миг щеше да разбере последиците...

– Какъв чин имате? – попита един наемник. Майлс реши да не губи гъвкавост.

– Засега ме наричайте господин Нейсмит – отвърна загадъчно той, предлагайки допълнителна храна за фантазията им.

– Но как ще знаем на кого да се подчиняваме? – възрази онзи, който пръв се обади след представянето. Майлс оголи зъби в заплашителна усмивка.

– Много лесно. Опитай се да не изпълниш някоя МОЯ заповед и ще видиш... – Пръстите му многозначително забарабаниха по кобура. – Предупреждавам, че дори за най-дребното неподчинение наказанието ще бъде смърт! – Изглежда успя да копира част от заплашителното поведение на Ботари, тъй като размирникът побърза да седне на мястото си без повече коментари.

Друг наемник вдигна ръка, лицето му беше сериозно като на ученик.

– Да, стажант Куин?

– Кога ще получим копия от дендарийския устав? – попита наемникът.

Сърцето на Майлс спря. Това изобщо не му мина през главата, макар че беше съвсем логично. Вживял се в ролята на врял и кипял командир, той съвсем забрави, че подчинените му не са длъжни да знаят всички устава наизуст. На устата му се появи пресилена усмивка, но отговорът му прозвуча бодро и оптимистично:

– Утре. Всеки ще получи по едно копие.

КОПИЕ ОТ КАКВО?! Е, ВСЕ ЩЕ ИЗМИСЛЯ НЕЩО...

В залата се възцари кратка тишина, после един от наемниците в дъното се надигна и попита:

– Предвиждат ли се застраховки по устава на Дендари? Ще имаме

ли право на платен отпуск?

– Ще получаваме ли премии? – обади се друг. – Каква ще бъде заплатата ни?

– Ще се запазят ли пенсионните ни схеми? – вметна трети. – Имате ли пенсионен анекс към новите договори?

Засипан от съвсем практически въпроси, Майлс изпита желанието да се обърне и избяга. Беше готов за недоверие и враждебност, дори за организиран въоръжен отпор... Но това?! Пред очите му изведнъж се появи маниакално видение: Ворталия Храбреца е опрял меч си в гърдите на Императора и иска полица за живот...

Преодоля объркването си и промърмори:

– Ще ви раздам съответната брошура... – Имаше бегла представа, че подобен род информация се съдържа в брошури. После тръсна глава и придаде на очите си ледено изражение:

– Съветвам ви да не разчитате на премии... Позволявам ви да живеете и на този етап това е напълно достатъчно! За всички привилегии ще трябва да се борите с вяност и упорит труд!

Очите му пробягаха по лицата на слушателите. Смущението в част от тях беше добре дошло. Останалите изразяваха съмнение и смайване, но най-вече объркване. Отлично. Дано се заемат да анализират дрънканиците му и да забравят каква е основната им задача – възвръщането на кораба си. Това състояние трябва да ги държи поне една седмица, въздъхна в себе си той. Една седмица и нито минута повече! После отговорността за тях ще поеме Даум... Но в лицата на пленниците имаше и нещо друго. Нещо, което в момента не беше в състояние да улови. Както и да е... Сега трябва да напусне сцената с необходимия авторитет и да ги задейства. След което ще проведе кратък разговор с Ботари.

– Командор Елена Ботари има списък с длъжностна характеристика на всеки от вас! – обяви той. – На излизане се отбийте при нея. – В гласа му се появи остра нотка: – Стани! – Наемниците скочиха на крака, някои от тях продължаваха да гледат замаяно. – Свободни сте!

Проби си път към вратата, ушите му доловиха откъслечни реплики:

– ...Луд за връзване...

– Фанатик!

– Да, ама с командир като него, имаме шанс за оцеляване в боя...

Изведнъж разбра какво беше загадъчното изражение на лицата им – онази гладна изнервеност, която вече познаваше от лицата на Джесек и Мейхю. Откритието беше тежко, в корема му се сви ледена буца.

Направи знак на сержант Ботари и се отдръпна встрани.

– Пазиш ли онзи стар устав на Имперската служба в Бараар? – попита. Библията на сержанта, неразделна част от личните му вещи. Майлс често си мислеше, че това със сигурност е единствената прочетена книга в живота на Ботари.

– Да, милорд – кимна гигантът и го стрелна с очи. Сякаш искаше да попита: И какво от това?

– Много добре – въздъхна с облекчение Майлс. – Трябва ми.

– За какво?

– За устава на Дендари.

Ботари се опули насреща му:

– Ти не би посмял да...

– Ще я вкарам в компютъра и ще направя копие – прекъсна го нетърпеливо Майлс. – После ще я редактирам така, че да не личи нищо – нито епохата, нито имената... Няма да отнеме много време.

– Но това е СТАР устав, милорд! – просъска Ботари. – В момента, в който тези негодници се запознаят със старите ритуали, те...

– Аха! – ухили се Майлс. – Положително ще припаднат, ако прочетат за гумените маркучи, натъпкани с олово! Не се безпокой, ще осъвременя каквото трябва...

– Баша ти и Генералния щаб вече го сториха, преди около петнадесет години – изръмжа Ботари. – И знаеш ли колко време им отне? **ТОЧНО ДВЕ ГОДИНИ!**

– Така става, когато човек работи в екип.

Ботари поклати глава, но все пак му каза къде да открие старомодната дискета.

Към тях пристъпи Елена, лицето ѝ беше разтревожено. Но впечатляващо, каза си Майлс. Като на расов жребец.

– Разделих ги на групи, според списъка ти – докладва тя. – А сега какво?

– Вземаш своята група и я водиш в гимнастическия салон – отвърна Майлс. – Правиш им кратка замявка, после започваш да им преподаваш това, което си научила от баща си.

– Никога досега не съм преподавала...

Усмивката му беше бодра и самоуверена.

– Виж какво, първите два дни спокойно можеш да ги караш да демонстрират познанията си. Стоиш настрана и само хъмкаш, промърморваш по едно „Господ да ми е на помощ“, или нещо от този сорт. Не е важно дали ще ги научиш на нещо. Просто трябва да им запълваш времето, да ги изморяваш, да не им даваш възможност да мислят и да се

обединяват... Така трябва да бъде в продължение на седмица. След като аз мога, и ти можеш – заключи с ослепителна усмивка той.

– Това май вече съм го чувала – промърмори навъсено Елена.

– Сержант, ти ще обучаваш групата си в боравене с оръжие. Правил си го на Бараяр, ще се справиш и тук. Всички стандартни процедури на озеранците са в паметта на компютъра. Проучи ги и направи някаква комбинация. Баз ще вкара своята група в машинното отделение и там ще падне такова търкане, че свят ще им се завие. Междувременно аз ще измъдря устав, който ще тръснем на главите им. Главната цел е да ги доведем до пълно изтощение.

– Милорд – обади се мрачно Ботари. – Те са двадесет, а ние – четирима. Кой според теб ще е по-изтощен в края на седмицата? – После гневът му взе връх: – Моята задача е да осигурявам твоята безопасност, дявол да го вземе!

– Мисля за нея, повярвай ми – въздъхна Майлс. – И тя ще бъде абсолютно пълна, ако успеем да убедим тези типове, че аз наистина съм командир на наемници!

– Не си никакъв командир – промърмори мрачно Ботари. – По-скоро си режисьор на някой от шибаните холовидни екшъни!

* * *

Редактирането на Имперския устав се оказа по-продължителна и трудна работа, отколкото беше очаквал Майлс. Дори след като отстрани цели раздели от чисто бараярски разпоредби – като например разделът за церемонията по случай рождения ден на императора, материалът пак беше прекалено голям. Майлс се нахвърли върху него, отрязвайки в движение всичко, което му се струваше неподходящо за целта.

За пръв път се запознаваше отблизо с военен устав и това му даде достатъчно храна за размисъл през нощните часове. В крайна сметка стигна до заключението, че всичко свързано с армията зависи от организацията. Да преместиш огромни количества от хора и оборудване на подходящо място, в подходящо време и при пълен порядък, да подчиниш този огромен механизъм на волята си и да го доведеш до победен край, изглеждаше далеч по-сложно от проявата на геройство на бойното поле. Добрата организация, а не войнската храброст, осигуряваше победата.

Спомни си една мисъл, която дядо му обичаше да повтаря: „ИНТЕНДАНТИТЕ СА СПЕЧЕЛИЛИ И ЗАГУБИЛИ ДАЛЕЧ ПОВЕЧЕ БИТКИ ОТ ВСИЧКИ ГЕНЕРАЛНИ ЩАБОВЕ, ВЗЕТИ ЗАЕДНО“...

Тази мисъл обикновено предхождаше случката със собствения му интендант, доставил амуниция от погрешен калибър на обкръжената му армия. „Обесих го надолу с главата и го оставих да виси, но принц Хав ме накара да го сваля“, мърмореше със съжаление старецът. Майлс попипа кинжала на кръста си и с един замах отстрани пет екрана правила за боравене с плазмено оръжие, което беше излязло от употреба още преди няколко поколения.

В края на нощния цикъл очите му бяха зачервени, а по хлътналите му страни беше набола рядка брада. Но редакцията приключи и старият устав на Ботари се превърна в малка, стегната и напълно осъвременена брошура. Той я тръсна в ръцете на Елена, която щеше да я размножи и раздаде, после отиде да се измие и преоблече за новата среща със „своите наемници“.

– Свърших – промърмори доволно той. – Сега приличам ли ти на космически пират?

Елена само въздъхна.

* * *

По време на дневния цикъл направи всичко възможно присъствие-то му да бъде отбелязано навсякъде. Направи повторна инспекция на медпункта и одобри състоянието му с кратко ръмжене. Посети „занятията“ на групите, водени от Елена и Ботари. Направи всичко възможно да изглежда така, сякаш отбелязва поведението на всеки от „курсантите“ поотделно, но на практика всеки момент беше готов да заспи прав. Намери време и за кратък разговор с Мейхю, останал сам на борда на РГ-132. Осведоми го за последното развитие на събитията и го увери в чудотворните качества на новата си програма за манипулиране на пленниците. После накара Елена и Ботари да изпробват на практика някои правила от „Дендарийския устав“, които беше измислил сам.

Погребението на пилота на наемниците бе насрочено за следобед, по корабно време. Майлс го използва като повод за нова, още по-задълбочена проверка на опрятността и личните вещи на хората, сякаш ги готвеше за истински парад. В името на тази цел навлече траурните дрехи, останали от погребението на дядо му, после накара Елена и Ботари да сторят същото. Блясъка на свършено скроените роби рязко се различаваше от скромните сиво-бели униформи на наемниците.

Блед и мълчалив, Торн наблюдаваше подготовката със странно одобрение. Майлс, не по-малко блед от него, но в допълнение и смъртно изтощен, изпусна вътрешна въздишка на облекчение когато тялото на

офицер-пилота най-сетне бе кремирано, а прахът му – разпръснат в космическото пространство. Церемонията се ръководеше от Аусън, тъй като самият Майлс си даваше ясна сметка докъде се простират артистичните му възможности.

Няколко минути по-късно се оттегли в кабината, която си беше избрал, повика Ботари и му каза, че иска да проучи истинските устави и правилници на озеранците. Но не успя да се концентрира, пред очите му пробягваха странни разноцветни светкавици. Легна на койката, но почивката отказваше да го навести. Реши да усъвършенства схемата за подчинение на пленниците, стана и започна да се разхожда из кабината, опитвайки се да улови всички уместни предложения, които се мяркаха в главата му и изчезваха без следа. От тези мъки го изтръгна Елена, почукала на вратата да му предложи кратка сводка за положението. Той бързо я отрупа с поне половин дузина идеи, после напрегнато попита:

– Как ти се струва, ще мине ли номера? Не съм сигурен в реакциите им, не зная дали ще приемат заповеди от едно хлапе...

– По всичко личи, че майор Даум е поел инициативата в това отношение – усмихна се Елена. – Май е повярвал всичко, което си му казал...

– Че какво съм му казал? – учуди се Майлс.

– За подмладяващата терапия, на която си се подложил.

– КАКВА терапия?!

– Той вярва, че си взел отпуск от Дендари и си пристигнал на колонията Бета за процедури по подмладяване. Нали си му казал нещо подобно?

– Не, по дяволите! – изръмжа Майлс и започна да крачи напред-назад из кабината. – Казах му, че съм на лечение, като мислех, че ще има предвид това... – махна по посока на вдървените си крака и добави: – ...надавайки се, че ще ги вземе за резултат от някакво раняване... Но подмладяваща терапия изобщо не съществува! Това са само слухове, останалото е просто добра здравна система, природосъобразен начин на живот и някои генетични предимства на бетанците...

– Ти може да си сигурен в това, но доста чужденци на Бета са убедени в обратното – отбеляза Елена: – Даум те мисли за много по-стар...

– Е, нека бъде така – въздъхна Майлс. – Сам е измислил тази версия, сам си вярва... Но Бел Торн едва ли споделя това мнение...

– Може би, но не го и оспорва – сви рамене Елена и на лицето ѝ се появи лукава усмивка: – Според мен то идва тъкмо навреме, нали?

Майлс прокара пръсти през косата си, после разтърка брадясалите

си бузи.

– Но Баз несъмнено ще разбере, че слуховете за подмладяването са пълни глупости. Трябва да го предупредим да си трае, тъй като тези слухове работят в моя полза. Какво ли си мисли за мен? Отдавна трябва да е разгадал цялата ни измама!

– О, Баз си има друга теория – отвърна Елена. – Страхувам се, че аз му я внуших... Татко е толкова напласен от вземането на политически заложници, че предпочетох да го държа по-далеч от Баз...

– Правилно. А каква фантазмагория му предложи?

– Прав си като казваш, че хората вярват на това, което сами си измислят. Кълна ти се, че не съм му подхвърляла каквото и да било, просто мълчах и не му възразявах... Той знае, че си графски син, тъй като го закле за свой ординарец... Между другото, тази волност няма ли да ти донесе неприятности?

– Ще мисля за това когато му дойде времето – поклати глава Майлс. – Може и да не го доживеем... Той така и така не разбра точно на кой граф съм син...

– Но ти му стори добро и той го оцени... Мисли те за свой връстник. Баща ти, който и да е той, те е лишил от наследство и те е прокудил от Бараяр... – Обърка се за миг, срещнала учудения му поглед, после вирна брадичка и храбро завърши: – ...не искам да те вижда повече!

– Ах, каква достоверна история... – проточи Майлс, прекрати разходката си и спря с лице към голата стена.

– Не бива да го виниш за нея...

– Подобно нещо и през ум не ми минава – усмихна ѝ се той, после отново започна да крачи из кабината.

– Ти имаш по-малък брат, който е узурпирал правата ти на наследник...

Майлс неволно се усмихна:

– Охо, Баз е и романтик!...

– Не забравяй, че е изгнаник – тихо му напомни Елена. – Татко не го харесва, но не казва защо... – Млъкна и го погледна с очакване.

– Не знам, не ми е работа – отвърна Майлс.

– Но нали вече е дал клетва като твой подчинен?

– Добре де, моя работа е... – призна с неохота Майлс. – Но ми се искаше да е обратното. Причините ще трябва да научиш от самия Баз.

– Знаех, че така ще ми отговориш – усмихна се тя, странно доволна от отказа му.

– Как минаха заниманията по бойни изкуства? – заинтересува се

той. – Надявам се, че си ги накарала да изплезят език...

– Почти – усмихна се тя. – Част от техническия състав за пръв път виждат подобни занимания. Но има и няколко много добри – тях назначих за треньори на останалите.

– Правилно! – одобрително я погледна той. – Съхранявай своята енергия, изразходвай тяхната! Добре си усвоила целта на операцията!

Лицето ѝ светна от похвалата.

– Благодарение на теб се занимавам с толкова нови неща, срещам се с нови хора... Такова нещо не бях и сънувала!

– Аха... – промърмори смутено той. – Наистина аз съм виновен за този кошмар. Искам прекалено много от теб, но знай, че ще направя всичко възможно да те измъкна. Изобщо няма от какво да се страхуваш!

– Не се страхувам! – обидено го погледна тя, после въздъхна и добави: – Всъщност, само понякога... Но живея пълноценно, като никога досега! Ти правиш така, че всичко изглежда възможно!

Прочете в очите ѝ така бленуваното възхищение, но кой знае защо не му се зарадва.

– Елена, цялата работа балансира върху ръба на бръснач – призна с тежка въздишка той. – Не знам какво ще стане когато тези типове се събудят и осъзнаят, че ни превъзхождат почти във всичко... – Не това искаше да чуе момичето. Той потърка очи, притисна с пръсти слепоочията си и продължи да крачи напред-назад.

– Не балансира върху ръба на бръснач – поклати глава тя. – Балансираш я ти!

– Нали това казвам и аз? – дрезгаво се засмя той.

Тя го изгледа с присвити очи:

– Откога не си спал?

– О, не зная... Изгубих му следите, още повече, че двата кораба са на различно време. Трябва да го уеднаквим. Ще преместим часовника на РГ-132, така ще бъде по-лесно. Ще минем на озеранско време... А не съм спал отпреди топлинно-ускорителния скок... Едно денонощие преди него...

– А вечерял ли си?

– Да вечерям ли? – учуди се той.

– Обядвал ли си?

– Че имаше ли обяд? А, вероятно е минал докато уреждах погребението...

– Закусвал ли си? – В гласа ѝ се промъкна отчаяние.

– О, да, хапнах малко от неприкосновените им запаси, докато

редактирах устава нощес... Виж какво, аз съм нисък, не ми трябва толкова храна, колкото употребявате вие – дългучите...

Продължи да се разхожда, усмивката бързо се стопи.

– Майлс... – обади се колебливо тя. Помълча малко, после попита: – Как умря пилот-офицера? Не изглеждаше особено добре в совалката, но все пак беше жив... Нападна ли те?

Стомахът му се сви.

– Господи! Да не би да мислиш, че АЗ съм го убил?... – В същия миг си даде сметка, че е точно така – беше го убил именно той, все едно, че е натиснал спусъка на невропаралитичен пистолет. Нямахше никакво желание да запознава Елена с подробности от драмата, разиграла се на борда на РГ-132. Те бяха ясно запечатани в паметта му, въртяха се там като от развален прожекционен апарат. Престъплението на Ботари, неговото собствено престъпление, едно неделимо цяло...

– Добре ли си, Майлс? – попита с разтревожен глас тя. Едва тогава той си даде сметка, че стои наред стаята със затворени очи и леко се олюлява, а клепачите му бавно се овлажняват.

– Седни, Майлс! Успокой се!

– Не мога! Ако седна, ще... – млъкна и продължи да куцука из помещението.

Тя продължително го изгледа, после стисна устни и затръшна вратата зад гърба си.

Е, сега вече картинката е пълна, въздъхна в себе си той. Уплаших я, обидих я, успях дори да подроня доверието, което толкова бавно изграждах... Тръсна глава и яростно изруга. Пред очите му се спусна лепкав мрак, но той механично продължаваше да крачи. Спъна се, политна и се удари в стената. До слуха му долетя приглушеният глас на Елена:

– ...блъска се в стените, залита... Никога не е бил толкова зле. Мисля, че трябва да останеш при него...

Майлс вдигна глава и погледна любимото грозно лице на личния си убиец. Ботари стисна устни и въздъхна:

– Добре, аз ще се погрижа за него.

Елена се оттегли, очите ѝ продължаваха да излъчват загриженост. Ботари се наведе, сграбчи Майлс за колана и яката на ризата, пренесе го до леглото и го накара да седне.

– Пий! – поднесе някаква манерка под носа му той.

– Не, сержант – възпротиви се Майлс. – Знаеш, че не понасям скоч! Мирише ми на разремител за боя!

– Ако се наложи, ще ти стисна носа и ще ти го наляя в устата! –

заплашително изръмжа Ботари.

Майлс отвори уста и покорно пое няколко глътки от плоското метално шише. Едва сега го разпозна – беше част от трофеите им в кают-компанията на екипажа. Ботари сръчно го разсъблече, накара го да се плъзне под чаршафите и кратко заповяда:

– Пий още!

– Уф! – Течността прегори вътрешностите на Майлс.

– А сега спи!

– Не мога да спя, имам много работа! Дали добре съм фалшифицирал устава? Позлатяването на ковчега може да мине за някаква примитивна форма на застраховка живот, нали?... Елена не може да е права по отношение на Торн... Дано баща ми никога не разбере какви ги вършим!... Сержант, ти нали няма да... – Думите постепенно заглъхнаха в гърлото му, той се обърна настрана и потъна в дълбок, шестнадесет часов сън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седмица по-късно положението все още беше в негови ръце.

Наближаваха крайната цел на пътуването и Майлс все по-често се отбиваше в командната зала на наемническия кораб. Даум трябваше да се срещне със своите хора на астероидния пояс на планетата, в някаква рафинерия за редки метали. Съоръжението се оказа подвижна система от свързани помежду си спътници, с разперени между тях обширни площи на елементи за слънчево захранване. Мигаха само няколко прожектора, останалата част тънеше в мрак.

Осветлението е минимално, съоръжението вероятно не работи, прецени Майлс. Дали пък е в почивка? Едва ли – беше прекалено скъпо, за да бъде затворено заради биологичния ритъм на собственика си. По правило пещите трябва да работят на непрекъснат режим, особено когато страната води война. Товарни шлепове с руда трябва да чакат на опашка пред площадката за кацане; други – поели готовата продукция, би трябвало да потеглят в компанията на охранителен ескорт...

– Правилно ли отговарят на опознавателните кодове? – попита Майлс и с мъка се съдържа да не тръгне напред-назад из залата.

– Да – кимна Даум, който също изглеждаше напрегнат.

И на него не му харесва гледката, каза си Майлс.

– Не трябва ли инсталация с толкова важно стратегическо значение да се охранява по-добре? Пелианците и озеранците със сигурност биха я извадили от строя, нали? Къде са ви патрулните кораби?

– Не зная – овлажни устни Даум без да откъсва поглед от екрана.

– Имаме пряка връзка, сър – обади се свързочникът на наемниците.

На екрана се появи фелицианец, облечен в униформа на полковник.

– Фехун! – извика с облекчение Даум. – Слава тебе, Господи!

Майлс изпусна въздуха от гърдите си. В един кратък, но ужасен миг в съзнанието му изплува предположението, че няма да успее да разтовари нито стоката на Даум, нито своите пленници. И това, което го чака после. Ботари правилно беше преценил, че след седмицата върховно напрежение всички ще бъдат на прага на изтощението. Майлс едва се държеше на крака, единственото му желание беше всичко да приключи и да си почине.

В залата се появи лейтенант Торн. Усмихна се и отдаде чест, а Майлс си представи лицето му в момента, в който разбере измамата.

Стомахът му се сви на топка. Отвърна на поздрава и побърза да насочи вниманието си към разговора на Даум. Може би ще успее да съм някъде по-далеч когато пружината шракне, въздъхна с надежда той.

– ...наближаваме – завършваше изречението си Даум. – Къде са хората? Базата изглежда мъртва.

По екрана пробягаха електростатични искри, после униформеният сви рамене.

– Преди няколко седмици отблъснахме мощно нападение на пелианците. Слънчевите батерии са повредени, всеки момент очакваме ремонтните бригади.

– Как вървят нещата у дома? Освободихме ли Баринт?

Ново електростатично смущение. Седнал зад бюрото си, полковникът бавно кимна с глава:

– Бойните действия се развиват добре.

На бюрото пред него имаше имаше фигурка на кон, направена от запоеани помежду си употребявани електронни компоненти. Без съмнение дело на някой талантлив служител в рафинерията, търсил занимание в свободното си време. Майлс си спомни за дядо си, после се запита какви ли са конете на Фелиция. Дали технологическият упадък е толкова голям, че отново са се завърнали към кавалерията?

– Чудесно! – извика Даум, очевидно доволен да види познато лице. – Забавих се на Бета прекалено дълго, какви ли не мисли минаваха през главата ми... Радвам се, че всичко е наред. Като слезем долу ще те черпя едно питие, стари приятелю! Ще се чукнем за здравето на Премиера... Как е Мирам?

Смущения по трасето.

– Семейството е добре – важно отвърна полковникът.

Нови смущения.

– Бъди готов за инструкциите по окачването.

Майлс спря да диша. Кончето се появи до лявата ръка на полковника, а само допреди миг беше вдясно.

– Добре – усмихна се Даум. – После ще си поговорим, без проклетите смущения по трасето... Ти ли си причина за тези бели снежинки?

Кратки смущения, после полковникът рече:

– Свързочното ни оборудване претърпя известни повреди при атаката на пелианците... – Кончето отново се завърна вдясно, по екрана затичаха бели линии. – Чакай инструкциите! – Кончето пак отиде вляво. Майлс беше готов да изкрещи.

Овладея се с усилие на волята и направи знак на свързочника да

изключи линията.

– Капан! – обяви той.

– Какво?! – смаяно вдигна глава Даум. – Фехун Бенар е стар мой приятел! Никога не би предал нашата...

– Изобщо не си разговарял с полковник Бенар. Това беше компютърна симулация.

– Но гласовите отпечатащи...

– Те наистина са негови, но записани предварително. На бюрото му имаше нещо, което постоянно се местеше по време на електростатичните смущения. А самите смущения се вкарваха в линията нарочно, за да прикрият пропуските. Проявили са небрежност, тъй като ясно личи, че отговорите на полковника са записвани по различно време...

– Пелианци! – презрително изръмжа Торн. – Нищо не могат да направят като хората!

Лицето на Даум посивя:

– Но той не може да бъде предател!

– Разполагали са с достатъчно време, за да го пречупят – каза с въздишка Майлс. – Начини за това колкото щеш! Бас държа, че преди няколко седмици наистина е имало нападение на пелианците, но то за съжаление не е било отблъснато...

Край на всичко. Ще бъдат пленени. РГ-132 и неговият товар ще бъдат конфискувани, а Даум ще бъде взет в плен. Що се отнася до Майлс и хората му, те ще извадят голям късмет ако не бъдат разстреляни на място, а само интернирани. После го чака връщане в Бараяр, съответният скандал. Бетианецът Калун ще подаде граждански иск с Бог знае какви претенции, накрая ще трябва да се изправи и пред най-страшния съд – този на баща му. Запита се дали няма да попадне в затвора на Бета, ако се откаже от третостепенния дипломатически имунитет... Не, не става. Бетианците не затварят нарушителите на закона, а се захващат да ги лекуват...

Очите на Даум бяха разширени, прозрението ги направи тъжни и някак далечни.

– Прав сте, сър – прошепна той. – Сега какво ще правим?

Мен ли питаш, отчаяно въздъхна Майлс. На мен най-много ми трябва помощ... Помощ, помощ! Очите му бавно обходиха лицата на присъстващите. Даум и Елена, Баз и техническия екип на наемниците, Торн и Аусън... Гледаха го с интерес и доверие – сякаш беше кокошката, която ще снесе златно яйце... Ботари както обикновено подпираше стената, лицето му бе напълно безучастно.

– Питат защо прекъснахме връзката! – обади се развълнувано свързчикът.

– Пусни им малко музика – дойде на себе си Майлс. – После им окачи на екрана надписа „техническа неизправност“ и ги помоли да почакаат...

Офицерът по комуникациите широко се усмихна и кимна с глава.

Е, добре. Спечелихме деветдесет секунди. Аусън, все още с гипсирани ръце, изглеждаше толкова болен, колкото се чувстваше Майлс. Без съмнение мислеше как ще обяснява на адмирала позорното си пленничество. Торн с мъка съдържаше вълнението си. Това лейтенантче май ще получи блестящ реванш за седмицата унижения, мрачно помисли Майлс. При това отлично го знае...

– Някакви заповеди, сър? – изпъна се насреща му Торн.

Господи, нима не разбират, че вече са свободни, въздъхна Майлс. После в главата му проблесна безумна надежда. ТЕ РЕШИХА ДА СЕ ВЪРНАТ С МЕН У ДОМА, ТАТКО! НИМА МОЖЕХ ДА ГИ СПРА?

Торн е опитен боец, познава кораба като петте си пръста, борави с лекота със системите на въоръжение. Освен това кипи от решителност... Майлс изправи гръб и впи очи в лицето на наемника.

– Стажант Торн! – дрезгаво изръмжа той. – Мислиш ли, че си способен да командваш боен кораб?

Торн застана мирно.

– Да, сър! – вирна брадичка той.

– Добре тогава. Предоставя ни се възможност за интересно тактическо упражнение! – Баща му беше използвал тази фраза, за да опише нападението срещу Комар. – Разполагаме с около минута, после пелианците ще бъдат вдигнати под тревога. Как би постъпил в качеството си на командир? – Скръсти ръце пред гърдите си и вирна глава – като един от най-гадните екзаминатори в донаборната си комисия.

– Ще прибягна до системата „Троянски кон“ – без колебание отвърна Торн. – Ще пленя екипът, изпратен да плени нас, а после ще завладее станцията отвътре. Доколкото разбирам, ние имаме желание да я предпазим от разруха, нали?

– Не е зле, не е зле – промърмори Майлс и потърси в арсенала си звуци, които биха подхождали на опитен военен инструктор. – Но има опасност от вражески кораби, скрити някъде наоколо. Как ще се защитиш от тях, ако приемем че вече си завладял станцията? Допускаш ли, че на тази рафинерия има някакви оръжия?

– Само след няколко часа тя може да ги има – обади се Даум. –

Стига да успеем да разговорим антирадиационната апаратура за борба с МАЗЕРИ³, която носим на борда на РГ-132. След това можем да пренаочим енергията на захранващите сателити, а дори и да поправим слънчевите батерии...

– Анти-мазери? – учудено промърмори Аусън. – Нали казахте, че превозвате военни съветници?

– Не забравяй, че личният състав е силно ограничен и не можем да си позволим човешки загуби! – повиши тон Майлс, сякаш за да заглуши думите на гиганта. – Особено дендарийски офицери! – Върху лицето на Торн се изписа замислено изражение и Майлс се уплаши, че е прекалил. Само това остава – да му върне топката и да си измие ръцете! – Стажант Торн! – остро го изгледа той. – Искам да ме убедите, че превземането на имобилна станция няма да бъде необмислен акт!

– Слушам, сър. Почти сигурно е, че охраняващите кораби, които могат да ни създадат проблеми, са от озерански произход. Просто защото корабостроителната промишленост на пелианците е доста изостанала и те не разполагат с биотехнологиите, необходими за кораби с топлинно ускорение. Същевременно ние разполагаме с всички кодове и правилници на Озер, докато те не знаят нищо за нашите, съставени на Дендари... Мисля, че ще мога... че ние ще можем да ги завладеем...

Нашите? На Дендари?

Майлс тръсна глава и заповяда с ясен, нетърпящ възражение глас:

– Много добре, стажант Торн. Започвай операцията! Ще се намеся само в краен случай, имаш пълна свобода на действие!

Натика ръце дълбоко в джобовете. Както за да подчертае решимостта си, така и за да не започне да си гризе ноктите от страх...

– Тогава насочете кораба към площадката за кацане – рече Торн. – Не е нужно да им съобщаваме за намеренията си. Междувременно аз ще подбера хората за абордажа... Ще разрешите ли да взема командор Джесек и командор Ботари?

Майлс мълчаливо кимна с глава, а Ботари засмука въздух през стиснатите си зъби. Вживял се в ролята на капитан, Торн се обърна и изтича навън, следван от избраните „съветници“. Лицето на Елена грееше от възбуда, а очите на Баз колебливо проблеснаха, устата му механично предъвкваше навлажнена пура. Този път лицето му има по-добър цвят, отбеляза Майлс.

3. Англ. MASER, съкращение от Microwave Amplification (of) Stimulated Emissions (of) Radiation – Б. пр.

Аусън седеше неподвижно, лицето му бе мрачно и ядосано, в очите му се четеше подозрение и срам. Този скоро ще изригне, прецени Майлс и се наведе към ухото на гиганта.

– Стажант Аусън, искам да ти напомня, че все още се водиш в списъка на болните... – прошепна той.

Бинтовалите ръце рязко се повдигнаха.

– Още онзи ден трябваше да ми свалят проклетия гипс! – оплака се Аусън.

– Позволи ми да подчертая, че аз обещах командирски пост на стажант Торн, но не посочих на кой кораб ще служи – продължи Майлс. – Офицерът трябва да умее не само да издава заповеди, но и да им се подчинява. Всеки ще бъде подложен на индивидуален тест, всеки ще получи съответната награда... Продължавам да наблюдавам и теб...

– Има само един кораб!

– Пълен си с предположения, а това е лош навик...

– А ти си пълен с ... – Аусън стисна зъби и му хвърли продължителен, изпълнен с подозрение поглед.

Майлс се извърна към Даум и кратко нареди:

– Съобщи им, че сме готови за инструкциите.

* * *

Майлс изгаряше от желание да се включи в боя, но със смайване откри, че наемниците не разполагат с достатъчно малък за размерите му брониран скафандър. Ботари изпусна нескрита въздишка на облекчение, но младежът нямаше никакво намерение да се отказва. Реши да участва в абордажа с обикновен скафандър, като се включи някъде сред втората вълна на нападателите.

Ботари почти се задави от изумление и гняв.

– Заклевам се, че ще те нокаутирам и ще седна отгоре ти, само ако се опиташ да се доближиш до подобно облекло! – изрева той.

– Това е неподчинение, сержант! – просъска в отговор Майлс.

Ботари стрелна с поглед наемниците, които вече навличаха бронираните скафандри в дъното на помещението, увери се, че никой не може да ги чуе, и гневно отвърна:

– Нямам никакво намерение да ескортирам безжизнения ти труп обратно до Бараяр, за да го хвърля в краката на баща ти и да кажа: „извинявайте графе, това е положението!“

Майлс усети, че Ботари е на прага на побесняването и леко смекчи тон:

– А ако бях изкарал приемните изпити? Тогава как щеше да ме спираш?

– Щях да си подам оставката, но да запазя честта си! – изръмжа едрият мъж.

Майлс се усмихна и отстъпи. Задоволи се с внимателна проверка на екипировката и оръжието на тези, които попаднаха в първата група. Седмичата усилена подготовка и почистване дадоха неочакван от никого резултат – екипът изглеждаше в страхотна форма, оръжието и скафандрите блестяха като нови. Дойде време да проверим на практика колко струва тази красота, въздъхна в себе си младежът.

Особено внимание отдели на бронята на Елена. Преди да завинти шлема ѝ, Ботари лично провери кабелите на комуникационния панел – една напълно излишна операция, използвана за маскировка на последните, дадени шепнешком инструкции.

– И се дръж по-назад, в името на Бога! – примоли се Майлс. – Задачата ти е да следиш поведението на войниците в боя и да ми докладваш. Едва ли ще можеш да я изпълниш, ако... – Преглътна последните думи, замаян от видението на всички ужасни неща, които могат да сполетят една красива жена във вихъра на боя. После светкавично се овладя и довърши: – ...ако си в първите редици...

Трябва Господ да ми е взел акъла, за да приема молбата на Торн!, прокле се със закъснение той.

Косите ѝ бяха скрити от шлема, това още повече подчертаваше решителните черти на лицето ѝ. Сякаш е древен рицар, въздъхна в себе си Майлс. И едновременно с това светица! Високите скули позволяваха да се видят правилните черти на лицето ѝ, поруменялата кожа светеше като жива на бледата светлина на контролния екран, устните ѝ бяха полуотворени и издаваха възбуда.

– Да, милорд – прошепнаха те. – Благодаря ти.

Ръката ѝ в тънка ръкавица се уви около пръстите му.

– Благодаря ти за честта, Майлс – тихо добави тя. Не беше регулирала сервоусилвателите и пръстите му се оказаха почти премазани. Но Майлс беше готов по-скоро да се раздели с ръката си, отколкото да прогони прекрасния миг. Единствено леко разширените му зеници реагираха на болката. Какво направих, Господи, запита се със свито сърце той. Та тя прилича на истинска валкирия!

Обърна се към Баз и го дръпна настрана.

– Направи ми една услуга, командор Джесек! – прошепна напрегнато той. – Дръж се близо до Елена и гледай да не надига глава... Тя е...

доста развълнувана.

– Разбира се, милорд – енергично кимна Джесек. – Няма да се отделим от нея!

– Хм – въздъхна Майлс, дал си сметка, че молбата му е възприета доста буквално.

– Милорд – погледна го Баз и колебливо понижи тон: – Това обикновено е работа на командира... Нямах намерение да ме повишаваш, нали? По-скоро искаш да продължим театъра за онези... – Палецът му се стрелна по посока на наемниците, които Тори вече беше започнал да разпределя в бойни групи.

– Театър ли? – с нежелание го погледна Майлс. – Считай нещата за толкова истински, колкото и историята с наемниците от Девдари... – Някак не му се искаше да хвърли груби лъжи в лицето на своя подопечен.

– Какво означава това? – вдигна вежди Баз.

– Ами... Ба... Един мой познат казваше, че смисъл има това, което влагаш в нещата, а не това, което вземаш от тях... Имаше предвид един истински Вор... – Направи кратка пауза, после добави: – Действай, командор Джесек!

Очите на Баз весело проблеснаха. Застана мирно и иронично отдаде чест:

– Слушам, сър!... ъ-ъ-ъ... Адмирал Нейсмит!

* * *

Придружаван плътно от Ботари, Майлс с неохота се върна в тактическата зала на наемниците, запълнена с монитори за пряко наблюдение. Вътре бяха Аусън и офицера за свързка, а Даум се беше оттеглил в инженерното отделение заедно със заместника на убития пилот и даваше указания за стиковката.

Сега вече Майлс наистина започна да гризе ноктите си. Аусън щракна с пластмасовите обездвижващи шини на ръцете си, опитвайки се да постигне нещо като скръстване. Очите им се срещнаха, после и двамата побързаха да погледнат встрани.

– Какво даваш да си там сега, Дребосък?

Майлс не беше си дал сметка, че неудовлетворението му е видно за всички. Без дори да забележи обидния прякор, той вдигна глава и промърмори с дълбока искреност в гласа:

– Още петнадесет сантиметра от ръста си, капитан Аусън!

Наемникът се изсмя въпреки волята си, устата му се разкриви:

– О, разбирам... Напълно те разбирам!

Вниманието на Майлс бе привлечено от действията на офицера-свързочник, който започна да проверява телеметричните данни на всеки от групата за абордаж. Холовидният екран беше разделен на шестнадесет сектора за едновременно наблюдение и представляваше пълна бъркотия. Замисли се каква забележка да подхвърли без да издава пълното си невежество...

– Отлично – усмихна се той. – Сега може да да чуваме и виждаме всичко, което виждат и бойците... – Вътре в себе си не можеше да определи кое от двете е по-важно, докато за един опитен командир това несъмнено не би представлявало трудност... – Къде е произведена тази система? Аз... никога не съм виждал подобен модел...

– Илирика – гордо отвърна Аусън. – Системата е вградена фабрично. Една от най-добрите на пазара.

– Аха... Коя от всичките е командор Ботари?

– Какъв е номера на скафандъра ѝ?

– Шест.

– В горния десен край на екрана. Виждаш номера, нали? Под него е клавиатурата за звук и картина, за вътрешните им канали за свързка, каналите между нас и тях... На практика оттук можем да контролираме всеки сервомотор на всеки скафандър...

Майлс и Ботари внимателно оглеждаха апаратурата.

– А не е ли малко обърквашо за боеца, когато изведнъж се включите вместо него?

– Е, това се случва рядко... Позволява се задействане на лекарствените средства в костюма, издърпване на ранените от бойното поле... Честно казано, тази функция не ме въодушевява особено. Един единствен път бях от тази страна и се опитах да изтегля ранен колега. Но скафандърът му беше толкова смачкан от експлозията, че почти нищо не функционираше. Изгубих почти цялата телеметрична информация и открий причината едва след като битката приключи. Оказа се, че главата му е откъсната, а аз цели двадесет минути съм се опитвал да прекарам през въздушните шлюзи един изстинал труп!...

– Често ли използвате системата? – попита Майлс.

Аусън прочисти гърлото си.

– Всъщност, използвали сме я два пъти... – Ботари изсумтя, а Майлс вдигна вежди. – Полетът ни продължи прекалено дълго... Всеки обича лесното, но нашето дежурство беше наистина безкрайно...

– И аз останах със същото впечатление – ледено го изгледа Майлс.

Аусън се размърда от неудобство и препочете да насочи вниманието си отново към екраните.

Кацането щеше да се осъществи всеки момент. Бойните групи бяха замръзнали в напрежение. РГ-132 правеше маневри по посока на съседната площадка, но от нея все още го делеше значително разстояние. Пелианците коварно дадоха разрешение за кацане първо на бойния кораб, очевидно разчитайки да приберат товарния на спокойствие. Майлс изпита съжаление, близко до отчаяние. Проклинаше се, че не измисли някакъв код за свръзка с Мейхю и сега не можеше да го предупреди за положението. Не смееше да рискува за връзка по открита линия, тъй като пелианците положително щяха да прихванат разговора. Сега единствената му надежда беше, че изненадващата атака на Торн ще накара войниците от съседната площадка да забравят за безобидния товарен кораб.

Тишината беше наситена с напрежение. Очите на Майлс се спряха на данните за физическото състояние на астронавтите. Пулсът на Елена беше спокоен – едва 80 удара в минута. Този на Джесек доближаваше 110. А колко ли е моят, запита се Майлс. Сигурно вече съм счупил световния рекорд!

– Противникът разполага ли с подобна апаратура? – попита внезапно той. В главата му се появи дръзка идея, в крайна сметка можеше да се окаже, че няма да е само пасивен наблюдател на събитията.

– Пелианците – не – отговори Аусън. – Монтирана е на някой от по-модерните кораби на Озеранската флота, но съвсем не на всички... Най-добре е въоръжена малката фрегата на капитан Тънг, произведена в Бета... – Във въздишката на наемника се долови завист: – Тя има абсолютно всичко!

Майлс се извърна към офицера за свръзка:

– Можеш ли да уловиш нещо подобно срещу нас? Дали не ни чакат със същите бойни скафандри?

– Не мога да кажа, защото са включени защитните им екрани – отвърна офицерът. – Но бройката на посрещачите е някъде около тридесет...

Челюстите на Ботари видимо се стегнаха.

– Торн чува ли ни?

– Разбира се.

– А те?

– Едва ли. Биха могли, но няма да проявят интерес. Нашите защитни екрани също действат, а те са заети с друго...

– Двама на един – промърмори Аусън. – Лошо разпределение!

– Сега ще се опитаме да станем по равно – каза Майлс и се извърна към офицера: – Можеш ли да дешифрираш кодовете им и да получиш техните телеметрични данни? Разполагаш с озеранските кодове, нали?

Онзи се замисли.

– Не става точно по този начин, но... – Очите му се извърнаха към показанията на апаратурата.

– Намислил си да завземеш скафандрите им? – светнаха очите на Аусън. – И да ги накараш да се изпозастрелят, нали? – Осветлението внезапно угасна. – По дяволите! Ще трябва да минем на ръчно управление. В момента, в който надушат какво става, онези гадове ще ни отрежат!

– Значи не трябва да надушват – усмихна се Майлс. – Ще прибегнем да партизанска тактика. Ти мислиш само за груба сила, стажант Аусън. А грубата сила не е по вкуса ми...

– Включих се! – възбудено извика офицерът за свръзка. От холовидните дискове изскочи втори кръг информация. – Десет от тях са в пълно бойно снаряжение, с бронирани скафандри. По всичко личи, че останалите са пелианци, облечени в обикновени скафандри. Но десетте са опасни!

– Прекрасно – промърмори Майлс. – Сержант, ела насам и заемай позицията зад монитора. – Изпука с пръсти, като пианист преди концерт. – Сега ще ти обясня какво имам предвид. Трябва да симулираме дребни, но многобройни повреди в управлението на скафандрите... – Насочи апаратурата към един войник, после изчисти телеметричните данни, касаещи физическото му състояние. – Гледай сега...

Насочи апаратурата към резервоара на гърба на войника, използван при корекции в безтегловното състояние с помощта на миниатюрни реактивни двигатели.

– Дано да не е някой прекалено нервен тип... – промърмори Майлс и даде пълна тяга. Едновременно с това включи прослушването на ефира. В репродукторите отекна истинска канонада от сочни псувни, после авторитетен глас поиска радио-мълчание. – Един вече е аут! – промърмори младежът. – Нищо не може да направи, преди да намери подходящо място за събличане...

Аусън избухна в смях.

– Ах ти, хитро дребно копеленце! Точно така, точно така!... – Извъртя се заедно със стола си, приближи се към контролното табло и внимателно изтегли данните на друг противников войник с малкото читави пръсти на ръцете си.

– Не забравяй за партизанската тактика – напомни му Майлс.

– Няма – кимна все още усмихнатият Аусън и се приведе напред: – Така, така... – Изправи се и на лицето му се разля победоносна усмивка: – Серводвигателите на скафандъра му работят с половин секунда закъснение, а изстрелите му ще попадат на десет градуса вдясно от целта!

– Отлично! – похвали го Майлс. – Мисля, че сега трябва да прекъснем, за да не бъдем разкрити. Ще се включим отново само при критична ситуация.

– Добре.

Корабът все повече се приближаваше до площадката за кацане. Вражеските войници се струпаха пред ръкавите от гъвкава пластмаса, които обикновено се използват за качване и слизане.

Изведнъж бойните групи на Торн излетяха от въздушните шлюзове, разположени в долната част на кораба, множество магнитни мини изтракаха по металното скеле на залата за посрещане. Наемниците бързо нахлуха в покритото помещение. Радио-мълчанието на врага бе изместено от хаотични кръсъци.

Приведен над цифровите данни, Майлс тихичко си тананикаше. Жена-офицер от вражеската армия изви глава да даде заповед на взвода си, но в същия миг Майлс застопори шлема в това положение, а заедно с него и главата ѝ. Насочи апаратурата към вътрешния коридор, все още извън достъпа на своите подчинени. Избра си един от войниците на противника и включи докрай плазмения лък, вграден в бронята на скафандъра му. От ръката на боеца изскочи буен пламък, той изненадано се дръпна. Искри и струи разтопен метал обляха пода, тавана и колегите му.

После потърси данните на Елена. Във визъора се виждаше вътрешността на тесен коридор, която се носеше насреща с огромна скорост. Елена натисна реактивните спирачки на скафандъра си, картината рязко се разклати. По всичко личеше, че изкуствената гравитация на площадката беше изключена. На няколко метра пред нея звучно се захлопна вакуумна ключалка. Тя стабилизира тялото си, насочи плазмения лък и проби широка дупка в стоманения капак. Понечи да се шумгне през нея, в същия миг оттатък се показа главата на вражески войник, очевидно решил да стори същото, но в обратна посока. Сблъсъкът беше предотвратен с цената на скърцане и стържене на сервомеханизмите, включени на обратна тяга.

Майлс трескаво потърси данните на противника върху екрана, но той се оказа пелианец и такива липсваха. Скафандърът му беше

недосегаем. Усети тежките удари на сърцето си. На съседния екран битката между двамата се виждаше под друг ъгъл, Майлс изпита чувството, че се намира на две места едновременно. След кратък, но разтърсващ миг на ужас, той си даде сметка, че гледа през визьора на поредния озеранец в брониран скафандър. Озеранецът вдигна оръжието си и се прицели, от такова разстояние просто не можеше да сгреша...

Пръстите на Майлс улучиха данните на комплекта за първа помощ в скафандъра на врага. Време за колебание нямаше. Натисна яростно няколко бутона, изпращайки в кръвоносната система на противника всички лекарства, които влизаха в комплекта. От репродукторите се разнесе неясно охкане, пулсът върху екрана полудя, после блокира. През дупката се промъкна нов скафандър, този път с отличителните белези на „Ариел“... Дали не беше Баз? Плазменият снап от оръжието му обля скафандъра на озеранеца и радиовръзката прекъсна.

– Кучи син! – изрева зад рамото му Аусън. – Кой те докара тук, по дяволите?!

Отначало Майлс реши, че става въпрос за облечения в броня войник, но после проследи погледа на Аусън, насочен към открития космос над площадката за кацане.

Над тях беше увиснал огромен озерански боен кораб.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майлс изруга, обзет от безсилен гняв. Естествено! Присъствието на тежко бронирани космически скафандри предполага и механизъм за поддръжка и контрол някъде наблизо! Би трябвало още в първия момент да разбере, че ще си има работа с озеранска бойна единица. А предположението, че командния център на врага е съсредоточен единствено в станцията, беше, разбира се, пълна глупост! Зъбите му гневно проскърцаха. Погълнат от подготовката за атаката и загрижеността за Елена, той беше забравил първото и основно правило на големия военачалник: НИКОГА НЕ СЕ АНГАЖИРАЙ С ДЕТАЙЛИТЕ НА ЕДНО СРАЖЕНИЕ! Фактът, че и Аусън беше забравил това правило, носеше слаба утеха.

Офицерът-свързочник бързо заряза играта със саботажа на скафандрите и се върна на мястото си.

– Настояват за безусловна капитулация, сър – съобщи след миг той.

Майлс облиза напуканите си устни и се прокашля.

– Някакви идеи, стажант Аусън?

Аусън го изгледа мръснишки.

– Това е онзи сноб Тънг. Той е от Земята и не пропуска да изтъкне този факт. Разполага с четири пъти по-голяма огнева мощ и системи за защита от нас, три пъти по-голямо ускорение, три пъти по-голям екипаж и тридесет години боен опит. Предполагам, че ще обмислиш добре следващите си стъпки, нали?

– Аха – кимна Майлс. – Правилно предполагаш.

Нападението срещу станцията беше към края си. Торн и компания вече прочистваха спомагателните съоръжения. Нима победата толкова бързо ще се превърне в поражение? Непоносимо! Майлс отчаяно потърси вдъхновение в кладенеца на неизтощимата си фантазия.

– Идеята ми не се отличава с особена елегантност – въздъхна найсетне той. – Но разстоянието помежду ни е толкова малко, че бихме могли да опитаем таран...

В продължение на безкрайно дълга секунда Аусън изгуби дар слово, устата му беззвучно се гърчеше. После избухна:

– С МОЯ кораб?! Нима наистина искаш да използваш най-доброто, създадено някога в Илирика, за да се блъскаш като средновековен вандал?! Защо тогава не подгреем малко катран, та да го плиснем отгоре

им? Защо не почнем да ги замеряме с камъни? – Гласът му премина във фалцет и затихна.

– Бас държа, че няма да очакват такова нещо от нас – отвърна леко смутено Майлс.

– Виж какво, момченце, ще те удуша със собствените си ръце! – изрева Аусън и направи опит да вдигне споменатите органи. Едва тогава си даде сметка за ограничителните шини.

– Сержант! – извика Майлс и побърза да се отдалечи от тежко дишания гигант.

Ботари бавно се надигна от стола, очите му хладно огледаха Аусън. Приличаше на патолог, готов да започне поредната аутопсия.

– Трябва нещо да опитаме! – въздъхна отчаяно Майлс.

– Не и с моя кораб, малък негоднико! – изръмжа Аусън и тялото му се разтърси от гняв. Премести тежестта си назад, готов за мощен ритник в стил карате.

– Господи, вижте! – извика офицерът-свързочник. Огромното туловище на РГ-132 беше започнало да се отдалечава от площадката за кацане, от включените на максимална тяга двигатели излитаха дебели огнени струи. Приличаше на слон, устремил се към прохладата на близкото благо.

Майлс моментално забрави за Аусън и се втренчи в екраните.

– Масата на РГ-132 заедно с товара е четири пъти по-голяма от тази на прехвалената фрегата! – развълнувано прошепна той.

– Точно по тази причина той е тронав като крилато прасе и изразходва огромно количество гориво! – извика Аусън. – Твоят пилот-офицер трябва да е луд, ако си мисли, че ще избяга на Тънг...

– Давай, Ард! – скочи на крака Майлс. – Точно така, момчето ми! Сплескай мръсника в пещите за претопяване!

– Той не може да... – смаяно зяпна Аусън. – Господи, какво копеле!... МОЖЕ!...

Явно и капитан Тънг, подобно на Аусън, отгатна със закъснение намеренията на тронавия товарен кораб. Стабилизиращите двигатели на фрегатата изхвърлиха огнени струи и тя започна да се завърта в бойно положение, с намерението бързо да се отдалечи от станцията. Залп от бордовите оръдия потъна в товарния отсек на РГ-132 без видим ефект.

После, сякаш на забавен кадър, огромното туловище на товарния кораб удари стройния корпус на фрегатата. Тя отхвъркна встрани и неудържимо се плъзна към високите няколкостотин метра кули на пещите за претопяване. Във всички посоки се разлетяха части от външното

оборудване на корпуса. Отлети от гъвкав метал с изключителна здравина, кулите се наклониха, после, подчинявайки се на физическите закони, отскочиха в обратна посока. Решетъчната им структура погълна стърчащите части на фрегатата, припламнаха ярките пламъчета на химически реакции. В условията на вакуум тези реакции имаха силен заваръчен ефект.

РГ-132 тромаво се отдалечаваше. Изправен пред екраните на тактическата зала, Майлс смаяно гледаше как част от корпуса му се откъсва и започва да плува в космическото пространство.

* * *

На този етап от операцията по завземане на междупланетната станция, РГ-132 беше последната им грижа. Командосите на Торн пуснаха задушлив газ във вътрешността на повредения озерански кораб и измъкнаха оттам всички членове на екипажа. После елиминираха съпротивата на отделни единици на противника, намерили временно укрытие из различните промишлени съоръжения. Отделиха ранените от убитите, поставиха пленниците под охрана, откриха и обезвредиха няколко мини, а след това започнаха поетапно да възстановяват изкуствената атмосфера на станцията. Едва след като всичко това беше свършено, намериха време за изстрелването на совалка с малък екипаж, която трябваше да се погрижи да прибере на станцията безпомощния товарен кораб.

От съединителния ръкав изскочи фигура в скафандър и с препъване се насочи към Майлс.

Мейхю смъкна шлема от главата си и възбудено извика:

– Те се огънаха! Изкривени са! – Косата му стърчеше във всички посоки, потта по лицето му бързо изсъхваше.

Към него се приближиха Баз и Елена. Свалили шлемовете на тежките скафандри, те приличаха на рицари след бой. Елена протегна ръце и го прегърна, краката на Мейхю напуснаха пода, очите му се облешиха. Изглежда още не е свикнала със сервомоторите на скафандъра, отгатна Майлс.

– Беше страхотен, Ард! – извика тя с широка усмивка на уста.

– Моите поздравления! – стисна ръката му Баз. – Най-забележителната тактическа маневра, която съм виждал! Прекрасно изчислена траектория, която ти позволи да го удариш точно където трябва! В резултат повредите са минимални и след лек ремонт ще се окаже, че разполагаме с една великолепна бойна фрегатата!

– Прекрасно изчислена траектория ли? – погледна го удивено

Мейхю и ръката му се стрелна по посока на Майлс: – И ти си луд като него! – Палецът му се насочи назад, към укротеният на площадката РГ-132: – А преди да говориш за леки повреди, иди да видиш какво става там!

– Баз твърди, че на тази станция има достатъчно ремонтни мощности – обади се успокоително Майлс. – Евентуалната поправка на корпуса ще ни забави с няколко седмици – нещо, което аз харесвам толкова малко, колкото и ти. Но може да бъде сторено... Разбира се, Господ да ни е на помощ, ако някой ни поиска СМЕТКАТА за всичко това! С малко късмет обаче, аз бих могъл да...

– Не ме разбра! – размахва ръце Мейхю. – Изкривени са Неклиновите пръти!

Основен източник на енергия на корабите с топлинно ускорение са двойка Неклинови генератори, които се контролират директно от имплантацията в нервната система на пилота. Тези генератори имат формата на дълги, съвършено прави пръти, пронизващи кораба по дължина, припомни си Майлс. Произведени са така, че блокират дори при изкривяване, измервано с хилядни от микрона.

– Сигурен ли си? – попита Баз. – Шахтите им са...

– Можеш да се изправиш в цял ръст вътре – изръмжа Мейхю. – И вдигнеш ли глава, ще видиш изкривяването... Да, дори с просто око! Заприличали са на СКИ!

Баз изпусна въздуха от гърдите си с тихо свистене. Майлс имаше чувството, че вече знае отговора, но въпреки това се извърна към инженера:

– Някакви шансове за поправка?

Погледите, с които го възнаградиха Баз и Мейхю, бяха абсолютно идентични.

– Май си мислиш как да се спуснеш в шахтата с чук в ръка, а? – иронично подхвърли Мейхю.

– Никакви шансове, милорд – поклати глава Джесек. – Фелицианците нямат кораби с топлинно ускорение, не познават технологията за производството им. Нито инженерната, нито биотехническата... Неклиновите пръти могат да бъдат подменени с нови, но от внос. Най-близката планета за тази цел е Колония Бета, но там тези модели отдавна са снети от производство. От което следва, че трябва да се направи индивидуална поръчка... По приблизителни изчисления обаче това ще струва няколко пъти повече от целия РГ-132, освен това ще се наложи да чакаме най-малко година...

– Ясно – кимна Майлс и отправи поглед към безнадеждно повредения кораб.

– Не можем ли да вземем „Ариел“? – намеси се Елена. – Ще пробием блокадата и... – Рязко замълча, по бузите ѝ изби червенина: – О, извинете...

Духът на мъртвия пилот се изкиска в съзнанието на Майлс.

– Пилот без кораб – полугласно промърмори той. – Кораб без пилот, недоставен товар... Пари няма, пътят към дома е отрязан... – Извърна се към Мейхю и любопитно попита: – Защо го направи, Ард? Спокойно би могъл да се предадеш. Ти си бетианец и нямаш причини да се плашиш от плен...

Мейхю огледа площадката за кацане, очите му упорито отбягваха погледа на Майлс.

– Имах чувството, че фрегатата всеки момент ще ви прати в друго измерение – промърмори той.

– Така беше – кимна Майлс. – И?...

– Какво „И“? – озъби се леко смутено Мейхю. – Нима затова ти дадох клетва за вярност? Да си седя на задника и да гледам как... – Въздъхна и поклати глава: – Корабът беше единственото оръжие, с което разполагах. Прицелих се и... – Пръстът му се сви около въображаем спусък. После напълни дробовете си с въздух и рязко смени тона: – Но ти не си направи труда дори да ме предупредиш, да не говорим за някаква по-подробна информация! Ако още един път ми свиеш такъв номер, заклевам се, че ще...

По устните на Ботари се плъзна призрачна усмивка.

– Добре дошъл в служба на моя господар, рицарю – промълви тихо, но отчетливо той.

Откъм далечния край на площадката се появиха Аусън и Торн.

– Аха, ето го къде е! – промърмори Аусън. – Заобиколен от велможите си! – Очите му гледаха мрачно.

– Вече разполагам с окончателните данни, сър – отдаде чест Торн.

– Добре, стажант Торн, дай да ги чуем – извърна се към него Майлс.

– Нашите загуби са двама убити и петима ранени. Състоянието на ранените е задоволително, с едно изключение. Плазмено обгаряне в тежка форма, което изисква пластична операция в момента, в който стигнем до истинска болница.

Стомахът на Майлс нервно се сви.

– Имена?

– Мъртви са Деварю и Ким. Лицево обгаряне има Ели... извинете, стажант Куин...

– Продължавай.

– Общата численост на врага е следната: шестдесет души на борда на „Триумф“ – кораба на капитан Тънг. От тях двадесет са командоси, а останалите – технически състав. Пелианците са 86, четиридесет от тях са военни, а другите – ремонтен екип, изпратен да пусне в действие рафинерията. Дванадесет мъртви, 26 със средни и тежки наранявания, около дузина с леки... Загуби в техника: два бронирани скафандъра напълно унищожени, пет подлежат на възстановяване. Тук не включвам евентуалните щети по РГ-132... – Торн хвърли поглед към неподвижния товарен кораб, от гърдите на Мейхю се откъсна тежка въздишка.

– Трофеите ни са следните: – продължи делово Торн. – Освен рафинерията и „Триумф“, на наше разположение са два пелиански кораба за вътрешен транспорт, десет совалки, осем двуместни капсули и онези два товарни шлепа, които висят над помещенията за персонала... Хм... По всичко личи, че един въоръжен пелиански куриер е успял да се измъкне... – Гласът на Торн заглъхна, очите му се заковаха в лицето на Майлс в очакване на реакция.

– Ясно – промърмори младежът, чудейки се колко още може да поеме. Душата му изтръпна. – Продължавай.

– Към добрите новини мога да включа евентуалното разрешаване на проблемите ни с персонала...

Я, то имало и добри новини, учуди се вътрешно Майлс.

– Освободихме 23 фелициански пленници. Няколко военни, останалите са работници в рафинерията. Карали са ги да работят под дулото на оръжието до пристигането на пелиански екип... Двама са в доста тежко състояние...

– Но как?... – започна Майлс, после вдигна ръка: – Добре. По-късно ще направя подробна инспекция...

– Слушам, сър. Останалите са готови да работят за нас. Майор Дам е доволен...

– Той успя ли да се свърже със своето командване?

– Не, сър.

Майлс разтърка нос и затвори очи, опитвайки се да прогони главоболието.

Край него мина група пленници охранявана от неколцина явно уморени командоси на Торн. Вниманието на Майлс беше привлечено от широкоплещест евразиец на около петдесет години, облечен в

окъсаната озеранска сиво-бяла униформа. Куцаше силно, лицето му бе бледо и подпухнало, но от очите му се излъчваше непоколебима решителност. Тоя май може да преодолява стени и БЕЗ брониран скафандър, помисли си Майлс.

В същия миг пленникът рязко се спря, очите му се насочиха към групичката на победителите.

– Аусън! – извика той. – Мислех, че отдавна си мъртъв! – Без колебание тръгна насам, повличайки и пазачите след себе си. Майлс леко им кимна с глава и те свалиха оръжието.

– Здравей, Тънг – прокашля се Аусън.

– Как си позволил да завладеят кораба ти без... – пленникът рязко замлъкна, едва сега забелязал, че Аусън и Торн са в бойни скафандри и никой не ги охранява. Учудването върху лицето му отстъпи място на неприкрито отвращение. – Би трябвало да се досетя!... – промърмори той, задавен от гняв. – Би трябвало да се досетя! Значи Озер е бил прав да ви държи максимално далеч от истинските бойни действия! Единствено смешната бойна единица на Аусън и Торн е в състояние САМА ДА СЕ ПЛЕНИ!

Устните на Аусън гневно се свиха, а върху лицето на Торн изплува язвителна усмивка.

– Дръж си езика зад зъбите, Тънг! – просъска той, обърна се към Майлс и тихо добави: – Ако знаете колко години чакам възможността за подобни думи, сър...

Лицето на Тънг потъмня от приток на кръв.

– Там ти е мястото, Торн! – извика саркастично той. – По рождение си си бил слуга, слуга ще си останеш!

Втурнаха се едновременно един към друг. Пазачите на Тънг бързо повалиха на колене, Аусън и Майлс хванаха ръцете на Торн. Майлс почти излетя във въздуха, но с обединени усилия двамата все пак успяха да укротят разгневения бетиански хермафродит.

Майлс оправя униформата си и ехидно подхвърли:

– Позволете да отбележа, че бяхте пленен именно от смешната бойна единица, за която споменахте, капитан Тънг!

– Имате късмет, че половината от моите командоси останаха затворени в корпуса... – започна разгорещено Тънг.

Аусън се изправи и на лицето му се появи иронична усмивка. Торн бавно отпусна мускулите си. Най-накрая единни пред лицето на общия враг, въздъхна в себе си Майлс и светкавично оцени добрата възможност да сложи в джоба си недоверчивия и подозрителен Аусън.

– Кой по дяволите е този малък мутант? – извърна се към пазача си Тънг.

Майлс пристъпи крачка напред и се извърна се към Торн:

– Справихте се отлично, стажант Торн. Нямам забележки и с удоволствие ви съобщавам, че издържахте изпита. Честито, капитан Торн!

Хермафродитът засия от гордост, а Аусън се сви. В очите му проблесна гняв.

– Вие също се представихте добре, стажант Аусън – извърна се към него Майлс, продължавайки с официалния тон. В главата му проблесна спомен за поведението на наемника в тактическата зала, ръката му махна по посока на високите пещи за претопяване, където екип с електрожени вече беше започнал освобождаването на „Триумф“. – Проявихте кураж и съобразителност, въпреки влошеното ви здравословно състояние. За награда получавате в разпореждане този кораб... Съжалявам, че състоянието му е леко влошено... – Сними глас и подхвърли: – Дано следващият път не си толкова подозрителен...

Аусън се изпъна, по лицето му в бърза последователност се смениха учудване, смайване и задоволство. Ботари одобрително се усмихна на феодалното коварство, проявено от Майлс. Получил обратно командването на собствения си кораб, Аусън неизбежно ще стигне до мисълта, че това си е НЕГОВИЯ кораб и едва ли ще се примири с факта, че трябва да се подчинява на довчерашия си заместник Торн. Но Майлс му предава нов, далеч по-съвършен кораб и това автоматически го превръща в негов верен съюзник. Без значение е факта, че завземането на „Триумф“ си е кражба от най-чиста проба, по всички междупланетни закони...

Тънг схвана смисъла на изреченото секунда по-късно от Аусън и изригна като вулкан. Майлс не познаваше езика, който употребяваше пленения капитан, но той очевидно беше богат на ругатни. За пръв път в живота си виждаше човек с пяна на уста.

– Погрижете се пленника да получи успокоително – нареди той и направи знак да го отведат. Агресивен тип, въздъхна в себе си той. Трийсет години служба, а? Може би ще съумея да извлека полза от опита му...

Вдигна глава към Аусън и рече:

– Идете в здравпункта и накарайте доктора да свали тези шини от ръцете ви, капитан Аусън.

– Слушам, сър! – изкозирува Аусън и се оттегли с гордо вдигната глава. Торн го последва с намерението да разпита както пленниците, така и освободените фелицианци.

Една жена от техническия екип дойде да повика Джесек за някакъв практически съвет. Видя Майлс, на лицето ѝ се разля горда усмивка:

– Ще отречете ли, че днес си извоювахме бойна награда, сър? – пита тя.

Бойна награда? Очите му бързо пробягаха по просторното помещение на станцията. Навсякъде кипеше трескава дейност, всичко се въртеше заедно и организирано.

– Мисля, че имате право, стажант Минова – промълви Майлс.

– И още нещо, сър... – свенливо добави тя. – Някои от нас се питат по какъв начин ще получаваме заплатите си... на две седмици, или на месец?

Ами да, въздъхна в себе си Майлс. Това е съвсем естествено. Комедията трябва да продължи. Очите му неволно се насочиха към тъмната грамада на РГ-132. Безнадеждно повреден, пълен със стока, която все още не е платена... Трябва да се спечели време, поне докато се осъществи контакт с фелицианската армия.

– На месец – твърдо отвърна той.

– О – помръкна усмивката на жената. – Ще кажа това на останалите...

– А какво ще стане, ако след месец още сме тук, милорд? – обади се Ботари след отдалечаването на Джесек и наемничката. – Тези хора са свикнали да получават пари за своята дейност и нещата ще станат много напечени...

Майлс прокара пръсти през косата си и тръсна глава:

– Все ще измисля нещо!

– Дали тук ще се намери нещо за ядене? – обади се зад гърба им Мейхю, който наистина изглеждаше на края на силите си.

До рамото на Майлс отново се появи Торн.

– Сър, искам да поговорим за контраатаката...

– Къде, кога? – рязко се завъртя Майлс, очите му разтревожено потъмняха.

– Все още няма такова нещо, сър – стреснато се дръпна Торн, а Майлс с облекчение въздъхна.

– Моля те да не си правиш подобни експерименти, капитан Торн – промърмори той. – За каква контраатака става въпрос?

– Според мен такава атака рано или късно ще има, сър. Нека не забравяме за куриера, който успя да избяга и да вземем съответните мерки.

– Тук си абсолютно прав. Предполагам, че вече имаш и някои идеи, нали? – добави с надежда Майлс.

– Няколко, сър – обяви Торн и започна да говори. Едва след три-четири минути Майлс си даде сметка, че схваща една от десет фрази, а всичко останало е пълна мъгла.

– Много добре, капитане – промърмори той. – Свикай съвещание на офицерския състав веднага след като приключим с инспекцията. Искам идеите ти да станат достойни на всички.

Торн доволно кимна с глава и тръгна да си върви. Пътюм заповяда на някой край себе си незабавното изграждане на станция за телекомуникационно подслушване.

Пред очите на Майлс всичко се завъртя. Сложната геометрична структура на рафинерията със странни понятия за „горе“ и „долу“ никак не допринасяше за ориентацията му. Сега цялото това чудо беше негова собственост, до последния ръждясал болт, дебела заварка и висящи временни тоалетни...

– Какво ти е, Майлс? – загрижено попита Елена, която от известно време внимателно го наблюдаваше. – Победихме, не помниш ли? Я се усмихни!

Истинският Вор не може да зарови нос в гърдите на своята подопечна и да се нареве до насита, яростно си напомни той. Дори когато страшно много му се иска да стори именно това!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първата обиколка на Майлс из новото владение беше бърза и изтощителна. Показа се, че единственото утешително нещо в него е „Триумф“. Ботари с неудоволствие го остави и отиде да наглежда охранителните патрули, които се занимаваха с новите пленници. Нямаше как да отложи това, но ако може, положително би се раздвоил, помисли си Майлс. Желанието му да бъде и на двете места едновременно е толкова силно, че сигурно иска да има брат близък. Все пак отстъпи и с неохота повери на Елена функциите на временен бодигард. Майлс го изчака да се отдалечи и веднага я преназначи за истински началник щаб. Възложи ѝ да си води записки, тъй като обема на новата информация беше наистина огромен и той не посмя да се довери дори на забележителна памет като своята.

Амбулаторията на рафинерията беше достатъчно просторна, за да поеме функциите на временен лазарет. Въздухът беше сух и студен като всеки рециклиран въздух, сладникавата миризма на антисептичните вещества доминираше над вонята на пот, екскременти, овъглена плът и страх. Всички пленници с медицински познания бяха мобилизирани в помощ на своите колеги, но ранените бяха толкова много, че се наложи към тях да бъдат прибавени и двама от подчинените на Майлс, разпръснати по най-невралгичните пунктове за охрана. Това беше доста рисковано, но друг начин нямаше. Наблюдавайки ефикасните действия на хирурга и асистентите му от екипа на капитан Тънг, Майлс остави нещата да следват своя ход. Задоволи се да напомни на хората си да бъдат винаги нащрек и незабележимо въздъхна. Прецени, че положението може да бъде под контрол, поне докато медицинските екипи имат достатъчно работа...

Състоянието на полковник Бенар и още двама фелициански офицери беше наистина сериозно. Те лежаха вцепенени и безжизнени, без никакви реакции. Майлс хвърли поглед към дупчиците на китките и глезените им, отбелязани с почти незабележими хематоми. Ето колко малко трябва на човек, за да отиде във вечността, въздъхна той. Призракът на убития пилот помръдна върху рамото му, после запърха с криле – като малка врана...

Санитарната инструкторка на Аусън поиска помощта на хирурга на Тънг за деликатната операция по полагане на изкуствена кожа върху

лицето на Ели Куин. Този материал щеше да служи на пострадалата вместо лице, докато постъпи в истинско болнично заведение, разполагащо със съответната регенеративна биотехника. Но кога и как ще стане това? Никой нямаше отговор на този въпрос.

– Не е необходимо да гледаш – промърмори на Елена той и се отдръпна малко назад. Очите му бяха насочени към операционната маса.

– Искам – тръсна глава Елена.

– Защо?

– А ти защо?

– Никога не съм виждал подобно нещо на живо. Освен това, като командир на операцията, аз съм отговорен за тази жена.

– Аз също. Цяла седмица работих с нея.

Санитарната инструкторка внимателно свали временните бинтове. Кожа, нос, уши, устни – нямаше ги. Също и подкожната мазнина. Очите изглеждаха страшни без мигли и клепащи, черепът беше грозно оголен. Опитваше се да каже нещо, но от дупката на мястото на устата излиташе неразбрано фъфлене. Майлс си напомни, че рецепторите на болката са блокирани. Обърна се, сложи ръка пред устата си и с мъка преглътна.

– Мисля, че няма смисъл да стоим тук – промърмори той. – С нищо не можем да помогнем. – Погледна преbledнялото лице на Елена и тихо подхвърли: – Още колко време възнамеряваш да гледаш всичко това? – А на себе си добави: Господи, на нейно място спокойно можеше да бъдеш и ти, Елена!...

– Докато всичко свърши! – твърдо отговори тя. – Докато мога да я гледам спокойно, без да усещам болката й! Докато стана твърда като истински боец... като баща ми! Успя ли да да понеса болката на приятел, лесно ще се справя и с тази на врага!

Майлс притеснено поклати глава:

– Видж какво, можем да продължим този разговор и навън.

Тя се намръщи, тръсна глава и го последва в коридора без повече възражения. Майлс се облегна на стената, преглътна и конвулсивно напълни дробовете си с въздух.

– Да донеса ли легенче?

– Не. След малко ще бъде добре... – Успя да спаси последните остатъци от достойнството си, въздъхна и промърмори: – Жените не трябва да участват в сражения...

– Защо? – присви очи Елена. – Нима това там... – главата й кимна по посока на амбулаторията: – Нима ще бъде по-малко болезнено за един мъж?

– Не зная – въздъхна Майлс. – Преди време баща ти казваше, че видиш ли жена в униформа, трябва да стреляш без капка колебание. Щом е станала боец, значи сама си го търси... Странна проява на егалитаризъм според мен, но все пак... Не зная. Всичките инстинкти ме тласкат да сторя нещо друго... Да хвърля наметалото си върху нея, да я парализирам, но не и да ѝ откъсна главата... Просто не ме бива за битка с жена...

– Честта е неразделна част от риска – възрази Елена. – Отхвърлиш ли риска, отхвърляш и честта. Винаги съм била убедена, че ти си от малкото бараярски мъже, които допускат, че честта на жената не е скрита единствено между краката ѝ...

– Понятието за войнска чест е свързано с патриотичния дълг на всеки боец! – поруменя Майлс.

– И на всяка жена-боец!

– Добре, дори да е така, това не ни помага да служим по-добре на своя император. Тук сме, защото искаме да получим десетте процента печалба върху сумата, която ни зае Тав Калун. Или поне такава беше първоначалното ни намерение...

Обърна се да продължи обиколката, после изведнъж спря:

– Какво каза преди малко за болката? Когато понесеш болката на своя колега, ще бъдеш достатъчно твърда и за тази на врага, така ли?

– Да – вирна брадичка тя.

– Майка ми също беше истински войн. Но в сърцето ѝ винаги е имало място за болката... Дори за тази на врага!

Продължиха напред в мълчание.

* * *

Стратегическото съвещание за мерките срещу евентуална вражеска контраатака протече по-леко, отколкото очакваше Майлс. Офицерският състав се събра в просторна заседателна зала, очевидно използвана от висшето ръководство на рафинерията. Отвъд широките прозорци се разкриваше спираща дъха панорама към сложните съоръжения. Майлс изсумтя и седна с гръб към нея.

Сравнително лесно влезе в ролята на арбитър над потока от най-разнообразни предложения, успявайки да прикрие оскъдните си познания в областта на отбранителната стратегия. Хъмкаше и кимаше с глава, отвреме навреме промърморваше по едно „Господ да ни е на помощ“ и избягваше да гледа към Елена, тъй като имаше опасност да избухне в смях. Работата свършиха останалите участници в съвещанието – Торн и

Аусън, Даум и Джесек, към които се присъединиха и тримата младши фелициански офицери, Бог знае защо пощадени от пълното мозъчно промиване, сполетяло началниците им. Майлс имаше грижата да отклонява всички идеи, които се приближаваха прекалено много до тактиката, довела до поражението на пелианците.

– Майор Даум – взе заключителната дума той. – Ако успеете да установите връзка със своето командване на планетата, работата ни ще бъде значително улеснена. – Как е възможно да сбъркаш една цяла държава, Господи, въздъхна в себе си той, после тръсна глава и продължи: – Като последна възможност предлагам да изпратим доброволец с някоя от совалките, който да направи опит за директен контакт. Все някой трябва да им каже, че сме тук, нали?

– Ще направим всичко възможно, сър – обеща Даум.

* * *

Някой се беше престарал и кабината на Майлс се оказа едно от най-люксоznите помещения в рафинерията – вероятно запазена за същите висши ръководители, които са заседавали в елегантната заседателна зала. За съжаление службата по поддръжка не беше работила през последните няколко седмици и безпорядък бе пълен. Майлс трябваше да си пробива път сред личните вещи на пелианеца, който последен беше обитавал луксозното помещение, сред тях можеха да се открият и такива, които бяха принадлежали на прогонения преди това фелицианец. Разхвърлени дрехи, опаковки от синтетична храна, информационни дискети, полупразни бутилки – всичко това представляваше невероятна бъркотия, предизвикана от временното изключване на изкуствената гравитация по време на боя. След проверка се оказа, че информационните дискети са запълнени с развлекателни програми. Нямахте секретни документи, нямаше брилянтни военни планове...

Би могъл да се закълне, че пъстрото мъхесто покритие на стените в банята започва да помръдва в момента, в който отместа поглед от него. Вероятно всичко се дължеше на изтощението, но той все пак гледаше да не докосва стените по време на къпането. После увеличи дебита на осветлението до максимум и запечата вратата. Спомни си как едва четиригодишен беше отказал нощното присъствие на сержанта, макар да беше сигурен, че в гардероба се крият страховити НЕЩА... Очите му лепнеха за сън. Навлече комплект чисто бельо и се отправи към леглото.

То представляваше синтетичен балон без гравитация, приятно затоплен от инфрачервени лъчи. Секът в подобно легло бил едно от най-

хубавите преживявания по време на космически полети – така поне твърдяха старите вълци. Той обаче не беше имал възможност да го опита практически. След десетина минути безуспешни опити да се отпусне в тази топла хралупа, той си даде сметка, че едва ли ще може да заспи в нея, да не говорим за други упражнения. Под въздействието на топлината в кабината се пробудиха застояли миризми, в леглото се появиха едва забележими петънца. От всичко това Майлс заключи, че поне трима преди него се бяха ползвали от удобствата на луксозното помещение за почивка. Измъкна се, седна на пода и зачака да се успокои стомаха му. Победата на бойното поле има и не особено приятни последици, рече си той.

От мястото му се разкриваше отлична гледка към разбития и разкрит корпус на РГ-132. Беше изпъстрен с вдлъбнатини и дупки от плазмени удари, които отдалеч приличаха на тъмни петна мъх. Майлс го гледа в продължение на няколко минути, после реши да провери дали сержант Ботари все още разполага с онази манерка, в която имаше уиски.

Коридорът водеше към наблюдателен пункт – една кристално-хромирана черупка, над която блестяха милиарди звезди. Най-важното й предимство беше, че висеше направо в космоса, без никаква гледка към рафинерията. Неотразимо привлечен, Майлс бавно се насочи натам.

До слуха му достигна риданието на Елена, вените му моментално набъбнаха от притока на адреналин, спокойствието от величествената гледка изчезна. Риданието идваше откъм наблюдателния пункт и Майлс тромаво закуцукна натам.

Изкатери се по стълбичката и се завъртя. Помещението тънеше в здрач, разкошното тъмносино кадифе на креслата смътно проблесваше на звездната светлина. Запълнени с течност, странните по форма мебели сякаш подканяха уморения пътник да се отпусне в тях. Върху един от тях беше проснат Баз Джесек, а Ботари заплашително се бе навел над него.

Колената на сержанта притискаха корема на инженера, огромните лапи стискаха шията му. Лицето на Баз беше лилаво, от устата му излитаха несвързани слова. С разкопчана туника и бледо лице Елена отчаяно обикаляше около тях.

– Не, татко, не! – кършеше ръце и проплакваше тя.

Дали Ботари не е спипал инженера в момент, в който се е опитвал да нападне Елена, запита се Майлс и остра ревност прониза сърцето му. После тръсна глава и си наложи да мисли трезво. Елена прекрасно

можеше да се защитава – бащата-параноик отдавна се беше погрижил да я научи на това. Но ревността продължаваше да бушува в душата му. Злорадо реши, че спокойно може да не прави нищо, а просто да остави Ботари да довърши делото си.

– Майлс, милорд!... – зърна го Елена. – Моля те, спри го!

– Пусни го, сержант! – пристъпи напред Майлс. Ботари извърна преbledнялото си от гняв лице към младежа, измърмори нещо и продължи да стиска гърлото на нещастния инженер.

Майлс коленичи и докосна с длан набъбналите мускули на сержанта. Имаше чувството, че върши най-опасната постъпка в живота си. Гласът му премина в шепот:

– Трябва ли да повтарям заповедта си, ординарец?!

Ботари не му обърна внимание.

Пръстите на Майлс се увиха около китката му.

– Нямах достатъчно сила! – изръмжа сержантът.

– Но имам достатъчно воля да си счупя пръстите, ако това е необходимо! – прошепна Майлс и натисна с цялата тежест на тялото си. Ноктите му побеляха, всеки миг очакваше да чуе зловещото пропукване на неките си стави...

Сержантът затвори очи, въздухът излетя с остро свирене между здраво стиснатите му зъби. В следващата секунда ядно изруга, пусна шията на Баз и се отърси от вкопчилият се в ръцете му Майлс. Отстъпи крачка назад и направи опит да успокои бурното си дишане. Побелелите му от гняв очи не виждаха нищо.

Тялото на Баз се плъзна с глух тътен на пода. Отворил уста като риба на сухо, той напълни дробовете си с въздух, закашля се и изплю кръв. Елена изтича и взе главата му в скута си.

Майлс се изправи с цената на доста усилия и дрезгаво промърмори:

– Е, добре... Какво става тук?

Баз направи опит да каже нещо, но от устата му излезе само някакво неясно гъргорене. По бузите на Елена се търкаляха сълзи на безсилие и гняв.

– По дяволите! Теб питам, сержант!

– Пипнах я да се гушка с тоя страхливец! – изръмжа Ботари, все още с гръб към тях.

– Той не е страхливец! – изкрещя Елена. – Бие се не по-зле от теб! Днес ми спаси живота!... – Извърна се към Майлс: – Ти несъмнено си видял това на мониторите, милорд! Някакъв озеранец ме притисна със сервоусилвателите на скафандъра си и се готвеше да ме убие, когато Баз

се намеси с плазмения си лък!... Кажи му!

Очевидно имаше предвид озеранеца, когото Майлс ликвидира с мощта на собствения му медицински комплект. Баз беше стопил един мъртвец, без да знае това... АЗ ТЕ СПАСИХ!, изкрещя в себе си той. АЗ БЯХ ТОВА, А НЕ БАЗ!...

– Това е вярно, сержант – чу гласа си някъде отстрани Майлс. – Дължиш живота й на своя брат по клетва.

– Тоя не ми е никакъв брат!

– Брат ти е, след като аз го казвам!

– Това не е правилно, не е точно... Трябва да го направя както подобава!... – Ботари се завъртя, устните му нервно се движеха. Майлс никога не беше го виждал толкова развълнуван. Претоварих го напоследък, упрекна се мислено той. Много му се събра на главата, прекалено бързо, прекалено изведнъж...

– Не е... безчестие! – успя да изфъфли Баз. Елена му направи знак да млчи и яростно се извърна към Ботари.

– Ти и проклетата ти войнска чест! Е, аз също влязох в бой и убих човек! Какво толкова? Обикновена касапница и нищо повече! Всеки робот би сторил същото! Нима не разбираш, че всичко е лъжа и измама? Вече изобщо не можеш да ме впечатлиш с униформата си, чуваш ли?!

Лицето на Ботари потъмня, а Майлс й правеше отчаяни знаци да запази спокойствие. По принцип нямаше нищо против свободата на духа, но тя избра най-неподходящото време, за Бога! Нима не си дава сметка за това? Не, очевидно не може да го стори... Затънала е дълбоко в болка и срам, на рамото й вече тежи нов призрак... Досега не беше казала нито дума за убития враг, а Майлс добре съзнаваше, че е имала основателни причини за това.

Но той има нужда от всички – от Баз, от Елена и Ботари. Трябва да бъдат задружни, трябва да работят упорито, иначе никога няма да се върнат у дома... Душата му жадуваше да се освободи от натрупаните чувства на притеснение и гняв, но той знаеше, че трябва да се въздържа, че трябва да дава пример на останалите.

Преди всичко трябва да раздели Елена и Ботари, поне докато се успокоят духовете. Иначе положително ще се разкъсат. А що се отнася до Баз...

– Елена – вдигна глава той. – Помогни на Баз да иде в амбулаторията и накарай санитарния инструктор да го изследва за вътрешни травми.

– Слушам, милорд! – отвърна тя, наблягайки на официалното обръщение, по всяка вероятност заради Ботари. Изправи Баз на крака,

преметна ръката му през рамото си и хвърли мрачен поглед към баща си. Пръстите на Ботари конвулсивно се свиха, но той остана на място, без да каже нито дума.

Майлс ги изпрати до стълбичката и с облекчение установи, че дишането на Баз започва да се нормализира.

– Мисля, че сега е най-добре да остана при сержанта – прошепна в ухото на Елена той. – Вие двамата ще се оправите, нали?

– Благодарение на теб – погледна го топло Елена. – Опитих се да му попреча, но ужасно се страхувах... – Примигна, за да прогони последните сълзи от клепачите си.

– Така е по-добре. Всички сме уморени и раздразнителни. Дори и той... – понечи да я попита за дефиницията на думичката „гушкане“, но в последния момент се овладя. Тя се извърна към Баз и му прошепна няколко успокоителни думи, от които душата на Майлс закипя.

Преглътна раздразнението и се върна обратно на наблюдателния пункт. Ботари стоеше там, където го беше оставил, мрачен и вгълбен в себе си.

– Имаш ли още от онова уиски, сержант? – попита с въздишка Майлс.

Ботари излезе от вцепенението и механично попипа задния си джоб. Подаде манерката, но не каза нищо. Майлс му направи знак да седнат на удобните дивани. Ботари се подчини, ръцете му безжизнено увиснаха между коленете, главата му остана сведена на гърдите.

Майлс отпи една глътка и му подаде манерката:

– Пий!

Ботари поклати глава, но после я пое и отпи една едра глътка.

– Никога не си ме наричал ординарец – промърмори след известно време той.

– Извинявай – въздъхна Майлс. – Но трябваше да привлеча вниманието ти...

Мълчание, последвано от нова юнашка глътка.

– Всъщност, това наименование е съвсем точно...

– Защо искаше да го убиеш? Нима не знаеш колко е остра нуждата ни от технически персонал?

– Тоя е нередовен – промърмори след дълга пауза Ботари. – Най-малкото пък за нея... Дезертър!

– Не се е опитвал да я насили. – Не беше въпрос, а категорично заключение.

– Не... Предполагам, че не... – промърмори Ботари. – Но знае ли

човек?...

Майлс бавно огледа кристалната кабина, прекрасна в здрача на нощта. Отлично място за гушкане, пък и за нещо повече... Издължените бели ръце сега са някъде в лазарета и вероятно полагат студени компреси върху шията на Баз. А той седи тук и се напива с най-грозния мъж в галактиката. Каква загуба!

Манерката продължи движението си от ръка в ръка.

– Знае ли човек? – мрачно повтори Ботари. – А тя трябва да получи всичко както трябва... Ти си даваш сметка за това, нали, милорд? Виждаш го, нали?

– Разбира се. Но много те моля – не убивай инженера ми. Той ми е необходим! Ясно?

– Проклети механици! Все нещо забъркват!

Майлс пропусна край ушите си обичайното за всеки боец недоволство от обслужващия персонал. Винаги беше свързвал Ботари с поколението на дядо си, макар че на практика той беше с две години по-млад от баща му. Отпусна се, доловил първия признак за завръщането на сержанта към нормално състояние на духа. Ботари се изпъна на килима, опрял рамене в седалката на дивана.

– Милорд... – обади се след известно време той. – Ще се погрижиш за нея ако ме убият, нали? Зестрата е предназначена за офицер, здрав и способен офицер... Трябва да има сват, тоест посредник, който да урежда всичко...

Пак тези отживелици, въздъхна Майлс.

– Аз съм твой рицар-закрилник и това влиза в задълженията ми – успокои го той. – Ще сторя всичко необходимо. – Ех, ако можех да го сторя така, че да се сбъднат собствените ми мечти, въздъхна в себе си Майлс.

– Някои хора вече забравят задълженията си – промърмори Ботари. – Но не и един Воркосиган... Мъжете от тази фамилия никога не се провалят!

– Тук си дяволски прав! – въздъхна Майлс.

– Аха... – Ботари пусна една прозявка и се настани по-удобно върху килима.

Проговори след дълго мълчание:

– Ако ме убият, няма да ме нарежеш тук... Нали, милорд?

– А? – объркано го погледна Майлс, временно насочил вниманието си към звездите. Чертаеше мислени линии между тях, а после измисляше имена на новообразуваните съзвездия. Една стара, но любима игра.

Току-що беше кръстил поредното „Кавалерист“...

– Често зарязват телата на убитите в Космоса... Сред адския студ... Там и Господ не може да ги открие.

Майлс примигна. Никога не беше допускал, че Ботари има теологически наклонности.

– Какво ти става, сержант? – попита той. – Какви са тези приказки? Никой не се готви да те убива...

– Баща ти, графът, ми обеща... – повиши глас Ботари. – Обеща да бъда погребан в краката на госпожа майка ти, на платото Воркосиган... Не ти ли е споменавал за своето обещание?

– Ами... Не сме говорили на тази тема...

– Даде ми дума. Думата на Воркосиган, която е и твоя...

– Ами, добре тогава – кимна Майлс и отново насочи очи към прозрачния купол над главата си. Някой вижда звезди, друг – пространство между тях. Студеното пространство на вечния Космос... – На небето ли ще идеш, сержант?

– Надявам се. В ролята на покорно куче на своята господарка... Кръвта измива всички грехове. Тя ме закле да... – Гласът му заглъхна, очите му продължаваха да гледат към неznайните дълбини на душата му. Манерката се изплъзна от ръката му, след малко започна да хърка. Кръстосал крака, Майлс седеше и безмълвно го наблюдаваше. На фона на черния космос зад гърба си изглеждаше съвсем малък и беззащитен. Едно момче по пижама, тъжно и самотно, далеч от дома...

* * *

За щастие Баз се справи бързо и още на следващия ден беше на поста си. За инцидента напомняше единствено превръзката на врата му. Към Елена се отнасяше изключително почтително, особено когато Майлс беше наблизо. Но зад Майлс винаги беше и Ботари, така че не бе особено ясно кой е причината за безукорното му поведение.

Майлс се зае с нелеката задача да организира работата по възстановяването на „Триумф“. Официалната цел беше да бъдат готови за бой с пелианците, но вътре в душата си Майлс разглеждаше кораба като единственото надеждно средство за бягство, в случай че това се наложи, разбира се... В екипажа на Тънг фигурираха двама пилоти с имплантация за топлинно-ускорителни скокове. Надяваше се, че в случай на нужда поне единият от тях ще бъде убеден да ги извади от принадлежащото към Тау Верде космическо пространство. Представи си какво ще се получи, ако изведнъж вземе да се появи на Колонията Бета с краден боен

кораб, отвлечен офицер-пилот, двадесетина безработни наемници и цяло стадо бегълци. На устата му се появи неволна усмивка. Още повече, че няма да има пари не само да се издължи на Тав Калун, но дори и да плати таксата за приземяване на местните власти. Тогава дипломатическият му имунитет трета степен положително ще се превърне в ненужен лист хартия.

Опитите му да организира прехвърлянето на известно количество техника и оръжие от трюмовете на РГ-132 постоянно се накъсваха от хора, които искаха указания, заповеди, а най-често разрешение да вземат това или онова от оборудването на рафинерията. Майлс щедро разрешаваше всичко, хората го гледаха с истинско възхищение. Подписът му „НЕЙСМИТ“ успешно започна да се превръща в нечетлива дракулка, от която обаче се излъчваше безспорен авторитет.

За щастие недостигът на работна ръка беше компенсиран с работата на две, а после и на три смени. Никой не се оплакваше, макар че мнозина бяха накрая на силите си. И това беше изцяло заслуга на Майлс.

* * *

Две бутилки фелицианско вино с неизвестно качество. Бутилка ликьор от Тау Цета, за щастие бледожълт, а не зелен. Два съгъваеми пластмасови стола за пикник плюс малка нестабилна масичка от същия материал. Половин дузина вакуумирани опаковки с фелициански деликатеси (поне такива бяха надеждите на Майлс) с неизвестен състав. Последните оцелели свежи плодове от разрушеното хидропонно хранилище на рафинерията. Това трябва да стигне. Майлс натовари Ботари до отказ, събра останалото в ръцете си и се насочи към затворническите секции.

В един от коридорите срещнаха Мейхю, който учудено вдигна вежди:

– Къде сте понесли всичко това?

– В съда, Ард, в съда... – ухили се в отговор Майлс.

Пелианците бяха направили затвор от мрачно складово помещение с лошо проветрение и малки, изсечени от метал килии. Майлс положително би изпитвал угризение на съвестта, ако пръв беше използвал тези кутии за затвор, но сега бе спокоен. Беше заварено положение, а килиите просто смениха обитателите си.

Изненадаха капитан Тънг увиснал с една ръка на кабела за осветлението. В другата държеше ламарина от лампазите си, съответно приплескана във формата на отвертка. С нея се опитваше да развие винтовете на капака, който покриваше килията му.

– Добър ден, капитане – жизнерадостно поздрави Майлс, насочил очи към краката на Тънг, замръзнали във въздуха. Пленникът сведе глава и отправи преценяващ поглед към неочаквания си гост. Видял Ботари, той очевидно прецени, че шансовете му си минимални, отпусна ръце и с глух тътен се приземи на металния под. Пазачът затвори зад тях и превъртя ключа.

– Какво щяхте да направите с капака? – любопитно попита Майлс и вдигна глава към тавана.

Тънг изпусна една полугласна ругатня и потъна във враждебно мълчание. Ботари разгъна масичката и столовете, тръсна продуктите отгоре и се оттегли до вратата със скептично изражение на лицето. Майлс седна и отвори една бутилка вино. Тънг остана на крака.

– Заповядайте, капитане, присъединете се към мен – сърдечно го покани младежът. – Зная, че все още не сте се хранили, ще ми бъде приятно да си поговорим.

– Аз съм капитан Кай Тънг от Свободния наемнически флот на Озер – започна да декламира онзи. – Гражданин съм на Народната демокрация Велика Южна Америка, планета Земя. Номерът на социалната ми осигуровка е Т-275-389-42-1535-1742. Разговорът приключи! – Устните му се превърнаха в две тесни цепки.

– Това не е разпит, капитане – увери го все така приятелски Майлс. – Разпитите се провеждат далеч по-успешно от хора със съответните медицински познания. А аз дори възнамерявам да ви предоставя известна информация... – Стана и стори дълбок, официален поклон: – Името ми е Майлс Нейсмит. – Ръката му посочи втория стол: – Моля, седнете. Достатъчно дълго стоях прав и вече имам болки във врата...

Тънг се поколеба, после бавно се отпусна на крайчеца на стола.

Майлс напълни чашите с вино и отпи една глътка. Отчаяно се опитваше да извика в съзнанието си някоя от забележките на дядо си, които щяха да го представят като ценител на доброто вино, но единствената, която изскочи в съзнанието му, никак не пасваше за случая: „ТЪНКО Е КАТО ПИКНЯ!“...

Премълча, избърса капачето на пластмасовата чаша и я побутна към Тънг.

– Моля. Отбележете, че няма нито отрова, нито наркотици.

– Най-старият номер в наръчника – скръсти ръце Тънг. – Взел си противоотровата малко преди да влезеш тук.

– О – вдигна вежди Майлс, после на лицето му се разля широка усмивка: – Да, наистина бих могъл да го сторя... – Отвори пакетче с

някакви подобни на гума протеинови кубчета, очите му ги огледаха с почти същото подозрение, с което ги гледаше Тънг. – Аха... Това е месо... – Хвърли едно в устата си и усърдно задъвка. – Хайде, почвайте... Можете да ми задавате всякакви въпроси...

Тънг свъси вежди и успя да се пребори с ината си.

– Как са бойците ми?

Майлс му изреди имената на убитите, след това и на ранените, описвайки точното им състояние.

– Останалите са под ключ като вас – приключи той. – Ще пропусна да ви съобща точно къде, само защото не съм сигурен какво още можете да измислите с тази отверка.

Тънг въздъхна с тъга и облекчение, ръката му несъзнателно посегна към едно протеиново кубче.

– Съжалявам за развоя на нещата – рече Майлс. – Предполагам, че не ви е приятно да се озовете в подобно положение. Аз самият бих предпочел някое по-мощно и издържано в тактическо отношение сражение, като битката при Комар, например... Но трябва да приемете нещата такива, каквито са.

– Много ясно! – изръмжа Тънг. – За кого се мислите вие? За лорд Воркосиган?

Майлс се задави с глътка вино. Ботари се отлепи от стената да го потупа по гърба (без особен успех), очите му подозрително огледаха капитана. Младешът възвърна самообладанието си заедно с нормалното дишане. Избърса устни и вдигна глава:

– Предполагам, че имате предвид адмирал Арал Воркосиган от Бараяр, нали? Извинете, но допуснахте малка грешка – той вече е граф Воркосиган...

– Така ли? – любопитно го погледна Тънг. – Значи все още е жив?

– Жив и здрав.

– Познавате ли книгата му за битката при Комар?

– Книга? Вероятно имате предвид спомените му за хода на бойните действия. Да, чувал съм за тях. Зная, че са въведени като наръчник поне в две от извънпланетните военни академии... Извън Бараяр, имам предвид...

– Чел съм ги единадесет пъти! – похвали се Тънг. – Най-блестящите военни мемоари, които са били писани някога. Изключително сложната стратегия е изложена в логически диаграми по отделни направления – политика, икономика и всичко останало. Готов съм да се закълна, че този човек притежава забележителен ум. Жалко, че много хора дори не са

чували за тази творба. Аз самият съм я включил в изпитната програма на своите млади офицери...

– Аз пък съм го чувал да казва, че войната е провал на провежданата политика... Предполагам, че политическият аспект е неразделна част от стратегическото му мислене...

– Положително, особено когато се мисли на неговото ниво... – Тънг подозрително наостри уши: – Чувал сте го? Не зная да е давал интервюта по този въпрос... Случайно да пазите някакви материали по въпроса? Мога ли да получа копие от тях?

– Ами... – поколеба се Майлс. – Това беше личен разговор...

– Вие сте разговаряли с НЕГО?

Майлс изпита усещането, че изведнъж е пораснал с половин метър в очите на Тънг.

– Да – предпазливо отвърна той.

– А не знаете ли дали случайно няма записки и върху операцията Ескобар? – видимо се оживи Тънг. – Нещо, което да наподобява рапорта за Комар? Винаги съм мислел, че такава публикация трябва да съществува, просто защото би отразила другата част на разсъжденията му... Отбранителната стратегия като част от офанзивната... Нещо подобно на двата тома за Уолшеа и Ския IV, издадени от Шри Симка...

Най-сетне Майлс разбра що за човек седи срещу него. Тънг беше страстен почитател на военната история. Отлично познаваше този тип хора, с мъка сдържа тържествуващата си усмивка.

– Не, мисля, че такава публикация няма – отвърна той. – Битката при Ескобар все пак беше поражение. Той рядко споменава за нея и това е напълно разбираемо. Може би заради известна суета...

– Може би – кимна в знак на съгласие Тънг. – Но книгата беше страхотна... Всичко, което изглеждаше хаотично на бойното поле, всъщност се е подчинявало на строги, предварително начертани схеми... А е станало хаотично, просто защото битката е била губеща...

Сега беше ред на Майлс да наостри уши.

– На бойното поле? – вдигна вежди той. – Вие сте бил участник в сраженията при Комар?

– Да. Бях младши лейтенант във флотата на Селби, наета от Комар... Какво нещо беше, Господи! Оттогава изминаха двадесет и три години! Всички слаби пунктове в отношенията наемник-работодател се скъсаха под носа ни, и това стана още преди да дадем първия изстрел! Много по-късно разбрахме, че това е било предизвикано от разузнавателната тактика на Воркосиган...

Майлс издаваше звуци на одобрение и внимание към чутото, искаше му се да извлече всичко от тези неочаквани спомени. Плодовете на масичката се превърнаха в планети, в спътници, протеиновите кубчета с различна форма станаха бойни кораби, свързочни совалки, бомбардировачи и транспортни средства... Унищожените по време на битката бяха моментално изяждани. Заедно с втората бутилка вино преминаха върху други известни сражения, проведени от наемници. Зяпнал в устата на Тънг, Майлс забрави за всякаква предпазливост.

Най-накрая Тънг доволно се облегна назад. Беше пълен до отказ с храна и вино, едновременно с това напълно освободен от бойни истории. Познавайки добре възможностите си, Майлс близваше по малко от чашата, колкото да прояви любезност. Разклати остатъка от виното си и реши, че е време да опипа почвата:

– Много жалко, че офицер с вашия опит трябва да приключи кариерата си в някаква мрачна метална клетка...

– Нямам никакво намерение да оставам в тази клетка – увери го с усмивка Тънг.

– Аха... Разбирам. Може би няма да се наложи да правите опит за бягство... В момента организацията „Наемници на Дендари“ се разраства и изпитва остра нужда от ръководни кадри с опит...

– Вие пленихте кораба ми – горчиво се усмихна Тънг.

– Плених и кораба на капитан Аусън – възрази Майлс. – Но можете да го питате дали е нещастен от този факт...

– Добре говорите, господин... хм... Нейсмит. Но аз имам договор и за разлика от някои, не съм забравил този факт... Наемник, който не спазва клаузите на договора си в трудни времена, не е войн, а обикновен мошеник!

Душата на Майлс се изпълни с уважение.

– Признавам, че сте напълно прав, сър – промълви с нескрито възхищение той.

Тънг го изгледа с лека насмешка:

– Няма значение какво мисли онзи задник Аусън, на мен ми се струва че именно вие се държите като нетърпелив младши офицер и скоро не аз, а вие ще си търсите работа... Шансовете ви са общо взето добри, тъй като притежавате известни тактически познания, а освен това сте чел комарските мемоари на Воркосиган... В допълнение бих казал, че притежавате управленски качества – фактът, че сте успял да вкарате Аусън и Торн в общ впряг е наистина впечатляващ... Ако се измъкнете жив от тази бъркотия, може да ми се обадите. Все ще ви измисля

някоя изпълнителска длъжност.

Майлс го зяпаше с отворена уста и нескрито благоговение.

– Това е чест за мен, капитан Тънг – въздъхна със съжаление той. –
Страхувам се обаче, че и аз имам договор.

– Боклук!

– Моля?

– Ако имате договор с Фелиция, той е пълна глупост и направо се чуда как сте го подписали... Съмнявам се, че Даум е упълномощен да сключва подобни договори. Фелицианците са същите боклуци като своите противници – пелианците. Тази война щеше да е приключила още преди половин година, ако проклетите пелианци бяха платили разноските изцяло... Но те решиха да „икономисват“ и платиха само за блокадата и няколко инсталации като тази тук... При това се държат така, сякаш ни правят услуга! – Върху лицето на стария войн се изписа открито отращение.

– Не съм казал, че имам договор с Фелиция – тихо отвърна Майлс и с удоволствие отбеляза, че в очите на Тънг се появи объркване. Оценките на този човек бяха прекалено точни, за да се чувства спокойно.

– По-добре е да подвиеш опашка, синко – изостави официалния тон капитанът. – Общо взето, наемниците получават ритник в задника от тези, които са ги ангажирали... И това става много по-често, отколкото си мислиш.

Майлс стана да си върви, а Тънг го изпрати с любезността на гостоприемен домакин.

– Имате ли нужда от нещо? – попита Майлс.

– Отверка, ама истинска – незабавно отвърна Тънг.

Майлс тръсна глава и се усмихна, вратата се затвори.

– Проклет да съм, ако не му изпратя една отверка! – обърна се към Ботари той. – Умирам от любопитство да разбера как точно ще я използва!

– И какво излезе от цялата работа? – свъси вежди Ботари. – През цялото време той те занимаваше с военна история, без да разкрие нищо за себе си...

– Това не е толкова важно – усмихна се Майлс.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пелианците атакуваха от противостоящата на слънцето еклиптика, използвайки прикритието на астероидния пояс, доколкото го имаше, разбира се. Появиха се с понижена скорост – това ясно показваше намеренията им да пленят противниковите укрепления, а не да ги унищожат. Освен това се появиха сами, без озеранските наемници, на които плащаха...

Майлс закукука из коридорите на станцията, задръстени с бойци и оборудване, на лицето му грееше доволна усмивка. Пелианците изпълняваха плановите му с такава точност, сякаш лично им беше предал своите заповеди. Срещна доста контрааргументи когато обяви намерението си да разположи наблюдателни постове и тежкото въоръжение не на самата рафинерия, а на астероидния пояс около планетата. Но предположението му, че пелианците ще се опитат да ги изненадат оттам, се оказва точно. Преди седмица биха имали известни шансове, но не и сега...

Дръпна се да направи път на взвод млади войници, които тичаха да заемат позиция и мислено се помоли на Бога да му спести изпитанието на немоторизираното отстъпление. Но за това ще трябва да се погрижи и сам. Собствената си позиция трябва да подбере така, че да не бъде стъпкан при евентуалното отстъпление на изнесените силно напред патрули.

Плъзна се през гъвкавата връзка на „Триумф“. Изправеният до входа боец затръшна люка и включи вакуумните ключалки. Явно бяха чакали само него. Корабът започна маневрите по отделянето си от площадката на станцията, а той се насочи към оперативната кабина.

Помещението беше доста просторно, особено ако човек го сравнява с оперативната кабина на „Ариел“. Около заседателната маса и пред екраните на контролните уреди имаше доста празни кресла и той с неудоволствие отбеляза този факт. Но друг начин нямаше – екипажът на „Триумф“ беше сглобен по най-икономичния начин. Приблизително половината от хората на Аусън плюс шепа доброволци от техническия персонал на станцията. Толкоз.

Всички холографи работеха, ярките им конфигурации изпълваха въздуха и създаваха впечатлението за хаос. Напрегнат до крайност, Аусън се беше заел със сложната задача да осигури поддръжката на две външни станции едновременно. Вдигна глава и на устните му се изписа

усмивка на облекчение.

– Радвам се, че успяхте да се справите, милорд.

– Аз също – отвърна Майлс и се отпусна в съседното креело. – Но престани с това „милорд“, ако обичаш... „Господин Нейсмит“ върши същата работа...

– Всички те наричат така – погледна го с недоумение Аусън, все пак решил да изостави официалната форма на обръщение.

– Това е вярно, но... Тук не става въпрос за обикновена почителност. Обръщението „милорд“ е свързано с известни юридически оформени отношения... Няма да ме наричаш „съпруге мой“ ако чуеш, че жена ми го прави, нали? Давай сега да се залавяме за работа!

– По всичко личи, че ще имаме работа с десетина малки кораби, пелианско производство – отвърна Аусън. Очите му пробягаха по екрана, челото му се сбърчи от безпокойство: – Не знам къде са нашите момчета, тая работа си е точно в техен стил...

Майлс предположи, че „нашите момчета“ трябва да са озеранците – бившите бойни другари на Аусън. Това не го разтревожи, защото вече беше сигурен в лоялността на човека до себе си. Хвърли му един кос поглед и изпита увереността, че знае защо пелианците са се отказали от услугите на наемниците. Когато са открили, че един озерански кораб действа срещу тях, смайването им положително е било огромно. Представи си какво недоверие и объркване цари в Генералния щаб на врага и очите му възбудено заблестяха.

Корабът описа плавен кръг и легна в курс срещу противника. Майлс набра номера на командната зала.

– Добре ли си, Ард?

– Да – отвърна Мейхю. – Особено ако се вземе предвид обстоятелството, че летя сляп, глух и парализиран. Ръчното управление е жива мъка. Имам гадното чувство, че не аз управлявам кораба, а той мен!

– Продължавай в същия дух – ободри го Майлс. – И не забравяй, че трябва да ги подмамим към стационарните бойни единици, а не да ги елиминираме директно...

Отпусна се в креслото и насочи вниманието си към непрекъснато променящите се данни върху екраните.

– Май нямат представа за количеството и качеството на оборудването, донесено от Даум – промърмори той. – И затова просто копират тактиката на фелицианците, която веднъж вече се е оказала печеливша...

Водещите кораби на пелианците приближиха обсега на

стационарните оръжия. Майлс затаи дъх, сякаш с това искаше да накара своите хора да изчакат до последния момент. Пръснати наредко из астероидния пояс, самотни и малобройни, те със сигурност са на нокти... За съжаление броят на отделните оръжия беше доста по-голям от броя на хората, които са в състояние да ги обслужват. Дори ако се вземат предвид и онези огневи точки, които могат да се управляват с компютър... Голяма част от електрониката се оказа заразна с компютърни вируси и Баз се бори с тях до последния миг, подпомаган от Елена. Сигурно още продължават, въздъхна в себе си Майлс. Много му се искаше да оправдае решението си да изпрати момичето в толкова опасна близост до полето на бойните действия...

Първият пелианец изстреля пълен комплект бомби с касетъчен заряд, те зловещо проблеснаха и се насочиха към слънчевите колектори. О, НЕ!, простена в себе си Майлс, представяйки си как двуседмичен денонощен труд отива по дяволите. Бомбите се пръснаха на хиляди блестящи игли и космическото пространство изведнъж оживя: защитните оръжия изстреляха огнен залп, Майлс остана с чувството, че се забавиха само с миг... Пелианският кораб се пръсна от пряко попадение, постигнато може би с майсторство, може би с чист късмет... Част от корпуса му обаче продължи да се носи напред – една огнена бомба, не по-малко опасна от умните, самонасочващи се оръжия.

Корабите след него започнаха да се раздалечават, рязко променяйки траекторията на полета си. Аусън и Торн се впуснаха след тях, налитачи като разсърдени стършели. Майлс изпита чувството, че са две полудяли овчарски кучета, нахвърлили се върху собственото си стадо. Запленен от величествената красота на маневрата, той нададе тържествуваш вик, юмрукът му се стовари върху контролния панел. Ех, ако разполагаше с още един кораб! Тогава щеше да стисне пелианците в стоманен юмрук и шансовете на някой от тях да се върне у дома, за да изплаче болката си, ставаха минимални. Но и така не е зле – маневрата постигна главната си цел и пелианците се съгъстиха. Така станаха отлична цел за стационарните оръдия на рафинерията.

До него Аусън подскочаше от възторг.

– Глей к'во става! – изкрещя той. – Наредиха се като по учебник! А Гамад викаше, че си побъркан, за да оставиш без защита страната откъм слънцето!... Ти си истински гений, Дребосък!

Майлс неволно си представи с какви имена щяха да го наричат при неблагоприятен развой на битката и това му помогна да изтрезнее. Облекчението беше толкова огромно, че главата му се замая. Облегна се

назад и бавно изпусна въздуха от гърдите си.

Втори кораб на пелиантите избухна в пламъци, последва го трети... Цифрите в ъгъла на екрана пред Майлс смениха знака си от минус на плюс.

– Аха! – викна възбудено Майлс. – Сега вече ни паднаха в ръчичките! Прекратяват атаката и увеличават скоростта!

Инерцията на пелиантите беше такава, че волю-неволю трябваше да минат в опасна близост с рафинерията. Сега всичките им усилия бяха насочени към постигането на максимална скорост, за да съкратят до минимум присъствието си в опасния район. Торн и Аусън продължаваха да ги притискат откъм тила.

Един от корабите на противника се отдели от строя и започна странна маневра. Вместо да търси спасение, той изведнъж се стрелна по посока на станцията и даде залп. Но какъв е този заряд? Компютрите в командната зала не предложиха очакваната идентификация. Определиха го като лъч и толкоз. Не беше плазма, не беше и лазер... Нито пък енергийно поле, срещу което главната подстанция би могла да изгради защитен екран. Лъчът потъна някъде между огромните чинии на слънчевите колектори, последници нямаше. Не знаеха дори дали е улучил нещо, какви са евентуалните щети. Странно, много странно...

Майлс протегна ръка и стисна холограмата на вражеския кораб в юмрука си. Сякаш искаше да го разгледа отблизо и да разкрие тайната му.

– Дай да пипнем този приятел, капитан Аусън.

– Излишен труд, по-добре да го оставим да настигне дружките си...

– Това е заповед, капитан Аусън! – понижи глас младежът.

– Слушам, сър! – стреснато го погледна онзи. Е, номерът все още минава, въздъхна доволно Майлс. Офицер-свързочникът осъществи светкавична кодирана връзка с „Ариел“ и предаде новата заповед. Напрегнат и възбуден, Аусън получи възможност да опита максималната скорост на новия си кораб. А и други негови качества – особено системата за заблуда на противниковия прицел, която изпращаше в ефира стотици симулативни изображения на кораба. Именно с нейна помощ определиха далекобойността на тайнствения лъч, както и необичайно голямата пауза между отделните пулсации. Дали не е някаква система за самозареждане? Разстоянието до беглеца бързо се скъсяваше.

– Какъв ще бъде сценарият, господин Нейсмит? – вдигна глава Аусън. – „Спри, или си мъртъв“?

– Това няма да свърши работа – замислено поклати глава Майлс. –

По-скоро трябва да им попречим да се самовзривят... Това не са наемници и заплахите не вървят. Като нищо ще го направят...

Аусън прочисти гърлото си и отново впери поглед в екраните.

Майлс тактично съдържа ироничната си усмивка и насочи внимание към потока данни от компютъра. Машината приключи с изчисленията, излъчи визуален модел на ситуацията по прехващането и любезно зачака вдъхновението му. Майлс направи опит да се постави на мястото на пелианския капитан. Изчисли времето и скоростта на прихващането, определяйки най-благоприятния момент за пряк обстрел.

– Близичко сме – въздъхна той и изчака оформянето на холограмата, която показва със смразяваща яснота какво ще стане в случай на грешка в изчисленията му.

Аусън хвърли поглед към малките, но ярки фойерверки на иглените заряди около кораба на врага, промърмори едно „проклетите самоубийци“ и потъна в напрегнато мълчание.

Майлс предпочете да не му обръща внимание. Помълча една безкрайно дълга секунда, после тръсна глава:

– Всички членове на екипажа да облекат скафандри и да си подготвят за абордаж! Пелианците знаят, че не могат да ти избягат и вероятно ще минират кораба си. После ще се натоварят на спасителната совалка и ще се надяват, че проклетият кораб ще гръмне под носа ни... Но ако ние не си губим времето със совалката и успеем да се промъкнем през аварийния изход докато те все още не са напуснали през страничния, имаме всички шансове да разминираме кораба и да го пленим невредим!

Устните на Аусън подозрително се присвиха.

– Но как ще ми отнемеш всички технически сътрудници? – попита той. – Не е ли по-добре да се приближим още малко и да взривим совалката им направо на площадката? Тогава ще ги пипнем заедно с кораба!...

– Ще ги пипнем, как не! Четирима механици плюс моя милост срещу цял екипаж? – Майлс тръсна глава: – Не, благодаря! Освен това нищо не ни гарантира, че като ги лишим от средство за бягство, те няма да стигнат до решението за най-красивото масово самоубийство през последните години!

– А какво да правя, в случай че не успееш да разминираш проклетия им кораб навреме?

– Импровизирай – мрачно се усмихна Майлс.

* * *

Пелиантите очевидно не бяха настроени чак толкова на самоубийствена вълна и предпочитаха да търсят шанс в живота с малката спасителна капсула. В същото време Майлс и четиримата техници осъществиха грубо, но ефикасно проникване на борда, взривявайки вакуумните ключалки.

Майлс проклинаше неудобния скафандър, прекалено голям за ръста му. Заедно с охлузванията по най-различни части на тялото си, разбира какво означава израза „да те облее студена пот“. Изправен в тъмния коридор на чуждия кораб, той притеснено се оглеждаше, а техниците бързаха да заемат предварително разпределените сектори.

Майлс пое по най-тесния коридор, крайната му цел бяха тактическата зала, помещенията за почивка на екипажа и командния мостик. Искаше да ги провери за взривни устройства или някаква полезна информация. Навсякъде го посрещаха разбити монитори и изгорени шкафове за съхранение на информация. Хвърли поглед на часовника си. От началото на абордажа бяха изтекли пет минути – време, достатъчно за отдачаването на совалката, време за вероятния взрив в реакторите...

В шлемофона му ечна тържествуващ вик:

– Открих го! Открих го! – Беше един от техническите сътрудници на Аусън: – Стартирали са верижна реакция, но аз я прекратих!

Съобщението беше посрещнато с радостни викове. Майлс се строполи върху близкото кресло с разтуптяно сърце. После опиянението отмина, сърцето му сякаш спря. Набра код за обща връзка и усили сигнала до крайност:

– Предположението за едно единствено взривно устройство е малко наивно, нали? – изрече с твърд глас той. – Търсенето трябва да продължи още най-малко десет минути!

Заповедта беше посрещната с разтревожени викове. В продължение на три минути от репродукторите долиташе единствено запъхтяно дишане. Майлс прекоси коридора и се насочи към капитанската кабина. Отвори вратата и въздухът напусна гърдите му с остро свистене. Първото нещо, което се наби в очите му беше микровълнова печка с изкъртен капак. Часовникът ѝ бе включен, а във фурната беше натикан метален цилиндър с течен кислород под високо налягане. Това очевидно бе приноса на готвача към бойните действия. След две минути от кухненския бокс и съседните помещения нямаше да има дори следа. Майлс разкачи проводниците и продължи тичешком напред.

– О, по дяволите! – просъска уплашен глас в шлемофона му. – По дяволите!

– Къде се намираш, Кат?

– В оръжейния склад. Прекалено много са, не мога да се справя с всичките!

– Не спирай, идваме! – Майлс премина на друг канал и издаде рискована заповед, събирайки всички на едно място. После се приведе и затича, следвайки светлинната индикация на дисплея пред очите си. Вратата на камерата за съхранение на боеприпаси зееше отворена, техническата сътрудничка на име Кат пълзеше край дълга редица блестящи мунициии.

– Всички касетъчни бомби са с включени детонатори! – подвикна напрегнато тя. Пръстите ѝ не преставаха странния си танц върху панелите за декодиране на сигнала. Прехапал устни, Майлс надникна зад рамото ѝ, запомни блокиращия код и започна да го вкарва в детонаторите на бомбите, подредени в съседния стелаж. В процеса на работата откри, че скафандрите не са пригодени за страхливи подсмърчания, тъй като човек не може да избърше носа си. Все пак соничните чистачки поддържаха предното стъкло чисто от замъгляване и това не беше малко. Неволно подсмръкна, гореща жлъчка изригна от стомаха и напълни устата му с противен вкус на желязо. Пръстите му станаха дебели и тромави, в главата му се появиха гадни мисли... Бих могъл сега да съм на Колонията Бета... Бих могъл да съм си у дома в леглото... А дори и под него!

С ъгълчето на окото си забеляза, че в погребва влиза още един от техническите сътрудници. Време за празни приказки нямаше. Работеха рамо до рамо, тишината се нарушаваше единствено от свистенето на вентилационната система. Компютърът в скафандъра очевидно не одобри душевното му състояние, притокът на кислород видимо намаля. Батари за нищо на света не би го пуснал на подобна мисия, а едва ли би му позволил да дава и наряд на орбиталната станция. Давай, още малко, стисна зъби Майлс. Ето тази бомба, следващата... Край!

Кат се надигна от противоположния стелаж, в очите ѝ имаше сълзи.

– Още три секунди и... – Ръката ѝ махна към подредените в стройни редици бомби. Майлс я прегърна и тромаво я потупа по гърба.

– Поплачи си – промърмори той. – Напълно си го заслужи. – Пръстът му изключи връзката точно секунда преди носа му да издаде поредното могъщо подсмърчане.

* * *

Майлс се измъкна от пленения кораб и стъпи на площадката за кацане с неочаквана награда – боен пелиански скафандър, който беше

толкова малък, че почти се покриваше с неговите размери. След проверката се оказа, че настройката е женска, но това можеше да се промени. Видял Елена сред групичката посрещачи, той гордо се провикна:

– Виж какво намерих!

Тя учудено сбърчи нос:

– Плени цял кораб за един брониран скафандър?

– Не, разбира се. Плених го заради другото – онова неизвестно оръжие... От този кораб изстреляха лъча, който проникна през защитните прегради... Всъщност, какви са пораженията от него?

Отговори един от фелицианските офицери, който кой знае защо гледаше намръщено по посока на Елена:

– Проби една дупка... Всъщност, улучи затворническия сектор.

Въздушното налагяне започна да спада и ТЯ ги пусна!

Майлс забеляза, че неговите хора се движат на групички.

– Съжалявам, милорд – смутено промърмори Елена.

– Хм – промърмори Майлс и уморено потърка слепоочията си. – Тук май ще се наложи намесата на сержанта...

– След като се събуди...

– Какво?

– Той охраняваше затворническия сектор по време на нападението – отвърна с очи в краката си Елена. – И... направи опит да ми попречи да пусна пленниците...

– Направи опит? Нима не успя?

– Зашеметих го със станъра си. Страхувам се, че ще бъде доста ядосан... Нали нямаш нищо против, ако за известно време се навъртам край теб?

Майлс тихо подсвирна.

– Нямам, разбира се... А дали част от пленниците... Не, почакай! – Повиши глас и рязко извика: – Командор Ботари, изказвам ви официална благодарност за проявената инициатива! Ние не сме касапи, задачите ни тук са строго определени! – Очите му се сведоха към дребничкия фелициански лейтенант, май се казваше Гамад... Онзи се сви, а Майлс се обърна към Елена и вече по-тихо попита: – Има ли жертви сред пленниците?

– Двама, чиито клетки бяха разрушени от пряко попадение на ОЕБЛ...

– От какво?

– Орбитален електронен блуждаещ лъч – така го нарече Баз... Освен това още единадесет, до които не успях да се добера навреме и бяха

задушени. – Болката в очите ѝ прониза сърцето му.

– А колко щяха да умрат, ако не беше ги освободила?

– Изгубихме въздуха в целия сектор.

– Капитан Тънг?

– Предполагам, че е някъде тук – разпери ръце Елена. – Не беше сред тринадесетте, за които ти споменах... Но сред тях се оказа един от пилотите му, притежаващи имплантация за топлинен скок... А другият е изчезнал... Това важно ли е?

Сърцето на Майлс пропусна един такт.

– Искам веднага да се разпространи една моя заповед – обърна се към близката наемничка той. – Пленниците да се залавят без стрелба и без опасност за живота! – Жената кимна и бързо се отдалечи, а Майлс се извърна към Елена. – След като Тънг е на свобода, най-добре наистина стой край мен! Господи Исусе! Ще трябва да видя тая дупка, дето не е никаква дупка... Баз откъде изрови това непроизносимо словосъчетание?

– Каза, че лъчът бил изобретен на Бета, преди няколко години. Без особен търговски успех, тъй като защитата срещу него е прекалено елементарна – просто променяш интензивността на предпазния екран... Помоли да ти предам, че до довечера ще се справи с него, вече се е заел да препрограмира екраните...

– О – рече Майлс. Това бе краят на поредната безумна мечта. За момент си беше въобразил, че ще разкрие тайната на неизвестния лъч и ще я сложи в краката на бараярския император. В представите си виждаше капитан Илиан, вцепенен от смайване, уважението в очите на баща си... Тържествената обстановка, всеобщото признание на способностите му. Но май стана като в онази приказка за котката, която преследвала скакалец без крачета и си въобразявала Бог знае какво... От устата му се откъсна тежка въздишка.

Е, поне се снабди с брониран скафандр...

Направи знак на Елена и се насочи към затворническия сектор. Гамад и един от инженерите се присъединиха към тях.

– Изглеждаш уморен – промърмори Елена, изравнила крачка с неговата. – Не е ли по-добре да вземеш един душ и да си починеш?

– Значи усещаш вонята на изсъхналия ужас, затоплена от налягането в скафандра? – усмихна се той. Тикна шлема под мишницата си и добави: – Още не съм ти разказал как си прекарах времето... Трябва ми майор Даум, искам да докладва за защитната стратегия... Май само той продължава да мисли трезво и сигурно вече разполага с общата картина

на боя... – Очите му се плъзнаха по фигурата на лейтенанта с неприкрито отвращение.

Лейтенант Гамад очевидно разполагаше с остър слух.

– Майор Даум е убит, сър – подхвърли през рамо той. – Совалката му беше улучена от останките на взривения кораб. Не ви ли съобщиха за това?

Майлс се закова на място.

– В момента аз изпълнявам длъжността комендант на станцията – добави фелицианецът.

* * *

Три дни бяха необходими, за да се съберат всички пленници, потърсили укрытие из различните части на рафинерията. Най-големи проблеми създаваха командосите на Тънг. На даден етап Майлс се принуди да пуска приспиващ газ в различните части на станцията, пренебрегвайки предложението на Ботари да си спестят този труд и просто да изтеглят въздуха. Разбира се, основната тежест на непрекъснатото дежурство падна върху гърба на сержанта и той беше напрегнат като тетивата на боен лък.

При окончателното преброяване се оказа, че липсват Тънг и седем от хората му, включително вторият пилот с топлинно-ускорителна имплантация. Нямаше я и една от совалките.

Майлс пусна една сподавена ругатня. Сега вече нямаше друг избор, освен да чака появата на пипкавите фелицианци, които все някога трябва да се сетят за стоката си. Силно се съмняваше, че совалката, която изстреляха към Тау Верде преди нападението на пелианците, е успяла да се промъкне през контролните постове на озеранците. Може би ще се наложи да изпратят още една. Не с доброволец, а с редовен боец. Майлс вече имаше предвид определен кандидат.

Лейтенант Гамад, очевидно изпитващ гордост от новия си пост, беше склонен да оспорва властта на Майлс над рафинерията, която, технически погледнато, си беше собственост на фелицианците. Много му липсваше деловития и спокоен Даум, който вършеше работата си без излишен шум. Все пак, дочул как един от наемниците се обръща към него с „адмирал Нейсмит“, Гамад започна да проявява известно уважение. А самият Майлс, доволен от ефекта, пропусна да поправи престаралият се боец. За нещастие това обръщение бързо се разпространи и сред останалите, скоро вече никой не го наричаше с далеч по-неутралното „господин Нейсмит“...

Гамад се отърва на осмия ден след атаката на пелианците. Тогава, най-сетне, върху екраните на мониторите изплува един от фелицианските кораби с ограничен обхват на действие. Бойците на Майлс, уморени и подозрителни след толкова много битки, бяха склонни да го взривят, а след това да установяват самоличността на екипажа му. Майлс обаче успя да ги възпре и корабът меко се скачи с площадката на орбиталната станция.

* * *

Когато фелицианските офицери влязоха в заседателната зала на рафинерията, погледът на Майлс беше привлечен от два големи пластични сандъка, придвижвани с помощта на палет върху въздушна възглавница. Впечатлен от размерите, им, младежът изведнъж ги оприличи на дървените сандъци, в които древните пирати са трупали своите съкровища. За миг си ги представи пълни с блестящи огърлици, купища златни монети и перли. Жалко, че подобни дрънкулки отдавна вече не се считат за съкровища. Съвременните хора са достатъчно дегенерирани, за да се стремят към доста по-прозаични неща – кристализирани вирални микрочипове, компютъризирани бази данни, вакуумирани ДНК-клетки, проби от минералните и селскостопански залежи на отделните планети. Разбира се, тук-там все още се намираха ценители на изкуството. Майлс докосна кинжала на колана си и сърцето му се стопли. Сякаш беше стиснал топлатата длан на мъдър старец... Реши, че ще се задоволи с част от пробите на фелицианците.

До слуха му достигна пронизителният глас на фелицианския ковчезник, който забързано нареждаше:

– ...и разбира се, първо трябва да видим карго-манифеста на майор Даум, след което да проверим дали стоката не е повредена по време на транспортирането...

– Взemi главния инженер и гледай да свършиш бързо – въздъхна капитанът на фелицианския кораб, после хвърли тежък поглед към Гамад: – Още ли не си открил проклетия манифест? Или личните документи на Даум?

– Страхувам се, че са били у него по време на фаталния полет, сър...

Капитанът изръмжа и едва сега благоволи да обърне внимание на Майлс:

– Значи ти си лудия галактически мутант, за който се говори!

– Аз не съм мутант, КАПИТАНЕ... – саркастично го изгледа

Майлс, имитирайки интонацията на баща си. После въздъхна и се овладя. Даде си сметка, че фелицианецът насреща му едва ли е спал през последните няколко дни. – По-добре да се залавяме за работа...

– Да – уморено кимна онзи. – Предполагам, че тези наемници очакват заплатите си...

– А стоката очаква проверка за евентуални повреди по време на транспортирането – иронично подхвърли Майлс и кимна към големите сандъци.

– Ковчезник, погрижи се за него – нареди капитанът и се плъзна към лейтенанта: – Добре, Гамад, дай да видим великата ти стратегия...

Очите на Баз се замъглиха.

– Извинете, милорд, но май трябва да ида с тях – промърмори той.

– И аз ще дойда – обади се Мейхю и щракна със зъби като гладна акула.

– Вървете – разреши Майлс и се обърна към ковчезника, който пхна някаква дискета в настолния компютър.

– Така... – проточи той. – Господин Нейсмит, нали? Бихте ли ми показали вашето копие от договора, моля?

– С майор Даум сключихме устно споразумение – намръщи се Майлс. – Четиридесет хиляди бетиански долара след доставката на стоката на Фелиция. А доколкото ми е известно, тази рафинерия е част от територията на Фелиция, нали?

– Устно споразумение?! – смаяно го изгледа ковчезникът. – Устно споразумение не е договор!

– Напротив, то е най-обвързващия договор! – изправи гръб Майлс. – Душата на човек е в дъха му, следователно и в гласа. Дадената дума трябва да се спазва!

– Мистиката няма място в...

– Това не е мистика, а общопризната юридическа клауза! – прекъсна го Майлс, а мислено добави: „но само на Бараяр...“

– За пръв път чувам подобно нещо!

– Но майор Даум го знаеше отлично.

– Майор Даум работеше в разузнаването, имаше големи познания за законите на Галактиката. Докато аз съм само един счетоводчик...

– Отказвате да спазите дадената дума на мъртвия си другар?! – извика преднамерено високо Майлс. – Но вие не сте наемник, а офицер на редовна служба!

– Нямам представа какви ги дрънкате! – упорито поклати глава ковчезникът. – Ако стоката е в ред, ще си получите парите и толкоз!

– Добре – промърмори с облекчение Майлс. – Дайте да ги видим.

Прецени, че може да си позволи това, тъй като ковчежникът не беше Вор, пък и едва ли притежаваше някаква друга благородническа титла.

Онзи кимна на асистента си, човекът се наведе над кодираните ключалки. Майлс затаи дъх в очакване да види първия огромен куп пари в живота си. Капаците отскочиха, под тях се разкриха пачки хартия в бледи цветове, акуратно подредени на високи купчини. В помещението се възцари продължително мълчание.

Майлс свали ранения си крак от масата и се наведе над по-близкия сандък. Взе една пачка и внимателно я подхвърли върху дланта си. Тя съдържаше стотина еднакви банкноти, изписани със странни букви, цифри и картинки. Хартията беше дебела и плъзгава.

– Какво е това? – попита най-сетне той.

– Как какво? – вдигна вежди ковчежникът. – Книжни пари. Повечето планети използват книжни пари при своите разплащания...

– Знам това. Питам каква е валутата?

– Фелициански милифениги.

– Милифениги значи... – проточи Майлс. Звучеше му като някакво заклинание. – Каква е стойността им в истински пари? Бетиански долари, или бараярски имперски знаци...

– Че кой използва бараярски имперски знаци? – учудено промърмори помощникът на ковчежника.

– Според международните годишни разчети 150 милифенига се равняват на един бетиански долар – прокашля се ковчежникът.

– Това обаче е курсът преди близо година – засече го Майлс. – Какъв е той в момента?

Ковчежникът предпочете да потърси нещо интересно в панорамата извън остъклените стени на залата.

– Озеранската блокада не ни позволи да се запознаем с текущия курс – промърмори той.

– Така ли? Кажете тогава последния курс, който ви е известен.

Ковчежникът отново се прокашля, гласът му странно изтъня.

– Разбирате, че заради блокадата ние получаваме информация единствено посредством пелианците...

– Курсът, моля!

– Не го знаем...

– Последният курс! – изсъска заплашително Майлс.

– Наистина не го знаем, сър! – уплашено подскочи ковчежникът. –

Последната ни информация гласеше, че фелицианската валута вървеше... хм... – Гласът му бързо затихна: – ...Всъщност беше свалена от борсовите котировки...

Майлс попипа дръжката на кинжала, после придаде на гласа си особена, стържеща заплашителност:

– Какво е в такъв случай покритието на тези... МИЛИФЕНИГИ?...

– Те са гарантирани от правителството на Фелиция! – гордо вдигна глава ковчежникът.

– Същото, което губи войната, нали?

Ковчежникът смутолеви нещо.

– Вие губите тази война, не мислите ли?

– Загубата на далечните орбитални станции е временно явление – поясни фелицианецът с отчаяние в гласа. – Но въздушното пространство на планетата се намира под пълния ни контрол...

– Милифениги – изръмжа Майлс. – Милифениги... – Очите му се заковаха в прежълтялото лице на ковчежника: – Аз обаче искам бетиански долари!

– Нямаме бетиански долари! – изправи снага ковчежникът и в очите му проблесна гордост. – Всичко до последния цент, заедно с последните ни запаси валута на други галактики, отиде за стоката на майор Даум...

– За чието докарване рискувах живота си...

– За чието докарване той даде живота си!

Майлс въздъхна и разбра, че няма да надделее в този спор. Каквито и пози да заема, каквото и да говори, той не би могъл да измъкне бетиански долари от правителство, което ги няма.

– Милифениги... – отново промърмори той.

– Трябва да вървя – надигна се ковчежникът. – Чакай ме за огледа на стоката.

– Вървете – уморено махна с ръка Майлс.

Ковчежникът и помощника му изчезнаха, оставяйки го сам с двата сандъка пари в красивата заседателна зала. Съдейки по небрежността му – той не поиска охрана, нито пък разписка – с два сандъка пари без никаква стойност...

Струпа част от пачките на купчина върху масата и положи глава до нея. Мислено изчисли площта, която биха заели тези банкноти и стигна до заключението, че спокойно ще може да тапицира с тях не само стени-те и тавана на стаята си, но и още доста от помещенията на замъка Воркосиган. Ако майка му не възрази, разбира се...

Реши да провери дали горят и щракна запалката си под една от банкнотите. Възнамеряваше да я остави до опари пръстите му – просто за да види дали болката ще може да се сравни с това, което ставаше в стомаха му... Но пушека включи противопожарната система на помещението, вратите автоматически се заключиха, задрънча оглушителна алармена инсталация. От стената се спусна червеният, иронично изплезен език на химически пожарогасител. Пожарът е най-голямата опасност за орбиталните станции. Той прецени, че следващата мярка положително ще бъде укротяване на пламъците чрез изтегляне на въздуха от помещението и побърза да угаси банкнотата в ръката си. После стана и потърси откъде да изключи пронизителното дрънчене на алармата.

Хрумна му, че новата финансова придобивка става за друга игра и започна да строи просторна крепост с отбранителни кули в средата на масата. Пачките обаче се оказаха доста тежки и входният портал се срути. Може би ще успее да проникне на някой пелиански търговски кораб като умствено ограничен мутант... Елена ще бъде медицинската му сестра, а Ботари – пазач... Все едно, че богати роднини са го пратили да се лекува на някоя далечна планета, или в дар на някой зоопарк... По време на митническата проверка ще си събуе ботушите и ще започне да смуче пръстите на краката си или нещо подобно... Не, не става. Къде ще остави Мейхю и Джесек? Ами Ели Куин? Дължи да ѝ върне лицето, независимо дали му се е клела във вярност, или не. Най-лошото е, че тук не може да разчита на кредит. Дълбоко в душата му се таеше подозрението, че обменният курс между фелицианската и пелианската валута съвсем няма да е в негова полза...

Вратата просьска и започна да се отваря. Майлс бързо събори крепостта си, превръщайки я в обикновена купчина парични знаци. Изправи гръб и важно кимна на наемника, който почтително му козируваше от прага.

– Моля за извинение, сър – усмихна се онзи. – Чух, че нашите заплати са пристигнали...

Устните на Майлс започнаха да се разтягат във възторжена усмивка и той побърза да я постави под контрол.

– Както виждаш...

Господи, нима някой може да каже какъв е обменният курс на милифенигите, замаяно се запита той. Кой може да оспори цифрата, която сам ще определи? Никой, поне докато наемниците се намират в открития космос, на милиони километри от най-близкото обменно бюро... Разбира се, в момента, в който открият истинската стойност на тези

хартийки, ще го разкъсат на парчета... Като онази картина от историята, изобразяваща разчленяването на император Юри Лудия...

При вида на купчината от устата на наемника се изтръгна едно почтително „о“.

– Не трябва ли да поставите охрана, сър?

– Добра идея, стажант Ноут – похвали го Майлс. – Ще те помоля да донесеш някой палет на въздушна възглавница и да поставиш заплатите върху... хм... на обичайното им място. Подбери двама души на които имаш доверие и започвайте денонощно дежурство.

– Аз ли, сър? – разшириха се очите на наемника. – Нима ще ми окажете подобно доверие?

Какво ще направиш, попита го мислено Майлс. Ще откраднеш сандъците и ще идеш да си купиш самун хляб?

– Разбира се – отговори на глас той. – Нима мислиш, че нямам впечатления от службата ти през последните седмици? – Мислено се помоли да не е сбъркал името на наемника.

– Слушам, сър! Веднага, сър! – Наемникът още веднъж отдаде чест и затанцува към изхода. Сякаш имаше гумени топчета на обувките си.

Майлс зарови лице в купчината милифениги и се разкикоти. Спря едва когато в очите му се появиха сълзи.

* * *

Остана да наблюдава как пачките милифениги се подреждат обратно в сандъците. Наемниците скоро приключиха и ги отнесоха, а той замислено започна да се разхожда из заседателната зала. Очакваше, че Ботари скоро ще приключи с предаването на пленниците под контрола на Фелиция и ще тръгне да го търси.

Увиснал в пространството току до огромните остъклени панели, РГ-132 най-сетне беше привлякъл вниманието на хората му. Върху разбития корпус кипеше работа, той все повече започваше да прилича на недоизмазана църковна камбанария. Майлс се запита дали някога ще има куража да пътува в него без скафандър и шлем...

Мейхю и Джесек го завариха да гледа все така замислено през прозореца.

– Подредихме ги! – изръмжа инженерът и се настани до Майлс. Пламтящата гордост в очите му беше отстъпила място на свирепо задоволство.

– Хм... – промърмори Майлс и духът му бавно започна да се освобождава от затвореното състояние. – Кого сте подредили и за какво?

– Фелицианците и онова гадно кариеристче Гамад!

– Беше крайно време някой да го стори – кимна в знак на съгласие Майлс. Умът му беше зает с изчисления. Колко ли може да вземе на РГ-132, ако го предложи за вътрешнопланетни полети? Не в милифениги обаче... Или да го даде за отпадъци? Не, не би могъл да погоди подобен номер на Ард...

– Ето ги, идват!

– Хм?

Фелицианците бяха в пълен състав – капитанът, ковчезникът, висшите офицери. Плюс някакъв космически командир, който за пръв път се появяваше. От начина, по който капитанът му отстъпи да влезе пръв, Майлс стигна до заключението, че този трябва да е главният. Възрастен полковник, или млад генерал... Процесията завършваха Торн и Аусън, Гамад никъде не се виждаше.

Този път поведението на капитана беше безкрайно почтително. Застана мирно, отдаде чест и промълви:

– Дълга ви извинение, адмирал Нейсмит. Страхувам се, че оценя ситуацията не както подобава...

Майлс стисна ръката на Баз, надигна се на пръсти и напрегнато прошепна в ухото му:

– Какви си ги дрънкар пред тези хора, Баз?!

– Казах им истината – отвърна Баз, но време за подробности нямаше.

Старши офицерът пристъпи напред и протегна ръка.

– Здравейте, адмирал Нейсмит. Аз съм генерал Халифай. Имам заповед от нашето командване да защитавам тази инсталация с всички средства на свое разположение.

Стиснаха ръцете си и седнаха. Майлс побърза да заеме мястото на домакина, фелицианският генерал се настани от дясната му страна без да показва признаци на учудване или раздражение. По-нататък по масата се разрази интересно боричкане за позиции.

– По пътя насам изгубихме втори кораб от обстрела на пелианците и аз имах незавидната задача да се огранича с половината от хората си – около 200 човека...

– Аз пък се добрах дотук с четиридесет – механично отвърна Майлс. Накъде бие този фелицианец?

– Имам и още една задача – да демонтирам цялото въоръжение на станцията и да го пратя у дома с помощта на присъстващия тук капитан Сахлин. За съжаление бойните действия се пренесоха директно на

планетата.

– Ще ви бъде по-трудно – съгласи се Майлс.

– Преди пелианците да поискат галактическа помощ, двете армии поддържаха относително равновесие и ние се надявахме да постигнем мир чрез преговори. Но появата на озеранците наруши равновесието в наша вреда.

– Разбирам.

– По тези причини и ние сме принудени да търсим външна помощ – продължи генералът. – Искаме да поканим наемници от Дендари, които трябва да прекратят блокадата на Озер и да разчистят принадлежащото ни космическо пространство от чужди кораби. А с пелианците сами ще се справим!

Май е време да позволя на Ботари да удуши тоя бърбивец Баз, рече си Майлс.

– Добра оферта, генерале – каза на глас той. – Много бих искал да я приема, но сигурно знаете, че по-голямата част от моята армада е далеч отгук...

Генералът стовари длан върху масата.

– Ще направим всичко възможно да издържим докато тя пристигне.

Майлс хвърли поглед към Торн и Аусън, после сведе очи към блестящата черна повърхност на масата. Сега едва ли е най-подходящото време да обяснявам колко дълго ще трябва да чакате, въздъхна в себе си той.

– За тази цел трябва да излезем от обсега на блокадата, но в момента всичките ми кораби с топлинно ускорение са извън строя...

– Фелиция разполага с три търговски кораба, които могат да извършат топлинен скок, без да броим онези, които останаха от другата страна на блокадата – успокои го генералът. – Един от тях е изключително бърз и ако го включите в своята армада, без съмнение ще се справите.

Майлс се готвеше да го отреже без повече церемонии когато изведнъж му светна. Ето го пътя за спасението! Поднасят ти го на тепсия! Ще се натоварят на предлагания кораб, ще накарат Торн и Аусън да извършат топлинния скок, а после ще помахат за сбогом на Тау Верде и неплатежоспособните ѝ обитатели. Беше рисковано, но по-добро предложение едва ли щеше да има.

– Предложението ви е интересно, генерале – усмихна се той, правейки опит да прикрие обзелата го възбуда. – А колко възнамерявате да платите за тази операция? Наемниците на Дендари работят за изключително високи заплати...

– Упълномощен съм да приема всичките ви условия – тежко отвърна генерал Халифай. – Ако са в разумни рамки, разбира се.

– Ще ви го кажа направо, генерале – не изпитваме никакво желание да притежаваме тонове от вашите... хм... милифениги... След като майор Даум не е имал пълномощия да наема външна помощ, едва ли ще ги имате и вие...

– Казаха ми да приема условията ви, каквито и да са те – стегна се лицето на Халифай. – Те ще ме подкрепят!

– Искам писмен договор, подписан от някой, който по-късно наистина може да се изръси... пардон, да му се потърси отговорност. Пенсиониранияте генерали едва ли разполагат с достатъчно средства за подобна цел...

В очите на Халифай проблесна весело пламъче.

– Ще получите такъв човек – кимна той.

– Разплащането трябва да бъде в бетиански долари. Но съвсем наскоро разбрах, че не разполагате с такива пари.

– Ако блокадата бъде разкъсана, ние отново ще имаме достъп до чужда валута. И вие ще получите възнаграждението си.

Майлс стисна устни, за да не избухне в смях. Седеше си в тази зала и преговаряше за наемане на въображаемата си флота, при това с човек, който разполага с точно толкова въображаем бюджет. Е, в тези условия цената е без значение.

Генералът протегна ръка:

– Давам ви своята дума, адмирал Нейсмит! Мога ли да разчитам на вашата?

Веселото настроение моментално напусна Майлс, остри ножове пронизаха стомаха му.

– Моята дума?

– Доколкото съм осведомен, вие държите на думата си.

Много си осведомен, няма що...

– Моята дума, значи... Разбирам... – Никога досега не беше нарушавал думата си. В това отношение все още беше девствен, макар да приближаваше осемнадесетте. Е, все някога трябва да го стори. Въздъхна и пое протегнатата ръка.

– Ще направя каквото мога, генерал Халифай. Имате думата ми.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трите кораба се гмурнаха и започнаха да рисуват красиви шарки. Към тях като ястреби се спуснаха още двадесетина, разделени на групи. Тройката избухна в сини, червени и жълти искри, после се разтопи като вълшебна дъга.

Майлс се облегна назад в удобното кресло на тактическата зала на „Триумф“ и разтърка зачервените си очи.

– И тази идея отпада – изпусна дълга въздишка той. Като не ставам за боец, може би трябва да се пробвам в производството на фойерверки, рече си.

Елена пристъпи към него, хрупайки някакво блокче за подхранване.

– Изглеждаха прекрасни. Какво беше това?

– Току-що открих двадесет и третия начин да ни ликвидират в рамките на седмицата – вдигна показалец той. – А ти имаше удоволствието да го видиш...

Елена хвърли поглед към баща си, който дремеше на един антигравитационен диван.

– Къде са другите?

– Спят. Лично аз съм много доволен от това, тъй като едва ли ми трябва публика... Ако ме видят как усвоявам първите уроци по тактика, сигурно ще започнат да изпитват съмнения в моя гений...

Тя замислено го погледна:

– Майлс... Сериозно ли мислиш за разбиване на блокадата?

Той погледна през страничните екрани, които показваха все една и съща отегчителна картина – задната част на рафинерията, към която беше прикачен кораба след контраатаката срещу пелианците. „Триумф“ вече официално беше неговия флагмански кораб и той с известна доза облекчение отстъпи луксозния апартамент на станцията на новоприсигналите фелициански офицери. Тук, в спартанската, но удобна обстановка на кораба на Тънг, той се чувстваше далеч по-добре.

– Не зная – поклати глава той. – Вече втора седмица чакаме да се появи обещаният от фелицианците бърз кораб, но него все го няма... В крайна сметка наистина ще се наложи да пробиваме блокадата... – Видял разтревоженото ѝ изражение, той побърза да я успокои: – А междувременно се занимавам с разни неща... Тази машина е много по-

интересна от шахмат с компютър, или разните там ротативки...

Надигна се и галантно посочи креслото до себе си:

– Ела, ще те науча да работиш с нея. Като се запознаеш с една-две игри, сама ще се увериш колко е интересно...

– Ами, добре...

Показа ѝ две елементарни упражнения по тактика, маскирайки ги с наименованието „игра“.

– Някога играехме заедно с капитан Куделка...

Тя схвана правилата за броени секунди. Имаше нещо престъпно във факта, че човек като Иван Ворпатрил например дори в момента се занимава с овладяване на офицерските познания, докато Елена, само защото е жена, никога няма да припари до занятия по тактика...

Очите му механично пробягваха по неговата част от тактическите задачи, докато умът му продължаваше да бъде ангажиран с военните проблеми на реалния живот. Точно на тези неща щяха да го обучават в Имперската военна академия, скрито въздъхна Майлс. Вероятно там си имат и съответния учебник. Много му се искаше да притежава един екземпляр, вместо на всеки четвърт час да открива колелото... Шансовете на три малки бойни кораба и един очукан търговски съд срещу добре окомплектованата флота на наемниците бяха ПОЧТИ нула. Помощта на фелициантите е символична, ефектът ѝ напълно се изчерпва с базата, която представлява орбиталната станция. Присъствието на Майлс тук им носи точно толкова полза, колкото символичната им подкрепа на него. Остава му единствено репутацията на човек-страшилище за пелиантите...

Вдигна очи към Елена и прогони безполезните стратегически напъни от главата си. Напоследък, изправена пред нови предизвикателства, тя проявяваше изключителна сила и енергия, по всичко личеше, че просто е чакала своя шанс. Баз не би трябвало да върши всичко по свой начин. Хвърли поглед към задрямалия Ботари и набра кураж. Креслата на тактическата зала не предлагаха особени удобства за „гушкане“, но той беше решен да опита. Пристъпи крачка напред, приведе се над рамото ѝ и започна да ѝ дава някакви несъществени напътствия.

– Господин Нейсмит? – прогърмя репродукторът. Беше Аусън, от навигационната зала. – Включи външните канали, аз идвам при теб.

Изтръгнат рязко от бляновете си, Майлс изправи гръб и тихо изруга.

– Какво има?

– Тънг се върна.

– О... По-добре включи системата за шифроване на връзката.

– Включих я.

– Можеш ли да кажеш какви са намеренията му?

– Поведението му е доста странно. Държи се извън обсега ни и настоява да разговоря с теб. Корабът му е малък, по всяка вероятност пелианско орбитално транспортно средство, или пък някакъв пътнически съд с ограничен обхват. Има вероятност да е номер...

Майлс озадачено се намръщи.

– Добре, давай връзката. Но не изключвай шифроването.

След секунда на екраните изплува лицето на евразиеца, огромно като живота. Ботари вече беше на крака, заел обичайната си позиция до вратата. След инцидента в затворническия сектор двамата с Елена почти не разговаряха. Но и преди него положението беше горе-долу същото...

– Здравейте, капитан Тънг. Значи пак се срещаме, а? – Корпусът на кораба незабележимо се разтърси от маневрата по откъчаване от площадката за стиковане.

– Така излиза – отвърна с напрегната усмивка Тънг. – Исках да те попитам нещо, синко... Още ли е в сила офертата, която ми направи?

* * *

Двете совалки се скачиха. Опрели корем в корем, те приличаха на малки миди, дръзнали да се отделят от търбусите на майките си, увиснали неподвижно в черния космос. Там се осъществи срещата на четири очи между Майлс и Тънг. Напрегнатият като струна Ботари стоеше наблизо, пилотът на Тънг също остана на мястото си, проявявайки необходимата дискретност.

– Моите хора са верни – каза Тънг. – Предлагам ти помощта ни, без никакви резерви и уговорки.

– Сам знаеш, че това е най-удобния начин да си възвърнеш кораба – меко и почти приятелски изтъкна Майлс. – Смесваш хората си с моите и нанасяш удара когато е най-удобно... Можеш ли да докажеш, че не възнамеряваш да играеш ролята на Троянски кон?

– Само по начина, по който ти ми доказва, че онзи забележителен обяд не съдържаше упойващи вещества – въздъхна Тънг. – Просто трябва да опиташ...

– Хм...

Майлс придърпа тялото си обратно в креслото на безтегловната совалка, сякаш с това действие искаше да подтикне ума си към правилното решение. Предложи на Тънг тубичка с безалкохолна напитка.

Капитанът я прие без коментар и без никакво колебание. Отпиха по глътка. Глътката на Майлс беше минимална, тъй като стомахът му вече започваше да се бунтува от липсата на гравитация.

– Вероятно разбираш, че не мога да ти върна кораба – продължи младежът. – Това, което мога да ти предложа, е един доста остарял пеиански кораб плюс обикновено офицерско звание.

– Да, разбирам.

– Ще се наложи да работиш съвместно с Аусън и Торн без... хм... да даваш воля на стара неприязнь...

– След като се налага – промърмори с нещастно изражение на лице-то Тънг, после ловко придърпа няколко капчици плодов сок, успели да се измъкнат от тубичката и увиснали във въздуха пад главата му. Опитът си е опит, завистливо въздъхна Майлс.

– За момента всичките ми налични пари са във фелициански милифениги – предупреди той. – Имаш ли представа за стойността им?

– Не – поклати глава Тънг. – Но съдейки по стратегията на техния Генерален щаб, лесно мога да стигна до заключението, че разполагаш с известно количество тоалетна хартия от съмнително качество...

– Май ще излезе точно така – призна с гримаса Майлс, после вдигна поглед към лицето на събеседника си. – Капитан Тънг, преди две седмици ти осъществи едно съвсем нелеко бягство, а сега изведнъж се завръщаш и предлагаш услугите си на очевидно губещата страна. Знаеш, че не можеш да си възвърнеш кораба, знаеш и с какви пари ще бъдат възнаградени услугите ти. Не вярвам да въртиш всичко това само заради личния ми чар. Защо, капитане?

– Бягството не беше чак толкова трудно – усмихна се Тънг. – Благодарение на онази очарователна млада дама, която ни освободи... Напомни ми да ѝ целуна ръка...

– Очарователната млада дама за теб е командор Ботари, капитане! – изненадващо остро дори за себе си отвърна Майлс. – И няма да е зле да ѝ козируваш, вместо да целуваш ръце... – Смукна едра глътка плодов сок, за да прикрие объркването си.

– Разбирам – вдигна вежди Тънг, усмивката му започна да се топи.

– Не отговори на въпроса ми, капитане – възвърна самообладанието си Майлс. – Защо?

Лицето на Тънг потъмня.

– Защото ти представляваш единствената сила в околностите на Тау Верде, която може да ритне Озер в задника! – отвърна той

– Откога си на това мнение?

– Той наруши клаузите на нашия договор! – мрачно отвърна Тънг.
– В тях е записано, че ако изгубя кораба си в бой, той незабавно трябва да ми повери командването на друг!

Майлс вирна брадичка, подканяйки събеседника си да продължи.

– Вярно е, че има право да направи разбор на допуснатите от мен грешки, но това съвсем не означава да ме унижава пред собствените ми бойци!... – Ръцете му стискаха облегалките на креслото, кокалчетата им побеляха от напрежение. Тубичката с питието му отлетя, напълно забравена.

Живото въображение на Майлс бързо обхвана ситуацията – изненадан и гневен от внезапното поражение след година на лесни победи, адмирал Озер е изгубил самообладание и е засегнал честта на Тънг. Една глупава постъпка, тъй като съвсем лесно би могъл да направи така, че опитният капитан да му служи с удвоено усърдие... Да, всичко това звучи напълно логично...

– И ти реши да се присъединиш към мен, а? С всички бойци и офицери... Включително пилота?

Нима отново мога да мечтая за така желаното бягство, при това с кораба на Тънг? Бягство от Озер и пелианците, бягство от въображаема та наемническа флота на Дендари, която започва да става опасна?

– Всички – кимна Тънг. – С изключение на офицера за свързка, разбира се...

– От какво се разбира?

– О, забравих, че не знаеш нищо за неговия двойствен живот... Той е агент на военното разузнаване, който има задачата да наблюдава действията на озеранската флота. Убеден съм, че има желание да се присъедини към нас, тъй като за шест години се опознахме добре... Но не може да престъпи получената заповед... И се извинява за това... – Последните думи Тънг подхвърли с усмивка на уста.

– Толкова ли необичайно е това? – вдигна вежди Майлс.

– Такива хора винаги се внедряват в различните наемнически организации – отвърна Тънг и внимателно го изгледа: – Нима ти не си се натъквал на шпиони? Повечето капитани ги изхвърлят в момента, в който ги надушат, но аз ги харесвам... Обикновено са изключително добре подготвени бойци и човек може да им се доверява напълно. Стига да не се бие срещу преките им съюзници, разбира се... Ако, не дай Боже, ми се наложи да се бия срещу бараярци или техни съюзници... Всъщност бараярците обикновено нямат съюзници... В такъв случай несъмнено бих се освободил предварително от този човек...

Майлс понечи да каже нещо, после преглътна думите си. Господи Исусе! Дали е разкрит? Положително – особено ако този пилот е от хората на капитан Илиан! И един Бог знае какви заключения си е направил от последните събития, особено пък от гледната точка на Озер!... В такъв случай е ясно, че може да целуне за сбогом идеята да скрие от баща си купищата глупости, които е извършил!

Плодовият сок изведнъж натежа в стомаха му. Проклетата безтегловност! Май е време да сложи край на дискусиите. Един наемнически адмирал не бива да показва признаци на космическа болест, особено когато вече е показал други свои недъзи... Неволно се запита колко ли са гениалните военни решения в историята, взети под натиска на неотложна биологическа нужда...

Протегна ръка и тържествено рече:

– Капитан Тънг, приемам твоите услуги!

Тънг стисна ръката му.

– Адмирал Нейсмит... Нали така трябва да те наричам?

– Май че да – кисело се усмихна Майлс.

– Разбирам – кимна Тънг и в очите му проблесна весело пламъче. – За мен ще бъде удоволствие да ти служа, синко...

Майлс го изчака да си тръгне, очите му бяха заковани върху тубичката със сок. Уверил се, че е сам, той силно я стисна. Яркочервената течност обля лицето и брадичката му, част от нея успя да се разплиска и върху предната част на дрехата му. Той изруга под нос и се оттласна от креслото. Заплува свободно из тясната кабина на совалката, в напразен опит да открие някаква кърпа.

* * *

„Ариел“ закъсняваше. Торн, придружен от Ард и Баз, трябваше да превози бетианските оръжия през космическото пространство под контрола на фелицианците, а на връщане да вземе бързия кораб за топлинен скок, който беше обещан на Майлс. Но нещата се проточваха. В продължение на два дни Майлс убеждаваше генерал Халифай да пусне на свобода хората от екипажа на Тънг. Генералът най-сетне склони и работата приключи. Сега им оставаше само да чакат.

Двата кораба се появиха на мониторите с пет дни закъснение. Майлс осъществи визуална връзка и раздразнено поиска обяснение от Торн.

– Изненада, която ще ти хареса – подсмихна се Торн. – Ще дойдеш ли да се срещнем на площадката?

Изненада! Това пък какво е? Майлс постепенно беше започнал да възприема от Ботари досадата – постоянното му състояние на духа. Насочи се към площадката за кацане, обмисляйки какви наказания да наложи на непокорните си подчинени.

Посрещна го Ард. Ухилен до уши, той доволно се поклащаше на токовете си.

– Спри се на място, милорд – рече, после повиши глас и извика през рамо: – Давай, Баз!

Туп, туп, туп... През ръкава започнаха да се точат мъже и жени в раздърпани униформи и цивилни дрехи от различни планети. Мейхю се зае да ги подрежда в две редици и даде команда мирно.

Групичка от около дузина кшатриански имперски наемници рязко се отличаваха сред пъстротата със своите черни униформи. При повнимателен поглед личеше, че макар и чисти, тези униформи съвсем не бяха пълни. Ръкавите и седалищата на панталоните им бяха излъскани, копчетата – странни. Личеше, че тези хора отдавна са напуснали своята планета. Приятната възбуда бързо напусна Майлс, когато след кшатрианците се появиха около две дузини сетагандийски бойци. Бяха облечени кой с каквото намери, но лицата им бяха прясно изрисувани и това ги караше да приличат на някакви древни китайски демони. В момента, в който ги зърна, Ботари изпусна една сподавена ругатня и вдигна плазмения лък. Майлс му направи знак да не бърза.

През ръкава продължаваха да се точат хора. Някои носеха униформи на технически персонал от товарните кораби, други – блестящите дрехи на стюарди от пътническите линии. В ръцете си стискаха най-разнообразно оръжие – от старомодни пушки с енергиен заряд, до модерни плазмени лъкове. Тъмнокоса, изключително красива жена на около тридесет години, заобиколена от четирима техници, хвърли бегъл поглед към Майлс, после очите ѝ започнаха да се разширяват от учудване. Майлс се поизпъгна и полугласно промърмори:

– Не, мадам, това което виждате, не е мутант...

Когато ръкава най-сетне се опразни, на площадката се бяха събрали стотина души. Главата на Майлс се завъртя.

Край него се изправиха Торн, Баз и Ард, лицата им грееха от задоволство.

– Баз... – безсилно въздъхна Майлс. – Какво означава това?

– Доброволци за наемници на Дендари, милорд! – изпъгна се Джесек.

– Кога съм искал да набиращ доброволци? – попита Майлс. Имаше

чувството, че никога през живота си не е бил толкова пиан.

– Ти спомена, че нямаме достатъчно хора за обслужване на оборудването. Поразмислих малко върху този проблем и намерих разрешението му...

– Откъде ги събра, по дяволите?

– Фелиция. Поне две хиляди чужденци са попаднали в капана на блокадата. Персонал на търговски и пътнически кораби, бизнесмени, техници... От всичко по малко... Дори войници! Разбира се, ще им трябва известна подготовка...

– Аха – прочисти гърлото си Майлс. – Подбирал си ги, така ли?

– Ами... – Баз сведе очи към ботуша си и внимателно започна да го изучава. – Дадох им да сглобяват и разглобяват известно количество ръчно оръжие... Наех всеки, който знаеше къде да сложи плазмения пълнител и не го бъркаше с комутатора за нервна парализа...

Майлс започна да крачи напред-назад пред строените хора, в главата му цареше пълен хаос.

– Ясно. Много умен тест... Съмнявам се, че бих могъл да измисля нещо по-добро... – Кимна по посока на кшатрианците. – А тези накъде са пътували?

– Тяхната история е по-особена – намеси се Мейхю. – На практика те не са станали жертва на блокадата. По всичко личи, че някой фелициански богаташ ги е наел за телохранители още преди години... Приблизително преди шест месеца останали безработни... Готови са на всичко срещу възможността да се измъкнат оттук... Гарантирам за това!

– Ясно – промърмори Майлс. – А сетагандийците, Баз? – Даваше си ясна сметка, че Ботари не отделя напрегнат поглед от изрисуваните лица на пришълците.

– Те са напълно обучени, милорд – отвърна инженерът.

– Дават ли си сметка, че част от Дендарийските наемници на практика са бараярци?

– Знаят, че аз съм такъв, за останалото се досещат... Всички са обърнали внимание на онази планинска верига по време на Великата война... Но и те изгарят от желание да напуснат Фелиция, милорд. Предварително им обясних, че ще работят срещу превоза си извън планетарното пространство на Фелиция и не бива да разчитат на някакво сериозно заплащане.

– Само това остава – и да им плащам! – промърмори под нос Майлс и извърна очи към бързия куриерски кораб на фелицианците, който кратко висеше над площадката. Изгаряше от нетърпение да го огледа.

– Е, добре... Свържете се с капитан Тънг и се заемайте с настаняването им. А после се погрижете за тренировъчната им програма... Искам да им запълвате времето докато... докато се измъкнем...

– Капитан Тънг? – въпросително го изгледа Торн.

– Да, той вече е дендарийски наемник. Аз също се позанимах с приemanето на доброволци... Пак ще станете едно семейство... – Закова тежък поглед в лицето на бетианеца и добави: – Бел, надявам се няма да забравиш, че отново сте братя по оръжие, нали?

– Тънг! – прошепна Торн. Изглеждаше повече смаян, отколкото изпълнен с ревност. – Озер положително ще излезе от кожата си!

* * *

Цялата вечер Майлс се занимаваше с досиетата на новите наемници. Вкарваше ги лично в компютрите на „Триумф“ просто защото искаше да се запознае по-добре с неочаквания багаж, който беше докарал неговия ординарец. На практика бяха подбрани добре – повечето притежаваха известен военен опит, а останалите имаха полезни професии.

Но имаше и доста странни личности. Спря монитора и се взря в лицето на хубавицата, която го беше зяпала на площадката за кацане. Защо по дяволите Баз е решил, че от специалист по банкова охрана може да стане наемник? Тя положително е имала основателни причини, за да иска да се махне от тази планета... А, ето... Резюмето от биографията ѝ май дава отговор на загадката. Преди време е била наградена с почетната значка на военно-космическите сили на Ескобар, а точно преди деветнадесет години била пенсионирана по болест с всички военни почести. Това е станало непосредствено след войната с Бараяр. По онова време пенсионирането по болест явно е било на мода, помисли развеселено Майлс, спомняйки си начина, по който е бил освободен от служба Ботари. После веселостта го напусна и косъмчетата по ръката му леко настръхнаха.

Потопи се в огромните черни очи, огледа внимателно свършената линия на лицето. Фамилията ѝ беше типична за Ескобар – Висконти. А малкото ѝ име беше Елена.

– Не! – смаяно прошепна той. – Това не може да бъде! – Тялото му изведнъж омекна: – НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ!...

Отново се зачете в кратката биография. Жената се беше появила на Тау Верде IV преди година, командирована от компанията си в Ескобар за монтаж на свързочна техника в една от фелицианските банки. Вероятно е пристигнала броени дни преди началото на войната. Беше се

регистрирала като неомъжена, без роднини. Майлс ѝ обърна гръб заедно със стола си, но не след дълго установи, че отново му се иска да срещне погледа на блестящите очи от екрана на монитора. По време на войната между Ескобар и Бараяр е била твърде млада, за да бъде офицер, изчисли той. Друсана от пубертета... После се усмихна с нескрита самоирония... Откога започна да се счита за човек на средна възраст?

Но ако допусне дори само за миг, че тази жена е майка на неговата Елена, как тогава се е срещнала и свързала със сержант Ботари? По онова време Ботари е приближавал четиридесетте и е изглеждал горе-долу така, както изглежда днес. Майлс беше сигурен в това, тъй като го имаше на холограмите от сватбата на собствените си родители... Да бъдеш привлечен от човек като сержанта не е било проява на изтънчен вкус, въздъхна в себе си той.

После се отдаде на фантазиите си. Никак не е малко да подариш на Елена не гроб, а живата ѝ майка... Никак не е малко да изпълниш мечтата на живота ѝ, да удовлетвориш един вечен, упорит като трън в петата глад... Глад, подобен на онзи, който той самият изпитва когато става въпрос за изграждане на авторитет в очите на баща му... Това е истинско геройство, за такова нещо си струва да отлетиш чак до дъното на галактиката... Никакви подаръци, никакво уважение и внимание не можеха да се сравнят с подобен жест. Душата му се разтопи от удоволствие при представата за това, което би изпитала Елена...

Но стига... Това все още е една далечна хипотеза. Проверката ѝ може да доведе до съвсем неочаквани резултати. Разбра, че сержантът му е спестил част от истината, твърдейки, че не си спомня нищо за Ескобар. От друга страна, това съвсем не беше изключено... Както и факта, че тази жена може да се окаже съвсем друга... Затова трябва да направи проверката сам, при пълна дискретност. Само по този начин няма да причини зло на никого...

* * *

На следващия ден Майлс проведе първото разширено съвещание със своите офицери. Под претекста да се запознае лично с новите попълнения, но с надеждата да чуе конкретни идеи за излизане от блокадата. Сред хората с настоящ и отминал военен опит не можеше да няма някой, който да знае какво трябва да бъде сторено. Раздадени бяха допълнителни копия от „Уставът на Дендари“, след което Майлс се оттегли в командната кабина на новополучения кораб да се запознае с параметрите му.

Включи главния компютър и се залови за работа. На първо време увеличи капацитета на кораба по отношение на превозваните пътници за двуседмичното пътуване до Колонията Бета от четири, на пет, елиминирайки част от багажа и животоспасяващите материали. Беше сигурен, че при по-обтоен преглед на оборудването ще съумее да повиши тази цифра на седем. В същото време се опитваше да не мисли за наемниците, които нетърпеливо ще очакват завръщането му начело на значителни подкрепления. Нетърпеливо и дълго...

Продължаването на престоя им тук ставаше опасно. Тактическият симулатор на „Триумф“ ясно показа, че идеята да пробие блокадата на Озер с 200 войници е чиста мегаломания. Но все пак... Не, не! Направи усилие и си наложи да мисли трезво.

Ели Куин с обезобразеното лице изглеждаше логичен избор за изключване от състава на екипажите. На практика тя не беше дала клетва за лична вярност на Майлс... После ще трябва да хвърля ези-тура между Баз и Ард. Ако отведе инженера обратно на Бета, положително ще го изложи на опасността от арест и екстрадиране. Значи остава тук в името на собственото му добро, нали така, сър? Няма значение, че в продължение на седмици беше работил всеотдайно, подкрепяйки по всякакъв начин налудничавите идеи на Майлс. Няма значение това, което озеранците ще направят на своите дезертъори и техните помагачи в момента, в който най-сетне ги пипнат... Няма значение, че по този начин ще бъде прекъснат оформящия се роман между Баз и Елена... А дали това не е главната причина за подобен ход на мислите му?

От логиката боли стомах, беше крайното заключение на Майлс.

В момента не беше лесно да мисли единствено за конкретните задачи. Погледна ръчния си хронометър. Още няколко минути. Запита се дали не постъпи глупаво като запази онази бутилка с ужасно фелицианско вино в гардероба. Сега може би трябва да я извади и...

Въздъхна и се облегна назад, усмихвайки се на Елена, която седеше в другия край на кабината и преглеждаше списъка с въоръженията. Сержант Ботари се беше настанил край малка сгъваема масичка и почистваше личните им оръжия. Елена отвърна на усмивката му и свали миниатюрните слушалки от главата си.

– Изготви ли програма за физическа подготовка на новите... хм... попълнения? – попита той. – Някои от тях изглеждат така, сякаш от доста време не са се раздвижвали.

– Всичко е готово – отвърна тя. – Още утре започвам с една голяма група. Генерал Халифай се съгласи да ми отстъпи гимнастическия салон

на рафинерията... – Помълча, после добави: – Като говорим за раздвижване ми хрумна, че няма да е зле да дойдеш и ти...

– Ами...

– Добра идея – обади се сержантът без да вдига глава.

– Но стомахът ми...

– Ще дадеш добър пример на бойците – подхвърли Елена и примигна с престорена невинност насреща му.

– Като рухна още на загрявката, нали?

Очите й весело проблеснаха.

– Няма, ще ти позволя да се преструваш на инструктор...

Сержантът духна в сребристото дуло на комутатора за нервна парализа, кимна на някаква своя мисъл и подхвърли:

– Екипът ти е в най-долното чекмедже на стенния гардероб...

– Добре – предаде се Майлс и отново погледна хронометъра си. Вече е време...

Вратата на кабината безшумно се плъзна встрани и на прага застана, точна до секундата, жената от Ескобар.

– Добър ден, техник Висконти – започна жизнерадостно той, но думите заглъхнаха в гърлото му. В ръцете си жената държеше иглов имплодер, готов за стрелба.

– Никой да не мърда! – извика тя.

Излишен съвет. Поне за Майлс, който замръзна от изненада и остана с отворена уста.

– Значи това си ти! – просъска жената. Гласът й тежеше от омраза, болка и смъртна умора. – В началото не бях сигурна, но сега... Ти!

Майлс предположи, че говори на Ботари тъй като оръжието й беше насочено в гърдите на сержанта. Ръцете й потрепваха, но това слабо се отразяваше на имплодера.

Отварянето на вратата завари сержанта с плазмен лък в ръце, той лесно би могъл да го използва. Но вместо това пусна оръжието, заряза полуклекналата стойка за стрелба и бавно се облегна на стената.

Елена седеше с кръстосани крака и от тази позиция едва ли беше в състояние да скочи. Слушалките паднаха на леглото, в стаята се разнесе тъничък сигнал...

Очите на жената от Ескобар за момент прескочиха към Майлс, после отново се заковаха върху жертвата си.

– Адмирал Нейсмит, според мен е време да разберете какъв човек сте наел за свой бодигард! – просъска тя.

– Ами... Защо не ми предадете оръжието и не седнете да обсъдим

въпроса на спокойствие? – протегна ръка Майлс. Контракциите в стомаха му се засилиха, ръката му – глупаво щръкнала сред стаята, започна видимо да трепери. Не така си беше представял тази среща. Жената направи зла гримаса и завъртя игловия имплодер към него, той неволно се сви. Веднага след това отново се прицели в Ботари.

– Тоя там е бивш бараярски войник – посочи го с брадичка тя. – Не се изненадвам, че го откривам като член на някаква смотана наемническа групировка. По време на бараярската агресия срещу Ескобар беше главен палач на адмирал Ворутиер. Но вие сигурно знаете това... – Очите ѝ сякаш прегаряха кожата на Майлс, той изпита чувството, че го пронизват ножове и пропада някъде надълбоко.

– Аз... – запелтечи младежът – Аз... – Погледна към Елена, която беше напрегната като навита пружина, с разширени от изненада и ужас очи.

– Адмиралът никога не изнасилваше лично своите жертви, а просто предпочиташе да гледа. Ворутиер беше любовник на принц Серж и може би се страхуваше от ревността му. Но това не му пречеше да бъде адски изобретателен при мъченията. Принцът обичаше бременните жени, а групата на Ворутиер беше поела задължението да му ги доставя...

В съзнанието на Майлс с писък се заблъскаха стотици нежелани асоциации. Не, не... Значи това, което наричат „латентно познание“, наистина съществува? От колко време знаеше, че не бива да задава въпроси, на които не иска да научи отговорите? Върху лицето на Елена се беше запечатало изражение на недоверие и гняв. Господи, помогни ми да го запазя такова, примоли се безмълвно Майлс. Неговият станър лежеше на масичката на Ботари, отвъд евентуалната права на изстрелите им. Дали има някакъв шанс да го докопа?

– Когато попаднах в лапите им, бяха на осемнадесет години. Токущо завършила, без любим в армията. Просто изгарях от желание да защитавам дома си. Онова, което ставаше на Ескобар, не можеше да се нарече война. По-скоро беше личен ад за всеки от нас, създаден от огромната мощ на бараярците!... – Жената беше на прага на истерията, сякаш потисканият с години студен ужас на преживяното отново се пробуждаше в душата ѝ. Майлс разбра, че трябва да направи всичко възможно да я спре...

– А този тип беше тяхното оръжие, техният фокусник и любима играчка! – Пръстът ѝ обираше луфта на спуська. – Бараярците отказаха да предадат на правосъдието своите военнопръстъпници, а моето правителство реши да изтъргува трагичната съдба на хиляди като мен в замяна

на мирния договор... Така той остана на свобода и се превърна в кошмар на живота ми. Кошмар, който продължава вече цели двадесет години! Но наемническите армади имат свой начин да раздават правосъдие. Затова настоявам този човек да бъде арестуван, адмирал Нейсмит!

– Аз... Аз не мога да... – Майлс объркано млъкна и извърна умолителен поглед към Ботари: – Сержант?

Експлозията на думите се беше стоварила върху Ботари като силна киселина. Лицето му се сбръчка от болка, веждите му се свъсиха в усилие да разбере... Да разбере, или да си спомни? Очите му пробягаха по лицата на присъстващите, от гърдите му се откърти тежка въздишка. Такаъв израз вероятно би имал човек, който се спуска в бездънната пропаст на ада, като преди това е успял да зърне и късче от рая.

– Лейди! – прошепна той. – Все още си много красива!

НЕ Я ПРЕДИЗВИКВАЙ, СЕРЖАНТ!, безмълвно изкрещя Майлс.

Лицето на жената от Ескобар се разкриви от гняв и страх. Пръстът ѝ натисна спусъка. От дулото на потрепващото оръжие излетя поток сребристи капчици. Иглите се забиха в стената над главата на Ботари и го обсипаха с дъжд от остри като бръснач отломки. После оръжието засече. Жената изруга и безрезултатно натисна спусъка още веднъж, а Ботари се облегна на стената и тихо, без да се обръща конкретно към никого, промърмори:

– Успокой се...

Майлс скочи към своя станър, а Елена се нахвърли върху нападаелката. Изби оръжието от ръцете ѝ и ги изви назад, ужасът и гневът сякаш бяха удесеторили силата ѝ. Майлс насочи станъра си, но това вече не беше нужно. Жената престана да оказва съпротива и той разбра причината когато се извърна към сержанта.

Ботари се срина като стена, подкопана в основите. Върху ризата му имаше четири-пет капчици кръв – малки и незначителни, сякаш протекли от слаб капиляр в носа. Но после от устата му рукна кървав поток и той се задави. Майлс се отпусна на колене и взе главата му в ръце. В същия момент от Ботари изригна втора алена река.

– Сержант?!

Ботари лежеше неподвижно. Очите му бяха широко разтворени, но безжизнени. Главата му безсилно се люшна на една страна, от ъгълчето на устата му покапа кръв и бързо попи в мокета. Приличаше на някакъв див звяр, прегазен от случайно преминаващ автомобил. Майлс трескаво попи гърдите му, но така и не успя да открие входящите рани от иглови имплодер. Беше улучен на пет места в гърдите и корема. А това

означаваше, че вътрешните му органи са станали на пюре...

– Защо той не стреля? – проплака Елена и разтърси тялото на жена-та пред себе си. – Не беше ли заредил?

Майлс стрелна с очи цифровите показания върху екрана на плазмен-ния лък, все още здраво стиснат между безчувствените пръсти на сер-жанта. Беше зареден докрай, лично от собственика си.

Елена отмести отчаян поглед от безжизненото тяло на баща си, пръстите ѝ стиснаха гърлото на пленницата.

Майлс скочи на крака без да обръща внимание на кръвта, попила по дрехите му.

– Елена, не! Не я убивай!

– Защо? – изкрещя момичето. – Защо?! – Сълезите рукнаха по разк-ривеното ѝ лице.

– Според мен тя е твоята майка!

О, Господи! Не трябваше да го казва!...

– Ти вярваш на тези ужасни дрънканици! – нахвърли се върху него Елена. – На тези невъобразими лъжи!... – Но хватката ѝ вече беше за-почнала да се разхлабва. – Майлс! Та аз дори не зная значението на по-вечето от тези думи!

Жената от Ескобар се разкашля, успя да извърне глава и втренчи недоумяващ поглед в лицето на Елена.

– Това е негова кръв, така ли?

– Дъщеря му.

Очите ѝ изпитателно огледаха чертите на Елена. Очите на Майлс – нейните. Да, съмнение не можеше да има. Същата коса, същата изящна структура на костите...

– Приличаш на него... – В думите ѝ се долови леко отвращение. – Чувала съм, че бараярците използват зародишите за военномедицински експерименти... – Премести натежал от подозрение поглед върху Майлс: – Ти да не си от същото котило? Не, това е изключено...

Елена я пусна и отстъпи крачка назад. Преди години, по време на някакъв пожар в имението Воркосиган, Майлс видя как един кон изгоря жив в конюшната без никой да може да му помогне... Оттогава насам беше убеден, че на света не може да има нещо по-сърцераздиращо от предсмъртните вопли на животното. Но сега разбра, че има – това беше мълчанието на Елена...

Събра остатъка от силите си и изпъна гръб.

– Лъжете се, мадам! Адмирал Воркосиган се погрижи всички роде-ни по време на войната деца да бъдат изпратени в сиропиталище.

Всички, с изключение на...

„Лъжа“, беззвучно се свиха устните на Елена, но убеждение липсваше. Очите ѝ жадно се впиха в лицето на жената от Ескобар, Майлс неволно потръпна.

Вратата отново се отвори и в кабината се втурна Ард Мейхю.

– Милорд, искате ли да прегледате нарядите за... Всемогъщи Боже! – Закова се на място, преглътна и светкавично се извъртя: – Отивам за лекар!

Елена Висконти пристъпи към тялото на Ботари с предпазливостта на човек, току-що убил отровно влечуго. Очите ѝ срещнаха втрещения поглед на Майлс.

– Извинявам се за неудобството, което ви причиних, адмирал Нейсмит – промълви тя. – Но това не е убийство, а обикновена екзекуция на един военнопръстъпник. Беше акт на справедливост! – Гласът ѝ предизвикателно изтъня, после започна да глъхне. – Беше...

Беше самоубийство, поправи я мислено Майлс. Той можеше да те гръмне без дори да помръднеш от мястото си. Познавам добре бързината на реакциите му.

– Не – прошепна той и поклати глава.

Устните ѝ отчаяно се присвиха.

– И вие ли ме наричате лъжкия?! Или ще кажете, че това ми достави удоволствие?

– Не... – Той я погледна през огромната, широка цял метър пропаст. – Не исках да кажа това... Но... Аз не бях в състояние да ходя до петгодишна възраст, само пълзях... Прекалено дълго съм гледал колелата на хората край себе си. Но когато имаше парад или друго привлекателно зрелище, аз имах възможност да го наблюдавам без проблем... От раменете на сержанта...

Вместо отговор тя се изплю върху трупа на Ботари. Очите на Майлс потъмняха от гняв. Само завръщането на Мейхю и санитарната инструкторка го предпази да не извърши голяма глупост.

– Адмирале! – втурна се към него жената. – Къде сте ранен?

В продължение на цяла минута той я гледаше без да разбира нищо, после сведе очи към окървавените си дрехи.

– Не съм ранен – промърмори и направи безуспешен опит да почисти лепкавата течност от дрехите си. – Пострада сержанта...

– Какво стана? – коленичи край Ботари инструкторката. – Нещастен случай ли беше?

Майлс вдигна очи към Елена. Тя стоеше напълно неподвижно,

увила ръце около раменете си и сякаш потръпваше от студ. Само очите ѝ се движеха. От сгърченото тяло на пода към изправената фигура на жената от Ескобар и обратно...

Устните му с мъка се раздвижиха:

– Нещастен случай. Почистваше оръжията, а игловият имплодер се оказва включен на автоматична стрелба... – Две истини в три изявления – постижението не беше лошо...

Устните на жената от Ескобар се разтегнаха в тържествуваща усмивка. Тя мисли, че съм узаконил нейното правосъдие, осъзна Майлс. Прости ми, сержант...

Санитарната инструкторка прокара портативния си скенер над гърдите на Ботари и поклати глава:

– Господи, каква бъркотия!

Надеждата беше толкова внезапна, че тялото на Майлс подскочи като гумено.

– Какво е състоянието на криогенните камери? – развъълнувано попита той.

– Всички са заредени, сър. Сторихме го веднага след контраатаката.

– Как процедурите при подбора на пациентите?

– Предимство имат най-малко обезобразените, тъй като шансовете им за съживяване са най-големи, сър. Враговете остават последни, освен ако не ги изискат от разузнаването.

– Каква според вас е степента на обезобразяване тук?

– Доста голяма, имам само два по-тежки случая...

– Кои са те?

– Хора на капитан Тънг. Ще наредите ли да извадя един от тях?

Майлс замълча, очите му потърсиха лицето на Елена. Тя гледаше тялото на Ботари така, сякаш това беше някакъв непознат, най-сетне свалил маската на баща ѝ от лицето си. Тъмните ѝ очи приличаха на бездънни пещери. Една за Ботари, една за него самия...

– Той... Той мразеше студа – промърмори най-сетне Майлс. – По-добре направете приготовления за моргата...

– Слушам, сър – козирува медицинската инструкторка и забързано излезе.

Мейхю изглеждаше съвсем замаян пред лицето на смъртта.

– Съжалявам, милорд – прошепна той. – Тъкмо... Тъкмо бях започнал да го харесвам...

– Да, добре – кимна Майлс. – А сега си върви... – Спря очи върху жената от Ескобар и отчаяно прошепна: – Вървете си и вие!

Елена продължаваше да мести очи от смъртта към живота и обратно. Приличаше на див звяр, току-що вкаран в стоманена клетка.

– Мамо?

Гласът ѝ беше тих и изтънял, съвсем различен.

– Стой по-далеч от мен! – предупредително изръмжа жената, хвърли ѝ изпълнен с хладна омраза поглед и се насочи към вратата.

– Хм... – прочисти гърлото си Ард. – Може би ще е по-добре да седнеш, Елена... Ще ти донеса чаша вода, или нещо друго... – Протегна ръце да я подкрепи: – Ето така... Браво, добро момиче...

Тя се остави да бъде отведена настрана, хвърляйки един последен поглед към сгърченото на пода тяло. Лицето ѝ прилича на унищожен от жестока бомбардировка град, помисли си Майлс.

Изчака завръщането на медицинския инструктор, искаше да уточни началния час на бдението. Обзе го страх, чувстваше се необичайно. Беше свикнал сержанта да се страхува и грижи за него, а не обратното... Докосна с пръст лицето на Ботари. Брадичката му беше гладко избръсната.

– А сега какво ще правя, сержант?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изминаха три дни преди да се разплаче. Вече беше започнал да се тревожи, когато през нощта, без всякакво предупреждение, сълзите го заляха като обилен потоп. Майлс ги прие като навременен катарзис, но те се появиха и през следващите нощи – все така бистри и обилни. Стомахът вече го болеше непрекъснато, но най-вече след хранене. Което доведе до естествената реакция да избягва храната. Чертите му още повече се изостриха, кожата залепна за костите му.

През деня живееше като в мъгла. Пред очите му се блъскаха познати и непознати лица, всеки искаше насоки и указания. Отговаряше им кратко, по един и същи начин: „Както намериш за добре“. Елена изобщо не му говореше. В един момент започна да подозира, че намира утеха в обятията на Баз и се зае да я следи. Твърде скоро обаче разбра, че момичето не намира утеха никъде.

След поредното заседание на щаба на дендарийските наемници, отличаващо се с особена сивота и нерешителност, Ард Мейхю го дръпна настрана. През цялото време Майлс беше седял безучастно начело на масата и разглеждаше дланите си, препирните на офицерите му звучаха неразбираемо като жабешко крякане.

– Нямам Бог знае какви познания по военно дело – въздъхна Ард. – Но все пак мога да преценя, че в това състояние едва ли ще успееш да изведеш от блокадата над двеста човека! Освен това всеки момент можеш да получиш нервна криза!...

– Прав си, че нямаш Бог знае какви познания по тези въпроси! – хапливо отвърна Майлс. Стана и с леко вдървена крачка се насочи към кабината си, вътрешно разтърсен от точността на забележката. Затръшна вратата точно преди да повърне за пореден път. Четвърти път през тази седмица, втори след смъртта на Ботари. Твърдо реши да поеме работата както трябва, без повече глупости. После се просна напреки на леглото и през следващите шест часа остана неподвижен.

* * *

Беше в процес на обличане. Всички, които някога са били принудени да изпълняват дълга си в изолация, единодушно твърдят, че ако човек не поддържа някакъв стандарт, нещата стават неуправляеми. Майлс беше буден от три часа – време, което му стигна единствено да навлече

панталоните си. През следващия час трябваше или да обуе чорапите, или да се избърсне – по избор... Неволно сравни мазохистичните обичаи на Бараяр, изискващи всекидневно бърснене, с далеч по-цивилизования подход на Бета, където корените на космите в мъжките бради се унищожават със специални станъри... Май предпочитанията му ще паднат на чорапите...

В същия момент зажува звънецът на вратата. Той не му обърна внимание, но миг по-късно в репродуктора на интеркома прозвуча гласът на Елена.

– Майлс, отвори ми да вляза.

Той се надигна толкова рязко, че черна пелена се спусна пред очите му. Овладея се с цената на доста усилия и извика:

– Влез!

Задействана от гласа му, ключалката автоматически прещрака.

Елена пристъпи в кабината, внимателно заобикаляйки разпилените по пода дрехи, оръжия, празни акумулаторни батерии, опаковки от храна. Носът ѝ гнусливо се събърчи.

– Ако нямаш намерения да се обслужваш сам, не е зле да помислиш за нов ординарец – промърмори след известно време тя.

– Изобщо не съм мислил по този въпрос – отвърна той и обходи с очи неразборията. – Все си мислех, че съм страшно прибран човек. Нещата просто сами се разтребяха, или поне така си въобразявах... Няма ли да имаш нищо против?

– Против какво?

– Да си взема нов ординарец.

– Че какво ме засяга това?

Майлс се замисли, после бавно кимна:

– Може би ще взема Ард... Тъй и тъй трябва да му намеря някаква работа, особено сега, след като вече не може да прави топлинни скокове...

– Ард ли? – изгледа го със съмнение тя.

– Вече не е толкова небрежен, колкото беше в началото.

– Хм – промърмори тя, вдигна един портативен екран, захвърлен наопаки на пода, и потърси къде да го сложи. Но в кабината имаше само една достатъчно равна и незатрупана с боклуци вещ.

– Докога възнамеряваш да държиш тук този ковчег? – вдигна вежди тя.

– Няма никакво значение дали ще е тук, или на друго място – промърмори Майлс. – В моргата е студено, а той не обичаше студа...

– Хората започват да мислят, че главата ти не е наред.

– Да мислят каквото щат. Преди време му дадох дума, че ако... ако нещо му се случи тук, ще направя всичко необходимо, за да бъде погребан на Бараяр...

– Какво значение има думата ти за един труп? – гневно сви рамене тя. – Никога няма да разбере разликата!

– Но аз съм жив и това е достатъчно – тихо отвърна Майлс.

Тя закричи напред-назад из кабината. Устните и бяха здраво стиснати, веждите свъсени, тялото – стегнато.

– Вече десети ден вода заниманията по самбо, но ти все още не си се появил...

Той се запита дали да не ѝ каже, че плюе кръв. Не, това със сигурност ще означава, че трябва да иде на преглед в амбулаторията. А той не искаше да вижда медицинския инструктор, тъй като при пълен преглед ще станат ясни доста неща – както истинската му възраст, така и болестта на костите му, пазена в дълбока тайна.

– Баз работи на две смени по поддръжка на оборудването – продължи тя. – Тънг, Торн и Аусън се занимават с организацията на новопостъпилите, но нещата не вървят добре. Всички се карат, хаосът става все по-голям. Майлс, ако останеш в тази дупка още седмица, цялата наемническа флота на Дендариин ще заприлича на кабината ти...

– Зная – промърмори той. – Нали присъствам на съвещанията. Това, че не говоря, не означава че и не слушам.

– Тогава слушай добре и ги чуй като казват, че се нуждаят от твое то ръководство!

– Заклевам се в Бога, че не зная защо, Елена! – въздъхна той, прокара пръсти през косата си и вирна брадичка. – Баз монтира апаратурата, Ард борави с нея, Тънг, Торн и Аусън се бият, а ти ги поддържащ в добра физическа форма... Само аз не върша абсолютно нищо полезно!... – Помълча, после вдигна глава: – От какво каза, че се нуждаят?

– О, няма значение!

– Но защо тогава си тук?

– Помолиха ме. Нима забрави, че не пускаш никого? Вече няколко дни ме обработват. Приличат на ревностните християни от миналото, които молят Дева Мария да посредничи между тях и Господ...

По лицето му пробяга нещо, което смътно наподобяваше някогашната му усмивка.

– Само с Исус – поклати глава той. – Господ е там, на Бараяр...

Тя прихна и скри лицето си в длани.

– По дяволите, как е възможно да се смея?!

Той се надигна, дръпна ръцете ѝ и я накара да седне до него.

– А защо да не се смееш? Нима не заслужаваш това, а и още хиляди хубави неща?

Елена не отговори, очите ѝ се насочиха към дългия сребърен сан-дък в ъгъла на стаята и дупките на стената над него.

– Не се усъмни в обвиненията ѝ, нали? – прошепна най-сетне тя. – Нито за миг!

– Познавам го далеч по-добре от теб. Цели седемнадесет години бяхме неразделни...

– Да – въздъхна тя и отпусна ръце в скута си. – Предполагам, че е така. Виждах го рядко... Идваше веднъж в месеца в имението Воркосиган да даде заплатата на госпожа Хайсоп... Рядко се задържаше повече от час. В сребърната си ливрея изглеждаше висок три метра. Толкова са вълнувах, че в нощите преди и след пристигането му не можех да мигна. През лятото бях на седмото небе, тъй като майка ти ме пращаше на езерото да си играя с теб и той по цял ден беше пред очите ми... – Ръцете ѝ се свиха в юмруци, гласът ѝ се превърна в шепот: – Но всичко е било ЛЪЖА! Славата е била измама, а под нея е имало... помийна яма!

Майлс сам се изненада от нежността, която прозвуча в гласа му:

– Не мисля, че той е лъгал, Елена. Според мен се опитваше да изкове една нова истина за живота си...

– Но ИСТИНАТА е само една! – проскърца със зъби тя. – Аз съм плод на един луд, изнасилвил майка ми, а тя е убийца, която мрази дори сянката ми! Едва ли съм наследила от тях единствено цвета на очите и формата на носа...

Ето го черния страх, ето го дълбоко скрития ужас в душата ѝ. Той потръпна и се впусна след него като рицар след зловещ демон.

– Не! Ти не си като тях! Ти си отделна личност, самостоятелна и невинна!...

– В твоята уста това звучи безкрайно цинично!

– А?

– Какво мислиш, че си ти? Кулминация на няколко генерации, цветът на Вор...

– Аз ли?! – извика Майлс. – Аз по-скоро съм кулминация на ДЕГЕНЕРАЦИЯТА, повяхнал цвят на някога процъфтяващ род!... – Замълча, забелязал как лицето ѝ се превръща в огледало на собственото му смайване: – Вярно, родът ми е стар... Дядо ми носеше на гърба си девет поколения, баща ми – десет. А аз мъкна цели единадесет и мога да

ти се закълна, че последното тежи колкото всички останали, взети заедно! Цяло чудо е, че не съм още по-нисък, че не съм едно джудже! В момента имам чувството, че съм висок само метър, а скоро въобще ще изчезна!

Дрънкаше глупости и знаеше, че го прави. Някакъв бент се отприщи в душата му и вече не можеше да се спре.

– Обичам те, Елена! Винаги съм те обичал!... – Тя трепна като подплашена сърна, той изстена и уви ръце около тялото ѝ. – Изслушай ме, моля те! Обичам те! Обичах и сержанта... Не ме интересува миналото му, не ме интересува какво си наследила от него! Аз уважавам това, което беше той, аз просто не мога да живея без своя Ботари, затова трябва да се омъжиш за мен! – Последните думи почти изкрещя, после бе принуден да млъкне, за да си поеме дъх.

– Не мога да се омъжа за теб! Генетичният риск...

– Аз НЕ СЪМ мутант! Виж, нямам хриле... – Тикна пръсти в ъглища на устата си и рязко я разтвори... – Нямам рога!... – Притисна палци в слепоочията си и ги завъртя.

– Имах предвид себе си, а не теб – поклати глава тя. – Моето генетично наследство, НЕГОВОТО... Баща ти несъмнено знае за миналото му и никога няма да приеме...

– Виж какво, човек който има кръвна връзка с император Юри Лудия, макар и през две поколения, не може да критикува генното наследство на другите!

– Баща ти е лоялен към своята класа, Майлс. Също като дядо ти, както лейди Ворпатрил... Те никога няма да ме приемат като лейди Воркосиган...

– В такъв случай ще им дам ултиматум – или ще се ожена за теб, или за Бел Торн! Тогава ще видиш как ще се запрепъват да ни уреждат сватбата!

Тя безпомощно се отпусна назад и зарови лице във възглавницата. Раменете ѝ се разтросоха. Нима пак я разплаках, потръпна от ужас той. После видя, че е сторил обратното – тя се тресеше от смях.

– Проклет да си! Пак ме накара да се смея! Господи!...

Окуражен, Майлс продължи напред в пълен галоп:

– На твоето място не бих бил толкова сигурен в класовата лоялност на баща ми. В крайна сметка той също се е оженил за чужденка с плебейски произход!... – Гласът му стана сериозен: – В мама изобщо не трябва да се съмняваш. Цял живот е мечтала за дъщеря, но не го е показвала, за да не нарани стареца... Позволи ѝ да бъде твоя майка!

– Ох... – простена тихо Елена.

– Ще видиш, като се върнем на Бараяр...

– Моля се на Бога кракът ми повече да не стъпи на Бараяр! – разпалено го прекъсна тя.

– Ох!... – на свой ред простена той, помълча малко, после добави: – Бихме могли да живеем другаде, на Бета например... С моите доходи това няма да е трудно, особено ако валутният курс падне. Бих могъл да си намеря работа... Бих могъл да се занимавам с нещо...

– А как ще постъпиш когато императора те призове да заемеш мястото в Съвета на графовете, където си длъжен да представляваш своята област и нещастниците, които живеят там?

Той стреснато преглътна. Помълча малко, после промълви:

– Мой пряк наследник е Иван Ворпатрил. Ще оставя мястото в Съвета на него.

– Иван Ворпатрил е боклук!

– О, не е чак толкова загубен...

– Все дебнеше баща ми да е някъде по-далеч и се опитваше да прави секс с мен!...

– Какво?! Никога не си ми...

– Не исках да стават скандали. – При спомена за миналото лицето й потъмня: – Сега обаче съжалявам, че не го сригах в топките и ако мога да върна времето назад, положително бих го сторила!

Той стреснато я изгледа.

– Наистина си много променена...

– Вече не зная какво съм... Трябва да ми повярваш, Майлс! Обичам те като въздуха, който дишам...

Сърцето му полудя от възторг.

– ...но не мога да бъда твоё допълнение...

Падането беше болезнено.

– Не те разбирам – промълви той.

– Не зная как да ти го обясня по-добре... Ти ще ме погълнеш... Така, както океана поглъща кофа вода. Аз ще изчезна в теб. Обичам те, но се ужасявам от теб, от твоето бъдеще...

Объркването му автоматически потърси някакво просто обяснение:

– Баз! Заради Баз говориш така, нали?

– Отговорът ми щеше да е същия дори Баз да не съществуваше. Но стана така, че аз вече му дадох дума...

– Ти какво?!... – Майлс изведнъж изпита огромни трудности с дишането. – Ще я нарушиш!

Тя мълчаливо го изгледа, лицето му изведнъж се покри с гъста червенина.

– Твоята чест е огромна като океан – прошепна тя. – А моята – като малка съдинка... Не е честно да ме принуждаваш да я изляя, милорд!...

Той отчаяно се просна по гръб на леглото, а Елена се надигна:

– Ще дойдеш ли на съвещанието?

– За какво да си правя труда? Всичко е загубено!

Очите ѝ го гледаха отгоре надолу, устните ѝ се свиха в хладна усмивка. Главата ѝ помръдна по посока на сандъка в ъгъла.

– Не е ли време да започнеш да ходиш със собствените си крака? – попита. – Или цял живот ще си останеш инвалид?

Шмугна се през вратата миг преди да бъде улучена от възглавница-та, която Майлс запрати подире ѝ.

– Познаваш ме прекалено добре! – горчиво прошепна младежът. – Май ще трябва да те държа по-далеч от себе си... В името на сигурността.

Изправи се на крака и с олюляване тръгна към банята да се бръсне.

* * *

Появи се на съвещанието с малко закъснение и зае обичайното си място начело на заседателната маса. В голямата заседателна зала на рафинерията присъстваха доста хора: Тънг, Торн и Аусън седяха вляво, редом с Ард и Баз, от дясната страна се беше настанил генерал Халифай, след който имаше пет мъже и жени от новопостъпилите, определени за ръководители на новобранците. Капитанът на сетангадийците беше седнал точно срещу лейтенанта-кшатрианец и двамата се гледаха с открита враждебност. Явно съперничеството между тях нямаше да отстъпва на това, което проявяваха Тънг, Аусън и Торн. Двамата се обединяваха само когато трябваше да се противопоставят на фелицианците, професионалният убиец от Джаксън Хол, или майора в оставка от Тау Чета, който някога беше ръководил рота командоси. За да бъде кръгът пълен, той пък влизаше в спор с бившите наемници на Озер...

Дневният ред на тоя цирк поне на хартия гласеше: подготовка и окончателно детайлизиране на дендарийски план за пробив на озеранската блокада. С това се обясняваше и присъствието на генерал Халифай. Но през последната седмица интересът му все повече отстъпваше място на смайване и объркване. Съмнението в очите му беше толкова силно, че Майлс неволно избягваше да среща погледа му. Това е справедливо, генерале, каза му мислено той. Получаваш точно това, за което си готов

да платиш...

В продължение на първия половин час се занимавах с отхвърлянето на три от основните предложения, направени още по време на предварителните разговори. Групата на вносителите беше подложена на унищожителна критика от своите противници – споменавах се не само чисто военни аспекти като снабдяване, тактически недомислия и липса на технически подготвен персонал, но и умствените способности на самите вносители. Не след дълго обсъждането се изроди в махленски скандал. В него взе участие дори Тънг, който обикновено се стремеше да избягва подобни разпри.

– Чуйте ме, да ви вземат мътните! – изкрещя кшатрианският лейтенант и удари с юмрук по масата. – Прекрасно знаете, че не можем да направим директен топлинен скок! Дайте да обсъдим това, което можем да сторим – нападение срещу търговски кораби, контраблокада на Озер...

– Предлагаш нападение срещу неутрални галактически кораби?! – изгледа го с недоумение Аусън. – Искаш да ни избегнат ли?

– Като нищо ще ни избегнат! – обади се Торн и получи един неприязнен поглед.

– Вижте какво – продължаваше да се горещи Аусън. – Пелианците имат редица малки и отдалечени една от друга бази в рамките на системата. Бихме могли да прибегнем до партизанска тактика – нанасяме удар, после се оттегляме. Така ще им причиним сериозни загуби...

– А къде по-точно ще се оттеглим? – сепнато попита Тънг. – Тук няма къде да си скриеш задника, а пелианците разполагат с точния ни адрес. Цяло чудо е, че все още се надяват да си върнат проклетата рафинерия. На тяхно място аз отдавна бих я унищожил с метеоритен дъжд... Затова трябва да изготвям план за бързи действия. Не го ли сторим, с нас е свършено!

– А какво ще кажете за едно светкавично нападение срещу столицата на пелианците? – попита сетагандийският капитан. – Да пратим група от доброволци-самоубийци, които да пуснат ядрен заряд...

– От плана ти ще има някаква полза само в случай, че ти поведеш групата! – отсече кшатрианецът.

– Пелианците разполагат с транзитна орбитална станция, която е увиснала над Шестата планета – каза майорът от Тау Чета. – Едно нападение срещу нея би...

– Глупости!

– Що се не гръмнеш, бе!...

– Колко кораба на абордаж...

Чрвата на Майлс болезнено се свиха. Разтърка слепоочия и направи знак, че иска да говори. Това беше толкова неочаквано, че около масата бързо се възцари тишина.

– Това, което вършите, ми прилича на партия шах между не особено добри играчи – започна той. – Не могат да дадат мат на противника и вместо това гледат да очистят дъската от второстепенни фигури. Надяват се, че това ще опрости играта и те ще могат да видят правилния ход... Само глупаците мечтаят за свършената война...

Опря лакти на масата и взе главата си в ръце. Мълчанието се проточи още малко, после споровете отново започнаха да се разгарят. Скоро шумът стана трудно поносим. Генерал Халифай отмести стола си и се приготви да стане.

Никой не забеляза как челостта на Майлс увисна, а очите му широко се разтварят.

– Мръсник! – прошепна той. – Положението все още НЕ Е безнадеждно!

Изправи гръб и вече на висок глас попита:

– На някой да му минава през главата, че обсъждаме проблема погрешно?

Думите му потънаха в шумотевизата. Лицето му видя единствено Елена, седнала в дъното. Главата ѝ се завъртя като слънчоглед в негова посока, устните ѝ беззвучно се раздвижиха: Майлс?

Няма да има позорно оттегляне, скъпа. От тази война аз ще направя паметник за идните поколения. Да, точно така!

Измъкна кинжала на дядо си от ножницата, острието му бръмна във въздуха и се заби в центъра на масата. Той се покатери отгоре и тръгна с маршова стъпка към него.

Настъпилата тишина беше внезапна и пълна, единственият звук в залата беше вибрацията на кинжала.

– Никога не съм предполагал, че в тази маса може да се забие нож... – промърмори учудено Аусън, оказал се на сантиметри от острието.

Майлс измъкна кинжала, върна го обратно в ножницата и закрачи напред-назад по масата. От известно време насам шината на крака му беше започнала да скърца, все се канеше да помоли Баз да я оправи и все не му оставаше време... Сега обаче това скърцане му беше от полза, тъй като привлече вниманието на всички. Добре. Дали ще е скърцане, или примка на шията е без значение. Важното е, че успя да привлече

вниманието на всички.

– Дами, господа и онези по средата, на вас май ви убягва един важен факт. Целта на Дендари е не физическото унищожение на озеранката флота, а отстраняването ѝ като бойна сила в космическо пространство на планетата. Ние изобщо не бива да планираме пряко премерване на силите си с тях...

Извърнатите към него лица приличаха на метални пращинки, привлечени от силен магнит. Генерал Халифай се отпусна обратно в креслото си, а Баз и Ард го гледаха с упование и надежда.

– Искам да насоча вниманието ви към слабото място във веригата, която ни огражда. А то е отношението между наемниците на Озер и техните работодатели пелианците. Именно ТАМ трябва да насочим своите усилия, деца мои... – Спря на място и отправи поглед към дълбините на космоса, разкриващи се зад съоръженията на рафинерията. – Ще ги ударим по джоба!

* * *

Най-напред сложи белъто – меко, прохладно, прилепващо. После гъвкавите връзки, ботушите и пиезо-електрическите стелки, изработени така, че да осигурят максимален контакт с пръстите, петите и свода на стъпалото. Баз беше свършил отлична работа по нагаждането на бронята, особено долната ѝ част, която прилепваше към краката му плътно като втора кожа. Или по-скоро като втори скелет. По този начин крехките му кости най-сетне станаха надеждни колкото костите на всеки здрав мъж.

Прииска му се Баз да е тук, да се наслади на чудесната си работа. Но на практика Ард беше този, който му помагаше да се намъкне в сложния апарат. А още повече му се искаше да е на мястото на Баз...

Фелицианското разузнаване съобщи, че на пелианския фронт всичко е спокойно. Баз и внимателно подбраните хора на екипа му, сред които звездата беше Елена Висконти, вероятно бяха успели да преминат границата и в момента заемат позиция за своя удар. Убийственият удар, според стратегията на Майлс. Крайгълният камък на нарасналите му амбиции. Изпрати ги с болка в сърцето, но беше длъжен да се подчини на обстоятелствата. Една толкова важна от стратегическа гледна точка операция – невидима, деликатна и технически съвършена, не може да се осъществи в присъствието на такъв тромав и несъвършен багаж като него самия... Тук, при останалите несъвършени творения на природата, беше неговото място...

Огледа блестящата броня на скафандъра. Имаше чувството, че се потапя в нещо средно между складово помещение, камера за стиковане и хирургическа зала... Не, сега не е времето да се мисли за хирургия... Стомахът отново го присви. Не, не сега, примоли му се той. Бъди добричък. Обещавам да те заведа на преглед, но после, когато всичко свърши...

Останалите членове на ударната група също навличаха скафандри и се въоръжаваха. Техници проверяваха различните системи, уредите в ръцете им примигваха с разноцветни светлини и издаваха тихи звукови сигнали. Гласове долитаха до слуха му – тихи и сериозни, концентрирани до границата на медитацията... Сякаш се намираше в древна църква и очакваше началото на службата... Добре. Улови погледа на Елена, изправена в редицата през двама бойци от него, окуражително й се усмихна. Сякаш той, а не тя беше опитния ветеран... Тя обаче не отвърна на усмивката му.

Докато техниците проверяваха системите, той още веднъж обмисли подробностите на своята стратегия. Парите на озеранците бяха разделени на две части. Първата се трансферираше по електронен път от пелианските фондове в специална банкова сметка на Озер, открита в пелианската столица. От нея озеранската флота теглеше сумите, необходими за текуща издръжка, именно към нея беше насочен специалния план на Майлс... Втората част се състоеше от няколко галактически валути, най-вече бетиански долари. Това бяха суми в брой, натрупани от печалбата. Те щяха да бъдат разпределени между капитаните-собственици на кораби след изтичането на договорите им с Озер и малко преди да напуснат принадлежащото към Тау Верде космическо пространство, всеки към дома си... Тези суми се доставят веднъж в месеца директно на флагманския кораб на Озер, увиснал на своето място във веригата на блокадата. По-скоро СЕ ДОСТАВЯХА, усмихна се в себе си Майлс.

Първата парична пратка прибраха обидно лесно. Половината от бойците на Майлс бяха озеранци, някои от тях дори бяха участвали в подобни операции. Може би затова се представиха за поемната група без никакви трудности. Промениха част от кодовете и процедурите и това беше всичко. Пелианският куриер им предаде парите и когато истинската поемна група се появи на хоризонта, те вече бяха далеч. Записите на комуникационния обмен между озеранския кораб и пелианския куриер се превърна в едно от най-ценните съкровища на Майлс. Той постави диска на съхранение върху ковчега на Ботари, редом с кинжала на дядо си. Ще има още, сержант, рече си. Заклевам се в това!

Втората операция, проведена две седмици по-късно, беше доста по-груба и се сведе до мудно преследване на новия, доста по-добре въоръжен пелиански куриер. В нея участваха трите кораба, а Майлс благодарно отстъпи командването на Тънг и остана да наблюдава хода на събитията. Отказаха се от абордаж едва когато върху екраните се появиха четири кораба на противника. Озеранците явно бяха решили да си получат парите.

Взривиха пелианеца заедно със скъпоценния му товар и изчезнаха. Пелианците се биха храбро. Вечерта, затворен в кабината си, Майлс запали свещ за упокой на душите им.

Ард свърза лявата раменна става на скафандъра и започна проверката за въртеливо движение на всички стави надолу, чак до пръстите. Оказа се, че безименният пръст е по-слаб с около 20% и Ард отвори камерата под налягане, разположена от вътрешната страна на китката. Там завъртя някакви контролни панели и всичко беше наред.

Стратегията... При третия опит за отвличане врагът вече беше напълно готов. Озер изпрати конвой, който на практика опираше до самият атмосферен слой на планетата. Корабите на Майлс нямаха шанс дори да се доближат и той бе принуден да използва тайния си коз.

Тънг вдигна вежди когато Майлс го помоли да изпрати едно просто, написано върху хартия послание, на бившия си офицер за свързка. **МОЛЯ, ИЗПЪЛНЯВАЙТЕ ВСИЧКИ ИСКАНИЯ НА ДЕНДАРИИ**, пишеше в него, а лишеният от смисъл подпис на евразиеца беше скрепен с печата на фамилията Воркосиган, скрит в дръжката на древния кинжал. До този момент офицерът за свързка ги засипваше с потоци безценна информация. Ще бъде жалко да поставят в опасност един от хората на капитан Илиан, а още по-жалко – да загубят сведенията за маневрите на озеранската флота. Защото ако озеранците разберат кой е подложил парите им на микровълнова обработка, животът на този човек няма да струва пукната пара... Но до днес, слава Богу, те притежаваха единствено четири сандъка с пепел и тънеха в гневно неведение...

Майлс усети лека промяна в гравитацията, придружена от почти незабележима вибрация. Вероятно беше поставено началото на подреждането им в боен строй. Значи е време да си сложи шлема и да влезе в контакт с Аусън и Торн, които ръководеха операцията от тактическата зала. Техникът на Елена вече завинтваше шлема ѝ. Тя вдигна прозрачната преграда да му даде някакви напътствия, после отново я спусна.

Ако Баз провежда операцията по график, последният шанс на Майлс по отношение на Елена вече беше близо. Инженерът е далеч,

няма кой да го измести от ролята на героя. Той ще бъде нейният спасител, той и никой друг! Представи си как стреля наляво-надясно срещу налиташите пелианци, разгонва ги и я измъква от ужасна дупка... Подробностите бяха без значение. Тогава тя вече ще повярва на чувствата му... А неговият език най-сетне ще се развърже, ще съумее да ѝ каже най-подходящите и точни думи, ще забрави купищата глупости, които беше надрънкар в миналото. И кожата ѝ – бяла като сняг и също толкова студена, бавно ще се затопли в прегръдката му...

Профилът на лицето ѝ, очертан от блестящата стомана на шлема, беше хладен и чужд като зимен пейзаж. Такъв е от смъртта на Ботари насам, въздъхна Майлс и изпита сериозно безпокойство от ограничените ѝ реакции. Вярно е, че за разлика от него тя беше заета до гуша със задълженията си покрай наемниците на Дендари, докато той беше предпочел аристократичния лукс на усамотяването... Добре поне, че Елена Висконти замина и двете вече не бяха принудени да се правят, че не се забелязват по време на съвещания и други професионални контакти.

Елена разкърши тяло в скафандъра, очите ѝ замислено се спряха на черното дуло на плазмения лък, вграден в бронята на дясната ѝ ръка. После намъкна ръкавицата и синкавите венички на тънката ѝ китка изчезнаха. Наблюдавайки погледа ѝ, Майлс неволно си представи бърснач...

Пристъпи до рамото ѝ и направи знак на механика да се отдалечи. Думите, които каза, нямаха нищо общо с онези, които беше репетирал стотици и хиляди пъти... Гласът му беше едва доловим шепот.

– Зная всичко за самоубийството... Не си мисли, че можеш да ме заблудиш.

Тя се сепна, по лицето ѝ плъзна гъста червенина. Намръщи се насреща му и хлопна прозорчето на шлема.

Прости ми, мислено се примили той. Но трябваше...

Ард спусна шлема над главата му, свърза контролния панел и провери връзките. В корема на Майлс бързо се надигаше огнена топка. Проклета работа!

Провери надеждността на връзката си с командната зала.

– Комодор Тънг? Обажда се Нейсмит. Пуснете видеото.

Вътрешността на шлема грейна в разноцветни светлини, на екрана се изписаха всички телеметрични данни, необходими за оперативното изпълнение на задачата. Този път нямаше сервонасочващи връзки. Плененият пелиански скафандър не разполагаше с подобна апаратура, а

старите озерански костюми можеха да се задействат само ръчно.

– Имаш последен шанс да промениш решението си – обади се гласът на Тънг, продължавайки стария спор. – Положително няма да атакуваш озеранците след предаването на парите, далеч от пелианските бази, нали? Нашето разузнаване разполага с точни данни за...

– Не! Трябва да пленим или унищожим парите преди предаването. След това няма смисъл, поне от стратегическа гледна точка...

– Е, не е точно така. Тези пари биха ни свършили работа...

Как, безгласно попита Майлс и мрачно поклати глава. Задълженията му към наемниците от Дендариус сигурно скоро ще бъдат обявени за световен рекорд. Една наемническа флота може да гълта толкова много пари, колкото ако ги хвърля на пачки в пещта на парна машина... Никога досега дребен човек като него не беше дължал толкова много пари и на толкова много хора... А положението продължаваше да се влошава. Стомахът му тичаше в коремната кухня като болна амеба, хвърляйки киселини и отровни сокове във всички възможни посоки. Ти си една психосоматична илюзия, увери го Майлс.

Бойната група се построи и тръгна към совалките. Майлс се местеше от човек на човек, гледаше да каже на всеки по някоя ободряваща дума, да ги назовава по име, да им се усмихва. Подреди ги според чиновете в съзнанието си, после неволно се запита колко празни места ще зейнат в края на акцията...

Беше се изчерпал откъм умни решения. И в резултат тази акция щеше да се проведе по класическия начин – с главата напред.

Прекосиха тесните коридори и започнаха да се настаняват в совалката. Предстоеше им най-трудното – да чакат безпомощно действията на Тънг, който трябваше да ги пренесе като кашони с яйца – бавно и с безкрайно внимание, за да не ги счупи. Майлс напълни дробовите си с въздух и зачака обичайните ефекти от безтегловността.

Оказа се обаче напълно неподготвен за могъщия спазъм, който прегъна тялото му на две, прекъсна дъха му и накара лицето му да стане побяло от платно. Не, никога досега не е ставало така... Направи безуспешен опит да разгъне сгърченото си тяло, изпусна ръкохватката до главата си и полетя в пространството. Мили Боже! Неизбежното идваше! Последното унижение! Всеки момент щеше да повърне, вътре, направо в скафандъра!... Пред очите на всички! За един бъдещ имперски офицер е недопустимо да има пристъпи на космическа болест! Абсурд, пълен абсурд!... Запази присъствие на духа колкото да чукне с брадичка копчето на вентилацията на максимум и да изключи радиовръзката. Не

беше необходимо наемниците да чуват странните звуци, които издава техния адмирал преди да повърне...

– Адмирал Нейсмит? – обади се един глас от командната зала. – Медицинските ви показания изглеждат малко необичайни и ще се наложи телеметричен тест на състоянието ви...

Сякаш цялата вселена се беше стоварила върху корема му. Завъртя се в бронята, задави се, после започна да кашля... Вентилаторът не смогваше да прочисти въздуха. Цял ден не беше слагал нищо в уста – откъде, по дяволите, се появи всичко това?!

Един от наемниците го улови и придърпа обратно към креслото, после направи опит да изправи сгърчените му крайници.

– Добре ли сте, адмирал Нейсмит?

Протегна ръка и вдигна екрана пред лицето на Майлс.

– Не! – задавено простена младежът. – Не тук!...

– Копеле мръсно! – изруга наемникът, отскочи назад и извика: – Санитар!

Престараваш се, понечи да каже Майлс. Сам ще се оправя, почистването става бързо... Пред очите му заплуваха тъмни съсиреци, придружени от алени капчици. Това май си беше чиста кръв...

– Не! – промърмори задавено той. – Не СЕГА!...

Яки ръце го придърпаха обратно към коридора, откъдето току-що се беше появил. Гравитацията го притисна към пода... Кой по дяволите я беше увеличил до три G?... Ръцете свалиха шлема и се заеха с разпаковането на внимателно сглобената черупка на скафандъра. Той се почувства като вечерята на голям рак, вътрешностите му отново изригнаха.

Над главата му плуваше лицето на Елена, по-бяло дори от неговото. Тя коленичи, смъкна ръкавицата със сервоустройство и стисна ръката му на голо. Най-сетне...

– Майлс!

Истината е такава, каквато я създадеш...

– Командор Ботари! – изграчи с върховно усилие той. Около него се трупаха уплашени, но познати лица. Неговите хора, наемниците на Дендари... За тях... Трябва да го стори заради тях... – Поемете командването!...

– Не мога! – изкрещя тя с разкривено от ужас лице. Господи, май изглеждам точно като Ботари, въздъхна в себе си Майлс. Изливам си вътрешностите пред нея... Не е чак толкова зле, поиска да й каже той. През очите му се появиха сребристи мушици, лицето й изчезна... Не!

Още не!...

– Ти си дала клетва за вяност... Трябва! Ще бъда с теб... – Тялото му се замята, сякаш стиснато в лапите на зловещ великан. – Ти си истински Вор, а не аз... Нещо е станало в онези репликатори, при раждането ни... – на лицето му се появи мъртвешка усмивка. – Инерцията...

Тя се изправи, ужасът върху лицето ѝ отстъпи място на отчаяната решителност.

– Слушам, милорд! – прошепна, после вдигна глава и подвикна: – Всички по местата си! Направете място на санитарния екип!

В следващия миг вече я нямаше, бойците покорно я последваха. Тялото на Майлс беше поставено на пневматична носилка.

Очите му попаднаха върху върховете на ботушите – черни и далечни хълмчета, които сякаш плуваха свободно в пространството... Смътно усети убождането на първата инжекция в сгъвката на ръката си, до слуха му достигна далечният глас на Елена:

– Хайде, клоуни! Стига игри! Трябва да спечелим тази битка заради адмирал Нейсмит!

Герои! Раждаха се навсякъде около него, сякаш имунизирани срещу вирусите на болестта, която сам той разпространяваше...

– По дяволите! – проплака той. – По дяволите! По дяволите! – Устните му продължиха да повтарят едно и също докато втората инжекция на санитарния инструктор бавно го откъсна от болката, мъката и съзнанието...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Напускаше реалността и се завръщаше в нея, имаше чувството, че отново е малкото момченце, загубило се преди години в огромната сграда на Императорската Резиденция. Отваряше различни врати. Някои водеха към съкровища, други – към обикновени килери, но зад нито една от тях нямаше нищо познато. В един момент се събуди и видя до себе си Тънг, обзе го безпокойство – не трябваше ли да бъде в командната зала?

– Знаеш ли, синко... – топло промълви Тънг. – Ако искаш да оставиш следа в този бизнес, трябва да се научиш на умереност... Замалко да те изпуснем!

Това прозвуча като сентенция, може би трябва да я изпише на стената на спалнята си...

При следващото си събуждане видя Елена. Как се беше озовала в лазарета? Остави я в совалката, но явно никой и нищо не стои там, където трябва...

– По дяволите! – жално измънка той. – Подобно нещо едва ли се е случвало на Ворталия Храбреца!...

– Откъде си толкова сигурен? – вдигна вежди тя. – Тогавашната история е била дело на трубадури и поети... Я се опитай да намериш рима за „спукана язва“!

Той прилежно се зае с тази задача, но сивотата го погълна и му попречи.

Веднъж се събуди сам и започна да вика сержант Ботари, но той не идваше. Такъв си е сержантът, въздъхна унило Майлс. Непрекъснато ти се пречка из краката, но когато наистина ти потрябва, изведнъж разбираш, че е в отпуск... Успокоителното на медицинския инструктор прекрати недоволството му...

По-късно хирургът поясни, че всичко се е дължало на алергетична реакция към успокоителните. Появи се дядо му, притисна лицето му с възглавницата и се опита да го натика под леглото. Свидетели на делото му бяха сержант Ботари с окървавени гърди и пилот-офицерът на наемниците с шръкнали във всички посоки жички на имплантацията, превърнали главата му в странен рошав корал... Добре, че накрая се появи майка му и прогони призраците. Приличаше на квачка, която загрижено кудкудяка на пиленцата си, готова да ги защитава от всякакви опасности.

– Бързо! – рече на Майлс тя. – Изчисли стойността на „е“ до последната десетична точка и магията ще бъде разрушена! Можеш да го сториш наум, стига в жилите ти да тече достатъчно бетианска кръв!

Цял ден очакваше появата на баща си в галерията на своите халюцинации. Знаеше, че е направил нещо адски умно, но не можеше да си спомни точно какво. Сърцето му нетърпеливо се свиваше от желанието да впечатли графа. Но той не дойде и Майлс се разрида от разочарование.

Сенките продължаваха своя парад – медицинската инструкторка, хирургът. Елена и Тънг, Аусън и Торн, Ард Мейхю... Но те бяха неясни като отражения върху оловно стъкло. Той плака дълго, после заспа...

Когато се събуди, очертанията на малката самостоятелна кабина в лазарета на „Триумф“ бяха ясни, неподвижни и съвсем реални, но за сметка на това до леглото му седеше Иван Ворпатрил.

– На хората им се явяват оргии, гигантски цикади и разни други интересни неща... – простена разочаровано той. – А какво получавам аз? Роднини! Не е честно, тях мога да ги видя и когато съм в съзнание!...

Иван разтревожено се извърна към Елена, която се беше надвесила над леглото:

– Нали хирургът каза, че страничните ефекти на лекарството вече трябва да са изчезнали? – попита той.

Елена протегна ръка и докосна лицето на Майлс:

– Майлс! Чуваш ли ме?

– Разбира се, че те чувам – отвърна той, после изведнъж усети липсата на едно друго, познато усещане: – Хей, стомахът вече не ме боли!

– Така и трябва. Хирургът блокира няколко нервни възли по време на операцията... В рамките на две седмици ще бъдеш напълно излекуван.

– Операция? – изненада се той и направи опит да хвърли кос поглед към корема си. Всъщност не знаеше какво търси, торсът му изглеждаше все така грозен със своите бабуни на най-неочаквани места. Поне на пръв поглед не се забелязваха липси на важни части от него. – Не виждам пунктирани линии...

– Не си рязан. Вкарваше ти разни неща в стомаха, прибягваше до специални масажи... А прикрепянето на биочип към спазматичния нерв беше наистина гениално постижение... На пръв поглед гротескно, но страхотно ефикасно.

– Колко време бях в безсъзнание?

– Три дни. Ти беше...

– Три дни! – извика той и започна да се надига. – Ами нападението срещу парите на озеранците? Ами Баз?...

Елена побърза да го притисне обратно към възглавницата.

– Парите ги прибрахме, Баз се завърна с цялата си група. Всичко е наред, ако не броим факта, че ти замалко не умря от загуба на кръв...

– Никой не е умрял от язва! – възрази Майлс. – Значи Баз се завърна? А къде се намираме, между другото?

– На площадката на рафинерията. Аз също бях уверена, че никой не умира от язва, но лекарите са на друго мнение. Казват, че няма значение къде се намират дупките, през които изтича кръвта – отвън или вътре в тялото... Ще получиш подробен доклад, но първо се виж насаме с Иван... Няма смисъл да си говорите с половината дендарийски наемници наоколо...

– Ами, хубаво... – Очите му с недоумение се спряха на едрата фигура на братовчедата. Иван носеше цивилни дрехи – бетианска риза, баралярски панталони, под които се подаваха бойните ботинки на Имперската армия.

– Искаш ли да ме пипнеш? – ухилено попита Иван.

– Няма смисъл, понякога човек може да пипа и призраци... А дори и да ги подушва и чува... – Майлс неволно потръпна: – Добре, ще се задоволя с думата ти... Но как се появи тук?

– Дойдох да те търся.

– Баща ми ли те прати?

– Не зная.

– Как така не знаеш?

– Ами... Той не е разговарял лично с мен... Виж какво, не е ли пристигнал капитан Димир, не си ли получавал някакви послания от него? У него бяха секретните заповеди, кодовете и всичко останало...

– Кой?

– Капитан Димир, моят командир.

– Никога не съм чувал за него.

– Мисля, че работи в отдела на капитан Илиан – опита се да му помогне Иван. – Елена беше на мнение, че може би си чул нещичко, но не си имал време да му обърнеш внимание...

– Не.

– Нищо не разбирам – въздъхна Иван. – Напуснах Колонията Бета един ден преди мен, при това на бърз куриерски кораб на Империята... Което означава, че би трябвало да са тук още преди седмица.

– А ти защо си пътувал отделно?

Иван прочисти гърлото си.

– Ами... Едно момиче на Бета, знаеш... Покани ме у дома си, представяш ли си?! Срегнах я на летището, в момента, в който кацнахме... Носеше един от онези късички спортни саронги без нищо отдолу, представяш ли си? – Ръцете на Иван започнаха да чертаят съблазнителни извивки във въздуха, а Майлс побърза да го прекъсне, тъй като знаеше какво ще последва.

– Сигурно е била колекционерка на галактически любовници. На Бета има такива жени... Приличат на бараярците, които събират флаговете на различни провинции. – Самият Иван имаше подобна колекция, спомни си Майлс. – Но какво се е случило с този капитан Димир?

– Тръгнах без мен – мрачно отвърна Иван. – А аз дори не бях закъснял!

– Как стигна дотук?

– Лейтенант Крой докладва, че си заминал за Тау Верде IV. Затова открих един търговски кораб, който трябваше да лети за неутралните държави на тази планета и помолих да ме вземат. Капитанът ме свали на тази рафинерия...

Ченето на Майлс смаяно увисна.

– Пътувал си на стоп, свалили са те... Имаш ли представа на какъв риск си се изложил?

– Капитанът... всъщност тя беше жена... – объркано примигна Иван. – Беше много мила... Майчински настроена, знаеш...

Елена изследваше тавана, на лицето ѝ се беше изписало презрение.

– Ритникът в задника, с който те изпрати в совалката, съвсем не ми изглеждаше майчински – хладно отбеляза тя.

Иван почервеня, после се усмихна:

– Няма значение, важното е че съм тук, при това преди стария Димир! Може би това ще ми помогне да отърва наказанието!

– Иван... – прокара пръсти през косата си Майлс. – Няма ли да е по-добре да започнеш отначало? Ако начало изобщо има, разбира се...

– Има, как да няма! Предполагам, че не знаеш нищо за голямата пушилка!...

– Каква пушилка? Ти си първият човек, който ни носи някакви вестии от дома. Блокадата, знаеш... Макар че лично ти си преминал през нея като дим...

– Старата сврака наистина беше умна – кимна Иван. – Това мога да ѝ го призная. Никога не бях допуснал, че жени на средна възраст могат да...

– Пушилката – напомни му Майлс.

– О, да. Добре... Първото съобщение от Колонията Бета гласеше, че си бил отвлечен от някакъв тип, който впоследствие се оказва дезертър от Имперската армия...

– Господи! Кой знае какво си е помислила мама!... А баща ми?

– Наистина бяха доста разтревожени, но майка ти все повтаряше, че няма страшно, тъй като Ботари е с теб... В крайна сметка някой от посолството се сетил да звънне на баба ти Нейсмит и тя го уверила, че изобщо не си отвлечен. Това успокои майка ти и тя... хм... натисна баща ти... Накрая решиха да чакат нови съобщения...

– Слава Богу!

– Новите съобщения получиха от някакъв агент, действащ тук, на Тау Верде. Не успях да науча тяхното съдържание, тъй като го пазеха в тайна от майка ми... И съвсем правилно, ако се замисли човек... Но капитан Илиан сякаш побесня. Двадесет и шест часа в денонощието споведеше между Палата Воркосиган и Генералния щаб, между Резиденцията на императора и Замъка ВорхарТънг... Никак не се впечатляваше, че информацията все пак е на три седмици...

– Замъка ВорхарТънг? – изненадано промърмори Майлс. – Какво общо с тази работа може да има Съвета на Графовете?

– И аз не знам. Но на три пъти викаха граф Хенри Ворволк на тайни заседания и ние имахме свободни часове в Академията... Успях да измъкна нещичко от него, но то ми се стори абсолютно фантастично – че ти си в локалното космическо пространство на Тау Верде с цел да създадеш собствена наемническа флота... – Иван огледа малката болнична кабина и поклати глава: – Както и да е... Решението на баща ти и капитан Илиан беше да изпратят бърз куриерски кораб за проверка на място...

– През Колонията Бета, доколкото разбирам... – промърмори Майлс. – Случайно там да си попадал на личност, наречена Тав Калун?

– О, да, лудият бетиянец... Виси пред посолството на Бараар и размахва заповед за твоето арестуване на всеки, който влиза или излиза оттам... Охраната не го пуска вътре.

– Ти разговоря ли с него?

– Съвсем замалко... Казах му, че според последни сведения си отлетял за Кшатрия...

– Наистина?

– Ами да. Това беше най-далечната планета, за която се сетих... – Върху лицето на Иван се появи топла усмивка: – Роднините трябва да се

поддържат!

– Благодаря – смутолеви Майлс и тежко въздъхна: – Предполагам, че ще е най-добре да изчакам твоя капитан Димир. Ако не за друго, поне за да ни върне у дома... Това би разрешило един сериозен проблем. – Вдигна глава към братовчед си и добави: – По-късно ще ти обясня всичко, но сега искам да те питам можеш ли да си държиш устата затворена? Тук никой не знае истинската ми самоличност... – Изведнъж го разтърси ужасно подозрение: – Да не би да си разпитвал за мен, като си споменава истинското ми име?!

– Не, не – успокои го Иван. – Споменавах само името Майлс Нейсмит. Ние знаехме, че пътуваш с бетианския си паспорт. Всъщност пристигнах тук късно снощи и Елена е единствения човек, с когото съм разговарял...

Майлс изпусна въздишка на облекчение и се обърна към Елена:

– Казваш, че Баз се е върнал... Искам да говоря с него.

Тя кимна и тръгна да излиза, описвайки максимално широк кръг около Иван.

– Съжалявам за стария Ботари – въздъхна Иван след като вратата се затвори след нея. – Кой би допуснал, че след толкова години ще вземе да се гръмне докато почиства оръжието си? Но това си има и добрите страни – най-сетне си получил шанс да се усамотиш с Елена, без някой да ти диша във врата... Така че загубата не е чак толкова фатална...

Майлс бавно изпусна въздуха от гърдите си, правейки всичко възможно да не избухне. Той не знае, просто няма начин да знае, рече си. После вдигна глава:

– Някой ден ще те гръмнат, без да разбереш защо! Така и ще си пукнеш, питайки: „Какво толкова казах?!“

– Какво толкова казах? – невъзмутимо го погледна Иван.

Майлс не успя да му обясни, тъй като в болничната кабина се появи Баз, следван от Аусън и Торн. Процесията завършваше Елена. Вътре изведнъж стана тясно, особено на фона на широките им усмивки. Баз тържествено размаха някакви пластмасови листове, лицето му светеше от гордост. Едва ли има нещо общо с човека, когото преди пет месеца открих сред бунището на Бета, помисли си Майлс.

– Хирургът ни предупреди да бъдем кратки, милорд – извика Баз. – Но аз мисля, че това тук ще ти подейства като пожелание за скорошно оздравяване!

Иван видимо се стресна от почтителното обръщение и впи очи в лицето на инженера.

Майлс пое разпечатките.

– Успя ли да завършиш своята мисия?

– Всичко мина като по часовник – отговори Баз. – Е, като не броим няколко неприятни мига на една гара... Би трябвало да видиш чудесната железопътна мрежа на Тау Верде IV... Великолепна демонстрация на инженерна мисъл! Според мен Бараяр е пропуснал доста неща, преминавайки от конска тяга направо на самолети...

– МИСИЯТА, Баз!

– Хвърли едно око! – светна инженерът. – Това е запис на последната размяна на мнения между адмирал Озер и Върховното командване на пелианците.

Майлс потъна в четене. След известно време на лицето му изгря доволна усмивка:

– Да... Добре разбирам гнева на адмирал Озер... – Очите му потърсиха лицето на Тънг: – Имал е толкова добри командири, че сега направо му се плаче...

Очите на Тънг светеха от задоволство.

– Какво е това? – изви врат Иван. – От Елена разбрах, че правиш някакви номера с разплащането между пелианците и адмирал Озер, освен това си успял да получиш достъп и до електронният им трансфер... Но не мога да разбера какво целиш... Нима пелианците няма просто да отпуснат средства по друга линия, след като стане ясно, че кредитът на озеранската флота е спрян?

– Как така спрян? – усмихна се с вълча усмивка Майлс. – Те БЯХА кредитирани, при това осем пъти подред! А сега – както известен в миналото земен генерал беше казал – Господ ми ги праща право в ръчичките! След като четири пъти подред се провалиха опитите за плащане в брой, пелианците настояват да им бъдат върнати сумите, допълнително преведени по електронен път... – Очите му се спряха върху разпечатката: – Но Озер отказва. Категорично отказва. Това беше най-трудната част на операцията, тъй като трябваше да налучкваме приблизителната сума на допълнителните преводи. Ако се окажеха прекалено малки, пелианците спокойно биха ги пренебрегнали. И обратно – ако бяха прекалено големи, дори човек като Озер щеше да се почувства длъжен да ги върне... Затова изчисленията трябваше да бъдат премерени абсолютно точно... – Майлс въздъхна и доволно се отпусна върху възглавницата. Твърдо реши да запомни някои от най-сочните фрази, използвани от Озер. Бяха наистина забележителни...

– Има още нещо, което ще ти хареса, адмирал Нейсмит –

нетърпеливо се намеси Аусън. – За последните два дни четирима от независимите капитан-собственици на Озер са извършили топлинен скок и са напуснали космическото пространство на Тау Верде. От комуникациите, които успяхме да прихванем, става ясно, че те твърдо отказват да се завърнат...

– Великолепно! – възкликна Майлс. – Ето това се казва блестяща операция!

Погледна към Елена и откри гордост в очите ѝ. Мигновена, но ясно очертана, въпреки болката.

– Значи правилно съм предполагал, че пипнем ли четвъртата парична доставка, нашата стратегия ще се увенчае с успех. Отлично изпълнение, командор Ботари!

Тя колебливо се усмихна.

– Липсата ти се чувстваше остро... Имахме доста големи загуби...

– Това можеше да се очаква. Пелианците положително са били бесни и са оказали яростна съпротива... – Премести поглед върху Тънг точно навреме, за да забележи знаците, които правеше на Елена: – Много по-лошо ли е от предварителните ни разчети?

– Имаше моменти, в които бях готов да се закълна, че тя няма представа за загубите – поклати глава Тънг. – В определени ситуации човек просто не може да иска от наемниците да го следват...

– Никого не съм карала да ме следва – намеси се Елена. – Хората го направиха доброволно. – Извърна глава към Майлс и шепнешком добави: – Просто си мислех, че така трябва да се води ръкопашен бой... И през ум не ми минаваше, че може да бъде толкова страшно!...

Тънг забеляза разтревоженото изражение на Майлс.

– Щяхме да платим далеч по-висока цена, ако тя се беше подчинила на моята заповед за отстъпление – каза той. – При това щяхме да я платим за нищо... – Кимна с одобрение на Елена, тя му отговори. Иван изглеждаше напълно ошашавен.

Откъм коридора се разнесе напрегнат шепот. Торн спореше за нещо с хирурга.

– Трябва! – повиши глас той. – Това е от жизненоважно значение!...

След миг на вратата се появи едрата фигура на хермафродита, влачейки след себе си хирурга.

– Адмирал Нейсмит, комодор Тънг! Озер е ТУК!!!

– Какво?!

– Виси малко извън обсега на нашите оръжия заедно с цялата си

флота... Или по-скоро с това, което е останало от нея! Иска разрешение за кацане на флагманския кораб!

– Това не може да бъде! – възкликна Тънг. – Кой тогава пази топ-линната дупка?!

– Точно така, кой?! – възбудено изкрещя Торн.

Майлс скочи на крака, пребори се успешно с вълната на световъртежа и потърси пипнешком халата си.

– Донесете ми дрехите – просъска той. – Веднага!

* * *

Прилича на ястреб, помисли си Майлс. Да, това е най-подходящото определение за адмирал Озер. Сивееща коса, извит като клюн нос, остър и проницателен поглед, закован върху лицето на Майлс. Владее до съвършенство поведението, което кара младшите офицери да се чувстват виновни, прецени моментално Майлс. Отърси се от влиянието му и посрещна с хладна усмивка приближаването на истинския наемнически командир. Острият и студен рециклиран въздух нагарчаше в ноздрите му и имаше вкус на изкуствен стимулатор. Човек положително може да се опие от него, помисли си Майлс.

Озер беше заобиколен от свитата си – трима от капитаните-наемници, двама капитан-собственици, всички придружени от своите заместници. Майлс беше начело на целия си команден състав. Вдясно от него стоеше Елена, вляво – Баз.

Озер внимателно го огледа отгоре надолу.

– По дяволите! – промърмори той. – По дяволите!...

Изправи се пред Майлс и без да му подава ръка започна да реди очевидно обмислени и многократно репетираны слова:

– Усетих присъствието ви още в деня, в който навлязохте в космическото пространство на Тау Верде! Пролича си по поведението на фелицианците, по промяната на тактическата ситуация, по поведението на хората ми... – Очите му мрачно се спряха върху капитан Тънг, който сладко му се усмихна: – Дори по поведението на проклетите пелианци!... Мисля, че двамата с вас достатъчно дълго се боричкахме от разстояние!

Очите на Майлс се разшириха. Господи, нима Озер се готви да ме призове на дуел! Сержант Ботари, помогни ми! Вирна брадичка и запази мълчание.

– Не съм привърженик на продължителната агония – каза Озер. – Вместо да гледам как унищожавате флотата ми кораб по кораб,

предпочитам да обърна внимание на новината, според която продължавате да набирате наемници за флотата на Дендари... Докато все още имам какво да проложа...

Измина една дълга секунда преди Майлс да осъзнае, че току-що му беше предложена най-необичайната капитулация в историята на междупланетните войни. МИЛОСЪРДИЕ! О, ДА, ЩЕ ПРОЯВИМ МИЛОСЪРДИЕ И КАВАЛЕРСТВО!...

Протегна ръка и Озер я стисна.

– Възхищавам се на вашата прозорливост, адмирал Озер. Предлагам да се оттеглим насаме и да обсъдим подробностите.

Генерал Халифай и няколко фелициански офицери внимателно наблюдаваха развоя на събитията от балконче, надвиснало над площадката за кацане. Майлс срещна погледа на Халифай. Е, СПАЗИХ ДАДЕНАТА ДУМА, ПОНЕ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ТЕБ, въздъхна в себе си той.

Тръгна да прекосява широкото пространство, в крачката му неволно се появи тържественост. След него се проточи цяло стадо – вече изцяло принадлежащо към Дендари. Я да видим какво ще излезе, въздъхна в себе си Майлс. Шареният Свирач от Хамлин⁴ беше отвел плъховете да се удавят в реката, а децата – до Златната планина. А как ли би постъпил, ако децата и плъховете се бяха смесили, запита се той и хвърли неспокоен поглед зад гърба си.

4. Шареният Свирач – герой от германска легенда, популяризирана от Робърт Браунинг в „Шарения Свирач от Хамлин“ (1842). Използва се като нарицателно за човек, който събира последователи посредством лъжливи обещания. – Б. пр.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майлс се отпусна на запълнения с течност диван в затъмнената обсерватория на рафинерията. Сложи ръце на тила и отправи поглед към космоса, който вече трудно можеше да бъде наречен пуст. Около орбиталната станция висяха корабите на дендарийската флота, блестящи като ярко съзвездие.

В спалнята на имението Воркосиган имаше цяла флотилия от бойни космически кораби-игралки от класически бараярски модели, висящи във въздуха на тънки като косъм, но изключително здрави метални нишки. Невидимата връзка... Изду устни и духна по посока на кристалните стъкла – сякаш искаше да раздвижи дендарийските кораби, да ги накара да затанцуват като играчките от детството си.

Деветнадесет бойни единици с над 3000 души бойци и обслужващ персонал.

– Мои – експериментира на глас той. – Всичките са мои.

Фразата не предизвика очакваното чувство на триумф. Чувстваше се по-скоро прицел на разнообразни заплахи, отколкото собственик.

Преди всичко, защото не беше собственик. Уточняването на действителните притежатели на тази бойна техника за милиони бетиански долари се оказа изключително сложно. „Подробностите“, за които толкова небрежно беше подхвърлил на адмирал Озер, им отнеха точно четири пълни работни дни. Оказа се, че Озер притежава осем кораба, а други осем са на независими корабособственици, които ги управляват лично. Почти всички имаха кредитори. Оказа се, че най-малко десет процента от „неговата“ флота са собственост на Първа банка от Джаксън Хол – известна с шифрованите си сметки и дискретни услуги. Доколкото беше в течение на дейността ѝ, Майлс остана с впечатлението, че в момента допринася за хазарт и рекет, промишлен шпионаж и търговия с бели робини, ширеща се от единия изход на дупката за топлинен скок чак до другия... По всичко личеше, че е по-скоро основен наемател, отколкото притежател на дендарийската наемническа флота.

Собствеността върху „Ариел“ и „Триумф“ беше особено комплицирана, тъй като Майлс ги бе пленил по време на бой. Тънг беше пълноправен господар на кораба си, но Аусън имаше да изплаща тежък кредит, отпуснат от един кредитен институт, пак със седалище в Джаксън Хол. Макар все още да имаше валиден договор с пелианците, Озер престана

да изплаща задълженията си веднага след като попадна в плен. Компанията с дългото име „Луиджи Барапутра и Синове – частно финансиране ООД“ от Джаксън Хол ще трябва да си търси вноските от застраховки, ако такива изобщо има... Капитан Аусън видимо пребледня когато научи, че скоро на орбиталната станция ще пристигне агент на гореспоненатата компания, със задачата за задълбочено разследване...

Дори обикновената инвентаризация щеше да докара нови болки в стомаха на Майлс, да не говорим за личните договори, сключени с дендарийските наемници. Преди присъединяването на Озер за дендарийците щеше да има малко печалба от контракта с Фелиция. Но сега тази печалба трябваше да издържа не 200, а цели 3000 души! Дори повече, тъй като флотата продължаваше да се разраства. Едва вчера към тях се присъедини нов боен кораб на свободна практика. Капитанът, научил Бог знае откъде за тяхната формация, не беше се поколебал да осъществи топлинния скок. В допълнение всеки транспортен кораб от Фелиция изсипваше купища доброволци от планетата. Възстановили контрола си над локалното космическо пространство, фелицианците скоро възобновиха работата на рафинерията, а малки подразделения от тяхната армия бяха изпратени да завземат още редица подобни съоръжения, вдигнати в орбита около планетата.

Започна да се говори за възобновяване на договора с Фелиция, за блокиране на топлинната дупка вместо бившите наемници. При всеки разговор на подобна тема в главата на Майлс изплуваше поговорката „Бягай докато печелиш“, предложенията, които го засипваха от всички страни, тайно го караха да се поти от ужас. Изпитваше огромно желание да изчезне преди картонената кула да се срути. Би трябвало да слага висока преграда между фантазията и действителността, поне в собствената си глава.

Откъм подвижната стълбичка долетяха приглушени гласове, странно усилен от невероятната акустика на обсерваторията. Вниманието му беше привлечено от познатия алт на Елена.

– Не е нужно да го питаш – казваше тя. – Не сме на Бараяр и никога няма да се върнем там...

– Но така ще можем да вземем малко късче от Бараяр със себе си – възрази гласът на Баз, мек и почти гальовен. Майлс никога не бе го чувал да говори така. – Глътка въздух от дома в студената пустош на космоса. Бог е свидетел, че едва ли ще мога да ти дам всичко онова, което баща ти наричаше „достатъчно добро“, но цялата ми заплата е на твоё разположение...

– Хм... – хладно и почти враждебно промърмори тя. Напоследък всяко споменаване на Ботари отекваше върху душата ѝ като удари с чук върху мъртва плът... Тътен, от който на Майлс му прилошаваше, но който Елена приемаше напълно равнодушно.

Появиха се откъм подвижната стълбица, Баз на крачка зад нея. В усмивката му към Майлс се четеше срамежлив триумф. Елена също се усмихваше, но очите ѝ бяха тъжни.

– Отдаваш се на медитация, а? – подхвърли шеговито тя. – На мен обаче ми се струва, че просто зяпаш през прозореца и си хапеш ноктите!

Майлс с мъка се надигна от диванчето, което, освободено от тежестта, издаде странни жвакащи звуци.

– Току-що казах на охраната да не пуска туристи – отвърна в същия тон той. – Възнамерявах да си подремна...

– Милорд – усмихна му се Баз. – Доколкото разбирам, Елена няма живи роднини и настойничеството ѝ се пада на теб.

– Ами, май наистина е така. Честно казано, не съм имал време да мисля по този въпрос... – В душата на Майлс се промъкна безпокойство от насоката, която вземаше разговора. Имаше чувството, че знае какво ще последва.

– Добре, милорд. Имам честта да поискам ръката ѝ от теб, нейният лорд-закрилник и единствен настойник. Излишно е да споменавам, че искам и други части на тялото ѝ... – Глупавата му усмивка събуди у Майлс желанието да го ритне в зъбите. – О, моля за разрешението ти да склуча брак, тъй като ти си лорд-закрилник и на мен... Така и синовете ми ще служат на теб, милорд...

НЯМА ДА ИМАШ НИКАКВИ СИНОВЕ ЗАЩОТО ЕЙ СЕГА ЦЕ ТИ ОТКЪСНА ТОПКИТЕ, ГАДНО КОПЕЛЕ, КОВАРЕН ИЗМАМНИК, КРАДЕЦ НА АГНЕТА... В следващата секунда вече се беше овладял, на лицето му се появи бледа усмивка.

– Разбирам – промърмори. – Но се страхувам, че има известни трудности... – Съзнанието му отчаяно потърси логични аргументи, които да прикрият яростта в душата му, примесена с черно отчаяние. Не можеше да гледа в двата чифта честни кафяви очи, вперени в лицето му.

– Разбира се, Елена все още е млада... – отказа се от тая писта в мига, в който зърна опасното пламъче в очите ѝ, а устните ѝ взеха да се свиват в безмълвна закана.

– Всъщност нещата опират до следното: Дадох клетва на сержант Ботари да извърша три неща в случай, че внезапно ни напусне – да го погребя на Бараяр, да осъществя годеща на Елена в пълно съответствие

с обичаите и... да се погрижа да й намеря за съпруг офицер от Имперската армия на Бараяр. Виждаш ли ме като клетвопрестъпник?

Баз го гледаше така, сякаш наистина го беше ритнал между краката. Устата му беззвучно се отваряше и затваряше.

– Но... Нали си мой рицар-закрилник?! Нали аз съм твое протеже? Това положително се равнява на званието имперски офицер! Самият сержант беше в моето положение! Нима?... Нима си недоволен от службата ми? Кажй с какво те разочаровах, милорд! Кажй, за да се поправя! – Учудването постепенно премина в шок.

– Не си ме разочаровал – отвърна Майлс. Думите сами излетяха от устата му, очевидно подгонени от съвестта. – Всъщност, ти си на мое разположение едва от четири месеца... Един наистина прекалено кратък срок, макар че имам чувството за отлетели години... Толкова много неща се случиха... – Обърка се, изпита чувството, че е повече от сакал... Сякаш бяха му отрязали краката. Такова беше въздействието от огнения, пропит с презрение поглед на Елена. Колко по-нисък може да изглежда в очите й? Направи немощен опит да се измъкне: – ...а всичко това е толкова неочаквано...

Гласът на Елена беше дрезгав от гняв.

– Как смееш! – започна ниско тя, после, задушена от напора на чувствата, почти истерично извика: – Какви клетви спазваш, как може човек да дължи неща на ОНОВА!... – Вероятно има предвид ковчега в кабината му, досети се Майлс. – Аз не бях негова собственост, нито пък съм твоя! А ти си като зло куче – не ядеш кокала, но не го даваш и на друг!...

Баз докосна ръката й, интимният жест се стовари върху Майлс като парен чук.

– Елена! Може би не улучихме удобния момент... Нека отложим този разговор... – Хвърли бегъл поглед към окаменялото лице на Майлс, намръщи се и объркано въздъхна.

– Не трябва да вземаш нещата толкова навътре, Баз...

– Ела, ще поговорим по въпроса...

– Чакай ме долу край стълбичката – успя да се овладее тя. – След минутка идвам...

Майлс му кимна да си върви.

– Ами... Добре... – Инженерът колебливо тръгна към стълбичката. На няколко пъти спря и се обърна, хвърляйки им разтревожени погледи.

По негласно споразумение и двамата изчакаха стъпките му да стихнат напълно. Когато тя вдигна глава, в очите й нямаше гняв, а покорна

молба.

– Нима не разбираш, че това е моят шанс да обърна гръб на всичко? – попита тя. – Да започна нов живот, на ново място... Колкото е възможно по-далеч.

Той безмълвно поклати глава. Беше готов да падне на колене, но знаеше че това няма да помогне. След малко се овладя и прошепна:

– Как бих могъл да те изоставя? Ти си планината и езерото на родния край, ти си въздуха и водата!... Когато си до мен, аз имам чувство, че съм си у дома! Независимо къде се намирам...

– Ако дясната ми ръка е Бараяр, още в този миг бих я изгорила с плазмен лък! – прошепна разпалено тя. – Майка ти и баща ти през цялото време са знаели какъв е бил той, но въпреки това са му дали подслон. Какви хора са те?

– Сержантът се представяше отлично, дори когато... Нима не разбираш, че ти си била неговото изкупление?

– Какво изкупление? Може би жертвено агне за ужасните му грехове? Затова ли трябва да бъде безупречна девойка според стандартите на Бараяр? Да прогоня проклятието, надвиснало над главата му? По дяволите, цял живот бих могла да върша това и пак нищо да не постигна!

– Не, ти не си била жертвено агне – опита се да я спре той. – По-скоро беше олтар...

– Да, сигурно! – възкликна тя и започна да крачи напред-назад. Приличаше на женски леопард, вързан на къса верига. Той имаше чувството, че раните в душата ѝ се разтварят и започват да кървят... Направо тук, пред очите му. Изгаряше от желание да може да ги превърже...

– Нима не виждаш, че с мен ще ти бъде по-добре? – втурна се с главата напред той, страстен и всеотдаен като някога. – Колкото и да се преструваме, той винаги ще бъде в нас. Не можеш да избягаш от него, аз също... Накъдето и да се насочиш, той ще бъде твоят компас... Той ще бъде кривото огледало, през което ще се пречупват всичките ти нови възприятия... Аз също съм преследван от духа на баща си и зная какво е...

Тялото ѝ започна да трепери, гласът ѝ се превърна в шепот:

– Караш ме да се чувствам безнадеждно болна!...

* * *

Иван Ворпатрил надникна откъм стълбичката в момента, в който тя се насочи към нея.

– О, Майлс, тук ли си бил...

Размина се с Елена на почетно разстояние, ръцете му несъзнателно се плъзнаха надолу, към слабините. Устата ѝ язвително се сви, но главата ѝ любезно кимна. Той прие поздрав с нервна усмивка. Дотук с кавалерските планове да я закрилям от похотливите желания на Иван, въздъхна горчиво Майлс.

Братовчедът се настани до него с въздишка на облекчение и попита:

– Да си чул нещо за капитан Димир?

– Абсолютно нищо. А ти сигурен ли си, че са тръгнали към Тау Верде? Да не би да са получили друга заповед? Не виждам как един бърз куриерски кораб може да закъснява цели две седмици...

– О, Господи, мислиш ли, че това е възможно? – простена Иван. – Ще имам големи неприятности...

– Не знам – сви рамене Майлс и направи опит да го успокои: – Вашата заповед е била да ме откриете, а до този момент си я изпълнил единствено ти... Можеш да споменеш това пред татко, когато молиш за прошка...

– Хм – поклати глава Иван. – Поначало не виждам смисъла да имаш толкова много наследена власт и да не се възползваш от нея, поне от време на време... Майлс, баща ти не прави компромиси с НИКОГО... – Отправи поглед към флотата на Дендариини отвъд прозореца и смени тона: – Знаеш ли, това наистина изглежда внушително...

– Наистина ли така мислиш? – зарадва се Майлс, после го обля вълна на великодушие: – Искаш ли да се присъединиш към нас? Напоследък молбите в тази насока се превръщат в истинска епидемия...

– Не, благодаря – засмя се Иван. – Нямам намерение да гладувам за императора... „Законът на Ворлупулус“, знаеш...

Усмивката на Майлс застина на устните, смехът на Иван замря. Спогледаха се в смаяно мълчание.

– О, по дяволите!... – простена най-сетне Майлс. – Съвсем бях забравил за закона на Ворлупулус... Дори през ум не ми минаваше за него...

– Едва ли някой ще приеме всичко това за истинско организиране на частна армия – увери го братовчед му. – Няма ги необходимите условия – униформи, тил, поддръжка... Те не са ти давали клетва за вярност, нали?

– Само Баз и Ард – отвърна Майлс. – Не зная как бараярския закон третира наемническите договори... Те не са доживотни, освен ако наемникът не бъде убит...

– Кой е между другото този Баз? – небрежно попита Иван. – По всичко личи, че е дясната ти ръка...

– Без него наистина не бих постигнал нищо. Бил е инженер в Имперската армия преди да... – Майлс се задави и успя да добави с неутрален тон: – ...да напусне. – Как ли се отнася законът към онези, които дават убежище на дезертъори? В крайна сметка той не беше очаквал, че някой ще му потърси сметка за подобен акт... Замисляйки се по този въпрос, той започна да си дава сметка, че плановите му да се завърне триумфиращо у дома и да помоли баща си да направи нещо за Баз, твърде много приличат на плановите на онзи, който паднал от самолет и разчитал да се приземи на някое пухкаво облаче... Това, което от разстояние изглежда твърда земя, отблизо често се оказва обикновена мъгла...

Майлс хвърли бегъл поглед към Иван. После го зяпна, а накрая се вторачи в него. Иван невинно мигаше насреща му, но нещо в това весело и откровено лице караше душата на Майлс да потръпва от тревога.

– Знаеш ли – бавно проточи той. – Колкото повече си мисля за твоята поява тук, толкова по-странна ми се струва тя...

– Какво е толкова странно? – сви рамене Иван. – Никак не ми беше лесно да се добера дотук. Трябваше да си отработвам превоза с оная стара крава. Не съм срещал по-ненаситно...

– Нямам предвид начина, по който си се добрал дотук – прекъсна го Майлс. – Мисля си защо са изпратили именно теб. Откога прекъсват обучението на кадети първа година, за да ги изпращат на поверителни мисии?

– Не зная – сви рамене Иван. – Може би са искали някой, който би могъл да идентифицира трупа ти, или нещо друго...

– Това може да мине, ако човек не се замисля върху него – поклати глава Майлс. – На практика те разполагат с толкова много данни за мен, че като нищо биха могли да ме възстановят отново...

– Видж какво, когато адмирал от Генералния щаб вика един кадет посред нощ и му казва „тръгвай“, кадетът тръгва. Няма начин да се спре и да поспори с него...

– Добре... Какво пише в писмените ти заповеди?

– Като се замисля, трябва да призная, че изобщо не съм ги виждал. Предполагам, че адмирал Хесман ги е връчил лично на капитан Димир.

Майлс стигна до заключението, че притеснението му се дължи на прекалено честата употреба на „предполагам“ и „може би“ в този разговор. Но имаше и още нещо... Нещо, до което почти се докосваше, но все още не можеше да определи...

– Хесман? – вдигна вежди той. – Хесман е издал твоите заповеди?

– Лично! – гордо отвърна Иван.

– Хесман няма нищо общо нито с разузнаването, нито със сигурността! Той отговаря за снабдяването... Колкото повече говорим, братовчед, толкова по-дълбоко затъваш!

– Адмиралът си е адмирал!

– Но този адмирал е в черния списък на баща ми. Преди всичко защото е ухото и окото на граф Вордрозда в Имперския генерален щаб... А татко никак не обича неговите офицери да се месят в политиката. Освен това го подозира в злоупотреба с бюджетни средства, има нещо неясно в контрактите с една-две корабостроителни компании... В момента, в който напусках дома, той вече беше дотолкова убеден във вината на адмирала, че възложи предварителното следствие на капитан Илиан. Знаеш, че никога няма да губи времето на Илиан, ако става въпрос за нещо дребно...

– Всичко това е далеч от мен. Имам си достатъчно проблеми с навигационната математика.

– А не би трябвало да е далеч. Като кадет може би, но освен кадет ти си и лорд Ворпатрил. Ако нещо се случи с мен, ти ще наследиш фамилните провинции от баща ми...

– Да не дава Господ! – прекръсти се Иван. – Искам да бъда офицер, да пътувам по света и да си подбирам мадамите. Никак не ме привличат обиколките из онези забравени от Бога пущинаци, за да събирам данъци от безпросветни самоубийци, или пък да съдя разни кокошкари с риска да предизвикам партизанска война... Не искам да те обиждам, но твоите наследствени провинции са най-непривлекателните места на Бараяр... Нима не знаеш, че из планината Дендарию още има хора, които живеят в ПЕЩЕРИ? – Иван потръпна от ужас: – И това ИМ ХАРЕСВА, Майлс!

– Там наистина има някои страхотни пещери – съгласи се Майлс с нотка на носталгия в гласа. – Насочиш ли светлината към скалните формации както трябва, ще видиш невероятни цветове.

– Аз обаче предпочитам да наследя някой град – заключи Иван.

– Не мога да се сетя за подобно наследство в нашия род – усмихна се Майлс и направи опит да насочи разговора към предишната тема. Но в главата му вече изплуваха наследствените карти на рода, запълнени с многобройни отклонения. Проследи собствената си наследствена линия, преминаваща през баба му Воркосиган и принц Хав, за да достигне до самият император Дорка Ворбара. Дали великият император някога е мислил, че законът, с който е забранил частните графски армии и

воденето на междуособни войни, един ден ще се стовари с цялата си тежест върху собствения му пра-правнук?

– Кой е твой наследник, Иван? – тихо попита той, отправил поглед към флотата на Дендари, но копнеещ за планината Дендари. – Лорд Вортейн, нали?

– Да, но старото момче всеки момент ще хвърли топа. Чух, че бил много зле. Жалко, че наследството не върви в обратна посока – щях да пипна една доста голяма пачка...

– А сега кой ще я пипне?

– Дъщеря му, предполагам. А титлите му отиват... чакай да помисля... да, при граф Вордрозда, който изобщо няма нужда от тях. Доколкото го познавам, той би предпочел парите. Но едва ли ще стигне чак дотам, че да се ожени за дъщерята... Тя надхвърля петдесетте...

Отправиха замислени погледи в космическото пространство.

– Господи – поклати глава след известно време Иван. – Дано тези писмени заповеди, които прибра Димир, не съдържат нещо от сорта да се прибирам у дома... Ще излезе, че вече три седмици съм дезертър... Тогава Господ да ми е на помощ, досието ми ще се окаже тясно за вписване на всичките наказания, които ме чакат... Слава Богу, че едновременните телесни наказания са отменени...

– Ти беше ли там, когато Димир ги получи? Не поиска ли да им хвърлиш едно око? – Майлс беше наистина озадачен.

– Все едно да поискам да му извадя зъб! – въздъхна Иван. – Не посямах... А и оная мадама... Поне да си бях взел пейджъра...

– ОСТАВИЛ СИ АПАРАТУРАТА ЗА СВРЪЗКА?!

– Нали ти казвам, всичко стана заради мадамата... Честно казано, бях забравил за апаратурата. А когато се сетих, той вече беше разпечатал заповедите и не посямах да му се мяркам.

Майлс безутешно поклати глава.

– Можеш ли да си спомниш нещо необичайно за тези заповеди? – попита той. – Нещо, което да ти е направило впечатление?

– Проклетото пакетче, разбира се. Първо, донесе го униформен куриер от Имперската снабдителска служба. Чакай сега да видим какви бяха самите дискове... Четири на брой. Един зелен за Разузнаването, два червени за Сигурността, един син за Тактиката... Плюс един пергамент...

Добре поне, че притежава добрата памет на фамилията, помисли си Майлс. Как ли се чувства човек, който помни почти всичко, но никога не си е правил труда да подрежда подробностите в главата си? Вероятно

така, сякаш живее в стаята на Иван, реши той.

– Пергамент... – механично повтори Майлс, после широко разтвори очи: – ПЕРГАМЕНТ?!

– Да, стори ми се доста странно...

– Изобщо имаш ли представа какво... – Надигна се от възбуда, после се отпусна обратно на мястото си и стисна глава в отчаян опит да подреди мислите си. Иван не само беше пълен идиот, но излъчваше някакво лепкаво поле и превръщаше в идиоти всички край себе си! Трябва да запознае бараярското Разузнаване с този факт и братовчед му Иван има всички шансове да стане най-новото оръжие в арсенала на тайните служби. Едва ли ще се намери човек, който да помни какви ги е вършил след контакт с него...

– Иван, в днешно време пергамент се използва само в три случая: когато се издава нов Имперски декрет, когато става въпрос за оригинали на такива декрети от Съвета на Графовете и Министерския съвет, плюс някои специални заповеди от Съвета на Графовете, предназначени единствено за членовете му...

– Това го знам.

– Като наследник на баща си, аз също съм младши член на този Съвет...

– Много се радвам за теб – промърмори Иван и насочи поглед към прозореца: – Кой според теб е най-бързия от тези кораби? Според мен илириканският круйзер, или пък онзи...

– Аз съм психар, Иване! – внезапно отсече Майлс. – Толкова шантав, че мога да кажа какъв цвят е била панделката на онзи пергамент, без никога да съм го виждал!

– Много добре помня цвета ѝ – ядосано отвърна Иван. – Беше...

– Черен! – изпревари го Майлс. – Черен, идиот такъв! И през ум не ти мина да споменеш това!

– Виж какво, достатъчно е, че търпя подобни обиди от майка ми и твоя баща! Не е нужно да... – Иван изведнъж млъкна и вдигна глава? – Откъде знаеш?

– Знам не само цвета на панделката, а и съдържанието на пергамента! – Майлс се изправи и започна да крачи възбудено напред-назад. – Би трябвало и ти да го знаеш, стига поне мъничко да напрегнеш мозъка си! Ще ти задам една гатанка: какво е онова бяло нещо, което се взема от гърба на овцата, увива се в черна фльонга, пътува хиляди светлинни години и накрая изчезва?

– Ако това е гатанка, значи наистина си шантав! – поклати глава

Иван.

– Смърт! – прошепна дрезгаво Майлс и Иван подскочи. – Предателство, гражданска война, саботаж, убийство... ЗЛОТО!

– Нали вече не вземаш онова успокоително, от което получаваш алергия? – загрижено попита Иван.

Крачките на Майлс станаха още по-бързи. Обзе го непреодолимото желание да сграбчи братовчед си и да го разтърси. Може би това е единствения начин да улови и систематизира информацията, която хаотично блъска съзнанието му...

– Ако по време на престоя си на Колонията Бета, куриерският кораб на Димир е получил умишлена повреда в Неклиновите пръти на двигателя, ще изминат седмици преди някой да вдигне тревога за изчезването му. Посолството на Бараяр ще бъде спокойно, тъй като за него кораба е осъществил топлинен скок и пътува по маршрута си. Но никой на Бета не може да знае дали е изскочил от другата страна на топлинната дупка... Какъв ПО-ДОБЪР начина да се отървеш от ненужни улики? – Майлс си представи смайването и ужаса на екипажа когато става ясно, че скокът променя посоката си, пред очите му изплуваха телата на нещастниците, топящи се като изложен на дъждовните струи акварел... Тръсна глава и си наложи друг ход на мислите.

– Нищо не разбирам – клатеше глава Иван. – Къде според теб се намира Димир?

– Димир е мъртъв, заедно с всички останали. И ти би трябвало да си труп, но си изпуснал полета... – От устата на Майлс излетя нервен кикот, после направи опит да се вземе в ръце. В буквалния смисъл – като обгърна раменете си. – След като си правят всичкия този труд да се отърват от един пергамент, едва ли ще се замислят за живота на човек като теб... В цялата операция присъства един дух на икономии – нещо, което наистина може да се очаква от шефа на Снабдяването...

– Давай нататък! – настоя Иван. – Какво според теб е съдържал пергамента и кои по дяволите са тези неизвестни сили? Започваш да ставаш параноик като стария Ботари!

– Черната панделка. С подобни панделки се връзват само документи с опасни обвинения. Имперска заповед за моето арестуване по особено тежки обвинения, представена в Съвета на Лордовете. А какви са самите обвинения? Ти сам ги спомена: нарушение на Закона на Ворлупулус. Това означава предателство, Иван! А сега си задай въпроса кой би имал полза от обвинението ми в предателство?

– Никой! – без колебание отсече Иван.

– Уф! – въздъхна Майлс и отчаяно извъртя очи към тавана: – Нека опитаме по друг начин... Кой ще страда ако бъде осъден за измяна?

– Баща ти, разбира се... Искам да кажа, че прозорците на кабинета му гледат към Великия площад, на който ще бъдеш окован и оставен да гладуваш до смърт... – От устата на Иван се изтръгна притеснен смях: – Предполагам, че тази гледка ще го побърка...

Майлс продължаваше да крачи напред-назад.

– Отнемат му наследника, независимо дали чрез екзекуция или заочение... Пречупват волята му и после го свалят от власт заедно с Центристката му коалиция... Или пък го принуждават да приеме фалшивите обвинения за истински, опитвайки се по този начин да ме спаси... След което и него обвиняват в измяна! Какъв демоничен план! – Умът му неволно се възхити на абстрактното съвършенство, излъчващо се от този разговор. Стори го въпреки яростта, която кипеше в душата му.

– Но как е възможно баща ти да позволи подобно нещо? – поклати глава Иван. – Той е известен със своето безпристрастие, но всичко си има граници...

– Видя пергамента със собствените си очи, нали? Ако са успяли да събудят подозренията на Грегър... – Майлс замълча за момент, събра мислите си и бавно продължи: – Един процес не само завършва с осъдителна присъда, но и убеждава околните във вината на обвиняемия... Но ако аз се появя доброволно, нещата стават прекалено сложни. Ще мине доста време, тъй като ще се защитавам срещу обвинението в измяна, а може и да докажа невинността си. Затова се прибягва до друг метод: аз не се появявам и това вече е косвено доказателство за вината ми. А не мога да се появя по простата причина, че никой не ме е информирал за хода на събитията. Просто и ясно, нали?

– Съвета на Графовете се състои от древни изкопаеми, които са безкрайно заядливи – възрази Иван. – Твоите неизвестни врагове поемат голям риск подлагайки случая ти на гласуване там... Никой не иска да го забележат, че гласува за губещата страна... И в двата случая ще се стигне до пускане на кръв...

– Може би са ги принудили. Може би баща ми и Илиан са решили да предприемат преки действия срещу Хесман, а той е преценил, че най-добрата защита е нападението...

– Но какво печели от всичко това Вордрозда? Защо просто не хвърли Хесман на вълците?

– Ето, ето... Тъкмо там е работата – промърмори Майлс. – Може наистина да съм превъртял, но имам чувството, че трябва да вървя

именно по тая пътека... Граф Вордрозда, лорд Вортейн, ти, аз, баща ми... На кого е наследник баща ми?

– На дядо ти, разбира се. Но той е мъртъв, не помниш ли? Майлс, не можеш да ме убедиш, че граф Вордрозда ще убие пет души, за да наследи провинцията Дендари! Та той е граф на Лоримел, за Бога! Той е богат човек! А Дендари само ще му опразни джоба!...

– Не става въпрос за дядо ми – поклати глава Майлс. – Говорим за съвсем друга титла... Много хора с будно чувство по отношение на бараярската история твърдят, че императорското наследство по женска линия е лишено от правно основание в условията на нашата планета. А дори Дорка е получил императорската си титла по майчина линия...

– Точно затова баща ти несъмнено би пратил на заточение всеки привърженик на подобна теза, нали?

– Кой е наследник на Грегър?

– В момента никой. И това е причината да го притискат отвсякъде да се ожени и да започне да работи по въпроса с наследниците...

– А ако наследяването по женска линия беше разрешено? Кой тогава щеше да е негов наследник?

– Баща ти – отсече Иван, очевидно съзрял капана в думите на Майлс. – Всички знаят това. Но също така знаят, че той никога няма да наруши действащите закони. И какво става, Майлс? Нещата ми изглеждат доста объркани...

– Можеш ли да се сетиш за друга теория, която би обяснила сегашното състояние на нещата?

– Разбира се – усмихна се Иван, очевидно доволен от ролята на адвокат на дявола. – Много е лесно. Може би пергаментът е бил предназначен за някой друг. Димир го занася и това обяснява отсъствието му тук... Някога да си чувал за Бръснача на Окам?...

– Звучи просто докато човек не се замисли както трябва... Слушай ме внимателно, Иван... Върни се още веднъж на странното ти нощно повикване от казармата, на прибързаното отпътуване призори... Кой е разписал отпуската ти? Кой те видя, че заминаваш? Кой знае със сигурност къде се намиращ в момента? Защо татко и мама не ми пратиха някакво писъмце по теб, а също и капитан Илиан? – В гласа му се появи настойчивост: – Ако в този миг адмирал Хесман те покани на някое тихо и спокойно местенце и ти предложи чаша вино, ще я изпиеш ли?

Иван потъна в мълчание, очите му бяха насочени към флотата на Дендари отвъд прозорците. Когато най-сетне се обърна да погледне Майлс, лицето му беше сериозно и мрачно.

– Не! – кратко отвърна той.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откри ги в каюткомпанията на „Триумф“, прикрепен към площадка номер 9. Времето за хранене беше отминало, в просторната зала имаше само неколцина любители на кафе, които се занимаваха със запарване на различни сортове.

Седяха от двете страни на малка масичка, привели напред тъмнокошите си глави. Ръката на Баз лежеше върху покривката с дланта нагоре. Елена стискаше кърпичката в скута си. Не изглеждаха щастливи.

Майлс пое дълбоко дъх, окачи на лицето си приветлива усмивка и бавно се плъзна към тях. Хирургът го беше уверил, че вече няма вътрешни кръвоизливи – сега дойде времето да провери дали е така.

– Здравсти.

Стреснаха се и двамата. Все още приведена над масичката, Елена успя да му хвърли един презрителен поглед.

– Милорд? – колебливо го погледна Баз. Почувства се наистина дребен и незначителен, с мъка потисна желанието си да подвие опашка и да се измъкне навън, промушвайки се под вратата.

– Размишлявах върху това, което ми каза – започна Майлс и небрежно се облегна на съседната масичка. – И намирам, че аргументите ти са солидни... Промених мнението си – имаш моята благословия, колкото и малко да струва тя...

Лицето на Баз светна. Елена се отвори като лилия по пладне, после отново помръкна. Извитите ѝ вежди се сведоха надолу в знак на учудване, после, за пръв път от седмици насам, го погледна право в очите.

– Наистина ли?

– Наистина – дари я с ослепителна усмивка той. – При това ще спазим всички изисквания на етикета. Трябва ни малко изобретателност и нищо повече.

Измъкна от джоба си шарено шалче, взето специално за случая и пристъпи към Баз.

– Започваме веднага. Ако искаш, можеш да си представиш, че тази банална пластмасова масичка, закована в пода, всъщност е осветена от звездите тераса. Прозорецът има дървена решетка, по която пълзят онези малки цветя с дълги остри трънчета, които възпламеняват душата. Зад тях е скрито пламенното ти сърце, потръпващо от желание. Ясна ли ти е картинката? А сега, покорни ми Джесек, като твой лорд-закрилник

разбирам, че имаш някакво желание...

Пантомимата на Майлс накара инженера да се облегне назад, на лицето му се появи широка усмивка.

– Милорд, моля за твоеето разрешение и подкрепа – промълви той. – Искам да се ожена за първородната дъщеря на твоят покорен слуга Константин Ботари, за да могат и децата ми да ти служат.

Майлс се усмихна и кимна с глава:

– Е, хубаво... Явно гледаме едни и същи видеодрами... Добре, благодаря. Дано и те ми служат толкова предано, колкото теб... Сега ще изпратя сватовницата...

Прегъна шалчето като триъгълник и го върза на главата си. Опирайки се на въображаем бастун, той закуцука към Елена от другата страна на масата, гласът му премина в оглушителен фалцет. Изправен пред нея, той смъкна кърпата и отново влезе в ролята на лорд-закрилник. Въображаемата баба-сватовница беше изпратена на два пъти до лорд-закрилника на Баз, за да провери лично и гарантира: а) перспективите за бъдещо подчинение и б) личната хигиена и липсата на въшки по главата му.

Мърморейки като всяка старица, бабата най-накрая се завърна при Елена и започна подготовката за предаването на булката. По това време Баз вече се кискаше с пълен глас на подобраните бараярски вицове, които излитаха като картечен огън от устата на бабата, а усмивката на Елена най-сетне стигна и до очите ѝ.

Когато клоунадата приключи и бяха казани последните ритуални слова, Майлс се тръсна на съседния стол и въздъхна:

– Уф! Нищо чудно, че обичаите напускат живота ни... Толкова са уморителни!

– Винаги съм подозирала, че искаш да бъдеш три личности едновременно – усмихна се Елена. – Май най-сетне откри своето призвание...

– Еднолично шоу? – вдигна вежди той. – Господи, напоследък изиграх толкова много такива, че ще ми стигнат за цял живот! – Въздъхна и вече сериозно добави: – Можете да се считате за официално сгодени. Кога възнамерявате да регистрирате официално брака си?

– Скоро – отвърна Баз.

– Не съм сигурна – рече Елена.

– Предлагам това да стане довечера – подхвърли Майлс.

– Ами... – объркано промърмори Баз и потърси очите на Елена. – Какво ще кажеш?

– Аз... – започна объркано тя, после тръсна глава и впи очи в

лицето на Майлс: – Защо, милорд?

– Защото искам да играя на сватбата ви и да напълня брачното ложе с пшеничени зърна, стига подобно нещо да се намери на проклетата орбитална станция... Може би ще се наложи да се задоволите с чакъл, това поне го има в изобилие... Утре заминавам.

Двете думички не би трябвало да бъдат толкова трудни за осъзнаване.

– Какво?! – извика Баз.

– Защо? – смяяно прошепна Елена.

– Имам неотложни задължения – сви рамене Майлс. – Трябва да се разплатя с Тав Калун, чака ме и погребението на сержанта. Твърде възможно и моето собствено...

– Не е необходимо да вършиш това лично – изрази протеста си Елена. – Спокойно можеш да платиш на Калун с чек, а тялото да изпратиш по пощата. Защо трябва да се връщаш? Какво те чака там?

– Какво ще стане с наемната флота на Дендари? – попита Баз. – Как ще функционира без теб?

– Очаквам да функционира нормално – отвърна Майлс. – За тази цел те назначавам за главнокомандващ, а Елена – за твой заместник и мой наследник... Командор Тънг ще бъде вашият началник-щаб. Ясно ли е, Баз? На теб и Тънг възлагам нейното обучение и очаквам то да бъде свършено!

– Аз, аз... – инженерът напразно се опитваше да поеме дъх. – Милорд, това е голяма чест... аз не бих могъл да...

– Ще разбереш, че можеш – отвърна Майлс. – Просто защото трябва. Освен това дама като твоята годеница заслужава по-добра зестра, нали? В това е смисъла на зестрата. Да й осигуриш нормален живот. Несправянето с подобна задача ще разруши репутацията на младоженеца... Освен това продължаваш да работиш за мен...

На лицето на Баз се изписа облекчение.

– О, значи ще се върнеш... А аз помислих, че... Всъщност, няма значение. Кога ще се върнеш, милорд?

– Ще се срещнем, не се безпокой – някак разсеяно отвърна Майлс, вътрешно убеден в обратното. – Искам от теб да напуснеш космическото пространство на Тау Верде. Избери си някоя посока, която не води към Бараяр и потеглай. Потърси някаква работа, където и да е... Но тръгвай без бавене. Стига вече с тази загубена война тук, на наемниците положително им е писнала... Когато не знаеш на чия страна си през текущата седмица, това действа зле върху морала. Следващият договор

трябва да склучиш така, че всичко да е ясно. Да знаеш за кого работиш и каква задача ти е поставена. Край на междуособиците, край на прехвърлянето от едната страна към другата. Мисля, че слабостта на подобна стратегия вече ти е ясна...

Продължи още малко със съветите и инструкциите, накрая му писа да слуша собствения си глас. Колкото и да се опитва, няма начин да предвиди всички изненади, които дебнат наемническа флотилия в открития космос. Настъпи ли момента да се уповаваш единствено на съдбата и слепия шанс, няма никакво значение дали ще държиш очите си отворени, или ще се понесеш в неизвестното с писък на ужас.

* * *

Следващият разговор сграбчи сърцето му с желязна хватка и му се стори дори по-тежък от предишния. Но той стисна зъби и реши да доведе нещата докрай. Откри специалистката по свързочна техника приведена над електронния микроскоп в ремонтната зала на „Триумф“. Елена Висконти се намръщи на знака му, но все пак предаде работата на помощника си и бавно се приближи.

– Сър?

– Стажант Висконти, мадам... Искате ли да се поразходим?

– За какво?

– Просто заради разходката.

– Ако е това, което си мисля, по-добре си спестете труда. Няма да ида при нея.

– На мен също ми е неудобно да говоря по този въпрос, но за съжаление трябва да си изпълня дълга.

– Осемнадесет години се опитвам да забравя това, което се случи на Ескобар. Трябва ли да го преживея отново?

– Обещавам, че това е за последен път. Утре заминавам, не след дълго и флотата на Дендариини ще тръгне на път. Всички наемници с краткосрочни договори като вас ще бъдат свалени на станция Далтон, оттам можете да вървите накъдето пожелаете. Предполагам, че вие ще се приберете у дома, нали?

Тя неохотно закрачи до него по дългия коридор.

– Да. И моите работодатели ще бъдат неприятно изненадани от размера на сумата, която ми дължат...

– И аз ви дължа нещо... Баз е възхитен от поведението ви по време на мисията.

– Обикновено изпълнение на задълженията – сви рамене тя.

– Той нямаше предвид само техническите ви сръчности. Както и да е... Някак не ми се искаше да оставям Елена... моята Елена... сама там горе... Тя трябва да получи заместител на това, което изгуби... Поне трошица успокоение.

– Тя изгуби една илюзия и нищо повече. И можете да ми повярвате, адмирал Нейсмит, или който и да сте, от мен може да получи само нова илюзия... Може би нещата щяха да са по-различни, ако не приличаше толкова много на него... Но както и да е... Не желая нито да върви подире ми, нито да ми се мярка пред очите!

– Тя не може да отговаря за вината на сержант Ботари, каквато и да е тя...

Елена Висконти уморено разтърка слепоочията си.

– Не казвам, че грешите. Просто ви казвам, че НЕ МОГА! От нея се излъчва ужас и винаги ще бъде така, поне за мен!

Майлс леко прехапа устни. Спуснаха се по едно от гъвкавите изходни съединения и закрачиха по равната площадка за приземяване. Наоколо почти не се виждаха хора.

– Илюзия... – проточи той. – Човек би могъл дълго да живее с илюзии. Понякога и цял живот, ако има късмет... Толкова ли е трудно да приемете една роля? За няколко дни, а може би дори за няколко минути? Така и така се налага да отделя известна част от фондовете на Дендари за заплащане на един негоден кораб и за новото лице на една дама... Бих могъл да поема и разноските за времето, което ще ви отнеме тази роля...

На лицето ѝ се изписа презрение и той веднага съжали за думите си. Погледът ѝ беше ироничен и малко замислен:

– Вие наистина обичате това момиче, нали?

– Да.

– Останах с впечатлението, че е по-близка с вашия главен инженер...

– Така е по-добре.

– Извинете, но не разбирам...

– Там, където отивам, дебне смъртта... Както мен, така и всеки, решил да ме придружи... Предпочитам да съм сигурен, че тя пътува точно в противоположна посока.

На следващата площадка за кацане кипеше трескава дейност. Търбухът на фелициански товарен кораб лакомо поглъщаше палети с редки метали, отлети на рафинерията. Тези метали бяха от жизненоважно значение за военната индустрия на планетата. Заобиколиха кораба отдалеч

и потърсиха по-тихо място. Майлс откри, че пръстите му несъзнателно мачкат шарената кърпа в джоба.

– Той мечтаеше за вас – внезапно, изненадващо дори и за себе си изтърси той. – Също цели осемнадесет години... В представите му вие бяхте негова законна съпруга, с всички почести и привилегии... Беше се вкопчил толкова силно в тази илюзия, че тя се превърна в действителност, в част от живота му... Ето защо Елена приема нещата с толкова жар. Понякога човек е в състояние да докосне халюцинациите... Понякога – те него...

Жената от Ескобар спря и се облегна на близкия стълб, лицето й рязко побледня. Майлс измъкна кърпата от джоба си и започна да я мачка. Испита абсурдното желание да ѝ я предложи... За какво? За легенче срещу пристъпа на гадене?

– Съжалявам – прошепна най-сетне тя. – Но само при мисълта, че ме е опипвал с мръсното си въображение през тези осемнадесет години, отново ми става лошо!

– Той имаше труден характер – започна Майлс, после изведнъж стисна устни. Направи две крачки напред, обърна се и ги повтори в обратна посока. Пое дълбоко дъх и изведнъж се отпусна на колене пред жената от Ескобар.

– Мадам! Константин Ботари ме изпраща да поискам прошката ви за всички злини, които ви е причинил... Можете да осъществите своето отмъщение – никой няма право да иска друго от вас. Но сложете край на тази агония. Дайте ми нещо свое, нещо, което да изгоря над гроба му. Моля ви за това в качеството си на негов лорд-закрилник, негов приятел, негов син, ако щете... През целия си съзнателен живот съм чувствал бащинските му грижи...

Елена Висконти се залепи за стената. Все още на колене, Майлс леко се отдръпна назад, забравил за чест и достойнство.

– По дяволите! – прошепна тя. – Почвам да мисля, че наистина сте луд! Всъщност, нищо чудно – вие не сте бегиянец... Хайде, ставайте! Какво ще се получи, ако някой ви види в тази поза?

– Няма да стана преди да получа посмъртен дар – твърдо отвърна той.

– Но какво искате? Какво значи „посмъртен дар“?

– Нещо ваше, някаква лична вещ, която се изгаря за упокой на мъртвите. Понякога я изгаряте за душите на близки и приятели, понякога – за душите на убитите врагове. Така те няма да нарушават спокойствието на собствената ви душа. Кичур коса ще свърши работа... – Прокара

пръсти по ниско остригана ивица на главата си и добави: – Това тук отиде за упокой на душите на двадесет и двама пелианци, убити миналия месец...

– Какво е това? Някакви местни предразсъдъци?

– Предразсъдъци, обичаи... – безпомощно сви рамене той. – Винаги съм се считал за агностик, но напоследък ми стана ясно, че хората трябва да имат души... Моля ви. Няма да ви безпокоя повече.

Тя притеснено въздъхна.

– Е, добре... Дайте ми този нож, които сте затъкнал на колана си. Но ви моля да се изправите...

Той се подчини и бавно ѝ подаде кинжала на дядо си. Тя отрязва една къдрица.

– Достатъчно ли е?

– Да, чудесно. – Кичурчето докосна дланта му – хладно и гладко като водата на планински поток. – Благодаря...

– Побъркана работа! – тръсна глава тя, после на лицето ѝ се изписа подозрение: – Нали прогонва духовете?

– Така се говори – тихо отвърна Майлс. – А аз ще извърша ритуала както трябва, това ви го обещавам... – Въздъхна и поклати глава: – Дадох ви дума, че няма да ви безпокоя повече... Моля да ме извините, мадам... И двамата трябва да се върнем към задълженията си...

– Сър.

Насочиха се към ръкава на „Триумф“ и всеки пое в своята посока. Направила няколко крачки, жената от Ескобар спря, обърна се и подхвърли през рамо:

– В едно нещо сбърка, малки човече... Още дълго време ще ме безпокоиш...

* * *

Следващата му среща беше с Ард Мейхю.

– Страхувам се, че така и не успях да направя за теб всичко онова, което възнамерявах... – каза му той. – Открих един фелициански търговец, който е готов да купи РГ-132 за вътрешни търговски полети. Предлага около пет centa за долар, но ги предлага в брой. Ще ги разделим поравно.

– Поне ще бъде пенсиониран с чест – въздъхна Мейхю. – Иначе Калун щеше да го даде за претопяване.

– Утре си тръгвам, ще се прибера през Колонията Бета. Ако желаш, бих могъл да те оставя там...

– Нямам какво да търся на Бета – сви рамене Мейхю, после внимателно го изгледа: – Какво стана с лорд-закрилничеството? Мислех, че работя за теб...

– Аз... Мисля, че на Бараяр нещата няма да се развият по благоприятен начин за теб – внимателно отвърна Майлс. Офицер-пилотът не бива да се завръща с него. Бетианец или не, той лесно би могъл да бъде глътнат от бараярските закони, особено ако такава е съдбата и на неговия лорд-закрилник... – Същевременно мястото ти във флотата на Дендари е сигурно. Какъв чин искаш да получиш?

– Аз не съм войн.

– Би могъл да изкараш курс по специална подготовка, в областта на техниката... Флотата положително ще има нужда от втори пилоти, особено за малките кораби и совалките.

– Не знам – сбърчи чели Мейхю. – Управлението на совалки и други спомагателни кораби винаги е било мръсната работа... Нещо, което вършиш преди да осъществиш топлинен скок. Не съм сигурен, че искам да бъда толкова близо до корабите... Все едно да стоя гладен пред фурна с топъл хляб, без пукната пара в джоба... – Чертите на лицето му станаха мрачни.

– Има и една друга възможност...

Мейхю вдигна глава да го погледне. По-скоро от любезност, отколкото от истински интерес.

– Наемниците на Дендари ще се насочат към изхода от локалното космическо пространство, някъде там ще се опитат да намерят работа... Корабите от типа РГ изобщо не влизат в сметките им, но това съвсем не се отнася за превозвачите тук, около планетата. Търговецът, който ще купи нашият РГ-132, вероятно ще го даде под наем, при това срещу незначителна сума... Ако можеш да намериш някой чифт Неклинови пръти...

Гърбът на Мейхю изведнъж се изправи.

– Нямам време да обикалям галактиката в търсене на резервни части – продължи Майлс. – Но ако приемеш да бъдеш мой агент, ще оторизирам Баз да осигури средствата за закупуването им, както и кораб, който да ги пренесе дотук. Работата няма да е лесна, разбира се... Доста ще трябва да се потрудиш... Така, както Ворталия Храбреца обикалял да търси скиптър на император Ксиан Ворбара, изгубен по време на бой...

Пропусна да спомене, че според легендата този скиптър никога не е бил открит.

Върху лицето на Мейхю грейна надеждата.

– Няма да е лесно – промърмори той. – Но не е невъзможно...

– Ето това се казва дух! Браво! Да живее инерцията, която ни тласка напред!

– Някой ден тази твоя инерция ще отведе последователите ти право към подводните скали⁵! – въздъхна Мейхю, после устата му се разтегна в широка усмивка: – И докато потъват, ти ще им обясняват, че всъщност летят! – Пъхна юмруци под мишниците си и започна да мърда с лакти: – Хайде, милорд, показвай пътя! Пърхам с всички сили!

* * *

Светлините на площадката за кацане бяха разредени, тук-там се виждаха сивкави кръгове, илюзията за нощ в космическата пустош беше пълна. Звучите от работата по товаренето на кораба бяха приглушени, човешки гласове почти не се чуваха.

Пилотът на фелицианския куриерски кораб направи гримаса когато ковчегът на Ботари се плъзна край него и изчезна в гъвкавия ръкав на входа:

– Ние сме ограничили личния си багаж до чифт бельо, а сега ни товарят с това!...

– Всеки парад си иска своето – промърмори Майлс, напълно безразличен към мнението на пилота. Той, както и кораба му, представляваха любезен жест от страна на генерал Халифай. Генералът съвсем не беше склонен да го направи, но Майлс намекна, че ако спешния полет до Колонията Бета не се осъществи навреме за някаква тайнствена среща, наемниците на Дендари просто ще бъдат принудени да разгледат следващата най-изгодна оферта, получена тук, в космическото пространство на Тау Верде. Халифай помисли само част от секундата и започна да дава заповеди за спешно отлитане.

Майлс пристъпваше от крак на крак, изгарящ от нетърпение да погледне преди оживлението, с което се отбелязваше началото на космическия ден. Появи се Иван Ворпатрил, мъкнейки тежък куфар, който очевидно не беше пълен с дрехи. Хидравличните кранове на площадката за кацане изглеждаха най-подходящия уред за качването на този куфар в кораба. Иван примигна, отиде да ги огледа отблизо и се обърна да подвикне на Майлс:

– Сватбата беше върха! Направо се чудя как успяхте да

5. Грешка на преводача: би трябвало да е „...право до ръба на пропастта!“, а после: „И докато падат надолу, ти ще им обясняваш...“. Бел.Mandor.

организираните всичко на такова ниво наред пушциниците! Този капитан Аусън е страхотен тип!

– Бях сигурен, че вие двамата ще си допаднете – бледо се усмихна Майлс.

– Само дете ти по някое време изчезна!... Наложих се да започнем пиенето без теб...

– Нямах как – въздъхна Майлс. – Трябваше да уреждам доста неща с комодор Тънг...

– Жалко – промърмори Иван, потисна едно оригване и насочи поглед към края на площадката: – Разбирам желанието ти да вземеш жена за суката на двуседмичния полет, но защо точно тази, дете ще ме кара да сънувам кошмари?

Майлс проследи погледа му. Към тях бавно пристъпяше Ели Куин, подкрепяна от хирурга на Тънг. Безупречно чистата сиво-бяла униформа подчертаваше стройното и атлетично тяло на млада жена, но това, което се виждаше от якичката нагоре, сякаш беше дошло от най-ужасния кошмар на сънищата му. Кръглата, лишена от всякакво окосмение глава беше розова, с една черна дупка на мястото на устата, две едва забележими цепнатини, които би трябвало да са ноздрите, малки издатини отстрани – по всяка вероятност ушите...

Хирургът на Тънг го дръпна настрана за последни инструкции, не забрави да напомни и за все още незавършеното лечение на собствения му стомах. Майлс потупа манерката на бедрото си и обеща да взема по тридесет капки от течността вътре на всеки два часа. После взе ръката на обезобразената жена и се надигна към ухото ѝ:

– Всичко е готово – прошепна. – Следващата спирка е Колонията Бета.

Другата ѝ ръка се размаха във въздуха, откри лицето му и леко го докосна. Удебеленият език направи опит да оформи няколко думи в скованата устна кухина. Майлс правилно ги интерпретира като „благодаря, адмирал Нейсмит“, но имаше чувството, че само огромната тежест на умората му попречи да се разридае...

– Е, добре – подвикна нетърпеливо той. – Хайде да се махаме преди да се е събудил комитетът по изпращането, иначе не ни мърдат още два часа... – Но вече беше късно. С въгълчето на околото си забеляза една стройна фигура, която пресичаше тичешком пространството на площадката, зад нея бързо крачеше Баз.

Елена се спря пред него задъхана, очите ѝ обвинително пролясваха.

– Майлс! Май се готвеше да тръгнеш без да кажеш дори довиждане!

Той я дари с крива усмивка:

– Пак ме пипна!...

Беше прекрасна и още по-желана с тези зачервени бузи и блестящи очи. Добре де, защото болката в сърцето е толкова остра, при положение че предварително се е подготвил за нея?

Изчака пристигането на Баз и им отправи по един официален поклон:

– Командир Джесек... Комодор Джесек... Май трябваше да те назнача за адмирал, Баз... Това командир и комодор лесно ще се объркат при лоша връзка...

– Ти ме отрупа с достатъчно почести, милорд – отвърна с усмивка Баз. – И с нещо много повече... – очите му потърсиха Елена. – Доскоро бях убеден, че трябва стане цяло чудо, за да може човек да се превърне от никой в някой... – Усмивката му стана още по-широка: – И съм бил прав! Благодаря ти, милорд.

– И аз ти благодаря – обади се тихо Елена. – Получих подарък, за който дори не смеех да мечтая...

Майлс любезно сведе глава. Баз ли имаше предвид? Бягството от Бараяр?

– Самата себе си – обясни тя.

Стори му се, че в хода на разсъжденията ѝ има нещо погрешно, но сега не беше времето за разнищване на подобни въпроси. От многобройните входове на площадката се появиха първите дендарийски наемници – отначало по двама-трима, после в плътен поток... Светлините се включиха за дневния цикъл, плановете му за тихо измъкване бързо се разпадаха.

– Е, добре – отчаяно промъбри той. – Сбогом. – Стисна ръката на Баз, а Елена го сграбчи в прегръдката си с насълзени очи. Пръстите на краката му направиха опит да спасят достойнството си на пода, но вече беше късно...

Когато Елена най-сетне го пусна обратно, около тях вече се беше събрала тълпа. Хората протягаха ръце да се здрависат или просто да го докоснат... Духът на Ботари сигурно би замръзнал от ужас при подобна липса на дистанция. Майлс му отправи безмълвен поздрав, придружен с усмивка за извинение.

Площадката за кацане вече беше море от лица. Хората викаха и тропаха с крака, след няколко секунди всичко влезе в особения ритъм на

мелодичен припев:

– Нейсмит, Нейсмит, Нейсмит!...

Майлс безсилно вдигна ръце, от устата му се откъсна сподавена ругатня. В такава тъпна винаги ще се намери поне един идиот, който започва да скандира... Елена и Баз го вдигнаха на раменете си и той се предаде. Няма как, ще трябва да произнесе шибаната прошална реч... Свали ръце надолу и изненадано установи, че тъпата млъква. Вдигна ги отново нагоре и хората започнаха да крещят. Започна да ги спуща бавно, като диригент на симфоничен оркестър. Тишината беше пълна. И ужасяваща.

– Както виждате, аз съм високо... – започна той. – Високо, защото вие сами ме вдигнахте... – Над тъпата, като лек ветрец, премина доброжелателен смях. – Вдигнахте ме високо благодарение на своя кураж, издръжливост и чувство за отговорност... – Ето, точно това им трябва... Изчеткай ги и всичко е наред. Макар, че редом с изброените качества можеше да добави и други: простотия, невъздържано съперничество, алчност, болни амбиции, коварство... Не, не! Продължавай в същия дух! – Затова искам да ви отвърна със същото... Обявявам, че от днес нататък вие сте неразделна част от Дендарийската наемническа флота с постоянен статут!

Над площадката се разнесе фойерверк от викове, свиркания и тропот на крака. Голяма част от присъстващите бяха новобранци от войниците на Озер, но тук бяха и старите кримки, начело с Аусън и Торн. Майлс откри възбудените им лица на няколко метра от себе си. Аусън грееше от гордост, а Торн плачеше.

Вдигна ръце и над площадката отново се възцари тишина.

– Принуден съм да замина по спешни дела, не зная кога ще бъда обратно при вас. Назначих за свой заместник комодор Джесек. Искам да му се подчинявате така, както се подчинявахте на мен – Сведе очи към Баз и добави: – Той никога няма да ви изостави!... – Раменете на Джесек потръпваха от възбуда. Майлс беше доста озадачен от този факт, просто защото Баз най-добре от всички знаеше, че всичко е една голяма измама. – Благодаря на всички, сбогом!

Краката му най-сетне се върнаха върху пода.

– А на мен Господ да ми помага – добави полугласно той, после побърза да се насочи към гъвкавия ръкав и спасението.

Джесек блокира натиска на тъпата, устата му се озова на едно ниво с ухото на Майлс.

– Милорд – прошепна той. – Моля да задоволиш любопитството ми

преди да заминеш... Кажи ми на кой род всъщност служа?

– Какво?! – учуди се Майлс и хвърли озадачен поглед към Елена. – Нима още не си му казала?

– Тайната си е тайна – сви рамене дъщерята на Ботари.

– Е, добре... няма да го крещя сред толкова народ... Само ще ти кажа, че ако някога тръгнеш да си шиеш ливрея (което едва ли ще стане), трябва да предпочетеш сребърно-кафявите тонове...

– Но аз... – Баз се закова на място, лицето му видимо преbledна. – Но това е...

Майлс доволно се усмихна.

– Захранвай го постепенно, Елена – подхвърли той.

Тишината в гъвкавия ръкав го погълна, виковете на тълпата, отново започнала да скандира името му, долитаха някъде отдалеч... Фелицианският пилот помогна на Ели Куин да се качи на борда, след тях пристъпяше Иван. Последното нещо, което Майлс видя преди да изчезне във вътрешността на кораба, беше лицето на Елена. А няколко крачки по-нататък, обградена от разбеснялата се тълпа наемници, стоеше Елена Висконти, строга и намръщена. Очите ѝ бяха отправени към Баз и младата ѝ съименница.

* * *

Фелицианският пилот херметизира въздушните шлюзове и ги поведе към навигационната зала.

– Пфю! – подсвирна с уважение Иван. – Тези хора наистина са луди по теб! Сигурно си на седмото небе!

– Не съвсем – направи гримаса Майлс.

– Защо? На твоето място аз положително бих си умрял от кеф! – В гласа му пролича нескрита завист.

– Моето име не е Нейсмит.

Иван отвори уста, после я затвори и му хвърли един внимателен поглед. Екраните в навигационната зала бяха включени, цялата площадка на рафинерията беше пред очите им. Корабът потрепна и започна да се отделя, очите му напразно потърсиха една фигура сред множеството... Четвъртата на първия ред, или може би петата?

– По дяволите! – изръмжа Иван, пхна палци под колана си и започна да се полюшва на пети. – Все още нищо не ми е ясно! Идваш тук гол като пушка, но само за четири месеца стигаш до върха, печелейки една дълга и очевидно нелека война!...

– Не ми трябва никакъв връх! – изгуби търпение Майлс. – Всеки

връх като този ми напомня за смъртта!

– Нищо не разбирам! – оплака се Иван. – Нали цял живот си мечтал да бъдеш войн? Тук си водил истински сражения, бил си начело на истинска флота, спечелил си битки, които малцина могат дори да сънуват...

– Ама ти наистина ли мислиш, че съм си играл на война? – Майлс закричи напред-назад, после спря на място и засрамено наведе глава: – Може би точно това съм правил... Може би точно в това е белята... Губил съм ден след ден да си подхранвам самочувствието, докато през това време Вордрозда е насъсквал песовете си срещу баща ми... Гледал съм проклетото ПРЕДСТАВЛЕНИЕ, докато те са го РАЗКЪСВАЛИ!

– Аха – въздъхна Иван. – Значи от това ти настръхва косата... Не се страхувай, ще се върнем навреме... – Примигна, после объркано попита: – А какво ще правим когато се върнем, Майлс? Особено при положение, че предчувствията ти се окажат верни?

– Все ще измисля нещо – мрачно се усмихна Майлс. Обърна се към екраните и тежко въздъхна. Иван няма представа за истинското положение на нещата. Спечелените битки бяха наистина фантастични, но загубите съвсем не са малки. Напротив – според Майлс те са огромни и безвъзвратни...

Рафинерията и увисналите около нея космически кораби бързо се отдалечаваха. Скоро се превърнаха в съзвездие от блестящи искрици, примигнаха и изчезнаха...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бетианската нощ беше гореща, въпреки огромния предпазен купол над предградията на Силика. Майлс докосна сребърните кръгчета на челото и слепоочията си. Надяваше се, че няма да се разлепят от потта. Премина през митническия контрол на Бета с медицинското удостоверение за имплантация на фелицианския пилот, би било глупавао фалшивите кръгчета да се разлепят точно сега.

Край предпазния купол, увиснал над жилищния комплекс, в който се намираше апартамента на баба му, бяха подредени красиви дръвчета, осветени от скрити прожектори. Сградата беше строена преди въвеждането на задължителните предпазни куполи и затова се намираше изцяло под земята. Майлс взе ръката на Ели Куин и лекичко я потупа.

– Вече почти стигнахме. Още две стъпала надолу... Точно така... Баба ми ще ти хареса... Работи като отговорник на животоподдържащата апаратура в Университетската болница на Силика, следователно знае към кого да се обърнем за твоята операция... Сега пред теб е вратата...

Иван влезе пръв, прегърнал огромния си куфар. Хладен въздух погали лицето на Майлс, притесненията му за фалшивите имплантации започнаха да се топят. Минаването през митницата с фалшиви документи беше трудна работа, изискваща много нерви... Но ако беше разкрил истинската си самоличност, несъмнено щеше да бъде арестуван, а бетианските юридически процедури щяха да се точат Бог знае докога... Време за такива неща просто нямаше.

– Ето, сега ще се качим в асансьора... – изведнъж се задави, изпусна една сподавена ругатня и безпомощно се втренчи в човека, който излизаше от клетката. Човекът, когото най-малко искаше да види от всички обитатели на тази планета по време на краткия си престой. Тав Калун.

Очите на Калун сякаш щяха да изскочат от орбитите си, лицето му придоби цвета на изпечена тухла.

– Ти! – изкрещя той, задави се и заплашително тръгна към Майлс. – Ти!...

– Добър вечер, господин Калун – направи опит да се усмихне Майлс. – Точно вас търсех...

Ръцете на Калун сграбчиха реверите му.

– Къде е кораба ми?

Озовал се притиснат до стената, Майлс изведнъж се разтъжи от отсъствието на сержант Ботари.

– Имах малък проблем с вашия кораб... – започна успокоително той.

– Къде е? – разтърси го Калун. – Какво направихте с него, разбойници такива?

– Страхувам се, че остана на Тау Верде. Повреда в Неклиновите пръти... Но ви нося парите... – Усмивката му трябваше да бъде спокойна и жизнерадостна.

Хватката на Калун отказа да се разхлаби.

– Не ти ща проклетите пари! – изръмжа той. – Луд ме направиха след твоето заминаване... Разследване от кого ли не, лъжи и проследяване... Агентите на Бараяр разпитваха моите служители, моята любовница и нейната съпруга!... А междуременно разбрах какъв пушинак си ми заложил срещу кораба, проклет мутант! Сега ще ти изпия кръвчицата! Пригответи се за ТЕРАПИЯТА на Тайните служби, които всеки момент ще бъдат тук!...

Откъм Ели Куин се разнесе неясно мърморене, което Майлс преведе като: „Какво става?“

Калун я забеляза едва сега, подскочи към нея, после успокоено се обърна.

– Не мърдай! – предупредително изръмжа той. – Намираш се под граждански арест! – После пристъпи към стената, на която имаше автомат за обществени комуникации.

– Иван, дръж го! – изкрещя Майлс.

Калун се изплъзна от ръцете на Иван с изненадваща за едрото му тяло пъргавина. Наклонила глава на една страна, Ели Куин внимателно следеше хода на събитията. В следващия миг направи две малки крачки встрани и изведнъж се оказа на пътя на Калун. Коленете й леко се прегънаха, ръцете й намериха ризата му. За миг останаха в странната поза на двойка балетисти, в следващия Калун вече летеше във въздуха. Гърбът му влезе в болезнено съприкосновение с пода на фойето, въздухът излетя от устата му с остро свистене. Ели се завъртя, стъпи с крак на врата му и започна да извива ръцете му на гърба.

В следващия миг се намеси и Иван, най-сетне успял да се съвземе от изненадата.

– Как го направи? – попита той Ели, в очите му се четеше възхищение.

– Имам доста тренировки с вързани очи – сви рамене Ели. –

Помагат за равновесието...

– Какво ще го правим, Майлс? – попита Иван. – Наистина ли може да те арестува, независимо от заплащането, което предлагаш?

– Насилие! – изграчи Калун. – Телесна повреда!

– Страхувам се, че може – въздъхна Майлс и оправи дрехите си. – В нашия договор има някои доста мръсни клаузи... Виж какво, на второто ниво има един килер... По-добре да го замъкнем там, преди да ни е заварил някой...

– Отвличане! – изгъркори Калун. Иван го сграбчи и започна да го тика към кабината на асансьора.

В просторния килер откриха руло тънка жица.

– Убийство! – изпищя Калун когато видя, че пристъпват към него. Майлс му запуши устата и очите на дебелия бетнанец страховито се белнаха. Когато приключиха с увързването, тялото му вече приличаше на някаква гротескна оранжева мумия.

– Куфарът! – кратко заповяда Майлс. Иван отвори капака и двамата започнаха да тъпчат пазвата на пленника с пачки бетиански долари.

– ...Тридесет и осем, тридесет и девет, четиридесет хиляди! – броеше Майлс.

– Знаеш ли, в тая работа има нещо средновековно... – почеса се по главата Иван.

Калун въртеше очи и напрегнато мучеше. Майлс издърпа парцала от устата му.

– ...Плюс десет процента! – задъхано рече дебелакът.

Майлс побърза да върне парцала на мястото му, после отброи още четири хиляди долара. Куфарът видимо олекна. Излязоха и заключиха вратата на килера след себе си.

* * *

– Майлс! – радостно извика баба му и протегна ръце да го прегърне. – Слава Богу, че капитан Димир е успял да те открие. Хората от посолството са много разтревожени. Корделия съобщи, че баща ти няма да може да отложи дебатите в Съвета на графовете за трети път... – Видя Ели Куин и уплашено възкликна: – О, Боже!...

Майлс я запозна с Иван, а Ели представи като приятелка от далечна планета, която няма къде да отседне. Побърза да подметне, че разчита единствено на баба си за предстоящата операция. Госпожа Нейсмит само поклати глава.

– Още някоя от твоите шуротии, нали? – промълви с лек укор тя, а

Майлс я благослови в душата си.

Насочиха се към дневната. Майлс се отпусна на дивана и сърцето му се сви при спомена за Ботари. Дали смъртта на сержанта няма да се превърне в стара рана, която ще го наболява при всяка промяна на времето?

Сякаш прочела мислите му, госпожа Нейсмит вдигна глава и попита:

– Къде са сержанта, Елена?... Сигурно пишат обяснения в посолството... Изненадана съм, че са те пуснали да ме посетиш... От думите на лейтенант Крой останах с впечатлението, че ще те качат на първия куриерски кораб за Бараяр още в мига, в който се появиш...

– Още не сме ходили в посолството – притеснено призна Майлс. – Идваме направо тук.

– Нали ти казах първо да се отбием в посолството – обади се Иван, но Майлс му направи знак да мълчи. Баба му внимателно го изгледа.

– Какво се е случило, Майлс? Къде е Елена?

– На безопасно място, но не е с мен – отвърна младежът. – А сержанта го убиха, почти три месеца оттогава... При нещастен случай...

– О – възкликна госпожа Нейсмит, помълча малко, после вдигна глава: – Признавам, че така и не разбрах какво толкова намира в него майка ти, но едновременно с това зная, че липсата му ще се почувства твърде остро... Искаш ли да се обадиш оттук на лейтенант Крой? – Забеляза имплантациите по челото му и добави: – Това ли беше целта на петмесечните ти скитания? Да получиш квалификацията на пилот за топлинни скокове? Според мен е било излишно да го правиш тайно... Корделия положително би те подкрепила...

Майлс притеснено попипа сребристите кръгчета.

– Фалшиви са – призна с въздишка той. – Използвах чужди документи, за да мина през митницата...

– Майлс! – загрижено го изгледа госпожа Нейсмит. – Какво става? Нима появата ти тук има нещо общо с гадните политически игри на Бараяр?

– Страхувам се, че е така – отвърна Майлс, после премина към същността на нещата. – Бабо, искам да чуя всичко, което знаеш след отпътуването на Димир!

– Според информацията на майка ти, Съвета на графовете те обвинява в предателство и те призовава да се явиш пред него. Делото ще се гледа съвсем скоро...

Майлс хвърли многозначителен поглед към Иван, който замислено

загриза нокътя си.

– Очевидно има много задкулисни машинации – продължи госпожа Нейсмит. – Не мога да разбера половината от посланията на дисковете, които ми изпрати майка ти. Само бараярец може да се ориентира в този политически хаос, който би трябвало да се самоунищожи още преди много години... Успях да схвана, че обвинението в измяна трябва да се измени в нарушение на някакъв закон на Ворлупулус, или нещо подобно, плюс опит за незаконно узурпиране на трона...

– Какво?! – скочи на крака Майлс, пронизан от ужас. – Това е лудост! И през ум не ми е минавало да искам мястото на Грегър! Да не ме мислят за луд?! Ако целта ми беше такава, аз бих тръгнал да установявам контрол върху Имперската армия, а не да създавам някаква мършава наемническа флота!

– Значи НАИСТИНА си създал такава флота? – разшириха се очите на баба му. – Аз пък мислех, че това са само слухове... Сега вече обвиненията, за които съобщава Корделия, имат известна логика...

– Какво казва мама?

– Че баща ти има големи неприятности с някакъв граф Вор... как му беше името...

– Вордрозда?

– Да, точно той...

Майлс и Иван си размениха многозначителни погледи.

– Опитвал се да го накара да подкрепи по-тежкото от обвиненията, макар да не разбирам с каква цел, след като наказанието е едно и също...

– Успял ли е?

– Вероятно... Поне такава беше информацията, донесена от последния куриерски кораб...

– Умно, много умно... – промърмори Майлс и продължи да крачи напред-назад. – Може би...

– И аз нищо не разбирам – оплака се Иван. – Узурпацията е далеч по-тежко обвинение!

– Но по него аз съм напълно невинен. Освен това то е явно скалъпено. Достатъчно е да се явя пред Съвета и да го отрека... Докато нещата със закона Ворлупулус стоят другояче – него аз действително съм нарушил, макар и неумишлено. Което означава, че ако се явя на процеса и говоря истината, – нещо, за което трябва да дам клетва – ще ми бъде доста по-трудно да се измъкна сух...

Иван довърши изгриването на втория си нокът.

– Какво те кара да мислиш, че твоята вина или невинност ще има нещо общо с изхода на делото?

– Моля? – изви вежди госпожа Нейсмит.

– Всичко опира до политиката – въздъхна Майлс. – Един Бог знае колко гласоподаватели ще привлече на своя страна Вордрозда, преди да представи доказателства на съда, преди да призове някакви свидетели... Не може да не разполага с такива, иначе едва ли би посмял да се забърка в тази игра...

– Мен ли питаш? – начумерено го изгледа Иван.

– Теб ли? – изгледа го някак разсеяно Майлс, после очите му изведнъж се избистриха: – Ами да... Точно теб! Ти си ключа към загадката! Но все още не мога да открия ключалката, в която трябва да те напъхам...

Иван го погледна така, сякаш не можеше да се види в ролята на ключ.

– Защо? – попита той.

– Преди всичко защото Хесман и Вордрозда ще те мислят за мъртъв, стига да не обявим официално за своето завръщане.

– Какво?! – объркано го погледна госпожа Нейсмит.

Майлс ѝ разказа за изчезналия кораб на капитан Димир. Докосна челото си, после се извърна към Иван:

– И това е истинската причина за този маскарад... Ако не броим Калун, разбира се...

– Тоя Калун всеки ден се отбива тук да те търси – обади се баба му. – Ако искаш да запазиш анонимността си, без съмнение трябва да го държиш под око!

– Ами... Благодаря за предупреждението – отвърна Майлс и се обърна към Иван: – Ако корабът на Димир е претърпял авария, това несъмнено е дело на външен човек... Същият, който веднага ще тръгне подир нас, ако имаме глупостта да се появим в посолството...

– Умът ти е изкривен точно толкова, колкото и гърба... – изгледа го Иван, после сконфузено добави: – А бе да не би да си лепнал болестта на Ботари?... Имам чувството, че на гърба ми е изрисувано биволско око⁶!

Майлс се усмихна, възбудата му непрекъснато се засилваше.

– Събуди ли се най-сетне?

Мозайката на събитията се подреждаше в главата му с отчетливо

6. Грешка на преводача: по-правилно е да се преведе директно „мишена“. Бел.Mandor.

потракуване.

– Знаеш ли? – мечтателно добави той. – Ако искаш да проникнеш с изненада в стаята, в която те чака врага, няма никакъв смисъл да надаваш боен вик пред вратата й...

* * *

Съкратиха посещението си до минимум. Изсипаха съдържанието на куфара на пода в гостната на бабата и се заеха да разпределят пачките бетиански долари. Майлс имаше доста дългове на Бета, включително и първоначалната „инвестиция“ на баба Нейсмит. А самата тя прие ролята на дистрибутор изненадващо кротко, без очакваните възражения.

Най-голямата купчина бе заделена за новото лице на Ели Куин. Когато баба му спомена приблизителната стойност на операцията, Майлс замалко не се задави. А когато се отделиха пари за всички дългове, в ръката му остана една доста тъничка пачка.

– Господи, Майлс! – ухили се подигравателно Иван. – Нима ще се окаже, че имаш и печалба? В такъв случай си първият от рода Воркосиган, който прави това в течение на пет поколения! Сигурно се дължи на бетианската кръв, която тече в жилите ти...

– Това става семейна традиция, а? – промърмори Майлс и претегли банкнотите върху дланта си. – Баща ми се разделил с 275,000 марки един ден преди да изтече мандата му на регент, само за да уравни баланса с този, който е имал шестнадесет години по-рано – при встъпването си на тази длъжност!

– Така ли? – вдигна вежди Иван. – За пръв път го чувам.

– Защо според теб не ни подновиха покрива миналата година? – попита Майлс. – Мама страшно много съжалява... За покрива, разбира се... Иначе играта не била лоша... Всеки измислял тайни местенца за заравянето на парите... В крайна сметка отишли в сиропиталището...

Обзет от любопитство, Майлс натисна няколко клавиша и на екрана потекоха цифрите на днешния обменен курс. Фелицианските милифениги вървяха 1206 за един бетиански долар, но все пак присъстваха в бюлетина. През миналата седмица бяха стрували 1459...

Станаха и се отпавиха към изхода.

– Пътуваме с фелициански куриерски кораб – поясни на баба си той. – Следователно един ден преднина ще ни бъде напълно достатъчна... След това можеш да се обадиш в посолството и да ги освободиш от напрежението...

– Добре – усмихна се тя. – Бедният лейтенант Крой вече е убеден,

че ще завърши кариерата си като пазач на някой забравен от Бога склад...

– А, щях да забравя Тав Калун – спря се на прага Майлс.

– Да?

– Знаеш ли килерчето на чистачката на втория етаж?

– Мисля, че се сещам къде е – погледна го притеснено госпожа Нейсмит.

– Моля те да направиш така, че утре сутринта някой да се отбие там. Но не по-рано...

– Няма и да си помисля – увери го тя.

– Хайде, Майлс! – обади се зад гърба му Иван.

– Само още секунда.

Върна се обратно до мястото, където седеше Ели Куин. Сложи пачката в ръката ѝ и я накара да свие юмрук.

– Бойна премия! – прошепна в ухото ѝ той. – За това, което направи преди малко във фойето. Заслужи си парите!

Целуна ръката ѝ и се втурна след Иван.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Майлс направи широк завой над замъка ВорхарТънг, потискайки с мъка желанието си да стовари лекия летателен апарат директно на поляната пред входа. Повърхността на реката, която се извиваше през столицата Ворбар Султана, беше покрита с трошлив лед, в средата вече се виждаше зеленикава ивица вода. Това означаваше, че дебелите снегове, покриващи планинската верига Дендари на далеч на юг, вече са започнали да се топят. Древната сграда беше оградена с високи крепостни стени, летателният апарат леко подскочи при приземяването си, олекнал от влажния въздух откъм реката.

Модерният град се простираше километри наоколо, улиците бяха задръстени от сутрешния трафик. Местата за паркиране пред замъка бяха заети от разнообразни превозни средства, още по-пъстра беше палитрата на поне петдесетина различни ливреи, облечени от шофьорите край тях. Настанил се до Майлс, Иван се зае да брои флаговете, развяващи се на главната кула.

– Сесията на Съвета е пълна – отбеляза той. – Нито един флаг не липсва, тук е дори граф Вортала, който не се е появявал от години... Сигурно са го докарали на носилка. Майчице мила! Та това е флагът на Императора! Значи и Грегър е вътре!

– Това може да се отгатне и по снайперистите на покрива, въоръжени с плазмени лъкове – отбеляза Майлс и вътрешно изтръпна от страх. Едно от споменатите оръжия се насочи към тях и не ги изпусна нито за миг.

Приземи летателния апарат бавно и внимателно, точно в центъра на белия кръг, очертан доста встрани от стените на замъка.

– Представяш ли си колко глупаво ще изглеждаме, ако се втурнем посред заседанието и изведнъж се окаже, че там се обсъждат проблемите с водата, или нещо подобно – подхвърли Иван.

– И на мен ми мина подобна мисъл през главата – призна Майлс. Тайното им приземяване си беше един доста голям риск. – Е, няма да ни е за пръв път – въздъхна на глас той. Направи справка с часовника си, отпусна се на пилотската седалка и бавно напълни дробовете си с въздух.

– Лошо ли ти е? – разтревожено попита Иван. – Видът ти не е особено добър...

Майлс поклати глава и мислено поиска прошка от боговете за всичко лошо, което си беше мислил по отношение на Баз Джесек. Едва сега разбра какво означава да се парализираш от страх. По всичко личи, че не е по-смел от Баз, а просто е имал късмета да не бъде толкова уплашен... Изведнъж му се прииска да е обратно при своята дендарийска флота и да се занимава с прости, дори ежедневни неща – например да обезврежда касетъчни бомби...

Иван беше на прага на паниката.

– Виж какво! – извика той. – Цели две седмици ме убеждаваш в предимствата на изненадата и накрая успя! Сега вече е КЪСНО да променяш плановете!

– Нищо няма да променям! – промърмори раздразнено Майлс и дръпна сребристите кръгчета от челото си. Очите му пробягаха по сивите стени на замъка.

– Ако продължаваме да седим тук, положително ще привлечем вниманието на охраната – обади се след известно време Иван. – Да не говорим за вратата на ада, която сигурно вече се е отворила на летището!

– Добре – отвърна Майлс. Прекъсна дългата верига на доводите, които подреждаше в главата си. Верига, насечена от съмненията... Време е да слезе на земята.

– След теб – любезно рече Иван.

– Добре.

– Хайде...

Световъртежът от свободното падане... Отвори вратата и се спусна на паважа.

Изкачиха стъпалата към входа и спряха пред четиримата пазачи, облечени в блестящи ливреи. Единият, с лице на селянин, сви пръсти край лампазите си и направи неприличен жест. Добре дошъл у дома, въздъхна Майлс. После отвористо кимна с глава.

– Добро утро, войници. Аз съм лорд Воркосиган, явявам се тук по заповед на императора.

– Проклето джудже!... – започна единият от пазачите и понечи да сваля оръжието си, но този до него хвана ръката му и се втренчи в Майлс:

– Недей, Даб!... ТО наистина е това, за което се представя!...

Във вестибюла пред голямата заседателна зала бяха подложени на втора проверка. Иван непрекъснато се опитваше да надникне през вратата и това дразнеше униформения служител, който имаше задължението да ги претърси за оръжие. Никой нямаше право да носи оръжие в

присъствието на императора. Майлс напрегна слух и започна да различава гласовете зад вратата. Ето, това е гласът на граф Вордрозда – на моменти висок и писклив, в друг – носов и авторитетен – според изискванията на дебатите.

– Колко дълго продължава това? – прошепна той на близкостоящия войник.

– Една седмица. Днес трябва да е последния ден, в момента се водят заключителните дебати. Идвате точно навреме, милорд... – Войникът му кимна окуражително и се отдалечи, до слуха му достигна част от тихия спор между началниците на караула: – ...Но той ТРЯБВА да бъде тук!...

– Сигурен ли си, че не предпочиташ бетианската терапия? – промърмори с мрачен хумор Иван.

– Късно е вече – усмихна се Майлс. – Няма ли да е смешно, ако се окаже, че пристигаме точно за произнасянето на присъдата?

– Как няма да е смешно! – изръмжа Иван. – Сигурен съм, че ти направо ЩЕ УМРЕШ от смях! – Пазачът му направи знак, че е свободен, и той забърза към вратата на залата.

– Хей, чакай! – сграбчи ръкава му Майлс. – Слушай!

Отвътре долетя още един познат глас: на адмирал Хесман.

– Тоя пък какво прави тук? – шепнешком се учуди Иван. – Мислех, че цялата работа е в ръцете на графа и никой друг!

– Сигурно е свидетел – отвърна Майлс. – Какъвто ще бъдеш и ти... Тихо!...

– ...ако нашият блестящ министър-председател наистина не знае нищо за заговора, нека ни представи „липсващия си племенник“ – казваше Вордрозда с натежал от ирония глас. – Но той твърди, че не може... Защо? Подразбирам, че защото лорд Ворпатрил е изпратен в чужбина със секретно послание. Какво послание? Очевидно нещо от сорта на „Спасявай се както можеш – всичко пропадна“... Но аз питам: възможно ли е подобен заговор да бъде организиран от сина без знанието на бащата? Каква е съдбата на прословутите 275,000 марки, за които уважаемият колега отказва да говори? Дали с тях не е финансирана тайната операция? Постоянните му искания за отлагане не са нищо повече от димна завеса. След като лорд Воркосиган е невинен, защо го няма тук? – Вордрозда прибягна до една от обичайните си драматични паузи.

– Хайде! – прошепна Иван и дръпна братовчед си за ръкава. – Цял ден да чакаш, пак няма да намериш по-подходящ момент!

– Прав си – кимна Майлс. – Да вървим!

Разсеяна светлина откъм източните прозорци с разноцветни стъкла падаше върху буковия паркет на просторната зала. Вордрозда беше на трибуната, издигаща се над скамейката за свидетелите. Самата скамейка беше заета от адмирал Хесман. Галерията с висок парапет и дървени пейки на балкона беше опразнена, но редовете под нея бяха гъсто населени.

Членовете на Съвета бяха облечени в разноцветни ливреи, над които бяха наметнали алено-сивите заседателни роби, сред тях ярко се открояваха синьо-червените униформи на действащите офицери. Император Грегор, седнал в ложата вляво от вратата, също носеше военна униформа. Обзет от нещо като сценична треска, Майлс нервно преглътна. Сега му се прииска да се беше отбил у дома да се преоблече, тъй като все още носеше обикновената тъмна риза, панталони и ботуши, с които тръгна от Тау Верде. Разстоянието до средата на залата му се стори отдалечено поне на една светлинна година.

Облечен в синьо-червена униформа, баща му седеше на обичайното си място – на първия ред, съвсем близо до трибуната на ораторите. Граф Воркосиган беше облегат небрежно назад, с кръстосани крака и ръце на облегалките. Въпреки това изглеждаше толкова небрежен и отпуснат, колкото готов за нападение тигър. Лицето му беше мрачно, очите му – жестоки и неподвижни, не се отделяха от лицето на Вордрозда. Майлс неволно се запита дали заради това изражение бе получил прякора „Капаина на Комар“ преди години...

Изправен на трибуната, Вордрозда единствен от присъстващите имаше възможност да гледа пряко към вратата. По тази причина пръв видя Майлс и Иван, устата му изведнъж се затвори...

– Точно на този въпрос предлагам да отговорите вие, граф Вордрозда – извика високо Майлс. – А също и вие, адмирал Хесман! – Две светлинни години, а не една, въздъхна в себе си той и закуцука към средата на залата.

Във въздуха се разнесоха викове на смайване, примесени с възбудено мърморене. Но сред реакцията на всичките тези хора Майлс търсеше само една...

Граф Воркосиган рязко вдигна глава и го видя. Пое си дълбоко дъх, прибра ръцете и краката си, после обхвана лицето си с длани. Разтърка го и отново погледна, зачервените му очи бързо примигваха.

Кога успя да остарее толкова, тъжно се запита Майлс. Нима косата му винаги е била толкова сива? Той ли е променен, или по-скоро аз? А може би и двамата?

Очите на граф Воркосиган се преместиха върху Иван, в зениците им проблесна смайване и гняв.

– Иван, идиот такъв! Къде беше досега?!

Иван се огледа, после се окопоти и кимна по посока на скамейката за свидетелите.

– Адмирал Хесман ме изпрати да търся Майлс, сър. Аз го сторих. Някак не бях сигурен, че той има предвид точно това...

Вордрозда се завъртя и впи гневен поглед в Хесман, който се пулеше срещу Иван без да е в състояние да отрони дори звук.

– Ти!... – злобно просъска Вордрозда, после светкавично се овладя и скръсти ръце на гърдите си.

Майлс се поклони на присъстващите, завъртя се наляво и се отпусна на едно коляно пред ложата на императора.

– Господарю, уважаеми лордове! Приемете искрените ми извинения за закъснението, но поканата да се явя пред вас пристигна с голямо закъснение. Свидетел на това е лорд Иван Ворпатрил.

Грегър извърна младежкото си лице към него, в очите му се четеше тревога, която бавно отстъпи място на удивлението. Насочи ги по посока на новия си съветник на трибуната, после бавно ги извъртя към предишния... Граф Воркосиган изглеждаше ободрен, на устните му се появи хищна усмивка.

Майлс стрелна с поглед Вордрозда и светкавично прецени, че сега е времето за нанасяне на решителния удар. Изчака ли церемонията, чрез която Лорд-пазителя на Съвета ще превърне Иван в пълноправен член, враговете отдавна ще са се окопитили. Даде ли им шестдесет секунди за кратко съвещание, те ще измислят нови лъжи и увъртания и ще направят така, че всичко да зависи от гласуването. Хесман... Да, точно така. Ще трябва да започне с Хесман. Вордрозда е прекалено гъвкав, за да бъде смачкан с един удар... Хайде, нападай! Имаш всички шансове да разбиеш тъмния им заговор!

Преглътна, прочисти свитото си гърло и рязко се завъртя на пети.

– Уважаеми лордове – започна той. – Позволявам си тук, във ваше присъствие, да обвиня адмирал Хесман в саботаж, убийство и опит за убийство. Мога да докажа, че по негова заповед е бил саботиран имперския кораб на капитан Димир и това е довело до ужасната смърт на екипажа му. Мога да докажа и преднамерените му действия, чрез които сред тези хора е трябвало да бъде и братовчед ми – Иван Ворпатрил.

– Нарушаваш правилника! – изкрещя Вордрозда. – Тези безумни обвинения нямат нищо общо със Съвета на графовете! Можеш да ги

повдигнеш пред военен съд, ако има съд който да те изслуша, предател такъв!

– Без съмнение адмирал Хесман може да бъде изправен пред военен съд – светкавично контрира Майлс. – Но вие, граф Вордрозда, трябва да бъдете съден тук!

Граф Воркосиган почукваше с пръсти по плота пред себе си, тялото му напрегнато се приведе по посока на Майлс, устните му се свиха в безмълвно одобрение: продължавай!

Окуражен, Майлс повиши глас:

– Той ще бъде изправен пред съда сам и ще умре сам, тъй като не притежава доказателства, че е извършил всички тези престъпления по ваша заповед. Нямаме доказателства, нямаме свидетели, нали адмирале? Нима допускате, че граф Вордрозда ще прояви лоялност и честност към вас, ще бъде толкова развълнуван, че да признае личното си участие в този гнусен заговор?

Хесман беше бял като платно, гърдите му се повдигаха и отпущаха с видимо усилие, очите му се местеха между Вордрозда и Иван. Майлс ясно видя паниката, която проблесна в тях.

Вордрозда изскочи иззад трибуната и размаха ръце:

– Господа! Това не е защита! Той просто се надява да прикрие вината си с помощта на безумни контра-обвинения, които, освен всичко друго, се отправят в разрез с нашия правилник! Лорд-пазителю, призовавам ви да въведете ред!

Лорд-пазителят започна да се надига, но усетил пронизителния поглед на граф Воркосиган, отново се отпусна на мястото си.

– Това май наистина е нарушение... – промърмори той, после млъкна и наведе глава. Граф Воркосиган одобрително се усмихна.

– Вие не отговорихте на въпроса ми, Вордрозда – извика Майлс. – Ще защитите ли Хесман?

– Историята ни учи, че низшите чинове често са вършили нарушения... – започна Вордрозда.

Прави опит да се изплъзне! Той е гъвкав, но и аз мога да бъда такъв! Няма да стане!

– Значи признавате, че той е ваш подчинен, така ли?

– Нищо подобно! – озъби се Вордрозда. – Нямаме никаква връзка помежду си, с изключение може би на общата ни загриженост за съдбата на империята!

– Никаква връзка, чухте ли добре, адмирал Хесман? Как се чувствате с нож в гърба? Готов съм да се обзаложа, че едва ли усещате острието

– толкова майсторски беше този удар! Така ще бъде докато всичко това приключи и вие тръгнете към ешафода. Бъдете сигурен в това!

Очите на Хесман сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

– Не, няма да стане! – скочи на крака той. – Ти започна всичко това, Вордрозда! Няма да ти позволя да се измъкнеш! След като потъвам аз, ще потънеш и ти! – Насочи пръст към смаяния граф и занарежда в скоропоговорка: – Той дойде при мен във Уинтърфьър⁷ и лично поиска да се запознае с данните на Имперското разузнаване за сина на Воркосиган...

– Млъкни! – отчаяно изкрещя Вордрозда. Очите му побеляха от ярост при тези ненужни признания. Ръката му се плъзна под тогата и излезе оттам въоръжена с малък иглов имплодер. Насочи го към адмирала и онзи смаяно млъкна. После очите му бавно се плъзнаха надолу и пробягаха по блестящия метал на оръжието. Гледаше го така, както се гледа отровен скорпион.

– Сега кой нарушава правилника? – иронично подхвърли Майлс и думите му ясно отекнаха в притихналата зала.

После се проявиха вродените черти на бараярската военна аристокрация. Едно от най-тежките престъпления за нея беше размахването на смъртоносно оръжие в присъствието на императора. Двадесетина мъже скочиха от банките и се впуснаха напред.

Това е възможно само на Бараяр, въздъхна в себе си Майлс. Само тук зареденото оръжие може да доведе до масови безредици, при това на най-високо ниво⁸. Между него и трибуната затичаха мъже. Вордрозда заряза Хесман и се обърна към истинския си враг. Майлс изпита странно привличане от тъмното дуло на игловия имплодер, насочен право в гърдите му. Странно, колко малка е дупчицата, която води към ада...

После фигурата на Вордрозда изчезна сред лавината от алени роби. Иван получи шанса да нанесе първия удар и моментално се възползва от него. Ритникът му се стовари с пълна сила в коляното на Вордрозда.

* * *

Майлс стоеше пред своя император. Доскорошните му обвинители бяха арестувани, залата утихна. Сега предстоеше истинския трибунал.

Грегър изпусна лека въздишка и направи знак на Лорд-пазителя.

7. Грешка на преводача: би трябвало да е „...дойде при мен по време на Зимният празник и лично поиска...“. Бел.Mandor.

8. Поредното замазване на оригинала. Смисълът е, че само на Бараяр, когато извадиш оръжие всички се втурват към теб, а не да бягат надалеч. Бел.Mandor.

Размениха няколко думи, после служебното лице отстъпи назад и обяви на висок глас:

– Императорът изисква едночасово прекъсване, за да се запознае с новите показания. За свидетели се призовават граф Ворволк и граф Ворхалас.

Всички призовани се насочиха към малката стаичка зад императорската ложа: Грегър, граф Воркосиган, Иван и Майлс, плюс любопитно избраните от императора свидетели. Хенри Ворволк беше един от малкото връстници на Грегър в Съвета и близък негов приятел. Нищо чудно, че търси подкрепата му. Но граф Ворхалас...

Ворхалас беше изгубил двамата си сина в битката за престола на Вордариан преди осемнадесет години и оттогава насам беше заклет враг на бащата на Майлс. Младежът го наблюдаваше с известна доза притеснение. Именно единият от синовете на този граф беше хвърлил граната с нервнопаралитичен газ през прозореца на замъка Воркосиган, в опит да отмъсти за смъртта на по-малкия си брат. Впоследствие го бяха екзекутирали за измяна⁹. Дали граф Ворхалас не е видял в заговора на Вордрозда последната възможност за разчистване на сметките си с фамилията Воркосиган? Възможност за перфектното отмъщение – син за син?

Същевременно Ворхалас беше известен със своята изключителна честност и Майлс беше по-склонен да го види редом с баща си срещу гнусния заговор на Вордрозда, отколкото в лагера на противника. Двамата бяха врагове толкова отдавна, бяха надживели толкова приятели и неприятели, че враждебното им чувство беше постигнало някаква странна степен на хармония. Все пак никой не би дръзнал да обвини Ворхалас в симпатии към бившия регент, особено когато става въпрос за свидетелски показания. Сега двамата си размениха по едно кратко кимване и се настана един срещу друг – като двойка фехтовачи преди началото на оспорван двубой.

– Така – въздъхна граф Воркосиган и вдигна глава към сина си: – Сега искам да зная какво се случи там, Майлс... Доскоро получавях рапортите на капитан Илиан за обстановката, но те не даваха отговори на старите въпроси, а повдигаха нови...

– Нима агентът му спря да предава информация? – любопитно го изгледа Майлс. – Заклевам се, че нито за миг не съм пречил на неговата дейност...

9. Авторова грешка: в „Бараяр“ се казва, че е загинал в битка по време на Вордарианското претендентство. Бел.Mandor.

– Капитан Илиан е в затвора.

– Какво?!

– Чака го съд. Обвинен е в съучастие на организирания от теб заговор.

– Но това е абсурд!

– Напротив, напълно логично. Кой ще тръгне срещу мен без предварително да премахне очите и ушите ми, стига да може?...

Граф Воркосиган одобрително кимна, сякаш да покаже, че при създадената обстановка и сам би прибягнал до такава тактика.

В очите на баща му проблеснаха весели искрици.

– Нека види как стоят нещата от другата страна на правосъдието, това няма да му навреди. Но трябва да изтъкна, че ти е доста ядосан...

– Въпросът е дали капитанът е служил на мен, или на моя министър-председател – обади се с гробовен глас Грегър. В очите му продължаваше да се таи горчивина.

– Всички, които служат на мен, служат и на вас, милорд! – отсече с категоричен тон граф Воркосиган. – Такава е системата Вор. Потоците на опита се обединяват в могъща река и тази река служи на императора. – Това беше почти ласкателство, Майлс едва сега си даде сметка колко притеснен трябва да е баща му... – Подозренията ви към Саймън Илиан са неоснователни и обидни за него. Той вярно ви служи от момента на раждането ви, а преди това е служил и на вашият дядо...

Майлс се замисли за линията на поведение, към която трябва да се придържа. Защото създаването на Дендарийската флота съдържа в себе си и някои доста странни моменти... Пригответи се за обяснения, механично потърси отправната точка на своите папили. На практика те започнаха на една стена, намираща се на по-малко от 100 километра от столицата Ворбар Султана. Реши обаче да започне от срещата с Ард Мейхю на Колонията Бета. Поколеба се, напълни дробовете си с въздух, после започна да говори и за срещата си с Баз Джесек. Честно и обективно, без да спестява нищо. При споменаването на това име баща му се намръщи. Продължи нататък – блокадата, абордажите, битките... Описа ги ентусиазирано, в един момент изпита увереността, че всичко е било оправдано... После със смайване установи, че неволно разпределя ролите между присъстващите: императорът е Озеранската флота, Хенри Ворволк е капитан Тънг, баща му – генералния щаб на пелианците. Стигна до смъртта на Ботари, лицето на баща му видимо потъмня.

– Е, добре – въздъхна след една ужасно дълга секунда той. – Освободил се е от тежко бреме. Дано душата му намери покой...

Майлс хвърли кос поглед към императора, после предаде обвиненията на жената от Ескобар срещу принц Серж в доста редактиран вид... Разбра, че постъпва правилно от благодарния поглед, който му хвърли граф Воркосиган. Някои истини са прекалено болезнени по отношение на хората, които засягат, а той нямаше никакво желание да става свидетел на чувства като онези, които бяха развълнували Елена Ботари...

Когато най-сетне стигна до описанието на начина, по който беше пробил блокадата, устните на Грегър се разтегнаха в усмивка на възхищение, а очите на граф Воркосиган заблестяха от гордост. Описа приситгането на Иван и заключенията, които си беше направил от този факт. Това му напомни за хода на времето и ръката му неволно се протегна към манерката на колана.

– Какво е това? – с тревога го погледна баща му.

– Лекарство срещу стомашни киселини. Искаш ли да го опиташ?

– Благодаря – кимна граф Воркосиган и пое манерката. – Не се обиждай, но наистина ще го опитам... – Отпи една глътка с каменно изражение на лицето. Дори Майлс не разбра дали е сериозен или не...

После накратко разказа за съображенията, принудили го да се върне тайно и да изненада Вордразда и Хесман. Иван потвърди всичко, на което беше станал свидетел, включително лъжите на Хесман. Грегър изглеждаше доста разтревожен от факта, че новите му приятели са се оказали толкова вероломни. Събуди се, Грегър!, подкани го мислено Майлс. Ти най-малко от всички имаш право на розови илюзии. Не, наистина не бих искал да съм на твое място...

Когато Майлс приключи с патилата си, Грегър мрачно въздъхна и се облегна назад. Седнал на обикновен дървен стол вдясно от него, граф Воркосиган отпрати замислен поглед към сина си.

– Добре – промърмори Грегър. – Но защо си събрал тази армада? Какво си искал да постигнеш? Може би наистина да станеш император? Ако не на Бараяр, то на някоя друга планета...

– Господарю – понижи глас Майлс. – Помниш ли зимните ни игри в императорския дворец? Искал ли съм някога да играя нещо друго, освен верният Ворталия? Нима не ме познаваш? Наемниците на Дендари се появиха единствено благодарение на случайността. Не съм планирал предварително изграждането на собствена армия – тя просто се роди сред отчаяните ми опити да изляза от безизходицата. Единственото ми желание е да служа на Бараяр – така, както е служил баща ми. Да... – впи поглед в очите на баща си, обзет от желанието да бъде искрен

докрай: – ...да превърна живота си в нещо достойно и да го положи в краката му... – Почервения, сви рамене и смутено добави: – Пак се изложих!...

– Кал, момче. – Гласът на граф Воркосиган беше дрезгав, но ясен. – Кал и нищо повече... Всички сме направени от кал, никой не заслужава такава огромна саможертва...

За миг Майлс забрави предстоящия процес, затвори очи и скри дълбоко в душата си чувствата, които го вълнуваха в момента. Някога, в далечното и непредвидимо бъдеще, може би ще има възможност да ги извади наяве и спокойно да им се наслади. Самият Грегър, който никога не бе имал баща, смутено преглътна и отмести очи, сякаш засрамен... Граф Ворхалас гледаше в пода и имаше вид на човек, попаднал случайно на интимна сцена между непознати...

Дясната ръка на Грегър се раздвижи и колебливо докосна рамото на най-верния си закрилник.

– Аз съм слуга на Бараяр – въздъхна той. – Правосъдието е мой дълг. Никога не съм искал да бъда несправедлив...

– Подвели са те, момче – прошушна в ухото му граф Воркосиган. – Това вече няма значение, но трябва да си извлечеш съответните поуки...

Грегър въздъхна и отправи поглед към Майлс.

– Като деца играехме на карти и ти винаги печелеше... Знаеш защо, нали? Защото използваше моята колебливост...

Майлс коленичи, сведе глава и разпери ръце:

– Да бъде волята ти, господарю...

Грегър поклати глава:

– Дано винаги ме предават като теб... – Обходи с поглед присъстващите и повиши глас: – Е, господа? Убедени ли сте в несъстоятелността на обвиненията, повдигнати от Вордрозда? Сигурни ли сте, че този човек пред вас не е възнамерявал да узурпира имперската власт чрез коварство и измама? Ще изразите ли подобно убеждение пред съда?

– Абсолютно, Ваше величество! – ентусиазирано отвърна Хенри Ворволк. Майлс беше убеден, че курсантът във Военната академия се влюби в него още по време на разказа му за приключенията на Дендарииската флота.

Граф Ворхалас остана съдържан и замислен.

– Обвинението за узурпиране на властта наистина е несъстоятелно – кимна той. – И за мен ще бъде чест да помоля Съвета за отхвърлянето му. Но има и друго... Лорд Воркосиган доброволно призна, че е нарушил Закона Ворлупулус и това наистина е така. А това също се третира

като държавна измяна.

– Такова обвинение обаче не е повдигнато пред Съвета – отбеляза граф Воркосиган.

– Кой би посмял, особено след всичко това? – усмихна се Хенри Ворволк.

– Би посмял само човек с доказана вярност към императора; човек, който проявява академичен интерес към перфектното правосъдие – отвърна с леден глас граф Воркосиган. – Човек, който няма какво да губи... Нали така, граф Ворхалас?

– Трябва да се молиш, Воркосиган! – прошепна Ворхалас с одрезгавял от вълнение глас. – Трябва да се молиш за милост, както се молих някога аз!... – Очите му се затвориха, през тялото му премина могъща тръпка.

Граф Воркосиган дълго го гледа, после бавно кимна с глава.

– Добре.

Стана, отпусна се на коляно пред врага си и тихо добави:

– Нека забравим този закон, а аз ще се погрижа момчето да не ни създава повече неприятности.

– Това все още ми звучи прекалено гордо...

– Както решиш...

– Кажете „моля те“!...

– Моля те – покорно повтори граф Воркосиган. Майлс потърси признаци на гняв в поведението на баща си, но не откри нищо. Между двамата мъже имаше нещо старо, далеч по-старо от него самия... Нещо, което приличаше на сложен лабиринт, недостъпен за никой друг... Грегър приличаше на болник, Хенри Ворволк зяпна от смайване, а Иван се вцепени от ужас.

В поведението на Ворхалас започна да се долавя някакъв транс. Приведе се към бащата на Майлс и прошепна:

– Хайде, покажи го, Воркосиган!... Хайде!...

Главата на граф Воркосиган се сведе още по-ниско, ръцете му се свиха в юмруци.

Ако изобщо ме вижда, той тип очевидно ме счита за оръжие срещу татко, помисли смаяно Майлс. Май е крайно време да привлече вниманието му.

– Граф Ворхалас! – гласът му прониза тишината като кинжал. – Предлагам да спрете дотук, тъй като в противен случай ще се наложи да повторите всичко това пред очите на майка ми! Ще посмеете ли?

Ворхалас леко се намръщи.

– Нима майка ти може да те гледа и да не изпитва желание за мъст? – дрезгаво попита той и многозначително махна с ръка към недъзите на тялото му.

– Мама счита всичко това за моята най-голяма дарба – поклати глава Майлс. – Според нея изпитанията са дарба, тежките изпитания – голяма дарба... – Поклати глава и замислено добави: – Разбира се, много хора приемат мама за странна... – Очите му се заковаха върху лицето на стареца: – Как предлагате да използваме вашата дарба, графе?

– По дяволите! – промърмори след известно време Ворхалас, обръщайки се към граф Воркосиган: – Има очите на майка си!

– Забелязах – промърмори в отговор граф Воркосиган и издържа притеснения поглед на врага си.

– Аз не съм някакъв шибан светец! – обяви внезапно Ворхалас, без да се обръща конкретно към никого.

– Никой не те кара да бъдеш – намеси се с успокоителен тон Грегър. – Но ти си ми дал клетва за вяност, ти си мой покорен слуга... А аз не желая моите слуги да се разкъсват помежду си, вместо да се обединяват срещу враговете на империята!

– Добре, господарю – с нежелание промърмори Ворхалас и започна да щрака с пръсти. Сякаш разкопчаваше някакъв дяволски капан. – Хайде, ставай... – нетърпеливо подхвърли той към граф Воркосиган. Бившият регент бавно се изправи, лицето му беше безизразно.

Очите на Ворхалас се преместиха върху Майлс, в зениците им светеха гневни пламъчета.

– Добре, Арал – изръмжа той. – Искам да чуя как възнамеряваш да държиш под контрол този надарен млад маниак и неговата „случайно“ събрана армия!

Граф Воркосиган внимателно мереше думите си, сякаш отброяваше с пипетка капките на силно лекарство:

– Наемниците на Дендари са истинска загадка за мен. Вие какво ще кажете, господарю?

Грегър се стресна, рязко изтръгнат от ролята на зрител.

Погледна към Майлс, в очите му се четеше молба:

– Подобни армии се формират и разформират, нали? Има ли шанс твоите хора просто да се разпръснат?

– Същата надежда ми се мярна в главата преди да замина – прехапа устни Майлс. – Но те изглеждаха в отлична форма и продължаваха да се разрастват...

– Едва ли ще изпратя своята армия срещу тях, както направи някога

Дорка – направи гримаса Грегър. – Подобна разходка е прекалено дълга за мен...

– Срещу тях не бива да се повдигат никакви обвинения – побърза да изтъкне Майлс. – Нито за момент не са подозирали истинската ми самоличност, освен това повечето от тях изобщо не са бараярци.

Грегър хвърли един несигурен поглед към граф Воркосиган, който съсредоточено разглеждаше носовете на ботушите си и сякаш искаше да каже: „Нали те сърбеше да вземаш самостоятелни решения, момче?“ Гласът му обаче беше спокоен и напълно неутрален.

– Ти си толкова император, колкото и Дорка. Можеш да постъпиш както пожелаеш...

Очите на Грегър се върнаха върху лицето на Майлс и дълго време останаха там.

– Ти не си бил в състояние да пробиеш блокадата с военни средства и си прибягнал до други, нали така?

– Да, сър.

– А аз не мога да променя законите на Дорка – бавно промълви Грегър и граф Воркосиган пусна една открита въздишка на облекчение: – Те спасиха Бараяр...

Императорът потъна в мълчание. Майлс прекрасно знаеше какво изпитва в момента младия Грегър, но въпреки това изчака докрай. Когато напрежението стана непоносимо, а лицето на Грегър заприлича на ученик, който не е в състояние да промълви нито дума на важен изпит, той най-сетне подхвърли:

– Дендарийска наемническа армия на Негово Величество императора...

– Какво?

– Защо не? – усмихна се Майлс и протегна ръце с дланите нагоре. – С удоволствие ще ти ги отстъпя, а ти ще ги обявиш за имперско подразделение. Историята познава подобни случаи...

– Но тогава е ставало въпрос за кавалерия – поклати глава граф Воркосиган. Въпреки уточнението, на лицето му се изписа неприкрито облекчение.

– Каквото и да бъде решението на Негово Величество, то ще бъде една юридическа фикция, тъй като наемниците се намират прекалено далеч – Майлс не пропусна да отправи един извинителен поклон по посока на Грегър. – Но може да уреди нещата така, че да има максимална полза...

– За каква максимална полза говориш? – сухо попита граф

Ворхалас.

– Надявам се, че изразяваш само личното си мнение – вметна граф Воркосиган.

– Всъщност, да... Страхувам се, че повечето от наемниците няма да приемат спокойно включването си в имперската армия на Бараяр. Но защо да не ги прикрепим към отдела на капитан Илиан? В такъв случай статутът им остава непроменен и те ще действат под прикритие... Нека той им измисли полезна работа. Един „свободен“ наемнически флот под тайното командване на Бараярската служба за сигурност...

Грегър изведнъж се отърси от напрежението.

– Идеята е интересна... – подхвърли той.

Зъбите на граф Воркосиган за момент просветнаха в усмивка:

– Саймън ще бъде много доволен...

– Наистина ли? – погледна го със съмнение Грегър.

– Имате личните ми гаранции – поклони се от седнало положение граф Воркосиган.

Ворхалас изсумтя и спря поглед върху лицето на Майлс:

– Знаеш ли че си прекалено умен, за да бъдеш щастлив, момче?

– Зная, сър – отвърна замаяно Майлс, все още несвикнал с мисълта, че се освобождава от бремето на 3000 и Бог знае още колко човешки съдби, плюс тонове военно оборудване... Успя! Последното късче от мозайката легна на мястото си!

– ...само не смей да ме правиш на глупак! – довърши някаква своя мисъл Ворхалас, после се извърна към граф Воркосиган: – Това е само част от отговора на въпроса ми, Арал...

Граф Воркосиган разглеждаше ноктите си със светнали очи.

– Прав си – въздъхна той. – Не бива да го оставим да си разиграва коня... Сърцето ми се свива при представата какви още неприятности може да ни създаде... Без съмнение трябва да го предадем в ръцете на някоя надеждна институция, където ще бъде принуден да работи денонощно, под непрекъснат контрол... – Замълча за миг, после подхвърли: – Бих предложил Имперската военна академия...

Майлс зяпна от изненада, в очите му блесна безумна надежда. Всичките му досегашни усилия бяха насочени към едно – да се измъкне от клещите на Закона Ворлупулус. Не смееше дори да помисли за живо-та след това, да не говорим за такава блестяща награда...

– При положение, че това не е унижително за вас, адмирал Нейсмит – наведе се към него баща му с иронична усмивка на уста. – Така и не успях да те поздравя за повишението в чин...

– Всичко беше измама, сър – почервения Майлс. – И вие отлично го знаете...

– Всичко?

– Е, да речем почти всичко...

– О, започваш да ставаш тайнствен дори с мен... Но вече познаваш вкуса на командването, ще можеш ли да се върнеш отново към подчинението? Разжалването понякога е доста неприятна работа... – Устните му се свиха в иронична усмивка.

– Вие сте бил разжалван след Комар, сър...

– Да, в капитан с пречупен гръбнак...

– Вече имам бионически стомах, който може да мели всичко – подсмихна се Майлс. – Вярвам, че ще се справя...

– За каква длъжност според теб може да бъде обучаван? – вдигна скептично вежди граф Ворхалас.

– От него ще излезе чудесен тактически офицер – отвърна Воркосиган. – Разбира се, ако преди това не бъде удушен от висшестоящите офицери поради прекалена инициативност... Но някой ден ще стане добър шабен офицер, в това няма никакво съмнение...

Ворхалас неохотно кимна в знак на съгласие. Очите на Майлс светеха като прожектори, отразявайки блясъка в очите на баша му.

* * *

След два дни показания и задкулисни маневри Съветът единодушно гласува оправдаването му. Това стана благодарение позицията на Грегър, който използва правото си на глас като граф Ворбара още при първото гласуване и каза своето тежко „невинен“. В подобни случаи императорът обикновено се възползва от правото си на върховен държавен глава и се въздържа... Нататък вече беше лесно.

Част от старите политически противници на граф Воркосиган излежаха така, сякаш са хапнали лимон, но само граф Ворхалас посмя да се въздържи. Но той никога не беше участвал в политическите игри на Вордрозда и можеше да си го позволи.

– Проклетото му копеле! – промърмори познатата „любезност“ граф Воркосиган и хвърли поглед към основния си враг. – Много ми се иска и други хора да притежават неговия кураж!

Майлс кротко се наслаждаваше на триумфа си. В крайна сметка Елена ще бъде в безопасност.

Но не беше щастлив. Ловните соколи не могат да живеят в клетка, независимо от грижите на собственика си, независимо от златните

решетки... Те са далеч по-красиви на свобода. Потресаващо красиви...

Въздъхна и се надигна да посрещне съдбата си.

* * *

Лозята по терасираните брегове на езерото в имението Воркосиган бяха започнали да освежават листата си. Лек ветрец полъхваше над гладката повърхност на водата, тук-там се виждаха концентрични кръгове, блестящи като сребърни монети. Майлс беше чел, че в някои страни слагали монети в очните кухни на мъртвите. Така те пътували удобно до царството на сенките. Представи си как слънчеви монети се спускат към дъното на езерото, трупат се на купчина там и след години изведнъж пробиват повърхността, като нов остров.

Бучите разкопана земя бяха студени и влажни, зимата продължаваше да държи на правата си под повърхността на почвата. Напрягна мускули и изхвърли поредната лопата от дупката, която копаеше.

– Ръцете ти кървят – отбеляза майка му. – Можеш да я изкопаеш само за пет секунди с помощта на плазмения лък...

– Кръвта измива греховете – отвърна Майлс. – Така казваше сержанта.

– Ясно – промърмори майка му и потъна в мълчание. Облегнала гръб на близкото дърво, тя извърна поглед към езерото. Това са дължи на бетианското й потекло, помисли Майлс. Винаги е готова да се наслаждава на водата и небето.

Най-сетне приключи. Граф Воркосиган протегна ръка и му помогна да излезе от дупката. Хвана контролната ръчка на плаващия палет и бавно насочи сандъка към мястото на вечния му покой. Както винаги Ботари беше проявил безкрайно търпение и дочака своя миг...

Зариването беше по-лесно. Знакът, поръчан от баща му, все още не беше готов. Той трябваше да бъде с ръчна резба, подобно на всички останали в тази част на имението. Недалеч оттук лежеше дядото на Майлс, редом до баба му – която Майлс никога не бе виждал, тъй като беше починала десетилетия по-рано, по време на гражданските размирици в Бараар. Очите му за момент се спряха на празното място за два гроба до паметника на дядо му. Беше точно на хълмчето, перпендикулярно на гроба на сержант Ботари. Въздъхна и извърна глава. За това все още беше рано да мисли...

Пристъпи към долната част на гроба, взе една плитка медна купичка и я прикрепил на специалния триножник, който беше донесъл. Вътре сложи сухи съчки, събрани по планинските склонове, отгоре пусна

кичур от собствената си коса. Извади шарена кърпичка от джоба си, внимателно я разгъна и между съчките легна друг, по-черен и по-лъскав кичур. Майка му прибави няколко посивели косми, смесени с част от яркочервената ѝ грива, после дискретно се отдалечи.

Майлс постоя малко без да върши нищо, после сложи шарената кърпа върху купчината.

– Страхувам се, че не бях особено изобретателен по отношение на сватосването ѝ – прошепна той. – Но не съм искал да ти се подигравам... Баз я обича и ще се грижи за нея... Лесно дадох думата си, трудното дойде когато трябваше да я съдържам... – Прибави ароматични топчета към купчината и въздъхна: – Ще лежиш тук на топло, ще гледаш как езерото променя лицето си... От зимата към пролетта, от лятото към есента... Тук никога не маршируват войски, и най-мрачната нощ притежава някакво сияние... На подобно място Бог положително няма да те забрави. Ще ти предложи достатъчно милост и прошка... Достатъчно дори за стар пес като теб... – Запали купчината и тъжно се усмихна: – Надявам се да ми оставиш глътка от това питие, особено ако чашата прелее...

ЕПИЛОГ

Естествено, учебната тревога бе обявена в средата на нощния цикъл. Забързан по тесните коридори на бойната орбитална станция в компанията на колегите си курсанти, Майлс с въздишка си призна, че и сам би постъпил така. Едномесечните занятия в условията на орбитална безтегловност привършват утре, а инструкторите не бяха показвали мръсните си номера вече цели четири дни. Приближаващият се отпуск беше главна тема на разговорите в офицерския кубрик; той, разбира се, не вземаше участие в тях. Седеше си кротко и просто мечтаеше за блестящия финал.

Пристигна в предварително уточнения коридор за прехвърляне в совалката заедно с инструктора и своя партньор. Лицето на инструктора беше безизразна маска, но курсант Костолиц изглеждаше доста ядосан.

– Още мъкнеш древния сатър за клане на прасета, а? – изръмжа той и кимна по посока на кинжала, затъкнат в колана на Майлс.

– Имам разрешение – кротко отвърна Майлс.

– С него ли спиш?

– Да. – Усмивката му беше бледа, но любезна. Замисли се за проблема, който измъчваше Костолиц. Историята на Бараяр недвусмислено предупреждаваше, че като офицер често ще се сблъсква с проблеми от кастов характер, особено у агресивни типове като Костолиц. Трябва да се научи да ги разрешава не просто добре, а отлично, в случай че иска да получи в замяна една наистина предана и добра служба.

Изпита странното чувство, че гледа през Костолиц като доктор, подложил тялото на пациента си на преглед със сканиращ апарат. Виждаше всяка извивка на емоционалното му състояние, всяко раково образование на ненавистта се очертаваше с червена линия в представите му. Търпение. Проблемът постепенно се избистря, с течение на времето ще се появи и решението му. От Костолиц може да научи доста неща, а и самото учение беше интересно.

За времето, през което бяха разделени, Костолиц беше получил една зелена нашивка. Неволно се запита на кого от инструкторите е хрумнала тази оригинална идея. Нашивките в академията означаваха точно обратното на това, което трябва да показват при нормална военна кариера. Зеленият цвят сочеше раняване по време на учение, а жълтият – смърт. Разбира се, това зависеше единствено от изобретателността на

инструктора, отговарящ за симулацията на тежките, често дори катастрофални ситуации. Единици бяха курсантите, съумели да избягнат нашивка с някакъв цвят. Вчера Майлс се сблъска с Иван Ворпатрил и откри две зелени и една жълта нашивка на униформата му. Разбира се, имаше и по-тежки случаи – като например някакъв нещастник в кубрика, който вече беше успял да събере пет жълти лентички...

Липсата на подобни декорации върху собствената му униформа започна да привлича вниманието на инструкторите малко повече от необходимото. Известността си имаше и добрите страни, особено когато някои от по-наблюдателните курсанти започнаха да проявяват открито желание да бъдат в групата на Майлс. Може би с тайната надежда, че човек като него може да бъде използван като лекарство срещу нашивките. Естествено, най-добрите го избягваха като чума, тъй като бързо схванаха, че голата му униформа амбицира инструкторите и ги кара да бъдат дяволски изобретателни. На лицето му изплува щастлива усмивка, вече беше сигурен, че са му подготвили някой от най-коварните си номера... Беше бодр и спокоен, кръвта пееше в жилите му.

Костолиц потисна прозявката си, отправи поредното презрително ръмжене, предназначено за кинжала на Майлс и се зае с номенклатурния опис на совалката. Майлс се отправи към противоположния ъгъл и стори същото. Инструкторът плавно се носеше в пространството между тях и внимателно ги наблюдаваше. Все пак имам някаква полза от авантюрата с наемниците на Дендари, доволно въздъхна Майлс. Беше успял да преодолее гаденето, което го мъчеше в състояние на безтегловност, за това вероятно допринесе и лечението, на което го подложи хирурга на Тънг... Е, все е нещичко...

Костолиц работеше бързо, тъй като времето се засичаше. Преброи кислородните маски зад прозрачната преграда и продължи нататък. Майлс понечи да му подхвърли съвет, но навреме стисна устни. Търпение. Продължи своята проверка с педантична последователност, хвърляйки кос поглед към инвентарния списък в ръцете си. Комплектът за първа помощ е прикрепен за стената както трябва... Обзет от внезапно подозрение, Майлс го отвори и провери съдържанието му. Лепенки, турникети, пластмасови бинтове, лекарства, кислородна бутилка. Изглежда тук всичко е наред... Плъзна длан по дъното на сандъчето и затаи дъх. Пластичен експлозив?! Не, това е просто опаковка дъвка. Господи!

Костолиц беше приключил и нетърпеливо го очакваше в кабината.

– Бавен си, Воркосиган! – изсъска той, свърза личния си комуникационен панел в системата на совалката и седна на пилотското място.

Забелязал странната издутината във вътрешния джоб на инструктора, Майлс потупа собствения си джоб и срамежливо се усмихна:

– Извинете, сър, май съм забутал някъде фенерчето си. Бихте ли ми услужили със своето?

Инструкторът неохотно му го подаде и това беше достатъчно. Зърнал трите резервни кислородни маски под униформата му, Майлс затаи дъх. Интересна цифра, рече си той. Всеки обитател на орбитална станция би могъл да си носи резервна маска, но цели три? Особено пък след като разполагат с цял шкаф такива... Нали Костолиц току-що ги провери? Не, той само ги ПРЕБРОИ!

– Фенерчетата са част от стандартната екипировка – хладно отбеляза инструкторът. – Което означава, че всеки трябва да пази своето. Но вие сте толкова небрежни, че счетоводният отдел положително ще ни затрупа с липси!

– Да, сър. Благодаря ви, сър.

Майлс подписа инвентарния опис с обратния край на фенерчето, който служеше за химикалка. Понечи да го върне на инструктора и ловко измъкна своето.

– О, съжалявам, сър. Не знаех, че е тук...

Вкара заключенията си в комуникационния панел и зае мястото на втория пилот. Плъзгайки креслото максимално напред, той едва-едва достигаше педалите. Имперската техника не е толкова гъвкава, особено ако човек я сравнява с тази, която използват наемниците... Няма значение. Вече се научи да обръща внимание на всичко и да преодолява дребните неудобства. Все още не беше свикнал с апаратурата на совалките, но с малко повече практика едва ли ще се налага да зависи от някой надут пилот...

Сега тази роля се падаше на Костолиц. Гърбът на Майлс залепна за седалката от огромното ускорение. Соваката се освободи от придържащите съоръжения и литна към предварително уточнената цел. Кислородните маски. Контролните списъци. Заключения. Зелената нашивка на рамото на Костолиц. Предположения... Нервите на Майлс звънтяха като опънати струни, минутите бавно се точеха.

Откъм задната част на кабината се разнесе оглушителен трясък, нещо засъска. Сърцето на Майлс подскочи, макар да беше готов за подобен ход на събитията. Завъртя се точно навреме, за да види синкавите светкавици, прорязващи мрака в дъното на кабината. Костолиц изруга.

От дупка с назъбени краища в корпуса нахлуваха гъсти вълма непознат газ с отровно зелен цвят. Това означаваше, че има пробив в

охладителната система, вероятно причинен от метеорит. Без съмнение, ролята на „метеорита“ играеше малък пластичен експлозив, тъй като зелената мъгла влизаше в кабината, а не изтичаше от нея... Освен това инструкторът спокойно седеше на мястото си и ги наблюдаваше. Костолиц скочи и отвори вратичката на шкафа с кислородните маски.

Майлс обаче предпочете контролните уреди. Прещрака ключа на въздушната система от положение „рециклиране“ на положение „вентилация“, после рязко увеличи тягата на двигателите и издърпа лостовете за странична стабилизация. Совалката се разтърси и започна да завива, после бавно се завъртя около собствената си ос. Тримата пасажери отлетяха към стената с контролните уреди. По-тежък от въздуха, газът на охлаждащата система бавно се плъзна към задната част на кабината, подчинявайки се на законите на гравитацията, колкото и незначително да беше в момента тяхното действие.

– Лудо копеле! – изкрещя Костолиц и сграбчи първата кислородна маска, която попадна под ръцете му. – Какви ги вършиш?!

Лицето на инструктора за момент отрази негодуванието на Костолиц, после изведнъж просветна. Отпусна се обратно в креслото, от което тъкмо бе започнал да се надига, в очите му се появи неподправен интерес.

Майлс беше прекалено зает, за да отговори. Беше убеден, че и без чужда помощ Костолиц скоро ще се досети за намеренията му. Партньорът му надяна кислородната маска и направи опит да си поеме дъх. В следващата секунда я смъкна от лицето си и посегна към втората в редицата. Майлс бавно се плъзна нагоре по стената и приближи до сандъчето с първа помощ.

Втората кислородна маска префуча покрай лицето му. Без съмнение и тя беше празна. Костолиц беше преброил маските без да провери тяхната изправност. Майлс спокойно отвори сандъчето и извади необходимите съоръжения. Провалил се и в третия опит да намери изправна кислородна маска, Костолиц заплува към противоположната стена, под която имаше сандък с резервни части. Охлаждащият газ дразнеше ноздрите на Майлс и караше очите му да сълзят, но огромната му част си оставаше в противоположния край на кабината. Поне засега...

От устата на Костолиц се изтръгна вик на ярост и страх. Отворил сандъка, той най-сетне се беше сетил да провери контролните индикатори на кислородните маски, откривайки това, което Майлс отдавна подозираше – всички те бяха празни. Майлс се усмихна на кашлицата, която се разнесе зад гърба му, после измъкна кинжала на дядо си. Разряза

пластмасовия маркуч от комплекта за първа помощ на четири равни части, сръчно им сложи крайници, които залепи с пластичен бинт. Получи се странен на вид апарат, но действието му положително щеше да бъде ефикасно. Свърза един от маркучите с кислородната бутилка на комплекта и подаде свободния му край на инструктора.

– Въздух, сър? – От маркуча долиташе тихо съскане. – Препоръчвам ви да вдишвате през устата и да издишвате през носа...

– Благодаря, курсант Воркосиган – промълви с уважение инструкторът и пое маркуча. Обхванат от пристъп на кашлица, Костолиц се промъкна обратно към тях, краката му замалко не пробиха контролния панел. Майлс мълчаво му подаде свободния край на втория маркуч. Онзи жадно засмука, в очите му се появиха сълзи. Причината за тях май не е само лютивия газ от охладителната система, рече си Майлс.

Захапал със зъби своя маркуч, той бавно запълзя нагоре по повредената стена на кабината. Костолиц понечи да го последва, но едва тогава откри, че двамата с инструктора бяха получили значително по-къси шлангове от този на партньора му.

Майлс изпъна докрай маркуча и внимателно прецени разстоянието. Да, май ще се окаже достатъчно дълъг... Костолиц и инструкторът волю-неволю изпаднаха в ролята на безучастни зрители, смучейки кислород от маркучите си като йоги.

Прекосил средата на стената, Майлс промени положението на тялото си и центробежните сили бавно го тласнаха към отровно зеления облак в дъното. Започна да брой стенните панели, 4-а, 4-б, 4-в... Тук трябва да е... Отмести квадратната плоскост и зад нея проблеснаха крановете за ръчно регулиране. Този ли? Не, следващият... Направи опит да го завърти, но металното кръгче отказа да се подчини на потната му длан.

В същия момент панелът пропука под тежестта на тялото му и се откърти. Майлс полетя към злокобния облак на газта, кислородната тръбичка се отскубна от устата му и започна да се мята като змия. Спаси се от фатално обгазяване единствено благодарение на факта, че успя навреме да задържи дъха си. Инструкторът скочи на крака с намерението да му се притече на помощ, но маркучът му беше прекалено къс. Докато пръстите му трескаво търсеха резервните маски във вътрешния джоб, Майлс преглътна и с върховно усилие се закрепил за близката издатина. Ръката му сграбчи кислородния маркуч и почти конвулсивно го натика в устата. Така... Сега опитай отново!

Завъртя крана с цялата сила на мускулите си и той покорно помръдна. Хайде пак! Съскането от дупката в стената на метър от него

бавно започна да намалява, след миг спря, сякаш с последна въздишка на разочарование...

Тъмната заплашителна грамада на отровния газ в дъното на кабината бързо започна да се топи. Вентилаторите работеха на пълни обороти и скоро зелената смърт се разсея. Майлс бавно се върна към пулта за управление и седна в креслото на втория пилот. Коментарите бяха не само излишни, но и трудни за реализация с тези маркучи, които стърчаха от устите им.

Курсант Костолиц се сети за ролята си на главен пилот и се върна зад шурвала. Атмосферата най-сетне се пречисти. Върна совалката в нормално положение, направи плавен завой и бавно я насочи обратно към площадката на орбиталната станция. Очите му напрегнато следяха показанията за работата на двигателите. Инструкторът изглеждаше дълбоко замислен, лицето му беше леко преbledняло.

Скачиха се със станцията и изравниха налягането, после въздушните шлюзи се отвориха с тихо съскане. В коридора ги очакваше главният инструктор на Академията, придружен от технически персонал. В ръката си подхвърляше две жълти нашивки, на лицето му играеше подигравателна усмивка.

Но техният инструктор само поклати глава.

– Не...

– Какво значи „не“? – учудено го изгледа началникът. Майлс не беше сигурен дали в очите му се появи разочарование или смайване.

– Не.

– Това трябва да го видя с очите си! – изръмжа шефът и се насочи към кабината на совалката. Инструкторът го последва, за момент Майлс и Костолиц останаха сами.

– Тоя твой сатър... – прокашля се Костолиц. – Май свърши хубава работа!...

– Понякога лъчът на плазмения лък не е най-подходящия инструмент – кротко отвърна Майлс. – Особено когато се намираш в помещение, пълно със запалителен газ...

– По дяволите! – стреснато го изгледа партньорът му. – Съвсем забравих, че примесена с кислород, тая гадост положително щеше да избухне!... Аз... – На лицето му се изписа внезапно подозрение: – Да не би да си знаел предварително за гадния номер?

– Не съвсем. Но видях три кислородни маски в джоба на инструктора и разбрах, че нещо ни се готви...

– Ти?... – Костолиц млъкна и го изгледа с отворена уста. – Значи не

беше изгубил фенерчето-писалка, а?

– Не, разбира се.

– По дяволите! – промърмори отново Костолиц, после отмести очи.

По бузите му избиха червени петна. Сега, помисли си Майлс.

– Зная един магазин във Ворбар Султана, където продават страхотни ножове – подхвърли с преднамерена небрежност той. – Много по-добри от стандартните... Ако знаеш точно какво ти трябва, можеш да направиш една наистина изгодна покупка...

– Така ли? – изглежда го изненадано Костолиц. – Всъщност аз... Ти...

– Истинска дупка – продължи Майлс. – Ако искаш мога да те заведа, като ни пуснат в отпуска...

– Наистина ли? Чудесно... Аз... Да, това е интересно... – Върху лицето на Костолиц се изписа нескрито облекчение.

Майлс само се усмихна.

КРАЙ

© 1986 Лоис Макмастър Бюджолд
© 1995 Веселин Лаптев, превод от английски

Lois McMaster Bujold
The Warrior's Apprentice, 1986

Сканиране и разпознаване: Мандор, октомври 2000
Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

НАЕМНИЦИТЕ НА ДЕНДАРИИ. 1995. Изд. Лира Принт, София. Роман. Превод: [от
англ.] Веселин ЛАПТЕВ [The Warrior's Apprentice / Lois McMaster Bujold]. Формат: 21
см. (130×200 мм.). С твърда корица. Страници: 384. Цена: 110.00 лв. ISBN:
954-8610-02-7 (не е отпеч.).

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1305>]